

Cổ Vương Xem Ta Thu Phục Người

Contents

Cổ Vương Xem Ta Thu Phục Người	1
1. Chương 1: Mô-típ Cũ Rích	2
2. Chương 2: Vật Đỉnh Ước	5
3. Chương 3: Lời Hứa...trưởng Thành...cổ Nhân...thanh Lâu	13
4. Chương 4: Bách Hoa Hội	25
5. Chương 5: Hội Ngộ...đi Miêu Cương...thi Tài	32
6. Chương 6: Hạt Giống Nảy Mầm	48
7. Chương 7: Ngày Tháng Hạnh Phúc...kẻ Giả Mạo	53
8. Chương 8: Miêu Nhi Nhớ Ta Không...chuyến Đi Hạnh Phúc...hàn Đàm	61
9. Chương 9: Vì Người Vậy Có Là Gì....trở Về	76
10. Chương 10: Bảo Tổ Phong Ba	83
11. Chương 11: Bất Đáo Hoàng Tuyền Vật Tương Kiến	97
12. Chương 12: Giải Độc	111
13. Chương 13: Yến Tiệc	119
14. Chương 14: Mất Trí Nhớ	131
15. Chương 15: Báo Thù Cho Hân Hân “tranh” Phu Quân	134
16. Chương 16: Thê Tử Ác Ma...phu Quân Chớ Trách Ta	142
17. Chương 17: Biến Cố Bất Ngờ	149
18. Chương 18: Hồ Ly Tinh Xuất Hiện	152
19. Chương 19: Báo Báo Ra Đời Sớm	158
20. Chương 20: Hồi Kết	161
21. Chương 21: Chấp Tử Chi Thủ Dữ Tử Giai Lão	163
22. Chương 22: Phiên Ngoại: Có Một Số Thứ Đã Không Thay Đổi	165
23. Chương 23: Phiên Ngoại: Tứ Hủ Lạc Vào Thế Giới “danmei”	170
24. Chương 24: Phiên Ngoại: Tứ Hủ Lạc Vào Thế Giới “danmei” 2	173
25. Chương 25: Phiên Ngoại: Hái Hoa Tặc	175
26. Chương 26: Phiên Ngoại: Cường Đoạt “mỹ Nhân”	180
27. Chương 27: Phiên Ngoại: Điền Loạn Đảo Phượng	189
28. Chương 28: Phiên Ngoại: Tam Thê Tử Thiếp	194
29. Chương 29: Phiên Ngoại: Ngọc Tiêu Công Tử	198
30. Chương 30: Phiên Ngoại: Ngọc Tiêu Công Tử 2	200

Cổ Vương Xem Ta Thu Phục Người

Giới thiệu

Ta không may xuyên không vào con nhóc mới có mười bốn tuổi lại là thánh cô của ma giáo. Lão cha

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-vuong-xem-ta-thu-phuc-nguoi>

1. Chương 1: Mô-típ Cũ Rích

“Là ai đã đạo diễn vở kịch này, trong vai diễn cô đơn ấy

Luôn tự mình độc thoại, người nghe chỉ thấy quá khứ đau thương

Không biết đâu là hồi kết

Bắt đầu là người kết thúc cũng là người

khiến ta nhập vai quá hoàn hảo

Nếu đã định trước là bi kịch, vì sao lại cho ta một bắt đầu đẹp đẽ?

Diễn xuất tương phùng hòa biệt li

.....

Nếu tất cả chỉ là diễn kịch, mong người hãy xem cho thật kỹ

Tan nát cõi lòng chỉ có mình ta..

“Clap! clap!”

Sau một tràng vỗ tay thật dài, một phụ nữ trung niên mặc váy ngắn tiến về phía tiếng đàn cổ cầm vừa ngừng cất, tiếng nói ôn hòa: “Kỳ Nhi em đàn càng ngày càng hay.”

Kỳ Nhi ngược mắt lên nhìn cô Lâm giáo viên dạy đàn cổ cầm mỉm cười nói: “Em là học trò của cô mà không giỏi sao được hì hì.” Nói rồi nó nhào tới chụp một cái lên mà phải cô Lâm.

“Tiểu quỷ mau về nhà đi gần tám giờ rồi đó.” Cô Lâm mỉm cười tiễn nó ra về.

“Ba, mẹ con mới về.” Kỳ Nhi bước vào nhà thưa một tiếng rồi vụt ngay lên phòng, phải onl gấp nha sắp tới giờ Tử Dương post truyện rồi lên lẹ còn giựt tem a.

“cốc cốc” Kỳ Nhi đang hăng sai chút với Hàn Nguyệt thì bị tiếng gõ cửa ngắt ngang, Tử Dương và Zổ tỷ hôm nay không onl làm nó bực lắm rồi còn thêm cái vụ này nữa, để xem người nào xấu số đón trái bom nguyên tử của nó đây.

“Chị hai có nghe tin gì chưa?” Em gái Kỳ Nhi vừa thấy cửa mở liền ủa vào phòng như gió xoáy, phóng thẳng lên giường ôm lấy con gấu cỡ lớn mà thần bí nói.

“Nếu không phải tin giật gân xem ngày mai kưng đi bộ đến trường đi.” Kỳ Nhi bước về cái ghế bên chiếc bàn vì tính ngồi chéo chân liếc Thanh Thanh đang vô tư đang kia.

Thanh Thanh nghe xong tâm nói: không biết đứa nào chọc bà chị la sát này rồi ai ăn ốc bắt nó đổ vỏ đây trời?. ngoài mặt lại cười nịnh bợ nói: “Chị hai yêu dấu à, tin này bảo đảm giết gân nha.”

“Nói đi tin gì?” Kỳ Nhi giựt con gấu bông lại từ trong tay nó tránh cho đời em gấu thân tàn ma dại.

“Gần đây xảy ra nhiều vụ mất tích bí ẩn trong giới học sinh, cảnh sát cũng chưa tìm được nguyên nhân luôn a~.” Thanh Thanh cố gắng diễn đạt thần bí nhất, thu hút nhất bằng hết khả năng của nó tránh cho thảm cảnh ngày mai đi bộ năm cây số đến trường.

“Thì sao, đâu phải chuyện của kưng lo mà học đi.” Kỳ Nhi miệng nói tay kéo nó ra khỏi phòng tránh cho nó xem cái hình dammei mới down về.

Ai đó dù đang bị lôi cũng cố gắng gào thét tiếng cuối cùng hy vọng còn cứu vãn: “Chẳng phải chị lúc nào cũng nói xuyên không sao, không chừng là...á”, “Rầm” tiếng đóng cửa vang lên, người bên ngoài xoa xoa cái mũi suýt bị đứt ra ử rử bỏ về phòng.

Kỳ Nhi tiếp tục lên mây ngồi thì tú bà CuaChua lên p.m nó: “Kỳ Nhi gần đây gặp Su không.”

“Muội không thấy.”

“Đến lượt truyện post của nàng ta rồi mà tỷ không thấy chương nào hết.”

“Có phải bị bệnh rồi không, có phone chưa.”

“không ai nghe máy.”

“vậy tỷ liên lạc với những nàng khác xem.”

“uhm, pp muội.”

Kỳ Nhi tiếp tục chỉnh sửa tấm ảnh dammei mới down nhưng tâm cứ bất an rồi nhớ lại cái vụ mất tích nhỏ em nói, kiểm không được trí tò mò liền nhấn google rồi tìm cái vụ mất tích ấy.

Đang nhàn nhả lướt chuột xem phần tin nói về vụ mất tích, tới khi nhìn thấy cái hình những nạn nhân, ly nước lọc trong tay “xoảng” một cái rơi xuống sàn vỡ tan tành.

“tút...tút..” Kỳ Nhi móc liền cái điện thoại ra gọi trực tiếp cho Hàn Nguyệt.

“alo ai vậy.” Tiếng nói bên đầu dây kia vang lên khiến Kỳ Nhi an tâm phần nào.

“Tình yêu à nàng xem mấy cái vụ mất tích chưa, là nàng Su đó.”

“uhm ta cũng đang xem và định gọi cho nàng đây, nghe nói mất tích từ tuần trước nhưng tìm không được dấu vết gì nên bây giờ mới công bố.”

“Làm sao bây giờ.”

“Ba ngày sau tổ chức hợp bang và hợp lâu thông báo cho ai chưa biết tin, và ai nhà gần hai nàng ấy thì thay mặt chúng ta ghé thăm.”

“uhm, không biết....”

“Không biết gì?”

“Không chừng là xuyên không đó nàng.”

“Ta không tin, không chừng là bắt cóc thì đúng hơn, gần đây mấy tên mua bán gái nhiều lắm.”

“thôi, ta rợn cả da gà chúc nàng ngủ ngon nha tình yêu, và nhớ đến buổi hợp lâu nha, chụt.”

“me too.”

Ba Ngày sau nàng lên đường đi tới nơi hợp lâu, bước vào quán KFC trong sự ngỡ ngàng của những người xung quanh, đột nhiên thoại vang lên nàng nhìn qua thì ra là Zổ tỷ nhá máy thử xem nha.

“hì hì, chúng tỷ muội hảo a

.” Kỳ Nhi trường cái mặt cười tươi lại định cướp cái đùi gà mới ra của Zổ tỷ.

“Muội đừng hòng, Cua tỷ và Hàn Nguyệt chưa tới nữa nha trễ quá.” Zổ tỷ đánh tay nàng một cái lại quay sang nhìn đồng hồ lăm bắm miệng không quên nhai cái đùi gà.

Chờ thêm gần nửa tiếng thì ta nhìn thấy một nữ nhân phóng một cái ào vào toilet như chạy giặc, thêm nửa tiếng nữa cái nữ nhân kia bước ra ta mới biết thì ra là đại tú bà nhà chúng ta a.

“Cuachua, nàng đến muộn a?” Zổ tỷ bĩu môi, chân giơ ra tỏ ý muốn đá. Lệ Phong tỷ cười mỉm còn mấy nàng kia cứ toét hết cả miệng ra mà cười.

Cả nhà đang rôm rả như pháo nổ thì ta thấy Cua tỷ cứ hít ngửi cái gì cũng ngửi theo, nhận ra ta chột la lên: “Mùi Gas kìa, nồng quá, chạy mau.” Ta đứng lên hai tay kéo theo hai nàng không biết là ai.

Chạy ra ngoài ta mới hoảng hốt không thấy tú bà nhà ta liền hỏi: “Cua tỷ đâu chưa ra à.” Thấy mọi người lắc đầu, ta mang theo 50% tỷ lệ thành công nhào vào lại quán KFC thì bên tai nghe thấy BUMMMM!!!!

Hình ảnh cuối cùng của ta là tú bà đang cầm mấy cái iphone, ý nghĩ là Cua tỷ đánh chết cái nết không chữa a~, ta không cam tâm OaOa còn nhiều truyện ta chưa đọc hết mà..Tiểu Xuân của ta, Vân Khuynh mỹ nhân, Lưu Nguyệt tỷ, Triệt ca ca, Tiểu tứ tử nha, truyện ta sáng tác chưa hoàn mà ông trời bắt công a

* * *

Mơ màng mở đôi mắt to ra đập vào đôi mắt là căn phòng cổ trang giống mấy bộ phim hongkong, đầu liền xẹt qua một câu: Mô-típ cũ rích ta xuyên không rồi.

Ý thức vừa mới gom về thì liền tan nát ra với tiếng thét chói tai sau lưng: “Áaa...Thánh Cô tỉnh rồi mau...mau báo cho giáo chủ, phu nhân và thiếu chủ mau.”

Sau khi tiếng nói lạnh lạnh đó thì chừng mười lăm phút sau một đoàn người tung tăng à không gấp gáp chạy vào.

“Kỳ Nhi con cảm thấy thế nào có chỗ nào không khỏe không?.” Một vị mỹ nhân tựa như hoa hậu thế giới à lại nhâm, một vị mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành đang mắt ướn nhạt nhòa cầm lấy tay....tay...trời ạ cái tay làm sao gầy nhỏ như thế này nha.

“Linh Lan đừng kích động, con vừa mới tỉnh lại đừng làm nó kinh sợ.” Kỳ Nhi bỏ qua vắn đề trong đầu vì thanh âm từ tính kia hấp dẫn nàng, nhìn qua thấy một mỹ soái ca ôn nhu khuyên vị mỹ nhân kia.

“Nguyệt Kỳ Phong người còn dám nói nếu Kỳ Nhi không có gì thì thôi, nếu nó có sốt mề chỗ nào ta liền mạng với người.” Vị mỹ nhân tên Linh Lan một giây trước còn ôn nhu như nước vậy mà lúc nhìn qua bên kia đã thành dạ xoa a

~chắc, vị trung niên nam tử kia thấy vậy mà là thê nô nha, vị phu nhân vừa lên tiếng liền im ngay.

“Phụ thân, nương hai người ồn ào quá!” một thanh âm trầm thấp vào tai liền khiến cho Kỳ Nhi lạnh cả sống lưng, Oa thật hảo lãnh.

Lại nhìn về phía tiếng nói kia thấy một thiếu niên chừng mười lăm mười sáu tuổi, mày kiếm mắt sáng, trán ươi thẳng, gương mặt góc cạnh rõ ràng, môi dày gợi cảm làn da màu đồng mạnh khỏe cơ thể săn chắc. Đang nhìn nàng cái nhìn thật ấm áp và tin cậy.

Thiếu niên kia ngồi xuống bên cạnh nàng hỏi thăm “sức khỏe”, hai vị phụ thân và nương kia thì chuẩn đi lúc nào cũng không biết vì tâm trí nàng đang tập trung ở vị thiếu niên soái ca này a~.

Cả hai hànuyên suốt một đêm, nàng liền theo kịch bản cũ của những người xuyên không nói mình mất trí nhớ rồi nên nhờ “hảo” ca ca kể lại toàn bộ sự việc trong “quá khứ” cho nàng biết.

Thì ra người nàng xuyên vào đây là Thánh cô ma giáo Nguyệt Kỳ Nhi chắc đúng với tên mình trong Mãn Nguyệt Lâu luôn nha, năm nay tròn mười bốn tuổi cái này có gọi là cửa sừng làm nghề không ta.

Phụ thân là Nguyệt Kỳ Phong giáo chủ Âm Nguyệt Thần Giáo, mẫu thân là Trúc Linh Lan giang hồ xưng là Liên Hoa tiên tử, ai biểu mẫu thân đẹp quá làm chi.

Nàng có một vị đại ca duy nhất tên Nguyệt Tinh Dạ thiếu chủ Âm Nguyệt Thần Giáo, mười sáu tuổi tính cách trầm ổn đối với nàng rất ôn nhu.

Âm Nguyệt Thần Giáo bị người võ lâm xem là ma giáo vì họ hành xử theo ý mình không cần biết người khác nghĩ sao, chỉ cần họ thích thì làm không câu nệ tiểu tiết, nhưng cũng chưa từng phóng hỏa cướp của, thậm chí còn cứu giúp người.

Âm Nguyệt Thần Giáo ngoài giáo chủ và thiếu chủ là lớn nhất thì kế đến là tả hữu hộ pháp, tả hộ pháp hay Hỏa hộ pháp là Dương Liệt Hỏa giang hồ xưng Hỏa Phụng, Hữu hộ pháp là sư đệ của mẫu thân nàng tên Khúc Minh giang hồ xưng Tiểu Thần Sầu.

Thánh cô chỉ là danh xưng cho con gái của giáo chủ mà thôi không có nhiều quyền hạn trong giáo.

Còn về việc vì sao nàng ngắt xỉu, mẫu thân đòi sống chết với lão cha thì là do lão cha ép nàng luyện Tẩy Cốt công, môn công phu đó khi luyện thành có thể tăng mười năm công lực, lúc bình thường nếu như nàng không thi triển cho dù có bất mạnh cũng sẽ không ai biết nàng có nội lực hay võ công, hoàn toàn là một cô gái bình thường.

Bất quá có lợi thì đi cùng với hại chính là chủ nhân thân thể này yếu ớt quá màu da thì nhợt nhạt, thân thể thì gầy gò xương ra nên khi luyện công không cần thân mà ngắt xỉu a~. (dạo này muội hội chứng HN về cái chữ “a~”)

Khi Luyện công các đốt xương đều đau nhức nhưng không thể ngừng lại nếu không sẽ bị phản phệ mà chết.

2. Chương 2: Vật Đỉnh Ước

Ba tháng liền đều phải ở trong phòng điều dưỡng và luyện công thật khổ mà, mỗi lần luyện xương cốt đều đau nhức vô cùng cứ như có hàng vạn con kiến cắn xé thân thể vậy.

Suốt ba tháng này Kỳ Nhi tích cực tắm bổ và rèn luyện thân thể, ít nhất cũng làm cho cơ thể này không yếu ớt như trước. Tẩy Cốt công luyện trong ba tháng này cũng coi như có thành tựu, đến hôm nay xem như là viên mãn không còn phải chịu đau đớn nữa.

“Két” cửa bị nhẹ đẩy ra một bóng dáng tiến vào “Tiểu thư đến giờ dùng bữa rồi.” tiếng nói trong trẻo mà êm tai khiến người đang mặc phanh y* luyện công trên giường phải mở mắt ra.

*Chanh y: y phục màu vàng

Thu hồi nội lực Kỳ Nhi buông xuống đôi chân cũng không vội xuống giường mà cười nhẹ ngẩng nhìn người trước mặt, người đang loay hoay múc canh trước bàn kia, mặc một thân tử y* trang nhã, đầu búi lên hai bên buông xuống bên hông trán hai lọn tóc.

*Tử y: y phục màu tím.

Gương mặt thanh tú đang mỉm cười đi tới, nàng ta là nô tỳ mà đại ca phân phó cho nàng tên Phi Yến mười ba tuổi, tính cách cẩn thận chu đáo, sở trường là dùng tú hoa châm*, trung thành và rất biết việc gì nên làm việc gì không nên nói.

*Tú hoa châm: kim may

“Tiểu thư nên dùng bữa thôi.” Phi Yến thở dài nhẹ lộp lộp, tiểu thư luôn đối nàng nhẹ cười như vậy nhưng mỗi lần đều khiến nàng sờn gai ốc, vì sao một hài đồng chỉ hơn một tuổi lại có nụ cười thâm ý đến vậy.

Kỳ Nhi thu hồi nụ cười nhảy xuống giường, tiến lại bàn dùng bữa, một loạt quá trình đều thuận thực thoăn thoắt.

“Phi Yến lát nữa chúng ta ra sau núi chơi được không.” dùng bữa xong Kỳ Nhi đợi Phi Yến dọn dẹp sạch sẽ liền mỉm cười nói với nàng.

Phi Yến thoáng do dự nhìn người trước mặt, cặp mắt to tròn khả ái, cái mũi bé xinh, đôi môi nhỏ chúm chím hai tay thon dài đang nắm một chùm nho, đôi chân trên ghế quơ qua quơ lại.

“Tiểu thư giáo chủ và phu nhân không cho người ra khỏi đây.” Tuy rất muốn cùng tiểu thư ra ngoài nhưng giáo chủ và phu nhân đã căn dặn tuy nàng không biết vì sao cũng không thể trái lệnh.

“Chúng ta lên đi là được.” Kỳ Nhi bỏ một quả nho vô miệng cười tươi nói.

Phi Yến lắc đầu đi tới bên bàn xếp lại đĩa trái cây bị xới tung lên rồi hướng Kỳ Nhi nói: “ Chiều nay thiếu chủ sẽ độ khí giúp người.” (Pracell nàng có cơ hội trốn đi chơi rồi nhé.)

Trong ba tháng luyện công cứ cách ba ngày ca ca lại đến giúp nàng độ khí một lần tránh cho tẩu hỏa nhập ma và làm giảm cơn đau nhức kia, nhưng hôm nay đã luyện thành căn bản không cần ca ca tiêu hao nội lực nữa.

“Không cần lo lắng chúng ta về trước khi ca ca đến là được, đi đi mà Yến nhi.” Kỳ Nhi nài thanh nãi khi nói hướng cặp mắt sắp khóc về phía người kia.

Một câu Yến nhi ngọt lịm cộng thêm đôi mắt kia làm cho Phi Yến như sắp tan ra không nói hai lời liền đồng ý chạy ra khỏi phòng đi chuẩn bị, căn bản không thấy tiểu thư nhà nàng đang cười như tiểu hồ ly.

Hai người bước ra khỏi Nguyệt Quang Lâu lướt qua vô số giáo chúng đang canh gác chuồn êm ra bên ngoài. Phía sau Nguyệt Quang Lâu có một dãy núi, ở phía nam dãy núi đó có một cái suối nước nóng chung quanh có đá bao lại, xung quanh có rất nhiều hoa nở xanh, đỏ, vàng, tím xinh đẹp vô cùng, giống như đang ở tiên cảnh.

“Oa, thật là đẹp quá!” Phi Yến kinh hỉ kêu lên, từ nhỏ cho đến giờ chưa bao giờ nhìn đến cảnh đẹp như vậy.

Suối nước nóng lung linh huyền ảo dưới ánh mặt trời, từng đàn bướm lượn trên những bông hoa đủ màu sắc, những chú chim đậu trên cành cao hót riu rít. Ánh nắng dịu nhẹ gió thổi mát mẻ làm cho lòng người bình yên thoải mái.

“Chưa phải là đẹp nhất đâu, Yến nhi theo ta lại đây đi.” Kỳ Nhi kéo tay nàng tới một mép vực, xung quanh là vách đá đứng thẳng, phía dưới vực sương khói lượn lờ một màu trắng xóa.

“tiểu thư, không nhìn thấy gì cả chỉ toàn là mây thôi.” Phi Yến khó hiểu quay đầu nhìn Kỳ Nhi, chỉ có mây bay thì có gì đẹp hơn tiên cảnh vừa này.

Kỳ Nhi thở dài ngón tay thon dài chỉ về phía bên trái của mép vực: “Đằng này.”

Phi Yến nhìn qua thấy có ba đóa Nhược Liên chính giữa có một cái tổ chim kì dị, trong tổ chim có một cái trứng bảy màu bằng trứng ngỗng. Nhìn quả trứng lúc la lúc lắc rồi nứt ra, ở trong chui ra một chú chim con sặc sỡ đang chim chớp kêu.

“Đây... không phải là thất sắc điều sao.” Phi Yến mở to mắt mà nhìn chim con vừa mới nở kia.

“Người biết nó, ân tên gọi rất chuẩn bảy màu, thất sắc.” Kỳ Nhi dù sao cũng là xuyên về đây làm sao biết thất sắc điều quý hiếm cỡ nào nên cũng không có phản ứng đặc biệt như Phi Yến.

“Vâng, thất sắc điều hai trăm năm mới nở trứng một lần, trứng có bảy màu, nơi làm tổ phải là trên đóa Nhược Liên hoa trăm năm một lần nở, bay nhanh hơn cả chim ưng ngày có thể bay trăm dặm, tiếng hót còn hay hơn cả hoàng oanh, nghe nói thịt của nó có thể tăng thêm một giáp công lực* và bách độc bách xâm vô cùng trân quý.” Phi Yến mắt không rời khỏi thất sắc điều giống như chỉ cần không nhìn một chút nó sẽ biến mất tiêu.

*Một giáp công lực: là 60 năm nội lực (chặt ăn nó vào thành tuyệt thể cao thủ, giống như được nhân của Tiểu Xuân hehe.)

“Còn mấy đóa hoa kia thì sao.” Kỳ Nhi hỏi.

“Nhược Liên hoa năm mươi năm ra nụ, thêm năm mươi năm ra hoa, hoa của nó dùng làm dược liệu có thể kháng độc, cải tử hồi sinh muội cũng chỉ nghe nói thôi.” Phi Yến nói.

“Ta xem hình như nó rất dói, vậy mẹ của nó đâu!” Kỳ Nhi nhìn con chim có bảy màu kia đang kêu chíp chíp mà nhúc cả cái đầu chỉ muốn một phát làm thịt nó ngay.

“Thất sắc điều sau khi đẻ trứng sẽ bay đi, trứng tự hấp thụ tinh hoa đất trời mà nở, trong phòng của người còn ít bánh vụn để muội chạy về lấy.” Phi Yến nhìn Kỳ Nhi đưa ra kiến nghị.

“Đi sớm về sớm ta ở đây đợi, người không cần sợ ta lén trốn đi.” Kỳ Nhi nhìn thấu lòng nàng xua tay.

“Vâng.” đáp lời Phi Yến liền nhún người bay mất, để lại Kỳ Nhi đang còn nhìn chim con và một đôi mắt bằng hàn nhìn chăm chăm vào nàng.

Đang tìm cách nào bắt con thất sắc điều và hái hoa kia lên, thì cảm giác có người đứng phía sau nàng, cứ tưởng là Phi Yến nên nàng cũng không quay lại, nói: “Phi Yến người khinh công càng ngày càng giỏi mới như thế đã về, phải hay không là sợ ta trốn.”

Phía sau một mảng yên lặng Kỳ Nhi khó hiểu quay đầu, đập vào mắt nàng là đôi mắt rạo rực căm thù như muốn ăn tươi nuốt sống nàng vậy, vô thức nàng bước lui về sau nhận ra là vách vực liền run sợ nói: “Hữu hộ pháp người muốn làm gì?”

“Muốn làm gì đương nhiên là giải quyết người, năm xưa ta không chiếm được mẫu thân người thì ta sẽ làm cho nàng hối hận vì đã phụ bạc ta, người yên tâm sau khi giết người xong ta sẽ tiễn ca ca người theo cho huynh muội người bầu bạn dưới suối vàng ha ha.” Khúc Minh cười lớn giơ tay lên đánh một chưởng mười thành công lực về phía Kỳ Nhi.

“A.” Kỳ Nhi cảm thấy thân thể mình nặng trĩu rơi xuống dưới, thức ăn vừa mới ăn lúc nãy như muốn lộn ruột mà ra khó chịu vô cùng, rơi với tốc độ như vậy không chết thì cũng chỉ còn nửa cái mạng, nhưng cũng may phía dưới là hàn đàm Kỳ Nhi rớt xuống chỉ bị bất tỉnh.

Khúc Minh nhìn xuống chỉ thấy mây trắng phiêu phiêu cho là oa nhi kia rớt xuống chắc chắn bỏ mạng liền không thèm quan tâm cười lạnh quay về. Lúc Phi Yến quay lại không thấy Kỳ Nhi đâu cho là nàng ham chơi liền cuống quýt đi tìm, nhưng tìm gần hai canh giờ mới phát hiện có điều không ổn liền quay về bẩm báo quên luôn thất sắc điều và Nhược Liên hoa.

Kỳ Nhi lúc tỉnh lại đã thấy mình ở trong một căn nhà bằng tre, trong nhà chỉ có hai phòng bài trí đơn sơ, gọn gàng ngăn nắp, giữa nhà có một cái bàn hai cái ghế và một ấm trà.

Kỳ Nhi đang mừng vì còn giữ được mạng nhưng lại cảm thấy thân thể không cử động được liền hết hoảng: chẳng lẽ bị tàn phế sao, nàng đang ở đâu có phải bị bắt lại không?. Bất ngờ phía sau vang lên tiếng mở cửa nàng cảm thấy có người bước vào tiến về phía giường.

“Sư phụ nữ hài tử tỉnh rồi.” Tiếng nói lạnh nhạt không có một chút biểu tình, Kỳ Nhi nhìn thấy một nam hài chừng mười sáu tuổi mặc bạch y trắng tuyết, mặt tựa tiên nhân đang nhìn nàng.

“Hài tử có cảm thấy chỗ nào không khỏe hay không?” tiếng nói ấm áp đầy ôn nhu giống như ca ca làm cho nàng thoáng yên tâm không ít, một nam tử trung niên ăn mặc kì dị, tay và cổ đeo vòng bạc, tóc xỏa dài mặc y phục bằng vải bố hướng nàng mỉm cười.

“Chú...à thúc thúc con không cử động được.” Kỳ Nhi nhìn nam tử nghe xong ngồi xuống giường đưa tay bắt mạch ỳnh lại đắp chăn vuốt trán của nàng nói: “Àn, không sao vài ngày sao sẽ đi lại bình thường, chỉ là xương cốt bị tổn thương và bị sốt một chút, cơ thể hài đồng rất dễ hồi phục sẽ không sao đâu, ta ra ngoài sắc thuốc cứ nghỉ ngơi cho khỏe ta không phải người xấu, Hạo nhi người ở lại trò chuyện với cô bé đi.”

Kỳ Nhi nhìn nam tử kia bước ra ngoài lưu lại nam hài nhìn nàng nhíu mày tựa hồ không hài lòng với quyết định của sư phụ mình. Đánh giá nam hài trước mặt, đôi mắt trong suốt như nước, làn mi như cánh bướm cong vút, mũi cao thẳng tinh xảo, đôi môi đỏ tươi ướm át mím chặt, dáng người cân xứng đúng chuẩn hảo soái ca nhà.

Nam hài thấy Kỳ Nhi đánh giá mình cũng nhìn thẳng đánh giá lại nàng, dáng người nhỏ nhắn, mi dày xòe như quạt, đôi mắt to tròn như bảo ngọc sáng long lanh, cái mũi bé xinh, đôi môi hồng hồng, hai má đỏ ửng vì sốt, gương mặt bầu bĩnh đáng yêu, dù không tính là mỹ nhân cũng được xem là đáng yêu xinh xắn.

“Hạo ca, ta khát nước nhờ huynh lấy dùm ta chén nước.” Kỳ Nhi đánh giá xong liền hướng người kia xin nước, dù sao không khí trầm mặc này cũng nên phá vỡ nếu không thật khó chịu.

Hiên Viên Hạo nhìn nhìn tiểu nữ nhân kia một chút liền đứng lên rót một chén nước đem đến bên giường, Kỳ Nhi còn tưởng nam hài lạnh nhạt này sẽ để nàng nằm như vậy mà uống, ai ngờ hần lại nâng nàng vậy cho tựa vào lòng từng chút một uy cho nàng.

Hần cũng không biết mình bị cái vì, hần ghét người trung nguyên nhưng lại không ghét oa nhi này, nhìn nàng đôi mắt to tròn ướt át hướng hần xin nước liền đi rót nước, nhìn thấy nàng ánh mắt chờ mong nhìn hần uy nước liền nâng nàng vậy mà uy. (Hạo ca huynh chắc rằng lúc đó ta là ánh mắt chờ mong mà không phải lo lắng ò.ó)

Uy nước xong Hiên Viên Hạo cũng không nói gì đỡ nàng nằm xuống rồi bước ra khỏi phòng, lát sau sư phụ bưng thuốc vào, nàng hỏi thăm thân thể hai người thì ra ngài là miêu cương được sư, Hạo ca là do ngài nhặt được lúc năm tuổi và nhận làm đồ đệ.

Thì ra nàng được hai người cứu lúc đi ngang qua hàn đàm, không biết nàng thân phận thế nào nhưng là oa nhi bị thương nặng không đành lòng nên cứu nàng về, theo nàng hỏi thì nơi này cách ma giáo của nàng đến gần bao mươi dặm* nha.

*Ba mươi dặm = 48,28032 kilomet

Liên tiếp vài ngày qua nàng cuối cùng cũng đi lại được liền bám riết không tha nam hài kia, hỏi đông hỏi tây học hỏi cách nuôi cổ, vì sư phụ không nhận nữ đệ tử nên đành chịu.

Để che giấu thân phận nàng chỉ nói mình gọi Tiểu Kỳ, vì trong lúc khai thác thông tin từ hai người nàng nhận thấy mỗi lần nhắc đến Âm Nguyệt Thần Giáo thì Hạo ca cực kì không vui tựa hồ còn tức giận, mà sư phụ ánh mắt bi thương.

“Hạo ca người dạy ta cách nuôi cổ đi mà, ta năn nỉ người đó.” Kỳ Nhi áp dụng chiến thuật đĩa đeo bám riết không buông mà suốt ngày làm phiền người kia nuôi cổ, tuy được nhìn nhưng nàng không biết nên nuôi thế nào và làm sao điều khiển chúng.

Hiên Viên Hạo nhíu mày, nữ oa này có biết phiền là gì không từ khi đi lại được nàng cứ bám theo hần một tắc không rời phiền chết đi được: “Tự học.” Lãnh đạm buông ra một câu không có ý giúp cũng không có ý từ chối vì nhìn đôi mắt oa nhi hình như chỉ cần hần từ chối là nàng sẽ khóc ngay.

“Hạo ca ích kỉ ta đi tìm sư phụ.” Thấy nam hài không có ý định dạy, Kỳ Nhi quay đầu đi tìm sư phụ hy vọng thuyết phục được ngài.

Lúc nàng tới đang thấy sư phụ lau chùi một cây huyền cầm đã cũ nhưng màu sắc còn rất đẹp, nàng không tự chủ mà đưa tay lên gảy dây đàn khen ngợi: “Oa tiếng thật hay, trong trẻo ngân vang thật là một hảo cầm.”

“Tiểu Kỳ con biết đàn đúng không, nếu không phải người yêu đàn sẽ không biết giá trị của nó.”

Kỳ Nhi nhìn thấy sư phụ đôi mắt ưu thương nhìn vào cây huyền cầm, tâm không khỏi cũng sinh buồn liền nói: “Sư phụ để con đàn một khúc cho người nghe được không.”

Thấy sư phụ gật đầu đưa cầm qua Kỳ Nhi tiếp nhận đặt trên bàn đôi bàn tay nhỏ nhắn bắt đầu dạo đàn* thử âm, cuối cùng quyết định đàn một trong hai bài nàng thích nhất khi học đàn.

*dạo đàn: lấy tay gảy gảy lên dây để thử âm giống dạo nhạc.

(bài này là Thiên Niên Duyệt)

“Dòng lệ lạnh như sao băng rơi xuống.

Đánh tan nỗi nhớ nhung của ai.

Giữa dòng luân hồi, viễn cảnh tương lai bị chôn vùi.

Dung nhan mơ hồ trong giấc mộng.

Đỉnh Côn Lôn, giang hồ xa xôi, hoa tàn hoa nở hoa đầy trời.

Than hồng trần, sắc tàn phai, thiên thượng nhân gian.

Tình như gió, tình như khói.

Đạo một khúc tỳ bà đã nghìn năm trôi qua.

Duyên kiếp này, duyên kiếp sau.

Thương hải tang điền, cùng năm tháng.

Thanh kiếm khi xưa chém tan bao nỗi hận.

Tựa lời thề nguyện của ai, trong thoáng chốc thế gian xoay vần.

Cuộc tình bị chia cách.

Làm duyên luyến hồi ức bao tháng ngày đã qua.

Đỉnh Côn Lôn, phù sinh xa vời.

Trong giấc mộng chỉ nhưng nhớ đến người.

Cười thế gian, họa chu nhan, mây hồ hững hờ trôi.

Tình khó tránh, tình tùy duyên.

Chỉ nguyện làm uyên ương không làm tiên.

Duyên kiếp này, duyên kiếp sau, khó phân cách khó chia lìa...”

Kỳ Nhi gảy một cái cuối cùng không gian như lắng đọng, tất cả chìm vào yên lặng, không có tiếng chim cũng không có tiếng côn trùng, chỉ còn tiếng gió thổi vào lá cây nghe xào xạc.

“hay cho câu chỉ làm uyên ương không làm tiên, khó phân cách, khó chia lìa, nhân sinh có ai đạt thành như thế, phù sinh như mộng, sinh tử chỉ trong một cái chớp mắt ...”

Kỳ Nhi thấy người hướng nàng tươi cười rồi bước vào trong phòng tiếng nói lại vang lên lần nữa: “Tiểu Kỳ con đàn rất hay đã có duyên như vậy ta tặng huyền cầm này lại cho con.” tiếng bước chân ngày càng xa bóng dáng dần khuất sau cánh cửa.

Kỳ Nhi ôm cầm ngồi ngẩn ngơ nhìn lại huyền cầm trong tay nàng, thở nhẹ ra khẽ nói: “Xem ra, đã động đến vết thương lòng của sư phụ rồi!”. Nàng không thấy có một bóng dáng đứng sau hàng tre lặng lẽ quay đi.

Hiên Viên Hạo chỉ muốn nhìn xem nàng làm thế nào để thuyết phục sư phụ lại nghe được nàng tấu đàn, giọng ca trong trẻo cũng như tiếng đàn, bài hát đầy thâm ý một nhân nhi mười bốn tuổi đã có thể hát đến cảm xúc chân thật như vậy, nàng đã từng thương người khác sao.

“chết tiệt.” Hiên Viên Hạo tự mắng mình tại sao lại quan tâm một nữ hài tử xa lại chỉ mới quen biết được mấy ngày, nhưng nhìn thấy nàng mở đôi mắt long lanh hướng hần cười gọi Hạo ca ca lại như có dòng nước ấm chảy qua tim hần không tự giác muốn ôn nhu với nàng, bảo hộ nàng.

Đến khi nghe nàng đàn liền cảm thấy khâm phục, mới mười bốn tuổi cầm nghệ đã như vậy sau này không chừng là thiên âm chi nhân nhân gian khó gặp, nhưng khi nghĩ đến nàng cũng có người trong lòng hần lại sinh cảm giác ghen ghét, chỉ muốn bóp chết người kia, thật ra hần bị làm sao vậy.

Buổi sáng Thái Dương vừa mới thức dậy sau một đêm dài, những chú chim thi nhau hót, tiếng côn trùng rộn rã buổi ban mai, không khí vẫn còn hơi lạnh và sương bắt đầu tan ra.

Trong một căn nhà tre, trên giường một oa nhi đang say sưa ngủ thảnh thơi còn tằm tằm cười, bên giường một nam hài khuôn mặt anh khí tuấn mỹ đang chăm chú nhìn người đang ngủ.

Oa nhi kia tựa hồ gặp ác mộng liền đạp văng cái chăn trên người. Nam hài nhíu mày kéo lại tấm chăn cho oa nhi nắm lấy bàn tay oa nhi vỗ nhẹ, xúc cảm ấm áp làm cho oa nhi yên tĩnh lại tiếp tục gặp chu công.

Thấy oa nhi lại say sưa ngủ nam hài mỉm cười đặt lên trán Oa nhi một nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước liền đứng vậy bước ra ngoài, Tiếng cửa đóng lại hai mắt oa nhi liền mở to nhìn đỉnh giường.“Trời ạ! cái cảnh này sao thấy quen quá đi.” Thực ra khi Hạo ca nắm tay thì nàng đã tỉnh, nhưng vẫn giả bộ ngủ ai ngờ....ai ngờ...trời ạ!

Hiên Viên Hạo trở lại tay bưng theo một chậu nước ấm cùng khăn sạch đặt bên cạnh giường nhìn Tiểu Kỳ hai má hồng hồng ngực phập phồng đang giả bộ nằm ngủ. Khi nàng thức hẳn đã biết chính là cổ tình muốn hôn lên trán nàng xem phản ứng của nàng.

Nhìn nàng vì nụ hôn của hắn mà e thẹn (Su: Hạo ca huynh chắc không, KN:*đá* cảm làm phiền diễn viên.) tâm thập phần thỏa mãn và kinh hỉ, bên ngoài lại lạnh nhạt như trước nhưng trong mắt tràn đầy ý cười: “Muốn học cách nuôi cổ thì mau thức dậy theo ta ra ngoài.” nói rồi đứng dậy bước ra ngoài, hắn biết nàng sẽ lập tức bật dậy cho xem.

Quả nhiên như thế Hiên Viên Hạo vừa khép cửa Kỳ Nhi trên giường liền bắt dậy rửa mặt, thay quần áo sơ phụ ra thôn trấn mua mấy ngày trước, chảy lại tóc măng giày liền chạy như bay ra ngoài: “Hạo ca ta thức rồi, người hứa sẽ dạy ta nuôi cổ đúng không?.”

Nhìn Tiểu Kỳ vì một câu nói của hắn mà gấp gáp chạy tới đây, đầu tóc rối tung, quần áo xộc xệch, cái miệng thở dốc không ngừng hắn cảm thấy rất hài lòng: “Phải.” Lãnh đạm nói một chữ bước tới bên nàng thay nàng chỉnh sửa búi tóc, cũng không để ý cách xưng hô có phần không đúng của nàng.

Kỳ Nhi nghe hắn đồng ý tâm vui mừng như điên không để ý hành động của hắn có bao nhiêu ám muội: “Đừng chậm trễ nữa đi mau.” Kỳ Nhi nắm tay hắn kéo đến bên phải ngôi nhà, ở đó có một căn phòng nhỏ bên trong có rất nhiều hũ, lọ, có thảo dược, có độc dược nàng chỉ nhận thức hơn chục loại còn lại tất cả đều không biết. (cho nàng Su vào đây chắc mừng còn hơn ta)

Nhìn bàn tay hai người đan vào nhau Hiên Viên Hạo vô thanh mỉm cười, rồi lại nhìn thấy nàng vì mấy cái lọ trên bàn mà buông tay hắn ra, hắn chỉ muốn đập nát những thứ đó cho hả giận.

“Hạo ca đừng nhìn nữa mau dạy ta cách nuôi đi.” Kỳ Nhi thấy hắn nhìn mấy cái lọ nhíu mày sợ hắn đổi ý không muốn dạy liền thúc giục.

“Không phải như vậy, nên làm như thế này.” Hiên Viên Hạo thở dài đi tới bên cạnh nàng, nàng thật biết cách chọc hắn tức chết.

Trong phòng khung cảnh ấm áp nhu tình, nhưng cách nơi đó về phía nam hơn ba mươi dặm tình cảnh lại trầm mặc đến đáng sợ.

“Xoảng.” Chén trà thứ một trăm lẻ tám bị đập nát sau đó là tiếng rống giận: “Lũ ăn hại chỉ có một cái xác cũng tìm không ra ta nuôi các ngươi làm gì nữa, người đâu đem ra ngoài giết hết cho ta.”

Đáng giận, hôm đó thấy nha đầu kia rơi xuống vực đáng lẽ hắn phải cho người xuống nhìn xem mới đúng. Kỳ Phong (cha ta giáo chủ Âm Nguyệt Thần Giáo, đề phòng nàng nào quên) sau khi nghe tin con gái hắn mất tích liền cho người đi tìm dưới vực cũng không thấy xác đâu, bên dưới chỉ có một cái hàn đàm cho người lặn xuống tìm cũng không thấy.

Đợi vài ngày cũng không thấy cái xác nào nổi lên hắn liền cảm thấy không ổn, cho người xung quanh hai mươi dặm tìm kiếm oa nhi kia cho rằng nàng còn nhỏ lại bị thương sẽ không chạy xa nào ngờ đã hơn mười ngày vẫn không tìm thấy.

“Hữu hộ pháp giáo chủ ời người đến gặp.” Khúc Minh cả kinh không lẽ bọn họ tìm được nha đầu kia rồi sao.

“Ta sẽ qua ngay.” dù sao cũng là người từng trải sống gió hơn mười năm hắn nhanh chóng khôi phục vẻ bình tĩnh đưa tay lấy trường kiếm bước ra ngoài.

* * *

Trong đại sảnh một nam nhân, một nha đầu cùng một tiểu nam hài đang ngồi, xung quanh là các hộ pháp cùng đương gia các lộ, xem ra lần này thực nghiêm trọng. (tên tên ten...cho tràng pháo tay mừng Pracell lên sàn nào ”

“Hữu hộ pháp đến.” Tiếng nói bên ngoài vang lên, bóng dáng mặc lam y tiến vào cung kính quỳ xuống: “Tham kiến giáo chủ.” Khúc Minh là sư đệ của giáo chủ phụ nhân nên đặt quyền không cần hành lễ với thiếu chủ.

“Khúc Minh bên người có tin tức gì hay không.” Nguyệt Kỳ Phong thanh âm trầm thấp lộ rõ vẻ mệt mỏi.

“Bẩm giáo chủ vẫn chưa nhận được tin gì.” Khúc Minh nhìn nhìn tìm kiếm Trúc Linh Lan lại chuyển tầm mắt sang hướng khác trả lời.

“Phụ thân hài nhi đề nghị mở rộng phạm vi tìm kiếm ra, rất có thể người trong giang hồ biết được thân phận muội muội mà bắt đi, hoặc giả được người cứu ra khỏi phạm vi của chúng ta.” Nguyệt Tĩnh Dạ ánh mắt thâm trầm nhìn khắp phòng một lượt.

“Dạ nhi tất cả giao cho người quyết định, phụ thân vào trong xem mẫu thân của người.” Nguyệt Kỳ Phong tâm hiện giờ đều bay đến bên cạnh thê tử làm sao còn tâm trí lo chuyện khác, cũng không thấy đôi mắt của hữu hộ pháp lóe lên một cái rồi biến mất.

“Vâng phụ thân.” Nguyệt Tĩnh Dạ đỡ phụ thân một đoạn, hần cũng rất lo ấu thân. mẫu thân sau khi nghe tin muội muội mất tích liền ngất xỉu đến giờ vẫn chưa tỉnh.

Nguyệt Tĩnh Dạ quay lại phòng hợp ánh mắt ôn nhu bị thay thế bằng băng hàn khí thể bức người nói: “Cứ chia ba người một nhóm nhỏ, chia nhau tìm trong vòng năm mươi dặm lấy dây núi kia làm trung tâm, pháo hoa làm ám hiệu.”

“Hữu hộ pháp người dẫn theo ba mươi người chia làm mười nhóm đi về phía đông và tây, tả hộ pháp người cũng dẫn theo ba mươi người cùng ta đi về phía nam và bắc, Phi Yến người cũng theo, tất cả về chuẩn bị một canh giờ sau xuất phát.” Nguyệt Tĩnh Dạ phất tay ra hiệu cho đám người còn mình đi vào trong nội đường.

* * *

Nguyệt Tĩnh Dạ sau khi phân phó hết đám người, một mình dẫn theo tả hộ pháp Dương Liệt Hỏa và Phi Yến lấy hàn đàm làm điểm xuất phát đi về phía nam.

Đi được ba ngày đều là cẩn cẩn dực dực* tra hỏi tin tức cũng đã cách hàn đàm kia rất xa nhưng vẫn không có tin tức gì, mà ai đó cứ viện cớ tiểu muội nhà hần rất có thể bị người thanh lâu bắt đi cứ thế mà xông loạn, náo đến long trời lở đất, kết quả đều do hần thu xếp.

*cẩn cẩn dực dực: Cẩn thận

Đến ngày thứ tư bọn họ đi đến Nam Thiên trấn thành trấn không lớn nhưng là nơi giao nhau của Thùy Thiên quốc và Diễm Minh quốc nên có rất nhiều khách điểm và tửu lâu.

Bọn họ chọn một tửu lâu sạch sẽ ngồi xuống gọi chút đồ ăn, vừa ăn vừa nghe ngóng tin tức. Phía trước tửu lâu là một hiệu thuốc khá lớn có rất đông người tới bốc thuốc.

“Thiếu chủ kia là....” Phi Yến vừa kêu lên liền bị hành động đưa tay lên miệng của tả hộ pháp làm cho im lặng.

“Nam tử kia không phải người trung nguyên là ngoại tộc, Kỳ Nhi cũng không có vẻ là bị ép buộc chắc là ân nhân cứu mạng, cứ quan sát xem sao.” Nguyệt Tĩnh Dạ nhìn một nam tử trung niên dắt theo một nam hài và một nữ hài đi vào trong hiệu thuốc, hần nhận ra nữ hài ăn mặc thô sơ kia là muội muội của mình.

Kỳ Nhi mấy ngày đều theo Hiên Viên Hạo học cách nuôi cổ ban đầu còn sợ mấy con cổ trùng kì dị kia nhưng dần dần cũng quen. Sáng nay lại nổi hứng muốn vào bếp làm mấy món ăn, trù nghệ của nàng không tồi mà còn rất ngon chính là hơi hậu đậu.

Trong lúc vô ý lại làm rơi nước sôi lên tay mình phồng một mảng lớn, khiến cho cả hai nam nhân kia sốt sắn dẫn nàng lên trần tìm đại phu, vì trong lúc luống cuống mà làm rơi lọ thuốc mỡ tan tành, thật ra ở hiện đại nàng cũng quen rồi không sao cả, nhưng hai người kia cứ một hai bắt nàng đi cũng đành chịu.

“Sư phụ người đừng lo lắng con không sao đâu.” Qua mấy ngày ở chung nàng cảm nhận được sư phụ rất yêu thương nàng, chăm sóc nàng như con gái.

“Nữ hài tử sao có thể nói như vậy, nếu như để lại sẹo thì sao cũng là nên mau chóng mua thuốc bôi vào.” Sư phụ hướng nàng tươi cười ảm áp nhẹ giọng nói giống như là một vị từ phụ*.

*từ phụ: phu thân hiền từ.

“Tiểu Kỳ đừng bước nữa, dù sao cũng tới rồi thì cứ vào mua đi.” Hiên Viên Hạo thật không biết nàng có phải nữ nhân không, nữ nhân ai cũng sợ mình sẽ có một chút sẹo nhưng nàng lại hoàn toàn thờ ơ, là có người trong lòng rồi nên không quan tâm nữa sao. Nghĩ vậy tim của hắn thất lại đau đớn.

“Vâng, mọi chuyện tùy hai người.” Kỳ Nhi thật hết cách với hai nam nhân này, hoàng thượng chưa gặp mà thái giám đã gặp rồi. Kỳ Nhi nhìn ra bên ngoài một vòng hiếu kì nhìn khách điểm đối diện liền bắt gặp hai bóng dáng quen thuộc và một người nàng chưa từng gặp bao giờ.

Đại ca ra hiệu cho nàng hỏi nàng thế nào, nàng liền ra hiệu lại trả lời không có gì ca ca có thể qua đây, bắt quá không thể nói mình là người Âm Nguyệt Thần Giáo. Thấy ca ca gật đầu bước qua nàng quay vào nhìn hai người bên cạnh tâm khê thở dài: xem ra không thể ở cùng họ được nữa rồi.

“Tại hạ họ Tĩnh tên Dạ kiến quá các hạ, đây là lệnh muội nhà ta không may lúc trước gặp nạn cảm ơn các vị ra tay tương trợ, hôm nay ta đến là muốn dẫn muội muội về.” Nguyệt Tĩnh Dạ hiểu ý muội muội nên cũng không khai tên thật, tiếng nói cũng bớt vài phần lạnh thêm vài phần ôn hòa cho thấy giống như một thương nhân.

“Chuyện này, Tiểu Kỳ đây là ca ca của con sao.” Sư phụ quay sang ôn hòa hỏi nàng.

“Vâng, đây là ca ca con, sư phụ con phải trở về rồi.” Kỳ Nhi nhìn sư phụ lại nhìn qua Hiên Viên Hạo bắt gặp ánh mắt mắt mác của hắn, tâm không khỏi có chút buồn bã.

“Cũng đúng con xa nhà nhiều ngày rồi cũng nên trở về.” Sư phụ hiền hòa gật đầu.

“Vậy cáo biệt hai vị ta dẫn tiểu muội trở về.” Nguyệt Tĩnh Dạ ôn hòa nói xoay người định bước đi lại bị một bàn tay kéo lại.

“Ca ca ta...ta còn để quên một chút đồ tại nhà của họ có thể quay về lấy được hay không.” Kỳ Nhi ánh mắt hy vọng nhìn ca ca. Nguyệt Tĩnh Dạ thấy nàng như vậy cũng bằng lòng quay lại, dù sao cũng đã tìm được mất thêm chút thời gian cũng không sao.

Sáu người quay về nhà của cổ vương, Kỳ Nhi thu dọn chút quần áo của mình rồi đi tới phòng nuôi cổ, thấy Hiên Viên Hạo đang đứng thất thần nhìn mấy lọ nàng tiến tới khẽ nói: “Hạo ca, ta phải trở về rồi cảm ơn huynh dạy ta nuôi cổ còn dạy ta y thuật...ta..”

“Tiểu Kỳ nàng có người trong lòng rồi đúng không.” Hiên Viên Hạo lưng quay về phía nàng khàn giọng nói.

“Không có.” Kỳ Nhi lắc đầu buông xuống bao y hành lí đặt lên trên bàn, nàng chỉ xuyên về đây chưa được nửa năm lại ở miết trong phòng luyện công thì làm sao có người trong lòng đây.

“Vậy đã hứa hôn rồi sao.” Hiên Viên Hạo tiếng nói nặng nề tựa như đầu tranh rất lâu mới có thể mở lời.

“Cũng không có.” Kỳ Nhi lắc đầu định đứng vậy cáo từ, liền rơi vào một vòng tay ảm áp, người bị ôm chặt vào trong lòng Hiên Viên Hạo.

“Tiểu Kỳ làm thê tử của ta được không.” Hiên Viên Hạo kề sát tai này thì thầm, làm nàng trấn động không ngờ Hạo ca lại bài tỏ như thế.

“Hạo ca hôn nhân không phải trò đùa, huynh thật sự muốn ta làm thê tử sao.” Kỳ Nhi nàng thật ra ở hiện đại nhìn không ít những cặp tình nhân mau đến rồi cũng mau đi nên cũng không muốn cái tình cảm sớm nắng chiều mưa này.

“Cho ta năm năm, năm năm sau ta sẽ đến đón muội Tiểu Kỳ.” Hiên Viên Hạo hôn lên môi nàng, nụ hôn bá đạo chiếm đoạt hết thảy.

Kỳ Nhi cũng muốn thử xem, nên để mặc nụ hôn kia lướt nhẹ trên môi, gặm cắn, mút lấy, rồi chiếc lưỡi của hắn với vào trong miệng nàng khoáy đảo lướt qua từng tác trong khoang miệng, rồi lại ôn nhu quấn lấy cái lưỡi của nàng chơi đùa.

“ừm...ừm...” Nụ hôn kéo dài không có dấu hiệu dừng lại như muốn kéo dài vĩnh viễn vậy, hôn đến đầu óc choáng váng, cả người mềm nhũn, thiếu chút nữa hít thở không thông tê liệt ngã xuống.

“Ngô...a” Hấn dờn đôi môi xuống cổ nàng mút mạnh, làm nàng như bị điện giật cơ thể run rẩy theo bản năng đưa tay đầy hấn ra tay lại bị chế trụ, đôi môi tiếp tục đi xuống đến vai nàng cắn mạnh.

“A.aa...” Nàng hét một tiếng rồi ngất đi, trước khi ngất nàng cảm thấy vai đang chảy máu lưỡi hấn ôn nhu liếm lên vai nàng, bàn tay xoa nhẹ trên đó.

Nguyệt Tinh Dạ nghe tiếng hét của muội muội định chạy qua xem chuyện gì, thì thấy cửa phòng mở ra nam nhân tên Hiên Viên Hạo ôm lấy muội muội của hấn đi ra.

“Nàng làm sao?” Nguyệt Tinh Dạ tiếp lấy muội muội từ tay nam nhân kia cau mày hỏi.

“Nàng không sao chỉ là ngất xỉu thôi.” Hiên Viên Hạo lưu luyến nhìn nữ tử trong lòng nam nhân tên Dạ Tinh xoa người bước đi.

Nguyệt Tinh Dạ định nói gì đó thì Dương Liệt Hỏa chụp vai hấn lắc đầu nói: “Dạ ta kiểm tra rồi nàng không có tổn thương gì cả, cũng không trúng độc chỉ là hôn mê bình thường thôi, đừng nên dây dưa chúng ta đi thôi.”

“Àn, cũng nên đem muội muội trở về ấu thân và phụ thân yên tâm, đi thôi.” Nguyệt Tinh Dạ nhìn thoáng qua nơi này ôm lấy Kỳ Nhi bước đi, Phi Yên và Dương Liệt Hỏa cũng nhìn thoáng qua rồi đi theo thiếu chủ bọn họ.

“Hạo nhi người bỏ nó vào người nàng.” Sư phụ Hiên Viên Hạo châm một tách trà ình.

“Sư phụ người trách con không, tự làm theo ý mình mà chưa được sự đồng ý của nàng.” Hiên Viên Hạo đi đến trước mặt sư phụ cúi đầu.

“Đây là chuyện của các con ta không thể xen vào, chỉ là con đừng qua cố chấp, ngày mai chúng ta khởi hành.” nói xong đặt tách trà xuống đi vào trong phòng

“Vâng! sư phụ.” Hiên Viên Hạo nhìn thoáng qua cửa sổ, qua cái giường nàng vẫn thường nằm nhắm mắt lại xoa người vào phòng.

3. Chương 3: Lời Hứa...trưởng Thành...cổ Nhân...thanh Lâu

“Kỳ Nhi, muội thật sự muốn vào Trúc Lâm sao.” Nguyệt Tinh Dạ vẽ mặt bất đắc dĩ nhìn nàng.

“Ca ca, huynh không cần khuyên muội, ý muội đã quyết rồi muội nhất định sẽ bằng mọi cách chữa trị cho nàng.” ta nắm tay ca ca cười dịu dàng.

Nguyệt Tinh Dạ nhìn muội muội này, từ sao khi tỉnh lại đã khác rất nhiều, tính cách kiên cường hơn hoạt bát hơn, khi nói chuyện cũng mạnh dạn hơn, không còn bộ dáng nhút nhát như xưa “Kỳ Nhi, muội thay đổi rất nhiều.”

Kỳ Nhi chân thành nhìn ca ca nói: “Muội bây giờ không tốt sao.”

Nguyệt Tinh Dạ nhìn nàng một lát, đứng vậy bước ra cửa quay đầu lại nói một câu rồi bước đi: “Dù cho là bây giờ hay lúc trước, cả hai...đều là muội muội ta thương yêu.”

Nàng lúc đó không hiểu câu nói đầy ẩn ý đó, cho đến sau này khi hiểu được cũng đã phải trả một cái giá thật đắt.

Kỳ Nhi nhìn ca ca nở một nụ cười như ban mai, cho đến khi tiếng bước chân xa dần nụ cười cũng tắt lịm, thay vào đó là khuôn mặt lạnh như băng.

Xoay người đi về phòng ngủ, Kỳ Nhi bước đến gần chiếc giường bằng gỗ trạm khắc tinh xảo, trước giường màn lụa buông xuống, vén lên trướng màn bên trong trải một tấm đệm bằng lông thú thật dày, nằm trên đó là một thiếu nữ mặc lục y sắc mặt tái nhợt, đôi môi không còn huyết sắc, đôi mắt nhắm nghiền như một cái xác chết.

Vuốt lấy đôi má nõn nà đã lạnh băng kia, từ khuôn mặt lạnh như băng đã chuyển thành bi thương rơi lệ, nàng chậm rãi nhớ đến tình cảnh khi vừa mới tỉnh dậy kia, nếu không có Phi Yến có lẽ nàng đã chết một lần nữa rồi.

.....

Vào ngay cái đêm ca ca đưa ta về Âm Nguyệt Thần Giáo, ta mê man sốt cao không giảm, ca ca phải giải quyết sự tình khi vắng mặt trong giáo, phụ thân còn phải chăm sóc mẫu thân nên chỉ thăm một lát rồi đi.

Trong phòng ánh nến chập chờn chỉ còn lại Phi Yến túc trực bên ta, lâu lâu ta lại nghe thấy tiếng Phi Yến nói: “Tiểu thư người phải cố lên, phu nhân rất lo cho người, giáo chủ và thiếu chủ cũng rất lo cho người...” Không nói hết câu đã nghe tiếng khóc của nàng.

Ta rất muốn an ủi nàng nhưng lực bất tòng tâm, chỉ đành nằm yên cho nàng lau thân thể kể chuyện cho ta nghe, động viên ta, rồi đứng vậy “Tiểu thư, muội đi thay nước rất nhanh sẽ trở lại.”

Ta nghe thấy tiếng cửa phòng mở ra rồi đóng lại, cơ thể vẫn nóng như bị thiêu đốt nhất là nơi hân cần ta, đang suy nghĩ làm cách nào mới có thể giảm sốt nhanh nhất, ta lại nghe thấy tiếng cửa phòng mở ra, có người bước vào phòng cước bộ nhẹ nhàng hẳn là người có nội lực thâm hậu.

Ta nghe thấy tiếng bước chân dừng trước giường, sau đó là một thanh âm trầm đục kèm theo tiếng cười khê: “Nha đầu số người thật lớn, từ trên đó rớt xuống vẫn không chết được, nhưng người yên tâm ta đến đây để giúp người giải thoát.”

Ta cảm giác áp bách thật lớn trên đỉnh đầu, số ta thật khổ mà nhập vào nha đầu này cứ tai nạn liên miên. Đang thương cảm cho số phận thì cửa phòng lại lần nữa mở ra kèm theo tiếng rống giận của Phi Yến: “Hữu hộ pháp người muốn làm gì.” Sao đó là tiếng tú hoa châm phóng ra về phía Khúc Minh

Hai người bắt đầu giao thủ, nhưng về cơ bản Phi Yến không thể là đối thủ của Khúc Minh rất nhanh liền rớt xuống thế hạ phong, Khúc Minh tung chưởng đánh về phía ta nhưng bị tú hoa châm của Phi Yến cản lại, dư âm của chưởng lực đánh trúng giường chỉ nghe tiếng ‘ầm ầm’, ta từ trên giường văng thẳng vào tường phun ra một ngụm máu.

Cũng nhờ vậy mà tay chân ta có thể nhún nhích lại được, đúng là trong họa có phúc may mắn nhờ tú hoa châm của Phi Yến cản bớt lực lại nếu không một chưởng kia có thể lấy mạng ta.

“Xú nha đầu nộp mạng đi.” thanh âm rống lên ta mơ hồ nhìn về phía trước, đến khi nhìn rõ thì thấy Khúc Minh tay đang thủ chưởng phi về phía đầu ta.

“Tiểu thư...” Phi Yến bắn ra sáu cây tú hoa châm về phía Khúc Minh, dùng khinh công với tốc độ nhanh nhất lao về phía ta.

Khúc Minh dùng ta kia ngăn châm vẫn huy chưởng về phía ta, ta chỉ mới cử động lại được không thể né chưởng kia. Đột nhiên trước mắt tối lại chỉ cảm thấy có người ôm chặt lấy ta tiếp theo là “Á” một tiếng người trước mắt ta buông lỏng hai tay trượt xuống.

Ta nhận ra người vừa mới ôm ta là Phi Yến, sắc mặt nàng tái nhợt nhanh chóng cơ thể cũng lạnh dần không còn độ ấm, ta kinh hoảng ôm chặt lấy nàng ngay cả khi Khúc Minh đã giơ trướng lên ta cũng không biết.

“Khúc Minh...” Tiếng rống giận tràn đầy nội lực vang lên, ta nhìn ra cửa thì ra là ca ca, có lẽ nghe thấy phòng ta có tiếng đánh nhau nên mới chạy qua xem.

Đánh được vài chiêu với ca ca ta Khúc Minh liền thừa cơ tẩu thoát, ca ca chạy lại bắt mạch cho Phi Yến đôi mày càng lúc càng nhíu chặt sau đó buông tay ra thở dài nói: “Nàng trúng Toái Tâm chưởng gân mạch đã đứt đoạn khó mà cứu sống.”

“Ca ca, muội đây cầu người mau cứu Phi Yên, võ công người lợi hại như vậy ngay cả hắc cũng bỏ chạy ta biết người có thể mà.” Ta ôm lấy phi Yên liều mạng la lên nhưng tiếng nói khàn khàn vụn vặt, nước mắt ta chảy ra như mưa không cách nào ngăn lại.

“Trên đời này chỉ có hai người mới có thể cứu nàng, 1 người là Y Tiên Diệc Lăng Thần đáng tiếc đã ẩn cư không người nào tìm được tung tích, người còn lại là Xích Luyện Tiên Tử Tiêu Phượng nàng sống ở Trúc Lâm...nhưng tính tình cổ quái muốn nàng ta cứu người phải đáp ứng điều kiện của nàng.” Nguyệt Tinh Dạ lắc đầu phân phó người thu xếp phòng, cho đại phu đến bắt mạch nhưng họ cũng lắc đầu nói không còn cách cứu nữa.

* * *

“Phi Yên người yên tâm, tiểu thư ta nhất định sẽ cứu được người.” ta đứng vậy thu xếp một ít hành lý của hai người, gọi người chuẩn bị một ít lương khô và xe ngựa.

Ta đến phía nam của dãy núi tìm thất sắc diêu và Nhược Liên hoa, nhờ ca ca mà ta mới biết đến công dụng của chúng, chuyển đi này không chừng sẽ dùng đến.

Đường đến Trúc lâm rất thuận lợi, trên đường Phi Yên chỉ uống được nước và nuốt cánh hoa Nhược liên đã già nhuyển để duy trì, Trúc Lâm cũng không xa chỉ cách Âm Nguyệt Thần Giáo chừng bốn mươi dặm*.

*40 dặm = 64,37376

“Tiểu thư đã đến thôn chân dưới núi Trúc Lâm.” Xa phu bên ngoài bấm báo.

“Tìm một nhà trọ nghỉ lại, ngày mai chúng ta đi thỉnh an Xích Luyện Tiên Tử.” ta đang uy nước cho Phi Yên cũng không quan tâm đến chuyện khác.

Vào nhà trọ nàng đặt hai gian phòng, ta và Phi Yên một phòng cho thuận tiện chăm sóc, khi đi ta không mang theo ai cả trừ một xa phu và ít ngân lượng.

Nhìn người trên giường vẫn như một cái xác không động đậy, nếu không phải vẫn còn hơi thở nhẹ nhàng không chừng ta sẽ tin Phi Yên đã chết rồi. Giúp Phi Yên an ổn xong ta cũng gục lên bàn ngủ.

Sáng sớm, ánh nắng nhu hòa chiếu vào trong phòng như muốn đánh thức người đang gục trên bàn, nhưng trên bàn đã không còn ai.

Kỳ Nhi thức dậy từ sớm thay một thân y phục bình thường ra chợ mua thêm ít lương khô, căn dặn xa phu trước khi nàng về chuẩn bị xe ngựa khi nàng về liền lên đường.

Trên đường mòn xung quanh toàn là cây trúc, chim hót ríu rít thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy mấy con thỏ rừng chạy tới chạy lui. Chính giữa rừng trúc là một ngôi nhà trúc đơn sơ, xung quanh đều là kì hoa dị thảo, bên ngoài cùng cửa lớp hoa cỏ đó là Tán Liên hoa trên thân nó toàn gai nhọn, tên thật đẹp nhưng cũng thật độc chỉ cần bị nó đâm trúng liền trúng độc nửa canh giờ là vong mạng.

“Tiểu nữ Nguyệt Kỳ Nhi thỉnh an Tiêu tiên bối.” Ta dùng nội lực truyền âm vào trong.

Nhưng một sau cũng không có tiếng trả lời, nhìn sang Phi Yên đang nằm trong tay của xa phu ta hướng về ngôi nhà nói: “Tiểu nữ Nguyệt Kỳ Nhi thỉnh an tiên bối, tiểu nữ có vị đệ muội trúng phải Toái Tâm chưởng thỉnh người ra tay nối lại gân mạch cho đệ muội, người muốn ta làm gì cũng được.”

Thấy bên trong vẫn yên lặng ta định la thêm lần nữa thì cửa bị mở ra, một thiếu phụ tuổi chừng năm mươi ăn mặc kiểu thôn phụ bước ra “Hảo nha đầu, còn nhỏ nhưng nội lực cũng không tệ.”

“Tiêu tiên bối cầu người cứu muội ta một mạng.” Kỳ Nhi hướng nàng làm một cái đại lễ.

“Tốt, người đến đây chắc cũng biết quy tắc của ta.” Tiêu Phượng nghiêng người dựa vào cửa.

“Người có bất cứ yêu cầu gì Kỳ Nhi cũng sẽ đáp ứng.” Ta ánh mắt kiên định nhìn nàng.

“hảo sảng khoái, người tìm cho ta một con thất sắc diêu ta cần dùng máu của nó làm chắc dẫn thuốc, tìm được hãy quay lại.” Ta nhìn thấy Tiêu phượng định đóng cửa vào trong vội la lên: “Tiêu tiên bối, thất sắc diêu đang ở đây.”

Người đóng cửa khựng lại một chút rồi nhìn về phía ta “Tốt, người nuốt hai viên thuốc này rồi đưa nàng vào đây, bảo tên kia đi về ta không muốn có nam nhân trong nhà, hơn nữa kêu hắn cũng đừng tới đây trong ba năm.”

Kỳ Nhi nhìn nàng hiểu ý liền viết một lá thư đưa cho xa phu đem về cho phụ thân, mẫu thân và ca ca, trong thư ngụ ý ca ca không cần lo lắng nàng sẽ ở Trúc Lâm ba năm để trị bệnh cho Phi Yến.

* * *

Ba năm sau.

“Tiểu thư, người đâu rồi...ai da!” Một tiểu cô nương mười lăm mười sáu tuổi, thân hình mảnh mai đôi mắt to tròn linh động vừa chạy vừa hô to, đột nhiên nàng trượt chân té xuống đôi mắt ngấn lệ khiến người thương tiếc bất quá khi ngẩng đầu lên gương mặt của nàng thật khiến người ghê sợ xa lánh.

“Yến nhi đã bảo đến đây thì không được chạy mà.” Một bạch y nữ tử từ trên vách đá nhảy xuống thân hình phiêu phiêu dừng ở trước mắt Phi Yến, vươn tay ra đỡ nàng.

“Tiểu thư đã xong hết rồi chỉ chờ người về nữa thôi.” Phi Yến tươi cười nương theo cánh tay thon thả trắng ngần kia đứng lên.

“Ân, đi thôi.” Kỳ Nhi nắm tay nàng đi về phía ngôi nhà trúc.

Phi Yến hai năm trước đã tỉnh dậy nhưng độc trong Toái Tâm Chương đã làm nàng bị hủy đi dung nhan, đối với một người con gái mà nói thì gương mặt là rất quý giá, ít nhất đối với người cổ đại là vậy.

Hai bóng dáng bước vào phòng, trong phòng đã bài biện các thứ xong, Kỳ Nhi bước lên hành lễ lạy ba cái, tiếp nhận nhang trong tay Phi Yến bắt đầu khấn vái : ” Sư phụ đồ nhi theo di mệnh của người ở trong Trúc Lâm đứng ba năm, hôm nay cũng là ngày giỗ của người, sư phụ tại thiên xin phù hộ cho đệ tử kiểm được người đã sát hại người.”

Sư phụ của nàng cũng chính là Xích Luyện Tiên Tử Tiêu Phượng, ba năm trước nàng bái Tiêu Phượng làm sư cũng nhờ một khúc đàn, Sư phụ trời sinh thích cổ cầm nên khi nghe nàng đàn liền cao hứng đòi nhận nàng làm đệ tử cho bằng được.

Còn nhớ lúc đó ngày nào sư phụ cũng tươi cười hướng nàng đòi nghe đàn, ai nói tính tình sư phụ cổ quái chỉ là hơi trẻ con một chút thôi, người rất tốt luôn chăm sóc nàng và Phi Yến rất chu đáo. Nhưng lần đó sư phụ nhận được một bức thư vội vàng rời nhà, một tháng sau trở về thì chính là một cái xác, một cái xác huyết nhục mơ hồ và một bức huyết thư.

Khi nàng nhìn thấy suýt chút nữa ngất tại chỗ, ai có thể độc ác như vậy đối xử với một lão nhân đã hơn năm mươi mà lại tàn độc như thế. Kỳ Nhi cuối đầu trong mắt hiện lên sát khí ngút trời khiến cho Phi Yến bên cạnh cũng run rẩy.

Kỳ Nhi đứng vậy phũ phũ một chút rồi cười nói với Phi Yến : “Yến nhi vào thu xếp một ít hành lý chúng ta về nhà thôi.” về mặt sát khí đã hoàn toàn biến mất, nàng không muốn Phi Yến lo lắng cho nàng.

Bình sinh sư phụ tự hào nhất chính là tiên pháp và độc được mà người chế luyện thành, Phi Yến cũng nhờ đó mà được cứu sống một mạng, Nàng được chân truyền từ người đương nhiên tiên pháp có thể xưng danh trong giang hồ. Di thư của người để lại kèm theo một tấm bản đồ khi nàng tìm đến chính là thấy được một cái trường tiên màu đỏ thẫm, trong thư người nói nó là Phệ Hồn tiên*.

Cầm theo hành lý và trường tiên, Kỳ Nhi lưu luyến nhìn vào căn nhà của nàng và sư phụ rồi căn môi quay đầu bước đi, các nàng đã không còn sợ Tấn Liên hoa trước nhà nữa, vì trong lúc học được nàng dùng Nhược Liên hoa và một số dược liệu khác luyện thành một thứ dược trong vòng trăm ngày có thể bách độc bách xâm bảo toàn kì kinh bát mạch — Kim Ngăn Lộ

“Tiểu thư , Tiểu Vũ nó lại quấy phá.” Đang chuẩn bị lên ngựa Phi Yến giơ lên chiếc lồng nhót thất sắc điều hướng Kỳ Nhi cáo trạng.

“phì,..muội đừng nhót nó hoài cứ thả nó ra đi.” Kỳ Nhi phì cười, Tiểu Vũ xem như đã nhận nàng làm chủ nhân chỉ tại Phi Yến lo xa nên cứ nhót nó, thật ra Tiểu Vũ nửa bước cũng không muốn rời nàng.

Hai người khanh khanh ta ta đùa giỡn một hồi liền thúc ngựa chạy về hướng Âm Nguyệt Thần Giáo, Tiểu Vũ màu lông óng ánh dưới ánh mặt trời giương cánh không chút khó nhọc bay phía sau.

* * *

Kỳ Nhi bước vào giờ lên lệnh bài Thánh Cô của mình liền hiên ngang cùng Phi Yến và Tiểu Vũ bước vào trong, chính là một màn bên trong đại sảnh lại khiến nàng phải trở mắt.

“Ca ca tả hộ pháp hai người đang làm gì!” Trước mắt nàng là Dạ ca ca hiên ngang anh dũng một tay chế trụ thất lưng thon gọn của tả hộ pháp Dương Liệt Hỏa, một tay kia đỡ lấy đầu nàng ta mãnh liệt hôn.

Dương Liệt Hỏa nhìn thấy có người tròng mắt đá ca ca một cái xoay người chạy đi, Ca ca thì lại không có chút tự giác của kẻ phạm tội mà còn tươi cười tiến tới hướng nàng nói: “Muội đã về rồi, mẫu thân và phụ thân rất nhớ muội.”

Kỳ Nhi thấy ca ca cười nhưng ánh mắt lại nói: muội muội người thiết biết chọn thời gian trở về, phá ngay chuyện tốt của ca ca. Kỳ Nhi khụ một tiếng thấp giọng nói: “Ca ca xem ra muội về không đúng lúc, muội qua thỉnh an mẫu thân và phụ thân đây.” Nói rồi nàng kéo tay Phi Yến còn đang đứng hình trước cái cảnh nồng nhiệt kia chạy biến.

Kỳ Nhi sau khi thỉnh an hai trưởng bối, một phen nước mắt nước mũi cũng có thể chạy về phòng mình mà nằm nghỉ, hai người cứ sờ sờ rồi lại rờ rờ khiến cho nàng sờn cả gai ốc lên. Nhất là phụ thân thật quá đáng đã tuổi nào rồi mà còn cùng mẫu thân....khiến con gái khuê nữ như nàng đỏ mặt tía tai.

“Tiểu thư nước tắm đã chuẩn bị xong, người mau tắm rửa đi hôm nay mệt nhọc cả ngày rồi.” Phi Yến đẩy cửa bước vào, phía sau là hai ba thanh niên cường tráng khiến mộc dũng để vào phòng, đổ vào nước nóng bốc khói ngùn ngụt.

“Đúng là rất mệt, muội giúp ta xoa bóp một chút đi.” Cởi y phục ra, một thân thể hoàn mỹ hiện ra trước mắt Phi Yến khiến nàng tắm tắt khen không ngớt.

“Tiểu thư, nó lại biến mất nữa rồi.” Phi Yến vừa xoa vai vừa nói. Cái mà nàng ta nhắc đến chính là cái bớt màu xanh lam trên vai nàng, nó lúc ẩn lúc hiện cũng không biết đâu mà lần aizz.

“keng keng” Tiếng binh khí vang lên làm nàng đang ngâm trong nước ấm giật mình, bước ra khỏi bồn tắm nàng mặc vài kiện y phục chuẩn bị sẵn rồi chạy ra ngoài xem.

“Keng keng.” Tiếng binh khí ngày càng lớn, trước phòng tả hộ pháp có hai người đang đánh nhau kịch liệt, một người là tả hộ pháp người còn lại mặc hắc y gương mặt ngược ánh trăng nên nhìn không rõ.

Kỳ Nhi tay cầm theo một quyển sách chạy tới, vì sao cầm theo quyển sách ấy hử, là do nàng từ trong phòng chạy ra nhặt được trước cửa, trên sách đề năm chữ thật to nha –Tiểu Kê sinh đản kí viết bằng tiếng việt chính tông.

Nàng vừa mừng vừa sợ chạy tới chỗ đánh nhau hy vọng người kia chính là một trong số các tỷ muội Mãn Nguyệt lâu của nàng xuyên không đến đây. Nàng chạy tới thì không thấy tả hộ pháp đâu cả, chỉ thấy ca ca nàng đang cầm kiếm đứng đối diện cùng một hắc y nhân mà ở giữa chính là một bạch y nhân khác.

Ở trên nên đất có một ít vết máu, nếu nàng đoán không sai thì chính là tả hộ pháp yêu dấu của ca ca bị thương rồi, bởi vì sắc mặt ca ca kém vô cùng như muốn giết người vậy.

“Zổ tỷ, có phải là tỷ không?” Kỳ Nhi lo lắng khẽ gọi một tiếng nhưng một tiếng đó đủ khiến cho ba vị cao thủ trước mặt nghe rõ ràng, nhất là hắc y nhân đứng đối diện ca ca nàng khẽ run lên một chút.

“Muội là?” Hắc y nhân kia quay đầu lại hỏi nàng, nhưng một câu hỏi đó đủ cho nàng khẳng định người trước mặt chính là một trong tam thư ký của Mãn Nguyệt lâu ở thế kỷ hai mươi mốt Zorosan.

“Muội là Kỳ Nhi, Zổ tỷ.” Kỳ Nhi nước mắt chảy xuống nhào tới ôm chặt lấy người trước mặt.

“Kỳ Nhi người này là ai?” Nguyệt Tĩnh Dạ buông kiếm xuống nhăn chặt mi tâm.

“Ca ca hiểu lầm thôi, là..là người quen của muội trong Trúc Lâm đến đây thăm muội.” Kỳ Nhi buông ra Zổ tỷ của nàng nhìn ca ca trả lời.

“Nếu không còn gì, ta vào trong xem thương thế của Hỏa nhi.” Nguyệt Tinh Dạ nhìn nhìn Zổ tử của nàng một chút rồi lại khẽ gật đầu cùng hắc y nhân bên cạnh Zổ tử rồi xoay người vào trong.

Kỳ Nhi nhìn ca ca đi vào phòng mà bấu môi: là Hỏa nhi cơ đấy, xem ra lúc nàng không ở đây có rất nhiều chuyện kịch tính bị nàng bỏ qua rồi a~.

“Zổ tử chúng ta vào phòng nói chuyện đi, muội có rất nhiều chuyện muốn nói.” Kỳ Nhi quay đầu cười hì hì.

Kỳ Nhi lôi lôi kéo kéo Zổ tử của nàng vào phòng, quay lại định đóng cửa thì thấy tên bạch y đứng kế Zổ tử khi nãy cũng định vào, liền cười chan hòa với hắn: “Vị đại ca này, đây là phòng khuê nữ phiến huynh đi chỗ khác dùm cho.” Nói xong đóng cửa không thèm nhìn hắn một cái, nàng biết Zổ tử cũng đang mặc nam trang, thì sao chính là nàng nhìn hắn không ưa tuy là mỹ soái ca.

Kỳ Nhi bước vào nhìn nhìn cái người đang ngó ngó phòng của nàng liền cao hứng cười, ít nhất trong cái thế giới này nàng không lạc loài: “Zổ tử, tỷ xuyên từ bao giờ thế, hiện giờ sống ở đâu, là ai dạy võ công cho tỷ?”

Độc Cô Thảo quay lại ngồi xuống bàn tay cầm hai quyển sách, một là PN Tiểu Kê sinh dẫn kị, còn cuốn kia là Lăng Đãng Giang Hồ Chi Dục Sư vừa mới tìm được trong phòng. Kỳ Nhi giật bắn người, hảo a Zổ tử, muội để nơi bí mật như vậy tỷ cũng tìm ra không hổ danh là hủ nữ nha.

“Àn, muội hỏi gì?” Độc Cô Thảo nhìn nàng cười nói.

Kỳ Nhi có chút vô lực nhìn nàng: “tỷ hiện tại sống ở đâu.”

“Lang thang.” Câu trả lời cực kì ngắn gọn.

“Ai dạy võ công cho tỷ.”

“Sư phụ”

“Người áo trắng đứng cạnh tỷ là ai.”

“Bằng hữu.”

“Tỷ vì sao đột nhập vào Âm Nguyệt Thần Giáo.”

“Tìm Người.”

“Là tìm muội sao.” Ánh mắt đầy hy vọng

“Không phải.” Cười ôn hòa.

“Chứ tỷ tìm ai nha~.”

“Mỹ thụ.”

Kỳ Nhi thở dài nhìn người đang cười nhìn mình kia, thật hảo anh tuấn nếu là nam nhân thì thật tốt nhỉ, tâm nói nhưng miệng cũng đã nói ra: “Tỷ là nam nhân thì thật tốt.”

“Muội cũng là nam nhân thì càng tốt hơn.” Độc Cô Thảo thủy chung vẫn tươi cười.

Hai người hàn quyền tâm sự tới khi mặt trời lên mới thôi, nói đủ thứ chuyện trên trời dưới thế, Cũng nhờ vậy nàng mới biết được thì ra Zổ tử xuyên không vào ba năm trước cùng thời gian với nàng.

Tỷ ấy được Độc Hành Kiếm vương và Cô Thiên thần thu nhận làm đệ tử, một tháng trước mới bị đại sư phụ “đá” ra giang hồ, rồi đi tham gia cái đại hội luận kiếm gì đó, đánh bay tên Mộ Dung Phi Vân nhị công tử của Mộ Dung gia chính thức trở thành đệ nhất kiếm nha~.

Kỳ Nhi cũng kể cho nàng nghe về mình, ngôn vô bất tẩn không giấu thứ gì, việc nàng báỉ Xích Luyện Tiên Tử làm sư phụ cũng nói ra, tiên pháp và cả độc thuật. Nên biết việc này ngoài Phi Yến ra không có ai biết cả, hơn nữa chính nàng luyện Tẩy Cốt công bình thương chỉ là một cô gái yếu đuối.

Sáng hôm sau khi nàng thức dậy Zổ tử đã đi mất chỉ để lại một cây trầm và một lá thư: cực cương, tỷ còn có việc phải đi với đồng chí Ngân phong, nhất định phải tìm được mỹ thụ hợp với anh ý. tỷ để lại là Huyết Thảo trầm, có việc tìm tỷ gấp thì cứ tới các quán rượu Hành Thiên đưa trầm ra, thế nhé, tỷ đi trước, hôn muội, moa!

Kỳ Nhi gấp lại lá thư có chút vô lực ngồi xuống bàn, cầm lên cây Huyết Thảo trầm ngắm nghía, cây trầm màu đỏ ánh như đá ruby (1), trên trầm có hình một cái lá cỏ chế tác tinh xảo tỉ mỉ, từng đường nét uốn lượn hấp dẫn người, thể gian hi hữu*

*hi hữu: thể gian hiếm có (0-1-0-2)

.....

Về nhà cũng đã hơn một tháng mọi chuyện vẫn như bình thường, phụ thân cùng mẫu thân vẫn thường xuyên đến bồi nài, Ca ca thì chạy ra ngoài tìm “bảo bối” lạc mất từ nửa tháng trước rồi. Tuy Phi Yến vẫn bình thường như cũ nhưng nài biết nài ta rất tự ti.

Khi xưa trong Trúc Lâm chỉ có hai người nên không quan trọng, bây giờ về giáo rồi thật đông người bàn tán dung mạo nài ta, nhưng Phi Yến vẫn luôn tươi cười trước mặt nài, vui vẻ hoạt bát khiến nài cũng lo lắng nài ta uất ức mà sinh bệnh.

“Yến Nhi, chúng ta đi đến Thuyền Thiên Quốc đi.” Kỳ Nhi đang ngồi trước bàn trang điểm cho Phi Yến bới tóc dùm nài, người cổ đại thật phiền.

“Tiểu thư khi không người đến đó làm gì?” Phi Yến vắt lên chiếc trầm cuối cùng thỏa mãn cười hỏi.

“Tìm Lệ Nhân Ngư.” Kỳ Nhi quay lại cười với nài

Phi Yến hít một ngụm khí lạnh trợn mắt nhìn nài: “Hi thế kì bảo Lệ Nhân Ngư.”

“Phải nghe nói nó có tác dụng giải độc cực tốt.” Kỳ Nhi đứng vậy đi đến bàn trà.

“Tiểu thư không cần vì nô tỳ...” Kỳ Nhi đưa tay lên chặn miệng của nài lại: “Không phải nô tỳ, người là tỷ muội tốt của ta, vì ta không màng sinh mạng mình, ta sẽ tìm kì bảo thể gian giải độc cho người đừng nói là Lệ Nhân Ngư ngay cả Huyết Ngọc San Hồ ta cũng sẽ tìm về.”

Phi Yến khoa trương một lần nữa hít một ngụm khí lạnh: “Huyết Ngọc San Hồ.” tương truyền Huyết Ngọc San Hồ sống ở đáy biển sâu nhất Đông Hải, hấp thụ máu linh vật dưới đáy biển, dùng thứ này có thể giúp người chết cải tử hoàn sinh.

Lời đồn đãi mặc dù hơi quá sự thật, nhưng kì thực máu Huyết Ngọc San Hồ là loại dược liệu vô cùng quý hiếm, có thể chế trăm ngàn loại thuốc, những thứ khác không thể thay thế được.

Kỳ Nhi bảo nài chuẩn bị hành lí và một chiếc xe ngựa giờ Thìn* ngày mai xuất phát đi Thuyền Thiên Quốc, không cần đem theo nhiều người chỉ hai người cùng lên đường là được.

*giờ Thìn (9-11h)

* * *

Xe ngựa chạy suốt hơn mười ngày mới đến kinh thành Thuyền Thiên Quốc, hai người mệt lả vì phải uống gió nằm sương ngoài vùng hoang dã, tuy là có nội lực hộ thân nhưng thật sự là rất không quen, ít nhất là ban ngày còn có thể xem phong cảnh cảm giác rất tự do tự tại.

Xe dừng trước một tú lâu tên Hành Thiên, đi tới quầy nài tháo ra Huyết Thảo trầm trên đầu đưa cho trưởng quỹ, trưởng quỹ họ Trần nhìn cây trầm một lát đưa trả lại nài nói với tiểu nhị đang lau bàn: “Đưa bốn vị cô nương lên phòng chữ Phong.”

Đi theo tiểu nhị vào phòng, trong phòng có ba giường lớn, một phòng khách, một phòng tắm, rộng rãi sạch sẽ, Kỳ Nhi vừa lòng gật đầu tâm nói: Không hổ danh là Zổ tỷ chắc sản nghiệp thật lớn nha, sau này còn phiền tỷ tỷ dài dài khỏi cần khách sáo.

“Tiểu nhị chuẩn bị bốn phần ăn đem lên đây.” Phi Phi gương mặt thanh tú đứng bên trái Kỳ Nhi nói. Phi Phi và Linh Linh là hai tỷ muội nài cứu ven đường khi đến Thuyền Thiên quốc, vì không còn nơi nào để đi đành theo nài làm nha hoàn.

“Không cần, tiểu nhị chuẩn bị một đĩa thịt bò xào, ba lồng bánh bao, bốn chén canh hạt sen, điểm tâm là huế hoa tử thêm một bình trà thượng hạng là được.” Kỳ Nhi khoát tay cho tiểu nhị đang còn ngây ngốc nhìn bốn người các nài lui ra ngoài.

“Tiểu thư bên ngoài hỗn tạp.” Linh Linh khó hiểu nhìn tiểu thư nhà nàng.

“Càng hỗn tạp càng tốt, nơi có nhiều người sẽ có nhiều tin tức linh thông.” Kỳ Nhi tươi cười sắp xếp một chút hành lí liền bước ra khỏi phòng.

“Nhiều người thì nhiều rắc rối mới đúng.” Phi yến nói thầm đeo lên khăn che mặt bước ra ngoài, đóng cửa phòng lại theo tiểu thư xuống lầu.

Bốn người chọn một cái bàn tại tầng hai gần lan can để có thể nhìn xuống dưới đường, một khắc sau tiểu nhị đem lên thức ăn các nàng gọi cùng một bình trà Ô Long thượng hạng, mùi thơm nhất thời lan tỏa.

Các khách nhân nhìn thấy Bốn người cũng ngây ngốc, hai lục y cô nương thoát nhìn hoạt bát nhanh nhẹn tuổi chừng mười bốn mười lăm thanh thanh tú tú, hồng y cô nương nhẹ nhàng như liễu rũ bên hồ rất tiếc nàng mang khăn che không nhìn rõ mặt.

Mà bạch y cô nương lại thanh tao thoát tục, giơ tay nhắc chân đều lộ vẻ quyền quý như không vướng bụi trần trâm khinh như sương khói, khiến người nhìn như ảo như thật, khẳng định là chủ nhân của ba người kia.

“Mẹ nó chỉ là một kỹ nữ lại dám làm cao giá, cái gì mà chỉ bán nghệ không bán thân chứ lão tử đây khinh.” Một đại hán cao to thô kệch đi vào, cùng hai ba đại hán khác ngồi xuống bàn liền vỗ một cái bắt đầu chửi mắng.

“Lão nhị ngươi đừng nóng, nơi đó không được chúng ta đi qua chỗ khác, đàn bà vào kĩ viện muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.” Một hán tử nhìn có vẻ lớn tuổi hơn cười nói, liền dẫn tới một tràng phụ họa của hai người khác.

Kỳ Nhi nhìn sang liền mi tâm nhăn lại, cái bọn đàn ông thói dám khinh thường nữ nhân bọn ta xem ta không giáo huấn chết ngươi hay sao.

Chưa kịp ra tay liền nghe một hán tử khác tay cầm một cái giò heo vừa nhai vừa nói: “Đại ca, nhị ca, Mãn Nguyệt lâu có quy định nào giờ các cô nương đều không bán thân, đệ đã nói tại các huynh không tin thôi, chúng ta qua Uyển Hương viện vui vẻ các cô nương lại ôn nhu sẵn sàng tốt hơn nhiều.”

Các đại hán tử còn nói rất nhiều nhưng Kỳ Nhi không thể nghe thêm chữ nào nữa, tâm nàng lúc này chỉ có: Mãn Nguyệt lâu, chỉ bán nghệ không bán thân, là các tỷ muội của nàng nữa sao, có Zổ tỷ rồi có khi nào những nàng khác cũng xuyên không...

Chén trà trong tay bị buông lỏng nhờ vào lực hút trái đất mà “xoảng” một tiếng tan tành, thu hút không ít sự chú ý của mọi người đương nhiên kể cả mấy hán tử kia.

Mấy tên thô kệch kia nhìn thấy bàn bên này chỉ có bốn nữ nhân, thanh tú, thoát tục, mỹ nhân a mỹ nhân, nhất là bạch y nữ tử khuy nh lệ đảo nhân tâm, bạch y thướt tha, tóc đen nhánh từng sợi buông xuống, như mực vây quanh nước, li ti tản ra sóng nước tuyệt diệu, tâm liền nảy sinh tà niệm miệng cười đậm đắng cả bốn người liếc mắt nhìn nhau liền đứng vậy bước qua.

“hắc hắc, mỹ nhân sao ngồi một mình là cô đơn sao, đến, cho đại gia ta yêu thương nào.” Vị lão đại mặt đầy râu đang đưa tay định nâng cằm Kỳ Nhi lên nhưng nàng nghiêng đầu tránh né.

“Mĩ nhân a về với đại gia ta, ta cho nàng ăn sung mặc sướng vinh hoa phú quý cả đời hưởng không hết.” Một tên khác cũng giở trò y như vậy.

“Tiểu Mĩ nhân đừng có sợ nha, đại gia ta đau lòng lắm theo ta về ta cho các nàng dục tiên dục tử.”

Phi Phi và Linh Linh không biết võ công đã sớm sợ hãi trốn sao lưng Kỳ Nhi, nét mặt vốn dĩ thanh tú lại trở thành xanh méc đáng thương vô cùng, Phi Yến thì lại nhịn không được định giáo huấn bọn người kia liền bị Kỳ Nhi khoát tay ngăn cản.

Kỳ Nhi nhìn bốn người nở nụ cười mỉa, nhìn bọn hán tử ngây ngốc cất lên khinh âm như gió: “Các vĩ đại ca nhìn trúng là phúc của tiểu nữ, bất quá phải hỏi qua một người ta mới có thể theo huynh về nhà được không.”

Bọn hán tử đã sớm bị nụ cười của Kỳ Nhi làm cho thần hồn điên đảo chỉ biết liên tục gật đầu nói : “được, được.”

Kỳ Nhi nhìn bọn họ cười càng thêm như hoa như ngọc, trái lại tâm mắng: đê tiện, bọn đàn ông các người chỉ biết khi dễ nữ nhân bọn ta, hôm nay cô này không đánh cho người gọi cha gọi mẹ sẽ không bước chân ra giang hồ nữa. “Yến Nhi, đánh cho ta.”

Phi Yến nhận được lệnh vui mừng ra mặt liền xoắn lên tay áo xông ra đánh bọn hán tử kia “xem bọn cô nương giáo huấn các người.” liền tay đâm chân đá khiến bọn họ lăn lóc dưới sàn, hán tử tuy cao to nhưng không nhanh nhẹn bằng Phi Yến, thêm nữa nàng có võ công bọn họ muốn đụng tới nàng, ba chữ thôi — nằm. mơ .đi.

Kỳ Nhi, Phi Phi, Linh Linh đứng một bên hò hét cổ vũ Phi Yến, nàng thấy có người cổ vũ mình liền gia tăng khí thế đánh càng hăng hái hơn, tới lúc mặt bọn chúng vòng xanh vòng đỏ dập đầu xin tha mới thôi.

“Cút, sao này còn để ta gặp các người liền biết tay.” Phi Yến giơ chân đạp tên lão đại một cước, liền tươi cười đảo về bàn ngồi xuống: “Tiểu thư người thấy sao.”

Kỳ Nhi nhún miệng rót cho nàng một chén trà nói: “Phi Yến nhà ta càng ngày càng giỏi a, càng ngày càng có khi chất nữ trung hào kiệt nha, người đánh đám bọn họ cũng mệt rồi uống chén trà giải nhiệt đi.”

“Phi Yến tỷ tỷ, người thật lợi hại nha.” Phi Phi, Linh Linh trầm trồ khen không ngớt lời.

“Chuyện nhỏ thôi mà.” Phi Yến rất ít khi được khen, thường là tiểu thư khen nàng cũng quen rồi, nên khi được người khác khen liền có chút ngượng.

“Được rồi ăn thôi, đừng để bọn họ làm mất hứng của chúng ta.” Kỳ Nhi cười cười gấp thức ăn ấy nha đầu. Khi này nàng không ra tay vì không muốn, mấy tên hán tử vô dụng đó để Yến Nhi ra tay là được, không cần đến nàng, hơn nữa nàng cảm thấy trong lâu này có không ít cao thủ ẩn nấp, còn có cả ám vệ và ảnh vệ dù sao cẩn thận không để lộ thân phận vẫn hơn.

Kỳ Nhi toan tính không sai, một màn kinh hãi vừa rồi đều lọt vào cặp mắt của hai nam tử ngồi ở hai góc khác nhau, bọn họ quan sát từng cử động của các nàng.

“Tiểu...tiểu thư người tuy không phải là khuê nữ, nhưng ít nhất cũng là nữ nhân sao lại đến chỗ đó chứ.” Linh Linh, Phi Phi từ sáng sớm hôm nay đã quần lầy nàng sau khi nghe nàng nói phải đến Mãn Nguyệt lâu.

“Các người không biết đâu ta nhất định phải đến đó.” Kỳ Nhi đang ngồi trước bàn trang điểm hóa trang.

“Tiểu thư có cần muội theo giúp gì không.” Phi Yến vừa ngồi ngắm nàng vừa cắn hột dưa.

“Không cần, muội ở nhà cùng Linh nhi và Phi nhi đi, à còn có nhớ chăm sóc cho Tiểu Vũ nha.” Kỳ Nhi đeo lên mặt da người nhìn trong gương hài lòng với gương mặt đã hóa trang của mình gật đầu nói.

“Tiểu thư...” Linh Linh và Phi Phi có chút chán nản nhìn tiểu thư nhà mình, cuối cùng chỉ đành thở dài nói: “Bọn muội chờ tiểu thư trở về, đi sớm về sớm.”

Kỳ Nhi mặc một bộ trang phục tao nhã màu trắng, đầu cũng được vấn gọn bằng hai cây bạch trâm và một cây Huyết trâm, nắm lấy Phệ Hồn tiên thu vào thắt lưng liền thành một cái đai lưng màu đỏ huyết vô cùng bắt mắt, gương mặt lúc này là vô cùng bình thường, chỉ có cặp mắt phượng kia là không giấu được, khoác thêm cái áo nàng bước xuống lầu.

* * *

“Tiểu nhị đi đến Mãn Nguyệt lâu thì nên đi thế nào.” Kỳ Nhi đưa vào tay tiểu nhị một thỏi bạc liền thấy hắn cười toe tét a dua nịnh nọt.

“Cô nương, đi qua con phố này quẹo phải, chính giữa ngã tư đường có một tòa nhà rất lớn chính là nó.” Tiểu nhị mắt sáng như sao tử mĩ chỉ dẫn.

Kỳ Nhi theo lời hắn đi đến, xuyên qua dòng người quẹo phải gặp ở ngã tư đúng là một tòa nhà lớn, tòa nhà năm tầng phía trước có treo tấm bảng đề ba chữ Mãn Nguyệt lâu được khắc bằng vàng tinh xảo, trên lầu

hai vải lụa buông xuống, cũng không có các cô nương trên lầu vẫy khăn chào khách, khung cảnh thanh nhã, không có mùi yên chi tục phần thô tục.

Khác hẳn với Uyển Hương viện bên trái và Trầm Hương Các bên phải khách ra vào rất đông, trái lại Mãn Nguyệt lâu ít hơn bọn họ rất nhiều, Kỳ Nhi bước vào trong trước mặt nàng hiện ra một vũ đài hình tròn chính giữa tòa nhà, có ba cái cầu thang dẫn xuống vũ đài.

Trên vũ đài đang có một vị cô nương mặc hồng y gãy đàn tỳ bà, giọng ca thánh thót, phía dưới khách nhân đang ngồi nghe nàng đàn xướng. Không để ý tới nàng Kỳ Nhi bước tới kéo một nha hoàn: “Tú bà của các người đâu ta có việc cần tìm.”

Nha hoàn lần đầu tiên thấy nữ tử bước vào thanh lâu mà con có khí thế như vậy liền lập tức chạy đi báo, một lát sau một lam y nữ tử bước ra mời nàng vào trong nhà phòng dùng trà.

Trong phòng đàn hương thơm ngát, trước phòng có chắn một cái bình phong, phía sau tựa hồ có một nữ nhân uống trà, nữ nhân buông chung trà xuống, nàng bước qua nhìn kỹ người kia, ngũ quan tinh xảo tựa thiên tiên, môi đẹp như ngọc, mắt phượng dài nhỏ, da thịt trắng như tuyết. Đối phương tựa hồ cũng đang đánh giá lại nàng.

Kỳ Nhi mỉm cười ngồi xuống bàn, tháo ra chiếc mặt da người, hiện ra khuôn mặt phần điêu ngọc trác, một đôi tròng mắt linh hoạt lanh lợi, sống mũi thon gọn cân xứng, đôi môi hồng hồng cười tới rạng rỡ: “Cua tỷ.”

Nàng nhìn thấy đối phương nheo lại đôi phượng nhãn câu nhân kia, nhìn từ trên xuống đánh giá nàng một lần nữa mới mở miệng nói: “Muội là Kỳ Nhi.”

Kỳ Nhi nhìn có hơi kinh ngạc một chút nhưng suy nghĩ kỹ thì cũng đúng thôi, lúc đó chạy vào cứu tỷ ấy đúng lúc tỷ ấy quay lại nhìn nàng, hơn nữa trong những người chôn cùng hôm đó chỉ có mình gọi tỷ ấy là Cua tỷ.

Kỳ Nhi quơ quơ cái mặt nạ trong tay cười nói: “Hảo nhân lực, không hổ danh là đại tú bà Mãn Nguyệt lâu nha ~” chỉ thấy người kia nét mặt bình thường rớt một chén trà đưa qua.

Kỳ Nhi nhận lấy chén trà Cua tỷ đưa uống một chút, đôi tỷ ấy phất tay ra hiệu cho bọn nha hoàn ra ngoài mới mở miệng nói: “Muội gặp Zổ tỷ.”

“Àn, nàng ấy khỏe không?” Người kia cũng uống một ngụm thông thả nói.

“Rất khỏe, còn có...” buông chén trà xuống nhìn Cua tỷ mỉm cười.

“Còn có?” Người kia cũng buông xuống chén trà.

“Một vị cường công đi sau tỷ ấy, mà tỷ ấy thì đang kiếm mỹ thụ, chắc...” Nàng hai tay chống cằm tủm tỉm cười nhìn Cua tỷ.

“Ta cũng có một vị cường công và ôn nhu công, muốn xem không?” Cua tỷ mỉm cười ngọt ngào nhìn lại nàng.

Ai đó khuôn mặt bí xị thất vọng nặng nề: đúng là Cua tỷ mà khi dễ tỷ ấy thật khó.

Kỳ Nhi chuyển tay chống cằm, tay đỡ bàn nhân nhả nói: “Mãn Nguyệt ít khách hơn hai cái thanh lâu kia, Cua tỷ làm biếng.”

“Mĩ nữ tài giỏi như tỷ muội chúng ta dễ tìm vậy sao.” CuaChua đưa tay cốc đầu Kỳ Nhi một cái: “Muội nói như vậy xem ra có biện pháp nhĩ, vậy tỷ uội trong vòng ba ngày để phát triển lâu, nếu không làm được tỷ trừ lương muội.”

“Muội bây giờ không sợ tỷ trừ lương đâu.” Kỳ Nhi không cho là đúng lấy tay vuốt vuốt tóc.

“Vậy sao!” CuaChua cười nhẹ nhàng như xuân phong, ánh nắng chiếu vào càng thêm ấm áp, Vậy mà Kỳ Nhi của chúng ta lại thấy một trận gió lạnh thổi qua, tự động không rét mà run, mao cốt từng nhiên. (sổ gai ốc)

Kỳ Nhi theo lời từ bà “đáng kính” kia từ từ lâu của Zổ tỷ iu quý dọn “tổ” sang Nguyệt Ảnh lâu trong Mãn Nguyệt Lâu, thật ra Cua tỷ rất quan tâm các tỷ muội, trong Mãn Nguyệt lâu này có tất cả nhà của chúng tỷ muội khi còn ở hiện đại.

Như Zổ tỷ thì Thảo Phong Các, Hàn Nguyệt thì Hắc Nguyệt Cốc, Tử Dương Uyển, Thiên Sứ Các, Phi Thiên Kiếm Phong Các, Hạ Quỳnh Cốc, nơi tú bà ở vẫn là Tuyết Phong Các.

Nàng dọn đến đây đương nhiên Phi Phi, Linh Linh và Phi Yến cũng đến ở chung, sau khi sắp xếp nói đại với các nàng một lí do, liền chui ngay vào phòng bếp trở tào, mỗi khi căng thẳng thì nàng luôn vào bếp giải tỏa áp lực.

“Ta băm băm, ta chém nát, hừ thật bá đạo, thật độc quyền, thật gian manh, thật gian xảo, thật....thật cái gì cũng mặc kệ ta băm nát tất cả.” Kỳ Nhi vừa băm thịt vừa mắng chửi, khiến ấy bếp trưởng bếp phó đứng bên cạnh không dám tiến tới trợ giúp nàng.

Mà cũng không ai dám cản nàng lại vì tú bà đã phân phó nàng muốn làm gì cũng được, chỉ cần không đốt, phá lâu thì không ai được ngăn cản.

“Xong rồi.” Kỳ Nhi phui phui tay nhìn các món ăn trên bàn gần cả chục món chứng tỏ tâm tình hôm nay của nàng rất tệ.

“wow, tôi là lần đầu tiên nhìn thấy mấy món này, trang trí đẹp, màu sắc tươi ngon, mùi thơm hấp dẫn, chỉ nhìn là đã muốn ăn ngay.” một trù sư thốt lên.

“Đúng vậy, trong kinh thành này các tửu lâu tôi đều đã ăn qua vẫn không thấy các món này.” Một thúc thúc bụng phê xoa xoa nước vãi chảy ra ánh mắt ngây ngốc nhìn mấy đĩa thức ăn.

Trên bàn gồm có: Long Phượng cát tường, Long Phượng Song Phi, Ngự phẩm đậu vàng, bánh bột hoàng kim, Phụng vĩ vi cá, hồng mai chu hương, tay Phật cuốn, bào ngư tú cầu, gà trân châu,thịt bò ngũ sắc.

Đương nhiên bọn họ không thể biết các món này, ở hiện đại Kỳ Nhi ngoài mê tiểu thuyết ra chính là thích nấu ăn nhất, ở nhà rảnh rỗi không gì làm nàng lên trên web tra cứu các món ăn, đặc biệt hứng thú với tiệc Mãn – Hán thời nhà thanh nên đã bỏ công sức ra mà luyện tập, suốt ba năm trời mới có thành quả ngày hôm nay.

Kỳ Nhi nhìn đám người đang ngây ra mỉm cười nói: “Được rồi đừng nhìn nữa đen hết lên phòng của đại tú bà đi, thêm chút rượu mao đài nữa.”

* * *

“Các món này đều là muối nấu.” Kỳ Nhi nhìn Cua tỷ nhà nàng trở mắt ra nhìn rất là vừa lòng không uốn công nàng lao động vất vả dưới bếp.

“Đương nhiên a. tỷ mau ăn thử đi rồi muối có việc bàn với tỷ.” Kỳ Nhi cười gấp thức ăn vào chén đưa cho Tử Như, Tử Như chính là tên mà Cua tỷ nàng khi xuyên qua đây.

“Không, tỷ tin nhưng chỉ sợ bị ngộ độc thực phẩm thôi.” Tử Như lắc nhẹ cái đầu cầm chén lên chuẩn bị ăn

Kỳ Nhi trước mắt đen ngòm: cái tỷ này có ăn mà con khi dễ người ta nha~, ai chọn trúng tỷ là xui tám kiếp.

Đợi cho Cua tỷ nhà nàng ăn thử xong một lượt mới nói: “Cua tỷ muối đã soạn thảo xong một sổ quy tắc tuyển mỹ nữ và quy định khi có người muốn vào lâu rồi, tỷ xem.”

Tử Như buông đũa xuống lấy tờ giấy nhìn một lát nói: “năng suất của muối không tệ không làm thư kí cho lâu thật uống nha ~.”

“Ha ha, muối thích tự do hơn.” Kỳ Nhi cười gượng tâm nói: Làm thư kí còn không bị tỷ khi dễ chết sao, muối không có năng lực như Zổ tỷ, Lệ Phong tỷ, Hàn Nguyệt và nàng Su đâu.

“Vậy tỷ giao uội sắp xếp, tối nay tỷ có việc phải đi chắc hai ba ngày sau mới trở về, muối tạm thay tỷ làm chủ, nhớ liên lạc kêu Zổ về lâu.” Kỳ Nhi gật đầu đáp ứng, bước ra đóng cửa lại, quay về phòng mình tiếp tục lên kế hoạch.

“Phi nhi, Linh nhi hai người có biết ca múa không.” Kỳ Nhi về phòng khoảng hai canh giờ sau, khi chuẩn bị chương trình xong liền kêu ba người Phi Phi, Linh Linh, Phi Yến vào phòng.

“Tiểu thư ta viết thi vũ.” Linh Linh nói.

“Tiểu thư ta cũng biết thổi tiêu.” Phi Phi nói.

“Tốt, nếu như ta muốn hai người các người ở lại Mãn Nguyệt lâu làm hoa nương, ý hai các người thế nào.” Kỳ Nhi giọng nói nghiêm túc.

“Tiểu thư...” Phi Yến muốn lên tiếng ngăn cản bị Kỳ Nhi khoát tay bảo nàng im lặng

Hai người đưa cặp mắt mở to vì kinh ngạc nhìn Kỳ Nhi, Phi Phi phục hồi trước tiến lên hai bước quỳ xuống nói: “Mạng này của chúng ta do tiểu thư cứu, nếu không có người chúng ta đã bị vũ nhục đem về sơn trại làm sao còn dám đòi hỏi, tiểu thư nói sao chúng ta xin nghe vậy.”

Linh Linh khuôn mặt trực khóc cũng tiến lên quỳ xuống: “Tiểu thư mọi chuyện xin nghe người sai bảo.”

“Hảo, Kỳ Nhi ta tin không lầm người nhưng mà các người đã quên một việc.” Kỳ Nhi cười nói nhìn hai người đang cúi đầu trước mình.

Hai tỷ muội nghe xong không hiểu các nàng quên chuyện gì liền ngẩng đầu lên nhìn Kỳ Nhi.

Kỳ Nhi thấy hai nàng khuôn mặt toàn nước mắt cũng tự trách mình diễn hơi quá làm mỹ nhân rơi lệ rồi, liền nhẹ giọng nói: “Ta từng nói các người không phải nha hoàn của ta mà là tỷ muội, ta làm sao để các người bán thân nơi thanh lâu, yên tâm đi nơi này sau này là nhà của các người, tú bà ở đây là người quen của ta hơn nữa nơi đây chỉ bán nghệ không bán thân, ta chỉ muốn các người biểu diễn mà thôi.”

Kỳ Nhi thở dài nhìn cả ba nha đầu trước mặt đang diễn cái mặt “ngu” trong game audition lúc trước nàng hay chơi liền ngoắc tay kêu cả ba lại: “Xì xào xì xô bala balo.”

“Được rồi các người về phòng chuẩn bị đi.” Đuổi cả ba ra ngoài lột cái thân tàn ma dại lên giường, mở to mắt nhìn đỉnh giường đưa tay sờ lấy Huyết Tiên ánh mắt nàng lóe tia căm thù dày dặt.

Cố gắng thu hồi lại tâm tình phức tạp Kỳ Nhi tự trấn an mình: không thể để cho thù hận lấn áp lí trí của mình, không thể để Zổ tỷ và Cua tỷ lo lắng, họ còn có việc phải làm bây giờ mình không cô độc còn có các tỷ ấy.

Kỳ Nhi bước xuống lầu thấy các khách nhân đang nghe đàn xem múa, hồng y cô nương giờ đã chuyển thành một cô nương khác mặc lam y đang khiêu vũ, bất thành linh một hán tử nhào lên sân khấu chụp lấy nàng lôi lên trên lầu, những nha đầu chạy lại ngăn cản đều bị đánh văng.

Cô nương kia vừa la vừa khóc kêu cứu mạng, đại hán không để ý càng thô lỗ lôi kéo nàng, khi đi lên cầu thang y phục nàng bị vướng rách một mảng thiệt lớn nha~, da thịt trắng như tuyết lộ ra ngoài khiến các nam nhân đều nuốt một ngụm nước bọt.

“Đại gia tha ta đi, ta chỉ bán nghệ thôi cầu người thả ta ra.” Lam y nữ nhân kêu khóc lấy giữ lấy cái trụ tròn trên cầu thang.

“Mẹ nó lão tử chính là nhìn trúng người, đã vào đây còn bày đặt tiết liệt cái gì nữa.” Đại hán tử chửi mắng tiếp tục lôi nàng kia.

“vút vút.” tiếng roi vun lên tên đại hán liền bị đánh văng ra xa mấy trượng, Lam y cô nương nhìn thấy người cứu mình liền bất chấp quần áo tả tơi rách nát chạy lại núp sau lưng người đó.

Đại hán bị đánh văng ban đầu là cả kinh, sau đó hồi phục tinh thần nhìn một nữ nhân mặc bạch y gương mặt xinh đẹp thượng hạng, trong tay nàng là một cái roi màu đỏ như máu người, nàng vẻ mặt tươi cười tiến lên vũ đài, đi sau là nữ nhân lúc nãy bị mình lôi đi.

Kỳ Nhi nhìn thấy một màn hồi nãy là máu huyết xung thiên, tay khẽ động Phệ Hồn tiên liền như linh xà xuất động đánh thẳng vào tên đại hán kia, ban đầu còn nhìn không rõ hiện giờ nhìn kĩ hẳn chính là tên nhĩ hán tử hôm qua trong tửu lâu.

Phi Yến, Linh Linh và Phi Phi nghe thấy tiếng động liền chạy ra, thấy tiểu thư các nàng đứng trên đài tay cầm Huyết Tiên ánh mắt lạnh vô cùng, tâm lo lắng định tiến lên hỏi chuyện gì liền bị ánh mắt sắc lạnh của tiểu thư dọa ột trận sợ hãi.

Kỳ Nhi hòa hoãn bớt nộ khí trong người cởi áo khoát ngoài che lại thân thể cho lam y cô nương bên cạnh, quay đầu nhìn đại hán nói: “Hôm qua đã cảnh cáo người đừng xuất hiện trước mặt bọn ta, hôm nay lại đến nơi của ta gây sự chèn cái mạng quá dài sao.” nói xong chính là một roi vung ra đánh trúng trên chân tên hán tử.

“Cô nương tha mạng, cô nãi nãi tha mạng, ta không dám nữa không dám nữa.” hán tử thất kinh quỳ xuống tại chỗ liên tục dập đầu.

“Lần trước là do chưa giáo huấn người đủ, khiến người nhớ không được sâu yếm tâm lần này ta sẽ hảo hảo giáo huấn người.” Kỳ Nhi tươi cười nhưng ý cười không có trong mắt. Ba roi liên tiếp vung đánh lên mặt để lại một đường dài máu tuôn trào, roi thứ hai đánh gãy cánh tay trái, roi thứ ba đánh gãy chân phải.

Hán tử nằm trên sàn kêu khóc, lăn lộn mồ hôi lạnh đầm đìa chảy ra như suối, mọi người bị một màn kinh hãi làm cho bất động tại chỗ không dám thở mạnh: Trời ạ! cô nương xinh đẹp như hoa kia là ai, lại có bản lĩnh đến vậy dám đánh cả Nhị Lang, Tứ Đại Ác Bá là ác bá vùng này, chuyên cầu kết quan phủ lộng quyền ý thế hiếp người, khiến người căm phẫn.

Vị cô nương kia không biết thân phận ra sao lại dám dẫm thương Nhị Lang, không biết có bị bọn chúng trả thù hay không. Người thì tiếc thương, người thì vui mừng khi thấy có người vì dân trừ hại, cũng có vui sướng khi người gặp họa.

Kỳ Nhi cho người khiêng hán tử ra ngoài, quay về phía dưới đài cất cao thanh âm: “Các vị tiểu nữ tên Kỳ Nhi là muội muội của tú bà Mãn Nguyệt lâu, hôm nay đại tỷ có chuyện vắng mặt mọi chuyện sẽ do tiểu nữ quyết định, để làm hài lòng chư vị và nâng cao trình độ của các cô nương ở đây Mãn Nguyệt lâu tạm thời sẽ đóng cửa hôm nay và ngày mai, hai ngày sau sẽ là một Mãn Nguyệt lâu hoàn toàn mới mong các vị đến ủng hộ.”

Tiếng xì xào bán tán không ngừng, Kỳ Nhi phất tay ra hiệu tiễn khách đóng cửa, sai người đưa lam y cô nương kia về phòng nghỉ ngơi, lại phân phó mọi người dọn dẹp lau chùi trang trí lại cả lâu từ trong ra ngoài.

Cua tỷ cũng thường xuyên ra ngoài nên ở đây có một quán sữ tên Phùng Khánh, ban đầu bắt mắt một nha đầu tới làm chủ đề đầu mình nhưng khi thấy một màn kinh thiên tại đại sảnh kia cũng kiêng dè không dám làm gì nữa.

Kỳ Nhi gọi hán tử lên phòng bàn chuyện, kêu hán tử bảo tất cả các cô nương hôm nay nghỉ ngơi ngày mai bắt đầu luyện tập lại ngày mốt biểu diễn. Đưa lịch trình luyện tập cho hán tử xong nàng phân phó thêm vài chuyện liên cho hán tử.

4. Chương 4: Bách Hoa Hội

Hai hôm sau, đầu giờ thìn đường phố trong kinh thành tập nập người đi lại buôn bán, ở bốn cửa lớn Đông – Tây – Nam – Bắc của kinh thành, nhiều người hiếu kì xúm lại một chỗ, bên trong đám người là một đóa sen* lớn bằng hai người trưởng thành, xung quanh là bốn vị cô nương ăn mặc kì dị hở luôn cả bụng và tay, một tấm lụa mỏng che nửa bên mặt kéo dài ra tới sau đầu, tay chân đeo chuông bạc.

Xung quanh mọi người đổ xô ra dòm ngó, bàn tán nhưng bốn cô gái cứ đứng yên như tượng không nhúc nhích vây quanh đóa sen. “Các cô nương kia thật xinh đẹp, tại sao lại đứng như vậy?”

“Ta từ sáng sớm thức dậy đã thấy các cô nương ấy đứng ở đó rồi.”

“Hừ ăn mặc hở hang như vậy khẳng định không phải con nhà lành.”

“Ai nha, có phải có gánh hát sắp đến đây biểu diễn không?”

“Không chỉ bên đây thôi đâu, ta từ cửa thành bên kia qua bên đó tình trạng cũng giống như vậy nè.”

“tỷ tỷ có phải là người trong đoàn hát không?” một đứa bé chen ra hiếu kì hỏi.

Bốn người không nói gì chỉ nhìn đứa bé cười, đang khi đứa trẻ ngơ ngẩn thất thần thì “đùng đùng” vang lên, mọi người ngẩn đầu nhìn bầu trời trong xanh mấy trắng bay bay có mấy điểm sáng, không biết nhà nào bắn pháo hoa, đột nhiên có người hô to: “Hoa sen chuyển động rồi, bọn di chuyển rồi mau đi theo xem.”

“Di, mấy người kia là ai ban nãy đâu có thấy họ?” một người chỉ vào vài người mới vừa xuất hiện.

“Họ từ trong ngõ nhỏ đi ra, chắc là cùng đoàn.” Người kế bên nghe thấy đáp.

Thì ra không biết từ đâu xuất hiện thêm hai tiểu nha đầu, bốn nam tử vóc người khỏe mạnh đang đẩy đóa sen đi về phía trước, các tiểu nha đầu thì tay cầm giỏ trúc đựng cánh hoa bắt đầu rải lên.

Bốn cô gái đứng im lúc này bắt đầu nhảy múa, điệu múa kì lạ nhưng thật xinh đẹp uyển chuyển thu hút ánh mắt cả nam lẫn nữ, tay chân các nàng khi cử động chuông bạc vang lên đinh đản nghe vui tai. Mọi người đang vây quanh thấy vậy đều tự tách ra nhường đường rồi đi theo phía sau.

Bốn đóa sen đi từ cửa thành vào trung tâm thành dẫn theo 3/4 dân cư, ở ngã tư tiến về phía một tòa nhà to lớn, trên cửa có một bức hoành phi** tinh xảo có chữ được khắc bằng vàng — Mãn Nguyệt lâu.

Trên lầu có một quả cầu màu đỏ thật to, hai bên lầu thả xuống những dây lụa đỏ bay phấp phới trong gió sớm, cửa lớn dưới lầu đóng chặt như không muốn tiếp khách nhưng hai bên lại để hai vòng hoa tươi, bốn đóa sen di chuyển đến trước cửa lầu xếp thành một hàng ngang đỏ – xanh – vàng – trắng, kế tiếp là mười sáu cô nương theo hộ hoa lúc này tám tiểu nha đầu rải hoa, mười sáu nam tử kia thì xếp chung cùng nhóm nha đinh, nha hoàn thành hình chữ V.

Mọi người chỉ là hiếu kì và tò mò đi theo xem chuyện gì, nhưng thấy đám người đến trước Mãn Nguyệt lâu thì đứng dàn trận ra như vậy cảm thấy thú vị nên đứng lại xem, nhưng một khắc sau cũng chưa thấy gì kiên nhẫn đã hết định quay về thì “két” của lớn mở ra, bên trong một đoàn trống cùng bốn con lân sư tử bước ra, một trận náo nhiệt trong mọi người tiếng vỗ tay vang lên.

Múa được một lát bốn con lân đi tới trước cửa chính nằm xuống chóp mắt, liềm chân không khí yên lại một chút lại bị náo động lên bởi tiếng kinh la của mọi người, quả cầu đỏ treo trên lầu nứt ra làm hai mảnh một luồng khói trắng bên trong bay ra theo đó xuất hiện một cô nương mặc bạch y đeo khăn che mặt xoay tròn rơi xuống, trên quả cầu thả xuống ba chữ to — Bách Hoa Hội.

“hay”

“Hay quá.”

“Trong đời lần đầu tiên thấy một màn biểu diễn hay như vậy.”

“Cô nương mặc áo trắng kia cứ như tiên nữ giáng xuống trần vậy.”

“tiếp tục đi.” Tràng vô tay kéo dài không dứt, tiếng lo hét của mọi người như muốn rung chuyển cả kinh thành (3/4 số dân không rung sao được *hắc hắc*)

Lúc cô gái áo trắng vừa tiếp đất, bốn đóa sen liền khép khép mở mở rồi bung hân ra, xuất hiện bên trong là bốn mỹ nhân như hoa như ngọc quần áo tiếp màu cùng các đóa sen trên tay các nàng cầm bốn chữ — Mãn. Nguyệt. Thâu. Tâm làm bằng thạch ngọc trong suốt.

Bên trong cửa lớn bước ra hai vị cô nương còn rất trẻ, cô nương bên trái mặc áo đỏ viền đen bên trên thêu chỉ vàng, giữa chân mày vẽ một đóa liên hoa, đôi mắt hạnh nhìn xung quanh bảy phần xinh đẹp ba phần tà mị câu nhân, bên phải là một cô nương bạch y tinh khiết, ngũ quan tinh xảo tựa thiên tiên, môi đẹp như ngọc, mắt phượng dài nhỏ, nàng nở một nụ cười khuyên đảo cả chúng sinh chỉ có thể nói một câu mỹ nhân họa thủy.

Đi ra không ai khác là Kỳ Nhi và Tú bà Mãn Nguyệt lâu Mộ Dung Tử Như, bạch y cô nương từ cầu đỏ rơi xuống chính là Phi Yến nàng hướng về hai người, Kỳ Nhi gật đầu ra hiệu cho nàng, Phi Yến tiến lên phía trước hai bước giơ tay lên bảo mọi người im lặng, nói: “Kính thưa các vị Mãn Nguyệt Lâu hôm nay mở Bách Hoa Hội không phân biệt nam nữ đều có thể vào lầu tham gia, Các cô nương trong lầu sẽ lần lượt thi vũ, thi xướng, người được mọi người yêu thích nhất đồng nghĩa có nhiều phiếu bầu nhất chính là hoa khôi lần này.”

Phi Yến thấy mọi người đều nhìn nàng chờ nói tiếp liền “khụ” một tiếng lấy giọng nói: ” Muốn nhận được phiếu bầu không khó, các vị chỉ cần vào lầu và ăn một trong ba món sau đây: Mãn Nguyệt Viên Tiêu, Tỷ Muội Đoàn Viên, Triệt Nguyệt Tình Thâm thì sẽ nhận được, nếu ăn cả ba cùng lúc sẽ khuyến mãi thêm một phiếu, các món ấy đều được giới hạn năm mươi phần một ngày, các vị chỉ có thể chọn duy nhất một mĩ nhân ình và các phiếu ăn đều là của mĩ nhân đó, không cấm hai người cùng chọn một mĩ nhân, Bách Hoa Hội chỉ diễn ra trong vòng bảy ngày sau bảy ngày có kết quả mĩ nhân của ai có thể đạt hoa khôi người đó trong nửa năm chính là thượng khách của Mãn Nguyệt Lâu và sẽ giúp người đó hoàn thành một nguyện vọng.”

“Xi xào”, ngay khi Phi Yến kết thúc chính là một trận xôn xao. Có tiếng nói từ trong đám đông vang lên: “Bất cứ điều gì cũng được đúng không?.” Đám đông lập tức yên lặng nín thở chờ câu trả lời vì đây cũng là điều họ muốn hỏi.

Kỳ Nhi định giải thích một tý về cái nguyện vọng ọi người nghe là chỉ trong khả năng của Mãn Nguyệt lâu, nếu không hẳn đòi làm vua hay diệt gia người ta cũng giúp sao. Nàng chưa kịp nói thì đã có một giọng băng lãnh vang lên trước: “Đương nhiên, chỉ cần không phải là đều thương thiên hại lí, phản nghịch, giết người, chúng ta đều sẽ hoàn thành giúp người không điều kiện.”

Kỳ Nhi quay sang nhìn Cua tỷ của nàng, thật hâm mộ nha vài câu thôi là đủ để tất cả hiểu, cũng không làm những người kia quá thất vọng, dù sao tỷ ấy cũng là người của Mộ Dung gia nha, chắc phú khả địch quốc a nhân trung long phượng mà.

Không còn tiếng phản đối nữa Kỳ Nhi thủ lễ mời mọi người vào trong chuẩn bị xem diễn, aiz quả nhiên hiệu ứng nổi bật thì kết quả rất tốt nha, người vào nghet cả lâu bất quá nam nhiều nữ ít, nữ đa phần là người giang hồ không câu nệ tiểu tiết nên mới dám vào thôi.

Mọi người đang ổn định chỗ ngồi chợt nghe một tiếng la lên: “Cái gì, một món năm mươi lượng các người mở hắc điểm à, tửu lâu nổi tiếng nhất cũng không có một món giá cao như vậy.”

Kỳ Nhi nghe tiếng bước qua thấy một lão bụng phệ, mắt héch mũi đẹp đang gào mồm lên cãi với hỏa kế, hỏa kế dù sao cũng chỉ là nhận lệnh nên lúng túng đứng yên một chỗ.

“Lâm viên ngoại không cần tức giận như thế, món ăn đương nhiên xứng với gia tiền cần có của nó, ngài ăn thử nếu không vừa miệng ta tuyệt đối không lấy tiền.” Một tiếng nói trong trẻo vang lên khiến mọi người đều quay đầu nhìn, còn không phải muội muội của tú bà sao.

“Nguyệt cô nương lời cô đảm bảo là thật, trong thành không ai không biết ta là người kén ăn nhất, đòi hỏi rất cao.” Lâm Tín quay lại nhìn thấy mĩ nhân cũng nhỏ nhẹ hơn.

Nàng đưa tay che miệng cười khẽ rất có phong cách của mấy cô nương thanh lâu nha : “hảo, chỉ cần Lâm viên ngoại không hài lòng liền tặng người một ngàn lượng vàng xem như bồi thường.”

Kỳ Nhi vỗ tay ba cái lập tức có người đem món Nguyệt Triệt tình thâm, cũng là món mà nàng bỏ nhiều công sức nhất, nàng muốn các tỷ muội khi nghe tên sẽ nhận ra ngay : “Lâm viên ngoại mời dùng thử.”

Lâm Tín cầm lấy dĩa gấp thử một miếng, vừa vào miệng liền như tan ra, nhưng thanh thuần vị ngọt mà không ngán đến khi xuống cổ lại có một chút bị chua nhẹ, xuống đến bụng vẫn còn dư âm lại muốn ăn thêm miếng nữa, tay đã không tự chủ mà gấp bỏ vào miệng liền tiếp.

Kỳ Nhi chỉ đứng cười đột nhiên lên tiếng ngắt ngang khiến Lâm Tín ho sặc sụa : “Lâm viên ngoại cảm thấy thế nào, tay nghề của ta không tệ chứ.”

“Khụ khụ” Lâm Tín lấy tay vuốt ngực thuận khí một chút mới nói: “Thì ra là do Nguyệt cô nương đích thân xuống bếp làm, trù nghệ quả thật phi phàm, rất ngon, rất ngon khiến người cứ muốn ăn tiếp, ban này là ta lỡ lời mong cô nương đừng chấp nhất.”

“Đâu có đâu có, Lâm viên ngoại cứ từ từ thưởng thức ta còn có việc không thể bồi ngài, A Liên lát nữa tính tiền nhớ nhân ba lên nha, cứ coi như Lâm viên ngoại bỏ ra chút tiền lẻ đi.” Kỳ Nhi cười dạn dỏ A Liên, lại quay sang Lâm Tín : “Lâm viên ngoại chắc không trách Kỳ Nhi chứ, gần đây Kỳ Nhi muốn đi phát chuẩn cứu tế xem như ngài bỏ chút công giúp ta được chứ.”

“Đâu dám..à không không cứ theo lời Nguyệt cô nương.” Lâm Tín vuốt mồ hôi, lần trước chứng kiến nàng giáo huấn tên Nhị Lang kia bây giờ còn thấy sợ, Nhị Lang có quan phủ làm chỗ dựa nàng cũng dám đánh hỏi hấn chỉ là một thương nhân thôi, hơn nữa nàng xuất hiện đột ngột trong Mãn Nguyệt lâu này thân phận thật của nàng không ai biết.

“Vậy Kỳ Nhi cáo lui trước, Lâm viên ngoại từ từ dùng.” Kỳ Nhi cười nhưng trong mắt toàn là hàn băng, ý cười không nằm trong ánh mắt khiến người run sợ. Hừ dám vào đây gây rối tự tìm đường chết, hấn tưởng nàng không biết sao, hoa khôi bên Trầm Sương Uyển là người của hấn, muốn phá Mãn Nguyệt lâu hỏi Huyết Tiên của nàng trước đi.

Lâm Tín thấy nàng đi rồi mới dám thở phào ra, thật không thể chọc vào đám người này. tự nhủ sau này không thể đắc tội nàng ta được.

Lâm Tín trên này thất hồn lạc phách, bên dưới Vũ đài bắt đầu rộn rã chuẩn bị ăn biểu diễn đầu tiên, mọi người la hét vang vọng, đương nhiên năm mươi phần ăn phải bán hết mới bắt đầu biểu diễn để thuận tiện cho việc bỏ phiếu.

Mọi người bên dưới xôn xao đòi phải bắt đầu biểu diễn ngay, Kỳ Nhi thì lại thông thả từ trên cầu thang bước xuống vũ đài, mọi người thấy nàng xuống đều im lặng không ít xem ra một màn hai ngày trước của nàng rất có ảnh hưởng đến mọi người nha.

Thấy mọi người nhìn nàng Kỳ Nhi cong cong môi, nói: “Các vị, trước khi bắt đầu Kỳ Nhi có một vài chuyện muốn nói, Mãn Nguyệt lâu đề ra năm quy định mong các vị hãy nghe thật kĩ.”

“Nguyệt cô nương, chắc không phải là muốn thu tiền vào chứ.” Người Giáp nói.

“Hay là muốn sửa lại chỉ bán thân không bán nghệ nữa.” Người Bính kia cười nói ha ha khiến ọi người cũng cười theo.

Kỳ Nhi chỉ như cũ mỉm cười không để ý tới hấn bởi vì: tiểu tử thói bản cô nương nhớ kĩ mặt người rồi, xem lần này bản cô nương không đánh người tàn phế không mang họ Nguyệt nữa.

“Điều thứ nhất: bất kể là nam hay nữ chỉ cần không có chỗ dung thân, hoặc tự nguyện vào Mãn Nguyệt lâu, đều sẽ thu lưu không kể xuất thân chỉ là sao này vào lâu phải tuân theo quy tắc trong lâu nếu làm trái sẽ xử theo quy định của lâu.” Kỳ Nhi nói xong điều một tạm ngưng một chút nhìn mọi người.

“Cái gì không phân nam nữ thân phận, không lẽ sát thủ cũng được phép vào sao?.” Lời nghị luận bắt đầu.

“khụ” Kỳ Nhi ho một tiếng nhắc nhở, nói tiếp: “Điều thứ hai: Muốn vào Mãn Nguyệt lâu ngoài đều phải có một tuyệt kĩ trong người dù là cầm, kì, thi, họa, võ học, văn chương, giá cả mức lương thỏa thuận, Mãn Nguyệt lâu tuyệt đối không ép người.” (mượn văn nàng Tiểu Miêu, chẹp ta muốn gọi nàng là Miêu Nhi cơ.)

“Đây không phải là thanh lâu sao, vì cái gì có lương nha?” Một vị cô nương dung mạo thanh tú tay cầm kiếm là người trong giang hồ nghe xong bật thốt ra.

Kỳ Nhi quay sang nhìn nàng bằng ánh mắt: Cô nương có muốn tham gia không, rất là có lợi đó nha, ăn ngũ miễn phí, hằng tháng còn có lương nếu chăm chỉ còn có lương thưởng nha.

“Điều thứ ba: Mãn Nguyệt Lâu chia ra Ngũ Cung: Kim Cung, Mộc Cung, Thủy Cung, Hỏa Cung, Thổ Cung và tứ điện gồm: Hắc Ám Điện, Quang Điện, Phong Điện, Lôi Điện tùy theo khả năng mà khi gia nhập sẽ được sắp xếp, Mãn Nguyệt Lâu sẽ nhận bất cứ yêu cầu giao dịch nào của các vị nhưng mức giá của nó sẽ quyết định tất cả.”

“Điều thứ tư: Nếu đã gia nhập Mãn Nguyệt Lâu thì đã là người trong lâu, nữ nhân trong lâu nếu xuất giá các nàng sẽ được cấp đem theo của hồi môn về nhà chồng, Mãn Nguyệt Lâu sẽ không bạc đãi mọi người”

“Như vậy mấy tên khát cái và mấy đứa mê coi không phải sẽ tranh nhau vào hay sao?” Thanh y công tử nói.

“Người không nghe nói là phải tinh thông một tuyệt kỹ sao!.” Một người khác bĩu môi đáp trả.

“Điều cuối cùng cũng chính là điều quan trọng nhất xin các vị nghe kỹ nếu ai tự tin có đủ tư cách xin hãy ghi danh: Mãn Nguyệt Lâu tuyển chọn phó lâu chủ, tam đại thư kí, một editor hay dịch giả.” Cảm giác mắt mình đang nhòe đi Kỳ Nhi đưa tay lên lau, thì ướm cả một mảng áo: nàng rất nhớ mọi người.

Kỳ Nhi cố nặn ra nụ cười tươi như thường lệ nhưng lại khiến người khác nhìn vào cảm thấy nàng đang rất thương tâm, nhìn quanh một lượt thấy mọi người đều sững sờ nhìn mình liền biết có chút thất lễ hơi gật đầu nói: “Các vị không làm phiền nhĩ hững nữa Kỳ Nhi xin cáo lui.”

Kỳ Nhi lui ra hậu viên tự bình ổn lại tâm tình của mình, bên trong tiếng nhạc vang lên một cô nương trang phục xinh đẹp rực rỡ, tay ôm đàn tì bà, dung nhan xinh đẹp như hoa, xoay người ngồi vào bàn trên đài: “Các Vị Tâm Tâm tài hèn sức mọn xin hiến một khúc tỳ bà, nếu thấy thích xin bầu cho ta một phiếu.” Nói xong ngón tay nhỏ bé gảy đàn tì bà.

“Hay, đàn hay.”

“Không tồi. . . Không tồi. . .”

Nữ tử trên đài thấy mọi người khen mình vô cùng đắc ý miệng liên tục mỉm cười không ngớt.

Tâm Tâm đàn xong lui xuống chính là một Chanh y cô nương tên Lan Lan tay cầm cây tiêu bước lên vũ đài, cuối đầu chào mọi người tự giới thiệu về mình, sau đó đưa tiêu lên miệng thổi một khúc, nàng gương mặt thanh tú ngũ quan bình thường nhưng khi kết hợp lại trở nên dễ nhìn phi thường.

Chanh y Cô nương lui ra thì lại đến hồng y cô nương tên Thi Thi nàng cầm đàn cổ bước lên, tiếng đàn róc rách âm sắc trong vắt vui mừng, vô cùng êm tai. Người bên dưới la hét không ngừng.

Thi Thi đàn xong lại đến Liên Liên ra múa vũ khúc xinh đẹp khiến người nhìn mê mẩn, nàng xoay tròn y phục tung bay như tiên nữ gương mặt như trong trẻo lạnh lùng luôn cao cao tại thượng mỉm cười, khiến người tò mò hiếu kì nhìn theo, nữ tử như vậy luôn tâm kế thâm sâu khó dò.

Liên Liên múa xong cũng không nhanh bước xuống đài mà ở lại nhìn quanh mọi người một lượt nói: “Các vị đại gia ở đây xin bầu cho tiểu nữ một phiếu nha, tiểu nữ vô cùng cảm tạ.” Nàng cúi người xuống mảnh áo trên vai hơi tuột ra làm lộ rõ một mảng ngực trắng như tuyết khiến nam nhân bên dưới nuốt mạnh một ngụm nước bọt.

Nàng lui xuống để lại một mảnh âm ỉ bên trong đại sảnh tiếng kêu tên nàng không ngớt, mọi người la hét đòi xem tiếp nhưng Phi Yến bước lên đài nói với mọi người: “ Các vị một ngày chỉ bốn người biểu diễn thôi mong các vị thông cảm, bây giờ sẽ cho các ứng cử viên lên sân khấu cho các vị nhìn mặt một lần nữa, nếu thấy thích xin bỏ phiếu vào thùng ứng với tên mỗi người, tiếp theo sẽ là các tiết mục bình thường.”

Mọi người dù có muốn là hét nữa cũng vô dụng người ta không muốn biểu diễn nữa thì con cách nào, đành ngồi xem các tiết mục bình thường đến nhàm chán.

Ngày hôm sau vẫn vậy không có gì đặc biệt, các món ăn chính dành cho cuộc bỏ phiếu cũng bán hết như thường lệ, bốn vị cô nương khác lên thi tài nhưng không có gì đặc sắc lắm, nhưng hôm đó Kỳ Nhi nhận được lá thư của Zổ tỷ báo tỷ ấy có việc bận không thể về được.

Lại thêm một ngày nữa trôi qua ngày thứ ba của cuộc thi lại là một mảnh náo nhiệt vô cùng vì sao....mời xem sẽ rõ..

.

.

Buổi sang trong Mãn Nguyệt Lâu mọi người tất bật chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn, quét tước để phục vụ cho buổi tối, chỉ có một người đang rảnh rỗi trong nhà bếp lục lọi trong khi mọi người ra vào ào ào.

“Hôm trước thấy nó để đây mà ta...đâu mất tiêu rồi.” “loảng xoảng”, “lộc cộc” nhiều tiếng đồ vật va chạm, rơi rớt cuối cùng cũng thu hút ánh mắt mọi người nhìn về một phía.

Phi Yến đang phụ giúp cũng quay lại nhìn, thì ra là tiểu thư nhà nàng nha, thấy mọi người nhìn mình bằng ánh mắt cổ vũ nồng nhiệt Phi Yến bước lên trước tiến về phía cái người đang vô cùng ngây thơ đập bẻ chén bát nổi niu xoong chảo kia: “Tiểu thư người đang kiểm gì vậy?”

“Ân, ta đang kiếm.....” Kỳ Nhi nói xong quay lại thấy mọi người đang nhìn mình buông một câu : “Ta cũng không nhờ nữa.” tập thể nhất thời toàn bộ té ngã nhà bếp thây chắt thành đồng.

Phi Yến biết tính tiểu thư nhà nàng nếu như quá tập trung trái lại càng mau quên nhanh hơn liền hỏi: “Vây tiểu thư muốn làm gì nha?” , câu hỏi trúng trọng tâm khiến mọi người đang té cũng dựng tai lên mà nghe.

Kỳ Nhi lấy tay nắm vạt áo nhỏ giọng nói: “Ta muốn làm đá bào, bữa hôm qua thấy có giỏ trái cây tươi để đây sao bây giờ tìm lại không thấy đâu nữa.”

Phi Yến thở dài kéo tiểu thư nhà nàng qua phòng bên cạnh chỉ vào cái giỏ vừa mới được nàng đem qua khi này, nói: “Tiểu thư có phải cái kia không?”

Kỳ Nhi nhìn theo tay nàng thấy cái giỏ mình đang tìm hớn hờ hớn lên má Phi Yến một cái: “Yến nhi cảm ơn muội nha, cuối cùng cũng tìm được hay quá.” Rồi nhào qua bắt đầu hăng hái lựa trái cây.

Mọi người lần nữa đồng loạt nửa bất tỉnh nửa thở dài tâm nói: đây là con người lạnh lùng khiến bao người khiếp sợ sao, rõ ràng là một hài đồng mới có mấy tuổi đang hăng hái chọn trái cây kìa.

Rất nhanh trời đã bắt đầu tối dần mọi người lại vang thêm bận rộn Kỳ Nhi thì đang vui vẻ cầm ly đá bào mới làm được gặm nhấm, ngồi trên xà nhà nhìn mọi người bên dưới chạy tới chạy lui.

Khách nhân vào lầu tăng lên rất nhanh, các ứng cử viên của ngày hôm nay cũng đang chuẩn bị lên sân khấu quần áo sắc sỡ, trang phục lộng lẫy, Kỳ Nhi nhìn lại chính mình là một thân bạch y đơn giản, trên đầu chỉ có ba cây trâm một là của tổ tỷ rồi, người ta thì cài đầy cả một đầu bộ không sợ gãy cổ sao.

“Lâu chủ, ngài thấy nơi này thế nào không tệ chứ, đây là thanh lâu lớn nhất ở kinh thành.” một lão nhân tóc hoa râm đi cùng một nam tử đeo mặt nạ bằng bạc thu hút ánh nhìn của mọi người, dù đeo mặt nạ nhưng cũng nhìn ra hẳn là người cao quý tuấn mĩ a.

“Không tệ.” lạnh nhạt hai chữ cũng không biết là đồng ý hay châm biếm.

Hai người đi lên lầu chọn một nhả gian, khuất sau cánh cửa nên Kỳ Nhi cũng không nhìn theo được nữa: “Chắc đáng chuẩn thiết nha, có khi nào là mĩ nam không nhĩ mà thôi lạnh lùng quá ta không thêm, đi nói cho Cua tỷ biết à viết thư báo cho Tổ tỷ luôn không chừng tỷ ấy chạy về liền nha, chuyện đó tính sau này đi làm điểm tâm lót bụng trước.” nàng nhảy xuống đi ra sau hậu viên chuẩn bị làm Lê Hoa cao thôi a, phía trước cũng bắt đầu biểu diễn.

Cô nương thứ hai bước lên múa điệu múa nàng đã chuẩn bị từ trước, nhưng được giữa chừng thì một hán tử bên dưới đập bàn mắng: “Con mẹ nó, lão tử bỏ tiền mua không phải là để xem cái điệu múa bình thường này, không biết múa thì mau nhảy thoát y đi, hừ.”

Cô nương kia bị lời nói của nam tử dọa cho sợ hãi túm chặt lấy quần áo sợ chết lắc đầu, nàng ta chỉ mới vào lầu này nên đầu thế đối phó cùng hạn người cổ tình gây sự.

“Hừ thanh lâu cái gì kỹ nữ ở đâu hử, đã vào đây mà con tưởng mình thanh cao sao, qua bên Trầm Sương Uyển tìm đại một người cũng có thể múa giỏi hơn các người hát hay hơn các người, biết đâu mau chóng đóng cửa đi.” nói xong còn hất đổ cái bàn trước mặt làm cho thức ăn văng tung tóe.

“Hảo, ta cho người về bên Trầm Sương Viên tìm một người qua đây ta và nàng ta thi vũ để ọi người bình phẩm.” Tiếng nói từ sau vang vọng ra, bóng dáng bạch y thông dong đi ra màn đêm làm nền cho nàng càng thêm quý dị.

Kỳ Nhi bước ra toàn thể sững sốt, xem ra hán tử kia chết chắc rồi dám ở đại phá hoại chuyện làm ăn của Mãn Nguyệt Lâu. Nhưng lại ngoài mong đợi của mọi người nàng chỉ biết ra đứng nhìn hán tử kia và mỉm cười, nói: “Chẳng phải người nói tìm đại một người cũng múa giỏi hơn người bên chúng ta sao, được mau mau dẫn nàng ta qua đây đi.” nói xong còn làm thế mời, Kỳ Nhi bình hận nhất người dám đá đổ thức ăn của nàng và nhục mạ tỷ muội nàng, dám vào lầu gây chuyện ta cho người mất mặt chết sau đó... hừ.

“Người đừng đắc ý ta kêu Khuynh Tuyết ra mặt xem người như thế nào thi thố cùng nàng hừ.” Hán tử cũng không sợ hãi ngược lại bình thần ứng phó, nghĩ thầm nàng ta cũng chỉ giỏi công phu nữ tử thô lỗ như vậy sao bằng Khuynh Tuyết dịu dàng ôn nhu.

Chẳng bao lâu hẳn dẫn đến một nữ nhân mặc hồng y bằng lụa mỏng da thịt ẩn hiện quyến rũ người, nàng cử chỉ nhẹ nhàng, bước đi uyển chuyển thướt tha, dáng người mảnh khảnh yếu đuối.

Một mảnh hiện trường hút khí thật to, đương nhiên ai cũng nhìn ra nàng là đệ nhất hoa khôi ở Trầm Hương Viện tên Khuynh Tuyết ca vũ của nàng được xem là đệ nhất.

“Cô nương là Kỳ Nhi sao, ta nghe Mạc đại ca nói cô nương muốn thi vũ cùng ta.” Khuynh Tuyết mềm mỏng nói, dáng đi nhẹ nhàng đến trước mặt Kỳ Nhi.

Ân là một nữ nhân xinh đẹp, đang tiếc tình cách quá thâm hiểm, cười mà nụ cười giả tạo thấy rõ như vậy nam nhân đuôi mù mới thương yêu nàng: “Cô nương không cần khách sao, ta nghe nói cô nương cầm nghề tinh thông nên muốn thi thử làm quen thôi.” Nữ nhân đang chết người tưởng ta sợ sao, muốn giả nai xem ai hơn ai, thua người ta không là Nguyệt Kỳ Nhi của Mãn Nguyệt Lâu.

Hai nữ tử bên dưới giao hảo bắt đầu chuẩn bị hai khắc sau so tài, trong một nháy mắt trên lầu một lão nhân tóc hoa râm nói: “Lão chủ xem ra hôm nay thật náo nhiệt, Kỳ Nhi cô nương kia cũng quá tự cao rồi nàng làm sao sánh bằng Khuynh Tuyết ôn nhu thùy mị.”

Nam tử đeo mặt nạ từ đầu đến cuối cũng không quan tâm đến vụ thi đấu bên dưới chỉ lo thưởng thức trà và thức ăn trên bàn, cũng không trả lời lão nhân đang nói kia.

“Lão chủ vậy giao dịch của chúng ta...” Lão nhân lo lắng nhìn nam tử âm trầm trước mặt.

“một vạn lượng hoàng kim.” Nam tử lạnh nhạt nói cũng không nhìn lão nhân một lần, liếc xuống bên dưới thấy khách nhân đang reo hò đòi hai người kia lên biểu diễn.

“Lão chủ, khúc vãi Thiên Tầm Kim Điệp không thể nào có cái giá đó.” Lão nhân cắn răng nói.

“Ta không lập lại hai lần.” Nam tử nhìn bên dưới nữ nhân hồng y kia đã bước lên đài chuẩn bị thi vũ.

Lão nhân suy nghĩ một lát nghiêng răng nói một chữ “hảo” sau đó đứng vậy rồi đi, nam tử khoe miệng cong lên nụ cười đắc ý tiếp tục ngồi xem vũ.

không nói đến trên lầu, bên dưới cũng đã loạn vô cùng ngay khi Khuynh Tuyết bước lên đài mọi người reo hò tên nàng, nàng nở nụ cười mỉa mỉ ra hiệu cho tỷ nữ đi theo tấu tần liền bắt đầu múa, điệu múa như tiên vũ, xinh đẹp mà thanh nhã, ám muội mà tinh khiết, khiến người không thể dời đi tầm mắt.

“Quả là một mỹ nhân.”

“múa rất hay”

Nàng xoay tay, tay trái hạ xuống bên vai trái liền lộ ra một mảng da thịt trắng muốt, chân phải đá xoay vòng đôi chân xinh đẹp lộ ra, vòng eo dong đưa như câu nhân, nam nhân đều chảy ra nước miếng ra nhìn nàng.

Điệu múa kết thúc nàng cúi người chào khách nhân, miệng cười đắc ý chân mày nhướng cao nhìn về phía Kỳ Nhi khiêu khích, Kỳ Nhi cũng không phản ứng lại chỉ cười với nàng.

Kỳ Nhi mặc bạch y bước lên đài thần thái tự tin không có nửa phần lo lắng khiến mọi người cũng khó hiểu không lẽ nàng còn có thể múa đẹp hơn Khuynh Tuyết sao.

Kỳ Nhi mỉm cười nhẹ nhàng không có nửa phần bụi trần như Khuynh Tuyết, nói: “Các vị hôm nay Kỳ Nhi thi thử chút tài ọi người thưởng thức, cùng Khuynh Tuyết cô nương hôm nay chỉ là giao hữu tên của chúng ta cũng đã được viết lên trên thùng nếu thấy thích các vị cứ ột phiếu.” nhún người một cái nàng bước đến giữa sân ra hiệu cho Phi Yến cùng hai nha đầu Phi Phi và Linh Linh.

Bài hát nàng sắp hát và múa chính là Hồ Ly Trắng lấy đi không ít nước mắt của fangirl ở hiện đại rồi, để xem nhạc cổ đại và hiện đại ai hơn ai nha.

Mở đầu bằng tiếng tiêu của Phi Phi ngân vang toàn sảnh, Kỳ Nhi chỉ đứng yên chưa có động tác nào cả. Tiêu thổi được một khúc thi tiếng cổ cầm hòa âm theo du dương kéo dài như bình nguyên xa xăm bất ngát.

Tiếng đàn và tiêu nhẹ xuống cũng là lúc Kỳ Nhi cất lên giọng ca trong treo thanh âm mềm nhẹ khiến người ngỡ ngàng ” Thiếp yêu hồ ngàn năm tu luyện, ngàn năm tu luyện ngàn năm cô độc, lặng lẽ trong đêm dài

liệu có ai nghe tiếng khóc thầm, giữa đèn hoa hư ảo liệu có ai ngấm nhìn thiếp nhảy múa...” Kỳ Nhi giơ lên tay phải đưa ra rồi lại nhẹ nhàng thu vào đặt trước ngực động thời xoay một vòng đầu hơi cúi xuống, không ai nhìn được biểu cảm trên gương mặt nàng, nhưng tiếng tiêu kéo dài làm cho người có cảm giác bị thương.

Ngẩn đầu bước về trước hai bước nhìn thẳng vào mọi người đưa ra tay trái, tay phải nắm ở trong ngực ánh mắt bi thương tuyệt vọng. ” Thiếp yêu hồ ngàn năm chờ đợi, ngàn năm đợi chờ ngàn năm cô độc....”

Nàng xoay tròn rồi lại đưa tay hơi nghiêng người, gương mặt đau khổ khiến người thương tiếc muốn che chở cho nàng rồi lại không biết làm sao, nàng như một con yêu tinh xinh đẹp quanh quẩn trên thế gian, thân thể uyển chuyển đung đưa không mang tí khiêu gợi nào giống như Khuynh Tuyết lại khiến mọi người muốn ôm vào lòng đem cho nàng sự ấm áp.

“Hãy để thiếp múa thêm một khúc nữa vì chàng, thiếp chính là con hồ ly trắng trăm ngàn năm trước được chàng cứu sống, chàng nhìn tay áo tung bay, tay áo tung bay, thề non hẹn biển tất cả chỉ là mây khói...” Trên mặt Kỳ Nhi rơi xuống những giọt lệ, lệ lăn dài trên đôi gò má trắng nõn của nàng, khiến nam nhân chỉ muốn xông lên ôm lấy nàng lau lệ cho nàng, khúc nhạc đượm buồn thấm vào lòng người như si như túy ai nghe cũng phải náo lòng.

Kỳ Nhi xoay tròn rồi lại xoay tròn tay áo tung bay tung, nàng thật sự như một con hồ ly trắng trong bày hát, đang hát lên tâm trạng của mình lời ca bi thương như khóc rồi lại như cố gắng không khóc, nhún nhẹ người đưa lên chân phải móc ra sau hai tay vẽ một tròn tuyệt mỹ, lời bát hát kết thúc cũng là lúc nàng té xuống.

chẳng những nữ nhân ngay cả nam nhân trên mặt cũng đã sớm vương lệ đau thương, ngay khi một khắc nàng té xuống mọi người kinh hô lên tất cả như muốn nhào hết lên cả vũ đài đỡ lấy thân thể mỏng manh của nàng.

Kỳ Nhi đứng vậy lau lệ trên mặt mỉm cười thi lễ với mọi người bước ra sau hậu trường, để lại tiếng khen và tiếng la trong đại sảnh, cùng lúc đó cũng có một bóng dáng bạch đã ngấm hết một màn biểu diễn của nàng, hai mắt người đó tỏa sáng long lanh, miệng không ngừng nói: “tìm được rồi, cuối cùng cũng tìm được rồi, chắc chắn là tỷ ấy.”

Nam nhân trên lầu nhìn nàng múa xong, nhìn về phía xa xăm nói một câu: “Tiểu Kỳ chờ ta, ta nhất định sẽ quay về đón nàng.” rồi đứng vậy bước đi. Hướng nam tử nhìn cách đây một trăm dặm cũng chính là một khu rừng trúc bên trong có một ngôi nhà đã rất lâu không có người ở.

5. Chương 5: Hội Ngộ...đi Miêu Cương...thi Tài

Không ai thấy Kỳ Nhi khi bước ra sau hậu viện nở một nụ cười hồ ly gian xảo: xú nữ nhân muốn phá đi Mãn Nguyệt Lâu của nàng cùng chúng tỷ muội thì về luyện thêm năm mươi năm bản lĩnh nữa đi.

Kỳ Nhi vui vẻ hơn hồ đi làm huế hoa cao, đằng trước một mảng rối loạn phải nhờ tổng quản và Phi Yến dàn xếp, Khuynh Tuyết cảm thấy xấu hổ nên đã bỏ về cùng Mạc đại ca của nàng.

Trước cửa cũng hỗn loạn không kém, một cô nương mặc bạch y tóc dài gần như chấm đất dáng vẻ còn rất trẻ con đang đứng trước cửa Mãn Nguyệt Lâu đòi vào trong, hộ vệ thấy nàng con nhỏ cũng rất khó xử không biết có nên cho vào hay không.

Cô nương mặc bạch y từ tốn nói: “Vị đại ca này ở trên bản ghi không phân biệt nam nữ nha sao huynh lại cản ta.”

“Tiểu muội đây là thanh lâu, muội khi lớn một chút mới đảo lại đi nha.” Hộ vệ cũng từ tốn khuyên nàng.

Cô nương mặc bạch y còn đang định nói gì đó thì một bóng trắng lướt qua nàng và các hộ vệ chạy thẳng vào trong, chạy một mạch ra sau hậu viện, bạch y cô nương nhìn thấy thời cơ đã đến cũng chạy theo

vào miệng hô to: ” ai nha, Tiểu Tuyết không được chạy, có ai không bắt con bạch hổ lại dùm với.”

Mọi người nghe thấy có hổ liên nhào nhào chạy thực mạng, còn ai có tâm trí quản một tiểu cô nương đang chạy vào cũng chạy ra sau hậu viện, hộ vệ thấy vậy cũng đuổi theo nàng.

Kỳ Nhi đang bưng món điểm tâm nàng vừa mới làm xong để trên bàn, mùi thơm từ hoa huế ngào ngạt khiến nàng thèm nhỏ vãi a, đang chuẩn bị ăn miếng đầu tiên thì bị một con gấu bông từ trên trời giáng xuống đè nàng xuống đất tợp miếng huế hoa cao trên tay.

Kỳ Nhi nhìn kỹ nó là cái gì rồi không khỏi kêu lên sợ hãi: “Má ơi con này đâu phải gấu bông, bố người ta hổ có hổ nha.” Trong nhất thời nàng cũng quên luôn mình có võ công mà nằm giãy dụa.

Nhưng con hổ nhìn nàng ánh mắt mang ý cười, không có địch ý mà như muốn nói: bánh rất ngon nó muốn ăn thêm miếng nữa.

Kỳ Nhi đành liều mạng một lần nói: “Nếu mày buông tao ra, tao ày mấy cái bánh trên kia chịu không.”

Con hổ như hiểu ý nàng nhe răng cười (con này độc nhất nha) buông nàng ra, nhìn nàng rồi lại nhìn mấy cái bánh như nói: mau a, muốn ăn bánh cho bánh đi.

Kỳ Nhi nhìn nó mỉm cười lấy xuống đĩa điểm tâm để trước mặt nó: “Ăn đi, ngon không chủ nhân mày đâu, nếu không có theo tao đi, ta không bạc đãi đâu nha, ngày ba bữa, tháng có năm ngày nghỉ, thức ăn tao làm ngon lắm nha.”

“Tỷ đừng có mà dụ dỗ nó nha.” Cô nương bạch y bước vào cười hì hì nhìn nàng.

“Tiểu muội, muội là ai, sao lại vào đây.” Kỳ Nhi nhìn cô nương trước mặt, gương mặt trẻ con đang yêu, còn nét ngây thơ lại có nét thành thực, trên tay là một mảnh da rắn thật ra là một xà tiên thì đúng hơn, tóc nàng dài đến đụng đất, đang mỉm cười nhìn nàng.

“uhm, muội là người ở Diễm Minh quốc ngàn dặm xa xôi tìm các tỷ tỷ của muội.” Bạch y cô nương miệng nói nhưng lại không chút bi thương giống như không phải chuyện của nàng.

“Vậy bọn họ là ai tên gì sao lại nhần tâm bỏ một cô bé xinh đẹp như muội, nói đi tỷ tìm giúp cho không thì ở đây cũng được.” Kỳ Nhi nghe nàng nói cảm thấy có mấy phần đồng cảm mà đâu biết mình đang vào tròng.

“Bọn họ a đúng là nhần tâm nha, muội có một sư phụ, rất nhiều tỷ tỷ, Zổ tỷ, Pra tỷ, Lệ Phong tỷ, Tiểu Miêu tỷ, Hàn Nguyệt tỷ, và còn một Kỳ Nhi tỷ nữa a.” Cô bé chống cằm nhìn nàng đầy ẩn ý.

“Tên nghe quen quá ta, hừm...À nhớ rồi.” Kỳ Nhi đang bị cái vụ con hổ làm ất hờn nên mất trí nhớ tạm thời. Đột nhiên bừng tỉnh nàng nhào qua ôm lấy cô bé: “Tiểu Thiên Sứ muội muội, quá đáng nhận ra còn đùa tỷ như vậy xem tỷ uội biết tay.” tay Kỳ Nhi bắt đầu cù lét nàng khiến nàng cười ha ha chạy vòng vòng.

“Haha, muội xin lỗi mà không dám nữa tha uội đi nhột quá.” Tiểu Thiên Sứ chạy vòng vòng bị Kỳ Nhi dùng khinh công bắt được cù lét đến cười ra nước mắt.

Kỳ Nhi đang định buông nàng ra thì một bóng trắng và một bóng đen nhào đến hai người, thì ra là Tiểu Tuyết và một con lang màu đen thấy các nàng đùa giỡn nên cũng muốn giỡn cùng, khiến ặt các nàng toàn là nước bọt của tụi nó.

Các hộ vệ chạy theo thấy là người quen của nàng nên cũng đã tự tản đi làm việc khác, nàng ngồi xuống bàn nhìn thiên sứ đang sửa sang lại quần áo: “Muội muội xuyên qua đây lúc nào, muội sống có tốt không bọn thú này là sao.”

“Muội Xuyên vào mười mấy năm trước là công chúa của Diễm Minh Quốc, muội...sống rất tốt, hiện giờ muội tên là Lãnh Minh Châu.” Thiên Sứ cuối đầu, nàng biết có một số chuyện cũng không thể cho người khác biết, nàng cũng vậy.

Hai tỷ muội cứ thế tâm sự rất lâu, sau đó trời đã khuya nàng dẫn Minh Châu đi vào Thiên Sứ các đã được để sẵn cho nàng, đi theo nàng có Hắc Bạch miêu, bạch hổ tên Tiểu Tuyết, hắc lang tên Hỏa Lang chắc là vì nhóm lông đỏ trên cổ nó, trên tay Minh Châu là Hoa Cốt Tiên đuôi khắc hoa hồng tinh xảo, Hoa Cốt Tiên được làm bằng da rắn trăm năm bền chắc dẻo dai vô cùng.

Nàng cũng cho Minh Châu xem Phệ Hồn Tiên và kể những chuyện của mình cho nàng ấy nghe trừ việc nàng từng gặp hắn.

Nhưng tỷ muội trùng phùng chưa được lâu nàng liền phải đi Mạn Châu nghe nói ở đó có người tìm được Lệ Nhân Ngư nàng phải mua cho bằng được nên đã giao mọi chuyện còn lại của Bách Hoa Hội cho nàng, Phi Phi và Linh Linh thì được phân công hỗ trợ cho Minh Châu, nàng chỉ dẫn theo Phi Yến đồng hành.

“Tỷ tỷ mới gặp mà.” Minh châu gương mặt sắp khóc nhìn nàng

“Tỷ thật sự có việc Cua tỷ thì hay có việc đi mấy ngày lận, tỷ gửi thư báo cho Zổ tỷ rồi, còn Su muội cũng nhắn nàng ta về lâu đi nha.” Kỳ Nhi cười nắm tay nàng.

“Tỷ đi bảo trọng nha.” Minh Châu vẫy tay tiễn chiếc xe ngựa đã đi xa, nhìn bầu trời rồi bước vào lầu.

* * *

Đi hơn mười ngày nàng mới đến được Mạn Châu, Lệ Nhân Ngư nghe nói là do một ngư dân đánh cá vô tình tìm thấy, có một vị thầy thuốc đi ngang đã nói rõ tác dụng nên ngư dân muốn bán giá ột chút để có thể đổi đời.

Hiên giờ có hơn mười người đang ra giá, đều là phu hộ phú thương, quan lại trong triều, khi nàng đến nơi thì chính là một vị Tuyết lâu chủ nào đó ra giá năm vạn lượng vàng, chưa ai có gan trả thêm giá và cũng không dám đắc tội người này.

“Ngư phu tôi trả năm vạn năm trăm lượng bán cho tôi được không.” Kỳ Nhi đang ra giá cùng ngư phu.

“Chúng tôi ra giá sáu vạn lượng vàng.” Một hắc y nam tử diện mạo tuấn tú lên tiếng, đang đi về phía nàng.

“Bảy vạn.” Kỳ Nhi cắn răng nói.

“Tám vạn.” Hắc y nam tử tay cầm cây quạt phe phẩy.

“Chín Vạn.” Lần này Cua tỷ giết nàng là cái chắc.

“Mười Vạn.” Nam tử ôn hòa cười nói.

“Hảo hảo, Cô nương còn trả giá cao hơn không, Lục gia tôi bán cho ngài.” Ngư phu cười há cả cái miệng rộng kia ra.

“Tiểu thư đi thôi.” Phi Yến kéo tay nàng.

“Ta...hừ đi thôi Phi Yến tối nay chúng ta đi trộm.” Nói nhỏ cùng Phi yến liền kéo tay nàng chạy đi.

* * *

“Tiểu thư hay là thôi đi nhìn người kia võ công không thấp đâu.” Phi Yến thở dài đưa tay chọc phá cây nến, cổ đại thật thiếu tiện nghi nha, không có đèn điện chỉ có một cây nến đang cháy.

“Ngươi cứ ở đó ta đi một mình.” Kỳ Nhi phóng ra cửa sổ bắt đầu đi vào đường cũ nàng theo dõi tên Lục nam tử kia.

Kỳ Nhi lặng lẽ phóng qua tường chui vào trong viên, nương theo bóng tối bắt chước Lưu Nguyệt tỷ nhanh nhẹn lướt qua thủ vệ tìm kiếm Lục nam tử kia. Cuối cùng cũng kiếm được trong phòng có hai nam tử đang nói chuyện khoảng cách xa quá nên nghe không rõ.

Kỳ Nhi phóng lên một cái cây gần một chút để nghe xem họ cất báo vật kia ở đâu.

“Gia đã tìm về được tổn mười vạn lượng vàng đó, tại xú nha đầu kia thôi.” Lục nam tử nghiêng răng nghiêng lợi.

Kỳ Nhi bên ngoài hừ lạnh: hừ, nếu không phải tiểu tử thói người ta đã mua được có cần lén lúc ăn trộm vậy không.

“Tốt, Lục Minh ngươi làm việc ta vất vả rồi, nghỉ ngơi đi.” Kỳ Nhi liếc qua khe cửa nhìn thấy nam tử vừa liên tiếng chính là người đã vào Mãn Nguyệt Lâu hôm đó, hút phải một ngụm khí lạnh.

Nhưng như vậy cũng đủ khiến cho cao thủ trong phong nghe được hô một tiếng: “Ai đang ở bên ngoài?” Sau đó xông ra từ cửa sổ phi thân về phía nàng.

Kỳ Nhi thấy không ổn liền thi triển thân pháp quay đầu chạy, cũng may nàng chạy lẹ bọn họ chắc còn lơ ngơ kiếm nàng a, hừ tưởng bốn cô nương là ai dễ dàng cho các người bắt như vậy sao, đáng tiếc Lệ Nhân Ngư không lấy được xem ra chỉ còn cách về xin Tiểu Su thôi.

Về nhà trọ nàng leo lên giường ngủ một giấc tới sáng, Phi Yến thần tinh khí sảng, sáng sớm đã kéo nàng đi ăn điểm tâm sáng chẹp thức ăn tẻ quá thua nàng nấu rất nhiều nha.

“Tiểu thư người nhìn là tên Lục nam từ kia đoạt mua Lệ Nhân Ngư của chúng ta.” Phi Yến ánh mắt hừng lửa trừng Lục Minh.

Nàng thấy hắn nhìn qua đây liền theo bản năng trốn tranh, tâm nói: ai nha ngàn vạn lần đừng nhìn ra nha, đi đi ra chỗ khác đi mà.

“Tiểu thư người làm gì vậy dưới bàn có gì sao?” Phi Yến cuối xuống nhìn nàng.

“Haha có gì đâu Phi Yến ăn mau chúng ta lê đường về Mãn Nguyệt Lâu thôi.” Kỳ Nhi cười gượng đáp.

“Được vậy thì ăn lẹ, tiểu thư dùng canh.” Phi Yến bưng bát canh óng hổi đưa qua cho nàng.

Ăn xong nàng thu xếp hành lí Phi Yến chuẩn bị xe ngựa bên ngoài dục nàng: “Tiểu thư nhanh lên.”

“Được rồi ta ra ngay.” nàng ôm gấp bọc hành lí chạy thẳng ra ngoài lại đâm ngay vào một bức tường thịt, à không là một người.

Nàng nhìn lên chính là Lục Minh và tên nam tử bí ẩn kia, Lục Minh tiến lên đỡ nàng dậy: “Cô nương không sao chứ?”

“Àn, không sao ta có việc phải đi gấp, đa tạ.” Kỳ Nhi ôm bọc hành lí chạy ra chỗ Phi Yến, ra đến nơi nàng nhìn vào trong một lần nữa bất gặp một đôi phượng nhãn cũng đang nhìn nàng là tên nam tử thần bí kia.

“Tiểu thư lên xe thôi.” Nàng hoàn thu hồi tầm mắt phóng lên xe, Phi Yến đánh xe. Tại sao lại nhìn quen như vậy trước đây nàng và nam tử thần bí có gặp nhau rồi sao?

* * *

“Ai, cuối cùng cũng về đến nhà thật là mệt chết mà.” Kỳ Nhi xoa xoa cái lưng quần bao hành lí cho Phi Phi liền chạy như bay về Nguyệt Ảnh Các của mình vui vào giường chuẩn bị ngủ.

“Thiên Sứ, muội nói Kỳ Nhi về rồi hả, đang ở trong này sao thật không?” một giọng nói trong trẻo đánh bay con sâu ngủ của Kỳ Nhi.

“Muội có khi nào gạt tỷ sao, tỷ ấy về là chạy thẳng về giường luôn.” Thanh âm còn nét trẻ con là của Minh Châu.

“Kỳ Nhi, muội có trong đó không.” Tiếng nói này nghe rất quen tai, hình như nghe ở đâu rồi.

Kỳ Nhi đứng vậy mở cửa phòng ra chính là hai tiếng hút không khí vang lên, một là của nàng một là của người đứng trước mặt nàng, chính là Hỏa hộ pháp Dương Liệt Hỏa nha, kể bên nàng ta là thiên sứ, còn một mi nhân như hoa như ngọc đang đứng mỉm cười nhìn nàng.

“Muội là Kỳ Nhi sao?” Dương Liệt Hỏa hỏi.

“Tả hộ pháp...” Kỳ Nhi nhìn nàng từ đầu đến chân lại từ chân đến đầu phát hiện mình không có nhận sai người là Dương Liệt Hỏa.

“Vào Phòng hãy nói chuyện đi.” Mi nhân như hoa kia lên tiếng ngắt ngang, mọi người bước vào phòng cùng ngồi xuống bàn gỏi thiệu.

“Tỷ là Pracell nè.” Dương Liệt Hỏa nhìn nàng đầy hứng thú.

“Tỷ là Lệ Phong.” Lệ Phong tỷ cười như ban mai đưa cho nàng một miếng táo tỷ ấy vừa gọt xong.

“Các tỷ đều xuyên hết hả, xuyên như thế nào kể muội nghe đi, hiện giờ các tỷ ra sao rồi nha, haha xem ra tỷ muội chúng ta được dịp náo giang hồ rồi.”

“Tỷ không xuyên.” Dương Liệt Hỏa tay chống cằm.

“Vậy tại sao tỷ biết mình là Pracell.” Kỳ Nhi mở to mắt kinh ngạc.

“Các nàng kia bảo nói như thế uội bất ngờ.”

Sau vài phút tâm hồn bay bổng Kỳ Nhi cười haha nói cùng mọi người. “được đại ca của muội sau này tỷ phụ trách nha.”

“Đại ca muội sao nàng Pra lại phụ trách.” Lệ Phong tỷ khó hiểu nói.

“chuyện là thế này....”

Kỳ Nhi đem qua trình đầu đuôi nói một lượt ra khiến Dương Liệt Hỏa khiêu nàng liên tục, Thiên Sứ cười hì hì đôi khi lại chen vô chọc vài câu, Dương Liệt Hỏa thì có lúc xấu hổ thành giận nhéo nàng mấy cái.

Chúng tỷ muội trò chuyện vui vẻ đến cơm tối nàng hỏi: “Minh châu, Tử Dương nàng ta về lâu chưa sao tỷ không gặp vậy.”

“Chưa tỷ ơi, nàng ta đang tìm cái gì á! muội cũng không biết, tỷ tìm tỷ ấy có việc gì sao?.” Minh Châu nói.

“uhm, cũng không có gì, thôi đi ăn cơm đi.” Kỳ Nhi cười kéo cả ba ra ngoài.

“Tiểu Thư không hay rồi, có chuyện rồi.” Phi Yến hối hả chạy vào phòng ăn, hôm nay chỉ có nàng, Lệ Phong tỷ, Pracell, Thiên Sứ thôi, Cua tỷ đi làm việc gì rồi chưa về, Zổ tỷ thì chưa về lâu.

“Yến Nhi có việc gì gấp vậy?” Kỳ Nhi lo chuyên tâm ăn, người hỏi là Dương Liệt Hỏa.

“Thiếu chủ xảy ra chuyện rồi, giáo chủ kêu hai người về gấp.” Hai người đồng loạt ngẩng đầu lên hỏi: “Xảy ra chuyện Gì?”

“Thiếu chủ bị người hạ cổ hiện giờ không biết ra sao nữa.” Phi Yến gấp đến khóc, “Xoảng” hai âm thanh chén vỡ cùng rơi xuống đất Kỳ Nhi choáng đến độ ngã ngồi trên ghế, Lệ Phong tỷ ngồi kế nàng nhanh tay đỡ được.

“Kỳ Nhi muội không sao chứ.” Lệ Phong lo lắng hỏi.

“Muội không sao,...” Kỳ Nhi đứng lên nắm tay Dương Liệt Hỏa: “Pra tỷ về chuẩn bị hành lí chúng ta về ngay trong đêm.”

“Được tỷ lập tức chuẩn bị ngay.” Dương Liệt Hỏa đồng ý, phóng ra khỏi nhà ăn chạy về phòng.

“Yến Nhi chuẩn bị ngựa không cần xe chúng ta phải đi gấp.” Kỳ Nhi phân phó.

“Dạ tiểu thư.” Phi Yến cũng chạy ra ngoài.

“Kỳ Nhi có cần ta giúp gì không?.” Lệ Phong nhẹ nói.

“Đúng đó tỷ có gì cứ nói.” Minh Châu cũng chạy qua nắm tay nàng.

“Minh Châu muội phải ở lại trông coi Mãn Nguyệt Lâu của tỷ hiện tại không có đây, Lệ Phong tỷ nhờ tỷ điều tra dùm muội là ai hạ cổ được không.” Kỳ Nhi chân thành nhìn hai người.

“Được tỷ lập tức đi chuẩn bị.” Lệ Phong bước ra ngoài.

“Kỳ Nhi tỷ yên tâm muội sẽ trông coi Mãn Nguyệt Lâu thật tốt.” Thiên Sứ nhìn nàng cười như an ủi, xoa nhẹ gương mặt muội muội Kỳ Nhi cũng bước trở về phòng thu thập hành lí, suốt đêm cưỡi ngựa chạy về Âm Nguyệt Thần Giáo.

“Phanh” Cửa bị đẩy mạnh Kỳ Nhi hối hả chạy vào phòng, nhìn phụ mẫu trên ghế thần sắc tiêu tụy Ca ca nằm bất động trên giường, tâm như bị ai dùng dao cắt một cái, rất đau.....!

“Phụ thân, mẫu thân Ca ca thế nào?” Chạy lại trước mặt phụ mẫu, Kỳ Nhi đưa tay ôm lấy mẫu thân đang ngồi thất thần trên ghế.

Trúc Linh Lan lo lắng sống chết của nhi tử không thấy có người xông vào phòng. Bọn họ tuy là cao thủ cũng không dám tùy tiện bức cổ ra ngoài, nếu không may bị phản phệ kinh mạch toàn thân nhi tử bị đứt đoạn, thổ huyết mà chết, Nhưng Trúc Linh Lan lại có linh cảm rằng nữ nhi của mình nhất định sẽ có cách, giống như lần nàng mang thai nữ nhi vậy, đại phu rõ ràng nói là con trai lại sinh ra là con gái, nàng căn bản không tin đại phu vì mỗi đêm đều nằm mơ thấy mình cũng nữ nhi vui đùa, quả nhiên.

Phu Phụ Kỳ Phong căn bản không biết nữ nhi nhà mình biết dùng cổ còn biết võ công, chỉ nghe nói nàng ở trong Trúc Lâm học được một ít y thuật, hy vọng nữ nhi có cách kéo dài chờ tìm được tung tích của cổ vương là được, nếu không ít nhất cũng có thể cho nàng nhìn mặt Ca ca lần cuối: “Kỳ Nhi con mau nghĩ cách cứu Ca ca đi.” mẫu thân ôm lấy nàng khóc lớn.

Kỳ Nhi ôm mẫu thân nhìn phụ thân không còn tiêu sái anh tuấn ngày thường, lại nhìn mẫu thân như già đi thêm mười tuổi, Liệt Hỏa tử thì từ lúc vào phòng đã bồi bên giường cùng Ca ca. Đợi ấu thân bình tĩnh lại dùng khăn tay lau nước mắt nhẹ nhàng nói: “Mẫu thân không sao đâu, có con ở đây sẽ không để Ca ca xảy ra chuyện gì, mẫu thân tin tưởng con được không, con vào xem Ca ca một chút!”

Mẫu thân buông nàng ra cùng nàng đến trước giường, Liệt Hỏa tử đang tay nắm tay Ca ca thì thắm bên tai ca ca cái gì đó, hai mắt đỏ đỏ có lẽ cũng vừa mới khóc xong một trận.

“Liệt Hỏa tử, để muội bắt mạch cho Ca ca.” Kỳ Nhi đỡ nàng đứng vậy ngồi xuống bên giường kéo tay Ca ca ra, nhẹ đặt ba ngón tay lên mạch môn đưa một ít nội lực vào thăm dò, nội lực nàng vừa vào liền bị hấp thu khiến nàng cả kinh thu hồi nội lực lại.

Kỳ Nhi nhíu mày suy nghĩ một chút, lại đưa nội lực vào thêm lần nữa nhưng lần này nàng cố ý di chuyển nội lực từ cổ tay đi lên bả vai rồi đảo lại, quả nhiên thấy một con vật nhỏ màu xanh lam dưới lớp da nhỏ chừng hai lòng tay chạy theo luồng nội lực ấy, loại này là Túc Sát Cổ.

Túc Sát Cổ không thể nào có ở Thùy Thiên Quốc hay La Tuyền quốc được, một nơi là thủy quốc, một nơi là đồng bằng mà Túc Sát Cổ chỉ có thể sống ở sa mạc Tây Vực, khó kiếm cũng khó nuôi chỉ uống máu chủ cổ mà sống, cổ đã lớn như vậy có nghĩa đã ở trong người ca ca hơn một tháng rồi, là ai có khả năng như vậy trước mặt cao thủ như ca ca có thể hạ cổ độc.

Kỳ Nhi buông tay Ca ca đứng lên nhìn mẫu thân: “Ca ca bị trúng là Túc Sát Cổ chỉ còn cách cầu Thiên Niên Cổ của Cổ Vương miêu cương để giải, ngoài ra còn phải tìm thêm Bạch Tang quả, Mi Nhược hoa làm thuốc phối càng nhiều càng tốt.”

“Kỳ Nhi, Tình Dạ còn có thể trụ được bao lâu?” Liệt Hỏa tử nắm tay nàng lo lắng hỏi.

Kỳ Nhi do dự chốc lát cũng quyết định không giấu diếm: “Tối đa hai tháng nữa.” Nói xong nàng cúi đầu.

“Từ đây đến Miêu Cương mất hơn hai mươi ngày nhanh nhất cũng phải mười lăm ngày.” Kỳ Phong chân mày nhíu chặt, vừa tìm được một tia hy vọng lại bị dập tắt.

“Phụ thân, mẫu thân, Liệt Hỏa tử các người yên tâm ta đã nói sẽ không để Ca ca xảy ra chuyện rồi mà.” Kỳ Nhi nắm lấy tay Liệt Hỏa: “Ca ca làm phiền tỷ trong dùm vài ngày muội phải quay về Trúc Lâm một chuyến.”

“Ân, cứ giao cho ta.” Liệt Hỏa gật đầu.

“Kỳ Nhi con đi Trúc Lâm làm gì?” mẫu thân khó hiểu nắm tay nàng lại.

“Trong Trúc Lâm hài nhi có dưỡng một loài cổ là khắc tinh của Túc Sát Cổ, có thể giúp Ca ca kéo dài thêm nửa năm.” Kỳ Nhi vỗ nhẹ tay mẫu thân.

“Con biết dùng cổ?” Mẫu thân mở to hai mắt nhìn nàng, cả phụ thân cũng là một biểu tình không tin nổi.

“Biết, trước đây từng có học qua, mẫu thân sau này con sẽ từ từ kể cho người nghe.” Khẳng định chắc chắn, Kỳ Nhi hướng nàng mỉm cười cùng Phi Yến chạy ra ngoài lên ngựa thẳng tiến đến Trúc Lâm.

* * *

“Tiểu thư tìm được rồi là cái này đúng không.” Phi Yến chạy từ ngoài vào, trên tay nàng là một ống tre to chừng một cái nắm tay, dài chừng một gang tay màu xanh thẫm.

“Là nó, đi thôi chúng ta trở về.” Kỳ Nhi tiện tay cầm thêm vài quyển y thư trong kệ sách, nàng đã lau dọn lại sạch sẽ nơi đây rồi nhìn tươm tất hơn hẳn.

“Tiểu thư trong đây là cái gì vậy.” Phi Yến khó hiểu nghiêng ống trúc định xem thử, lại thỉnh linh bị Kỳ Nhi đoạt lại trừng mắt nhìn nàng: “Nha đầu không muốn sống sao, trong đây là Hộ Mệnh Cổ ta dùng hai năm đường chỉ được có một con duy nhất lỡ người làm cho nó thoát, hừ nha đầu xem ta hảo dạy dỗ người.” Kỳ Nhi giờ lên một nắm đầm quơ a quơ trước mặt Phi Yến.

Hai người lại ra roi thúc ngựa suốt đêm chạy về Âm Nguyệt Thần Giáo, đi vào phòng Ca ca, phân phó vài nha hoàn chuẩn bị hai bồn nước nóng thả một ít dược liệu vào, sai người đưa Ca ca vào bồn thứ nhất dùng châm ghim lên huyết vị trên đầu Ca ca, đợi qua nửa canh giờ lại đổi qua bồn thứ hai lúc này nàng cắt một đường trên cổ tay thả Hộ Mệnh Cổ đi vào.

Trên vai liền xuất hiện hai vật nhỏ nhỏ va chạm vào nhau rồi giống như hòa tan mà chìm xuống, mọi người trong phòng đều căn thẳng nhìn nàng từ đầu đến cuối, mà chính nàng cũng quên bảo mọi người ra ngoài, lúc này nàng mệt lả dựa vào Phi Yến đưa đến ghế ngồi, Ca ca thì được sơ tẩy sạch sẽ đưa về giường sắc mặt đã khá hơn rất nhiều.

“Kỳ Nhi.” Liệt Hỏa tỷ khẽ gọi.

Kỳ Nhi mọi người nhìn mình cũng chỉ gật đầu nói: “Đã hoàn thành, có thể kéo dài thêm sáu tháng nữa.” Người trong phòng đồng loạt thở dài một hơi, thả lỏng tâm tình.

“Kỳ Nhi, con vất vả rồi mẫu thân dìu con về phòng nghỉ ngơi.” Mẫu thân mỉm cười nhìn nàng, tâm tình mẫu thân có lẽ tạm thời được buông xuống rồi.

Về đến phòng mẫu thân đỡ nàng xuống nằm xuống giường, đắp chăn lại cũng không đi liền mà là ngồi xuống bên cạnh nắm lấy tay nàng, nói: “Kỳ Nhi cảm ơn con!”

Kỳ Nhi khó hiểu rồi lại bật cười nhìn mẫu thân: “Mẫu thân cảm ơn cái gì, người con vừa cứu là Ca ca duy nhất của con a.”

Mẫu thân cũng mỉm cười nói: “Được rồi xem như mẫu thân nói sai, nha đầu người hảo hảo tịnh dưỡng.” Đặt lên trán nàng một nụ hôn rồi đứng vậy thối tất đèn, bước ra ngoài đóng cửa phòng lại.

Trong bóng đêm, Kỳ Nhi nhìn bầu trời bên ngoài cửa sổ: đêm nay thật là nhiều sao, tại sao mẫu thân lại nói năng kì lạ vậy. Nàng thường là người đơn giản thẳng thắn nên không đa tâm nghĩ nhiều, chỉ ôm lấy chăn lẩn qua lẩn lại trên giường: Có mẹ thật tốt, được mẹ yêu thương chăm sóc chu đáo, dỗ dành, nàng cảm nhận được thứ tình cảm mà từ khi vào thế giới này chưa được tiếp xúc tới. Bởi vì nàng chưa từng cùng mẫu thân nói chuyện nhiều như vậy.

Mỗi ngày đều sang phòng ca ca thay thuốc và châm cứu, hơn mười ngày sau thì cổ độc hoàn toàn bị khống chế không còn đáng lo nữa, Kỳ Nhi bắt đầu vạch kế hoạch đi miêu cương tìm cổ vương và chuẩn bị tốt mọi điều kiện khi cần giao dịch.

* * *

“Liệt Hỏa tỷ, tỷ cùng Phi Yến ở lại chăm sóc Ca ca muội đi một mình là được.” Kỳ Nhi bước vào phòng nhìn Liệt Hỏa tỷ đang vắt khăn đắp lên trán cho Ca ca, tự mình ngồi xuống bên bàn tự châm một ly trà uống.

“Như vậy không được, muội dẫn theo Phi Yến như vậy sẽ có người trợ giúp.” Đắp khăn ấm lên trán Ca ca xong Liệt Hỏa tỷ cũng tiến lại bàn ngồi đối diện nàng.

“Phi Yến ở lại thay muội thi châm và nuôi cổ trong người Ca ca.” Kỳ Nhi lắc đầu rót một chén trà đưa nàng.

“Vậy tỷ sẽ đi chung với muội.” Liệt Hỏa tỷ đúng là hỏa mà làm chi mà cương liệt thế, người ta cũng muốn ngao du sơn thủy một chút dù sao cũng dư giả thời gian

“Tỷ a lo mà chăm sóc thật tốt cho Ca ca là được, mọi chuyện cứ để muội lo.” Kỳ Nhi cười hì hì nháy mắt nàng sau đó tung tăng chạy khỏi phòng.

.

“Kỳ Nhi sau không để người khác đi, sau con phải tự mình đi như vậy rất nguy hiểm, nghe nói cổ vương tính tình kì quái hơn nữa rất ghét người trung nguyên chúng ta.” Trúc Linh Lan nghe tin nhi nữ muốn tự mình “xông pha” đi cầu được liền chạy tới phòng nhi nữ thấy nàng đang thu xếp đồ đạc liền cản lại.

“Ai nha, mẫu thân người đừng lo cho con, con tự biết chăm sóc mình, chỉ là cổ vương thôi mà chúng ta ra điều kiện hợp lí ắt xong việc.” Kỳ Nhi cầm cái tay nải còn đặt lên bàn cười tủm tỉm nhìn mẫu thân.

“Con chưa từng đến miếu cương lần nào, nơi đó rất nguy hiểm mẫu thân thấy vẫn là nên để người khác đi là được rồi.” Trúc Linh Lan nắm tay nàng ánh mắt tràn đầy lo lắng bất an.

“Mẫu thân không sao đâu, hơn nữa Thiên Niên cổ không phải dễ cầu, nếu chúng ta cử một người địa vị thấp kém vậy làm sao được, mẫu thân chẳng phải nói hần tính tình kì quái sao nếu như chúng ta phái người như vậy đi hẳn nghĩ chúng ta xem thường sẽ không uổng cổ, con đi là thích hợp nhất không nhỏ cũng không lớn, lấy thân phận là thánh cô đi hẳn cũng sẽ nề mặt phần nào.” Kỳ Nhi tiếp tục cười đến rạn rở.

Mẫu thân không trả lời mà chăm chú nhìn nàng thật lâu, cuối cùng nói: “Kỳ Nhi mẫu thân biết người đang nói dối, có gì mà mẫu thân cũng không thể biết được sao, hài nhi ngốc đừng tự ôm hết vấn đề vào mình phải nói ra ọi người cùng chia sẻ.” Câu nói ấy khiến khuôn mặt Kỳ Nhi từ tươi cười chuyển sang trắng bệch.

Kỳ Nhi cuối đầu một lát, ngẩng lên nhìn thẳng vào mắt của mẫu thân, mẫu thân cũng không né tránh nhìn thẳng lại nàng: “Mẫu thân có một số việc không thể để người ngoài biết, cũng không thể cho nhiều người biết. Túc Sát cổ không chỉ đơn giản là cổ hại người bình thường, người sau khi trúng cổ sẽ nghe theo sự điều khiển của người giữ cổ mẫu.” Kỳ Nhi đến đây ngưng lại nhìn mẫu thân.

“Không chỉ có thể đúng không?” Mẫu thân nghiêm túc nhìn nàng.

Kỳ Nhi thở dài nắm tay mẫu thân: “Con muốn hai người kia chăm sóc Ca ca là vì muốn cho Túc Sát cổ ký sinh trong người khác thì cách một tháng lại cho người đó uống máu của mình một lần, nếu uống đủ ba lần Ca ca cũng không còn cách nào cứu được, con muốn hai người họ vắng bầy hợp sức bắt người đó, con định trước khi đi mới nói.”

“Kỳ Nhi chuyện như vậy tại sao không nói ra sớm ọi người chuẩn bị không phải tốt hơn sao?” Mẫu thân ánh mắt đầy nghi ngờ nhìn nàng như nói: chuyện đó thì có gì phải giấu, con mau khai hết ra cho ta.

“Người có thể hạ độc Ca ca một cách vô thanh vô tức không ai biết như vậy chỉ có hai loại: một là cao thủ thượng đẳng, nhưng nếu như vậy chỉ cần một kiếm là xong cần gì phải hạ cổ, hai là người đó vô công kém hơn ca ca nên mới dùng cổ này, Cổ này cứ bảy ngày phát tán một lần đau đớn thấu tận tâm can, nếu không phải là người thân cận Ca ca cũng sẽ không để mất cảnh giác dễ dàng như vậy.” Kỳ Nhi cũng ánh mắt đầy bất đắc dĩ nhìn lại mẫu thân.

“Nha đầu, vậy mà dám giấu ta.” Trúc Linh Lan nhào qua túm lấy nàng bắt đầu nhéo.

“Cứu mạng, Aaaaaa.....” Kỳ Nhi tránh thoát ma trảo chạy quanh phòng.

“Xem ai dám đến cứu nha đầu người, tiếp chiêu.” Trúc Linh Lan móng vuốt tiếp tục vung tới tóm được cổ tay nàng kéo về, tay kia vung lên chuẩn xác nhắm ngay má nhéo a nhéo

“Phụ thân, người đừng có thiên vị như vậy nha cứu mạng, con là con gái người mà....Aaaaaaa” Kỳ Nhi khóc lóc dấy giữa vô ích bèn hướng ra cửa có một người đang đứng cười nhìn hai người trong phòng.

“Lan, đừng ăn hiếp con gái nữa.” Nguyệt Kỳ Phong từ đi vào phòng kéo hai người ra.

“Aaa. thoát rồi, mẫu thân người sắp nhéo hư mặt của con luôn rồi nha.” Kỳ Nhi xoa hai má oán hận nói.

“Hừ, xem còn dám giấu ta nữa hay không, Phong chúng ta đi xem nhi tử, xem nhi nữ lang băm của người bốc thuốc công hiệu ra sao.” Nói xong kéo Kỳ Phong chạy ra khỏi phòng.

“Thật là không biết nương tay gì cả mà, đau chết con rồi.” Kỳ Nhi ủy khuất tiếp tục thu dọn đồ đạc.

* * *

Năm ngày sau.

“Tiểu thư người đi bảo trong, trên đường phải cẩn thận nha, ăn uống phải tự lo rồi.” Phi Yến nắm tay nàng dặn dò con hơn cả mẫu thân.

“Được rồi Phi Yến người không cần lo cho nha đầu này.” Trúc Linh Lan kéo tay Phi Yến lại trừng mắt nhìn Kỳ Nhi

“Mẫu thân người là mẹ con sau không thấy người quan tâm con vậy, con gái người sắp đi xa vào vùng nguy hiểm đó nha.” Kỳ Nhi không chịu thua kém trừng lại nàng.

“Người là mệnh con gián điệp cũng không chết.” Trúc Linh Lan bĩu môi nhìn nhi nữ.

“Kỳ Nhi con lên đường phải hết sức bảo trọng, có gì cứ đến các phân đà trong giáo, kho khăn thì nhờ Tiểu Vũ đưa tin về.” Nguyệt Kỳ Phong thấy hai người đấu khẩu cũng nhúc nhủ đầu bèn nói lảng sang chuyện khác.

“Vâng! con biết rồi.” Kỳ Nhi gật đầu xoay người lên ngựa chạy đi về hướng Miêu Cương, Tiểu Vũ là hai ngày trước Minh Châu mới thả về cho nàng còn kèm theo cái thư nói: Mọi mua hết các cửa hàng quanh Mãn Nguyệt Lâu rồi, tỷ yên tâm đi Miêu Cương mọi sẽ phát huy nó ngày càng lớn nha, Tiểu Vũ mọi huấn luyện lại rồi rất ngoan.

Vùng Miêu Cương vốn nổi danh là chốn rừng thiêng nước độc, địa thế hiểm trở, nhiều rắn độc mãnh thú. Người Miêu từ xưa được dị nhân truyền thụ bí thuật bỏ độc, người đời quen gọi cổ thuật.

Tình hình Mãn Nguyệt lâu rất ổn định đa phần tỷ mọi đa tập hợp về gần hết, đang ngày càng phát triển lớn hơn, Nguyệt Tinh Da thì cũng nhờ sự chăm sóc tỉ mỉ chu đáo của Dương Liệt Hỏa và Phi Yến nên thần sắc khá lên rõ ràng, còn về phần Kỳ Nhi thì phải gần một tháng sau mới đến được Miêu Cương.

Kỳ Nhi đến được Miêu Cương là việc của một tháng sau, khoan nói đến việc đó, trở lại nửa tháng trước trên con đường duy nhất đi ra Miêu Cương.

Một cỗ xe ngựa hoa lệ chạy trên đường, phía trước có hai con ngựa đen kéo xe trên xe màn lụa buông xuống, trước cửa treo vài cái chuông bạc theo chuyển động của xe ngựa mà “đình đàng” vang lên.

P phía trước một nam tử cao to đang đánh xe bỗng nhiên ghìm cương ngựa lại nhảy xuống, tiến về phía trước ngồi xuống, gật đầu như xác định gì đó bỗng nhiên quay về phía xe hô lớn: “Gia là một cô nương bị thương, vẫn còn hơi thở.”

“Đi thôi.” Tiếng nói từ tính mê hoặc lòng người từ trong xe thoát ra.

“Vâng!” Xa phu không nhiều lời lập tức trở lại tiếp tục đánh xe.

Xe đi ngang qua vị cô nương đang nằm trên đất, bên trong xe một bàn tay vươn ra ngón tay thon dài nhấc lên màn xe, nhìn vào vị cô nương kia một lát đột nhiên hô lớn: “Dừng lại.”

Xa phu lập tức ngừng xe, từ bên trong xuất hiện một nam tử anh tuấn xoay người nhảy xuống đi đến bên vị cô nương kia, từ trên người nàng rút ra một đoản đao trên chuôi đao có khắc một chữ “Thương”, nam tử nhíu mày đứng vậy phân phó xa phu: “Đem nàng lên xe.”

Xa phu tuy khó hiểu nhưng là lệnh của chủ nhân nên lập tức đi làm, bỗng cô nương đặt vào một góc trong xe ngựa, nam tử cũng tiến vào trở về chỗ cũ của mình, vì xe rất rộng nên thêm một người đang nằm cũng không thấy chật chội, xa phu lại xoay người lên xe “giá” một tiếng hai con ngựa tung vó bắt đầu chạy.

Xe ngựa chạy dần xa gió thổi vù vù làm nghiêng ngã những ngọn cỏ ven đường, cuối đầu gió hai bóng người xuất hiện gật đầu nhìn nhau chia ra hai hướng một đuổi theo xe ngựa một chạy ngược hướng biến mất.

....

Trở lại thời gian Kỳ Nhi đang trên đường đến Miêu Cương cùng Tiểu Vũ của nàng, hiện nàng đang bước vào lãnh địa người Miêu, Biệt Vân thành là nơi giao nhau của hai tộc Miêu – Trung*.

*Miêu – Trung: Người Miêu và người Trung Nguyên

Đường phố tập nập sầm uất do pha trộn cả hai nét văn hóa nên nơi đây đa sắc màu, đa dạng hàng hóa các loại, ngoài ra nam x nam đến đây cũng không bị kì thị, trên đường rất nhiều nam nhân tay nắm tay miệng

cười hạnh phúc dạo phố, khiến Kỳ Nhi từ lâu đã là một hủ nữ vừa bước vào đã ngây ngất xem nơi này như thiên đường, chọn nhà trọ tại đây ở lại mặc dù trời còn rất sáng.

Phi Yến được phân công ở lại chăm sóc cho Nguyệt Tinh Dạ thì lo lắng vô cùng, Nguyệt Tinh Dạ vẫn hôn mê bất tỉnh, thường nằm ngủ cũng không yên giấc hay mê sảng do Túc Sát Cổ hành hạ, toàn thân lúc nóng lúc lạnh, tuy nhờ vào Hộ Mệnh Cổ của tiểu thư nàng bảo trì tính mạng nhưng vẫn là nguy kịch sớm chiều.

Phi Yến rút một cái đoản đao tinh xảo từ trong lòng ra, trên chuôi đao khắc một chữ “Thương” rất khéo léo làm bằng thủ công, thân đao màu đồng ánh kim, lưỡi đao được kéo ra tỏa hàn quang bốn phía.

“Phụ thân xin người phù hộ cho tiểu thư có thể bình an đem giải được về cứu mạng thiếu gia.” Phi Yến ôm đao nhẹ nức lên mấy tiếng.

“Hỏa nhi...Hỏa nhi.” Trên giường Nguyệt Tinh Dạ mê mang luôn gọi tên Dương Liệt Hỏa.

“Thiếu chủ.” Phi Yến quay đầu lại chạy đến bên giường: “Tả hộ pháp đi lấy chút nước một lát sẽ quay lại nhanh thôi, ngài phải cố gắng lên tiểu thư đang mạo hiểm vào Miêu Cương lấy giải được, ngài đừng phụ tấm lòng của các cả mọi người.” Phi Yến bất chấp nam nữ thụ thụ bất thân cái gì nắm lấy tay Nguyệt Tinh Dạ khóc lên.

Nếu không có thiếu chủ thì nàng đã chết từ lâu rồi, thiếu chủ như chủ nhân của nàng cũng là Ca ca duy nhất của nàng, thiếu chủ đối xử với nàng giống với tiểu thư chưa từng xem nàng là hạ nhân, nàng cũng đã thề sẽ bảo vệ hai người thật tốt. Vì sao ông trời bất công như vậy người tốt như vậy lại phải chịu khổ còn bọn người xấu kia lại sống vui vẻ.

...

“Oa, thật nhiều đồ quá nha.” Kỳ Nhi tay cầm mức hoa quả vừa đi vừa ngắm nghía xung quanh, nàng đã dò hỏi xong rồi nơi ở của Cổ vương nằm ở phía bắc Miêu Cương, nơi đó có một tòa nhà tên Tuyết Vũ lâu khá lớn, Cổ Vương gọi là Hạo Kỳ tuổi chừng hai mươi, rất ghét người trung nguyên nên xung quanh đó chỉ có người Miêu sinh sống.

Đi vượt qua thành Biệt Vân tiến về phía bắc khoảng mười dặm**, nàng thấy một tòa nhà cao to không thua kém gì Mãn Nguyệt Lâu nha, trước cửa treo cái bảng hoành phi đúc bằng vàng: “chắc, còn sang hơn cả Mãn Nguyệt Lâu, ai biểu Tử Như tỷ keo quá làm chi, thôi khi nào về kêu Minh Châu và Độc Cô Thảo tỷ bỏ tiền ra vậy dù sao hai người kia giàu kết sù.” Nhỏ giọng lầm bầm mấy câu Kỳ Nhi tiến lên gõ cửa.

** mười dặm = 16,09344 kilomet

“Bang bang” Kỳ Nhi đập cửa cả chục cái chưa thấy ai ra mở định quay đầu bỏ đi đến tối chơi trò đột nhập thì cửa lại “két” mở ra. Quay đầu lại thấy một nha đầu xinh xắn tuổi chừng mười bốn mười lăm ăn mặc gọn gàng chạy ra mở to mắt nhìn nàng.

“Là Người đập cửa sao?.” Nha đầu hỏi.

“Àn, em gái cho chị hỏi phải nhà của Cổ Vương Hạo Kỳ không?” Kỳ Nhi cười với nó.

“Phải thì sao, không phải thì sao?” Nha đầu nói.

“Phải thì vào, không phải thì đi.” Kỳ Nhi cố tình ngoạ với nó.

“Vào rồi thì làm gì?” Nha đầu nghiêng cái đầu tròn tỏ vẻ ngây thơ.

“Vào rồi thì làm cái muốn làm.” Kỳ Nhi cũng nghiêng đầu cùng nó.

“Tiểu Vy đừng đùa nữa mau dẫn cô nương kia vào.” Một giọng nói trầm thấp nghiêm nghị, nhưng lại là giọng nữ nhân xem ra đã lớn tuổi.

“Dạ, Tứ Nương.” Nha đầu lạnh lẽo mở cửa: “Vào đi.”

Nàng vào rồi nha đầu kia lại lạnh lẽo đóng cửa, nàng cũng khá bất ngờ vì bên trong đơn giản vô cùng không sa hoa như nàng tưởng tượng, mà giọng nói kia xuất phát từ một nữ nhân chỉ khoảng ba mươi không hề già cả, xem ra nàng ta có bệnh, đang ngồi trên bàn đá.

“Ta là Tứ Nương, Cô nương không biết tìm chủ nhân có chuyện gì?” Tứ Nương mỉm cười với nàng.

“Ta tìm hắc đế xin giải được, không biết có nhà không?” Kỳ Nhi tiến lại gần nàng nhìn kĩ thì nàng cũng đẹp lắm chỉ hơi xanh xao thôi.

“Chủ nhân đã ra ngoài từ sớm đến tối mới quay về.” Tứ Nương kéo nàng ngồi xuống bàn đưa cho nàng chén trà.

“Vậy ta ở đây đợi hắc đế được không?” Nàng cầm chén trà không uống mà chớp chớp mắt nhìn lại Tứ Nương.

“Tùy cô nương vậy, ta và Tiểu Vy còn chuyện phải làm cáo lui trước.” Nói đoạn Tứ Nương dắt Tiểu Vy đi.

“Chẹp, chắc....trà ngon.” Kỳ Nhi nhìn mọi người làm việc xung quanh vừa thưởng thức trà, mọi người cũng lâu lâu dòm nàng một cái.

...

“ai lâu quá, hắc đế đi chết hay sao mà lâu vậy.” Kỳ Nhi nằm dài trên bàn đá, nàng vừa ăn cơm xong với Tứ Nương và Tiểu Vy, xem ra hai người bọn họ địa vị khá cao trong nhà này, Tứ Nương có thể là quản gia Tiểu Vy nhìn sao cũng không giống Tứ Nương chắc không phải con, mà là nha hoàn có địa vị cao, chắc tuổi trẻ tài cao nha.

“lộc cộc” tiếng xe ngựa dừng trước cửa Kỳ Nhi đồng tai nghe, xem ra bọn họ đã về nàng đứng dậy sửa sang quần áo lại một chút thì thấy Tiểu Vy đã chạy ra mở cửa, bên ngoài bước vào một nam tử tuấn mĩ, đi bên cạnh là một giai nhân tuyệt sắc tuổi cũng không quá lớn bằng tuổi của Phi Yến, phía sau là một nam tử và hai cô gái chắc là người theo hầu.

Nam tử bước vào nhìn thấy nàng quay sang nói với Tiểu Vy vài câu, Tiểu Vy cung kính đáp trả vài câu, nam tử gật đầu tiến đến bên nàng nói: “Vào đại sảnh nói chuyện.” rồi đi vào, cô nương kia không theo mà đi về phía khác chắc là về phòng rồi, Kỳ Nhi tung tăng bước vào, hắc đế mời nàng ngồi nàng xuống có người đưa trà lên, không ai nói gì không khí quý mị vô cùng.

“Cổ Vương, ta muốn cùng ngài làm một cái giao dịch không biết ngài thấy sao.” Kỳ Nhi buông chén trà lạnh kia xuống nói.

Hắc đế phát tay liền có người thay cho nàng chén trà khác, nói: “Nói thử xem.”

Kỳ Nhi nhìn hắc đế hít sau một hơi nói: “Ta biết ngài có Thiên Niên Cổ quý hiếm, ta có một bằng hữu bị trúng Túc Sát Cổ cần đến Thiên Niên Cổ giải trừ, Ngài cứ ra điều kiện đi?”

Hắc đế nhìn nàng thật sâu, nàng cũng nhìn lại hắc đế bằng ánh mắt nghiêm túc, sinh mạng Ca ca quan trọng nàng không thể đùa được giao dịch này phải làm cho thành công. Chờ khá lâu mà không thấy hắc đế lên tiếng chỉ chăm chăm nhìn nàng, Kỳ Nhi bị nhìn đến nổi cũng mất kiên nhẫn định nói thêm vài câu thì hắc đế nói trước: “Làm phu nhân của ta.” Nhàn nhạt năm chữ lại khiến Kỳ Nhi “oanh” một tiếng như sét đánh ngang tai.

Nàng trăm triệu lần không ngờ điều kiện mà hắc đế đưa ra lại là cái này, nàng đã tính rất kĩ cũng không tính đến bước này: “Ta.....ta” nàng cứ như cà lăm mà nói đi nói lại một chữ. Hắc đế lại không kiên nhẫn mà phát tay một cái, nói: “Từ từ suy nghĩ, thời hạn ba ngày, Tiểu Vy chuẩn bị cho nàng ta một gian phòng.”

Nàng bước vào phòng ngồi lên giường, cứ chỉ như người mất hồn vậy: Thiên aaa, hắc đế điên hả? thiếu gì điều kiện lại đưa ra cái chứ hả? mỹ nhân bên cạnh hắc đế khi này thì sao, nếu như là phu nhân hắc đế còn cười nàng làm gì, nếu như không phải cũng không nên cưới nàng nha. Lí do hả có trời mới biết .

“Làm sao bây giờ, chỉ có ba ngày gửi thư hỏi ý kiến Zổ tỷ cũng không kịp, Oa Oa...biết làm sao đây...biết làm sao đây....Ngủ thôi chứ sao.” Kỳ Nhi lằm bằm lại thối tất đèn leo lên giường ngủ, mặc kệ nó bình đến tương坎 mai tính tiếp, giấc ngủ rất quan trọng với con gái nha thiếu ngủ sẽ mau già.

“Gia người muốn cưới cô nương kia.” Tiểu Vy nhẹ hỏi.

“Ra ngoài.” Không nóng không lạnh chỉ có uy nghiêm trong lời nói.

“Tiểu Kỳ, Tiểu Kỳ tại sao nàng không quay về căn nhà trúc, ta đã tìm nàng suốt nửa năm nay, nàng cứ như biến mất khỏi thế gian này vậy nàng có còn nhớ chúng ta đã từng hẹn thề không.” Hạo Kỳ chính là Hiên Viên Hạo Kỳ Nhi gặp vào khoảng ba năm trước, sau này đổi tên lại hắn không muốn nhiều người biết tên của hắn chỉ muốn duy nhất người kia gọi hắn một tiếng “Hạo Ca ca” cũng được rồi.

Hắn sắp thành thân, hắn muốn sao nhưng không còn cách nào khác, dạo khoảng nửa tháng trước hắn cứu về một nữ nhân chính là con gái của sư phụ hắn đã mất tích mười năm trước, nàng tên Thương Tuyết Lâm khi tỉnh lại thần trí khá mơ hồ không rõ cái gì cả, hắn nhờ vào đoán đao trên người nàng xác nhận thân phận, cũng đã cho nhiều người điều tra kết quả vẫn như nhau: không đáp án.

Nàng lại bám hắn không buông muốn làm thê tử của hắn, hắn đành lấy nữ nhân khác cho nàng từ bỏ ý định, nếu lấy nữ nhân khác sau này gặp lại Tiểu Kỳ ít nhất hắn có thể hưu người này, nhưng nếu như lấy Thương Tuyết Lâm thì không thể hưu nàng, sư phụ có ơn với hắn nên không thể phụ lòng con gái của sư phụ hắn chỉ có thể tìm cho nàng một người chồng tốt gả đi, hoặc chăm sóc xem nàng như em gái.

Vì sao hắn chọn nữ nhân kia, vì khuôn mặt của nàng rất giống Tiểu Kỳ nhưng phu thê cổ trong người hắn không hề có phản ứng chứng tỏ không phải là nàng, mà người kia hắn đã gặp qua là người đã múa ở Mãn Nguyệt Lô hôm nọ. Một người trong thanh lâu thì sao này hắn có hưu nàng chỉ cần cho nàng một số tiền là được. Trong lòng hắn chỉ có duy nhất một người — Tiểu Kỳ.

Hiên Viên Hạo không ngờ rằng Phu Cổ trong người hắn không phản ứng được là do Thê Cổ đã bị Kỳ Nhi áp chế lại, Kỳ Nhi cũng không phải cố tình áp chế nó mà trong lúc điều trị cho Phi Yến nàng nhiều lần thử được tính của thuốc, mà Thê Cổ nằm trong người cũng hấp thu được đó rồi chạy loạn khiến nàng khó chịu.

Thuốc nàng uống có khi là độc dược có khi là dược bình thường, nên Thê Cổ để tự bảo mình đã tự ngủ vùi giống như gấu bắc cực ngủ đông, trừ khi có dược vật hoặc nội lực thức tỉnh nó nếu không cũng không phát hiện được, nên cái bột màu xanh trên vai Kỳ Nhi mới lúc ẩn lúc hiện.

...

“Cô nương dậy rồi mau ra ăn sáng đi.” Tiếng nói trong trẻo này là của Tiểu Vy a, nàng thức dậy từ sớm cứ đau đầu cái vụ kia không biết giải quyết ra sao nên đành luyện công để quên nó đi, luyện xong mới cảm thấy nội lực gần đây không tiến bộ gì cả...chep lưỡi quá mà.

Kỳ Nhi thay một bộ y phục đơn giản màu trắng non, đầu vấn lên gọn gàng đem Huyết trâm cài lên là xong đầu của nàng luôn chỉ có ba cây trâm này, tóc lại dài thêm ra rồi khi nào rảnh sẽ cắt lại Minh Châu lại một phen lải nhải đây muội ấy thích tóc dài mà.

Đi vào trong sảnh thì hắn đã ngồi ở đó rồi, bên cạnh còn có vị cô nương hôm qua ăn mặt trang nhã nhìn thật đẹp mắt, nàng đi đến ngồi xuống cùng dùng bữa với với hai người.

“Nàng tên gì?” Hắn nhìn Kỳ Nhi.

Kỳ Nhi nhìn lại hắn khinh thường: “Kỳ Nhi.”

“Tuyết Lâm, Kỳ Nhi là đại tẩu của muội.” nhẹ nhàng nói giống như không phải chuyện của hắn.

Kỳ Nhi nghe hắn nói xong bắt đầu ho “khụ khụ”, má ửng đỏ chút nữa nàng chết nghẹn luôn rồi, Kỳ Nhi quay qua trừng hắn, hắn lại chỉ nhàn nhã ăn cơm không để ý tới: Thiên a, hắn nói cho nàng ba ngày suy nghĩ mà, cái đồ bá đạo kia nói không phải cần nhờ giả người thì ta hoạn chết người, không thì kêu Tử Dương hạ độc cho người liệt luôn, khoan đã cái gì đại tẩu nàng kia em gái hắn sao, đâu có giống nha hay cùng cha khác mẹ?

“Xoảng” tiếng đồ vật rơi vỡ kéo tâm hồn như con bướm đang bay loạn của Kỳ Nhi trở về, nàng nhìn thì thấy Tuyết Lâm vẻ mặt đang thương sắp khóc, bám chặt lấy cánh tay Hiên Viên Hạo, giống như một người bất lực lại như một đứa trẻ vô tội: “Hạo Kỳ ca ca, sao huynh lại thành thân cùng nàng ta, không phải huynh nói sẽ chăm sóc muội sao, muội không muốn, không muốn đâu.”

“Muội yên tâm, ta sẽ chăm sóc uội đến khi muội lấy chồng, ta sẽ tìm uội một phu quân thật tốt.” Hiên Viên Hạo buông đứa nhẹ nhàng an ủi.

“Muội không cần gì cả, chỉ cần Hạo Kỳ ca ca thôi, huynh đừng thành thân cùng nàng ta mà, thành thân với muội đi muội không lấy ai cả, không lấy ai cả!” Tuyết Lâm kích động ôm chặt lấy Hiên Viên Hạo.

“Tuyết Lâm, muội đừng bướng bỉnh nữa, ta quyết định rồi.” Hiên Viên Hạo mắt lạnh nhìn nàng ta.

“Vậy muội muốn so tài, nếu nàng ta hơn được muội thì mới có thể làm vợ của huynh, nếu không muội cũng theo cha cho rồi.” Tuyết Lâm nói xong khóc chạy về phòng thương tâm vô cùng.

Kỳ Nhi xem hết một màn này nhẹ tặc lưỡi hai tiếng: thì ra là một màn tình ái đơn phương nha, mỹ nhân kia khóc sướt mướt vậy mà, nam nhân này cũng không động tâm một cái a

“Nàng phải thi với nàng ta.” Hiên Viên Hạo buông dưa nhìn Kỳ Nhi đang một bộ dáng xem kịch vui.

“Cái gì? tại sao lại phải thi chứ chuyện của các người liên quan gì đến tôi.” Kỳ Nhi giậm chân trừng mắt nhìn hắn.

Hiên Viên Hạo nhàn nhã đứng lên, nói: “Thiên Niên Cổ.” rồi bước ra khỏi phòng.

Kỳ Nhi trong phòng lồi mườì tám đời tổ tông của hắn ra giáo huấn một lần mới cắn răng la lớn: “Được, nếu ta thắng người phải giao ngay Thiên Niên Cổ cho ta.”

“Thành giao.” Khóe miệng Hiên Viên Hạo cong lên đi về thư phòng.

Cái gì tới thì cũng phải tới, tin tức hai người con gái vì tranh nhau làm vợ cổ vương đã lan truyền toàn thành Biệt Vân, nơi thi đấu là trong sân lớn phía sau núi thuộc khu vực người Miêu.

Kỳ Nhi thay trang phục thanh nhã đơn giản một chút xuống từ lâu trong thành ngồi nghe tin, nghe được nhiều tin hay, cũng nhiều tin khiến nàng giật mình.

“Này có nghe nói chưa hai người kia đều là nữ nhân trung nguyên.” một Miêu nữ* lên tiếng.

* Miêu nữ: không phải mèo cái đâu nha là con gái người Miêu a.

“Không phải cổ vương rất ghét người trung nguyên sao, sao lại?” một Miêu nữ khác hỏi.

“Ây nha, nghe nói bọn họ là hồ ly tinh biến thành dùng phép mê hoặc cổ vương.” Miêu nữ A trả lời

“Thật sao?” Miêu nữ B không tin.

“chứ còn gì nữa, nếu không cổ vương ghét người trung nguyên như vậy làm sao lại tự dưng muốn lấy vợ là người trung nguyên được chứ.” Miêu nữ A khẳng định.

“nè nè, nghe nói ngày mai thi ở sau núi ấy, chúng ta đi xem đi” Miêu nữ C từ đâu chạy lại chen vào, cả ba gật đầu uống cạn mấy chén trà trên bàn đứng vậy rồi đi.

Ba người kia vừa đi chén trà trên bàn chuyển sang màu đỏ như máu.

“Chắc, nơi đâu có người thì có thị phi mà, thời đại nào cũng có mấy bà tám như thế này nhỉ.” Kỳ Nhi bĩu môi thu tay về, dám nói nàng là hồ ly tinh sao xem ai mới là hồ ly tinh đây tiếp tục ăn cánh gà chiên giòn của mình.

...

Đúng hẹn hôm sau, Kỳ Nhi bị ép buộc và Tuyết Lâm cam tâm tình nguyện đi ra sau núi nơi chuẩn bị “tranh phu quân” của bọn họ, người Miêu lẫn người Trung Nguyên đều đến xem rất đông, người trung nguyên ăn mặc thì giống mấy người cổ trang nàng hay xem ti vi, còn người Miêu khá cầu kì màu sắc sặc sỡ, họa tiết rườm rà, tay chân đeo vòng bạc leng keng.

Hắn thì nhàn nhã ngồi trên chiếc ghế đặt trên đài nhìn xuống sân biểu diễn: nàng thật tức chết mà, cứ y như con khỉ trong chuồng xiếc ấy, mà Tuyết Lâm thì như được cổ vũ tinh thần khí thế bừng bừng nhìn nàng thị uy, nàng thê xong chuyện này rồi, lấy giải được xong không hoạn hắn sẽ theo họ của hắn luôn.

“Cuộc thi do Tuyết Lâm đề xướng vậy thì muội ra đề đi.” Hiên Viên Hạo uống trà nhìn bên dưới, nữ nhân đầu đầu nhau hắn không có hứng thú, nhưng cảm giác cho hắn biết nàng sẽ cho hắn một bất ngờ.

“Được Hạo Kỳ ca ca muội nhất định sẽ không thua.” Thương Tuyết Lâm mười phần tự tin nói.

“Kỳ Nhi tỷ chắc không phản đối chứ hả?” Tuyết Lâm ngạo nghễ nhìn nàng: hỏi cái gì hả các người không phải quyết định luôn rồi sao, nữ nhân chết tiết, nam nhân chết bầm.

“Không phản đối.” Kỳ Nhi cười nhìn nàng.

Tuyết Lâm quay xuống dưới mọi người nói: “Nữ nhân cần có tam tông tứ đức, tri thư đạt lễ.....” Trời ạ nàng ta thao thao bất tuyệt cái gì cần có của nữ nhân khiến nàng nhức cả đầu luôn, phiền phức quá đi.

“Được rồi vào việc chính đi, đến cuối cùng là thi cái gì.” Kỳ Nhi không kiên nhẫn nói.

“Thi câu đối, thêu thùa may vá, thi ca vũ.” Tuyết Lâm nhìn nàng cười một nụ cười tuyệt mỹ.

“Được, vậy thắng hai trận xem như thắng được chứ?” Kỳ Nhi nhìn nàng ta cười mà mao cốt nhùng nhien.

“Vậy chúng ta bắt đầu thi câu đối trước, mỗi bên đọc một câu, đối không được xem như thua, muối thối lể ra đề trước.” Tuyết Lâm nhìn Hiên Viên Hạo cười một cái lại nhìn Kỳ Nhi, nói: “Ai công hầu, ai khanh tướng, trong trần ai, ai dễ biết ai.” (Ra điều nói rằng ngày xưa người là khanh tướng công hầu, nhưng chưa hẳn là giỏi hơn ta, bằng chứng là bi chử người phải quỵ lụy dưới chân ta)

Kỳ Nhi mắt đảo một vòng bắt đầu đọc: “Thế Chiến Quốc, thế Xuân Thu, gặp thời thế, thế thời phải thế.” (Ý nói rằng, thế thời Chiến quốc, Xuân thu, gặp thời thế thì đành phải thế, chứ không phải là người giỏi hơn ta, đừng vội kiêu ngạo)

Tuyết Lâm thấy nàng dễ dàng đối như vậy liền chuyển đề tài: “Nhất thụ mai hoa nhất thụ ngọc Bán sàng minh nguyệt bán sàng thư.” (Một cây hoa mai một cây ngọc, Nửa giường sách vở nửa giường trăng)

Kỳ Nhi học theo Lan Khánh cười như không cười, đáp: “Thiên thu tuế nguyệt thiên thu mỹ Vạn lý giang sơn vạn lý xuân.” (Ngàn năm thu đến ngàn thu đẹp, Vạn dặm giang sơn vạn dặm xuân)

Tuyết Lâm thấy nàng lại đối được liền nói: “Câu đối ta và tỷ ngang tài ngang sức vậy thì dùng thơ phân thắng vòng này đi.”

“Không vấn đề.” Nha đầu thối ta còn chưa ra đề mà.

“Cô lan sinh u viên, chúng thảo cộng vu một. Tuy chiếu dương xuân huy, phục phi cao thu nguyệt. Phi sương tảo tích lịch, lục diễm khùng hựu hiết. Nhược vô thanh phong xuy, hương khí vi thùy phát.” Bài thơ hay thật không ngờ nha đầu kia cũng làm thơ hay vậy nha, mà sao thấy bài này quen quá nhỉ?.... nhớ rồi là trong khí phi chỉ sủng người, không lẽ thời này là có rồi nên tác giả chép vào sao.

Đấu với nàng à tỷ đây là người hiện đại nhá bé cưng, liền đọc. “Lan diệp xuân uy nhuy, quế hoa thu kiêu khiết. Hân hân thử sinh ý, tự nhĩ vi giai tiết. Thùy tri lâm tề giả, văn phong tọa tương duyệt. Thảo mộc hữu bốn tâm, hà cầu mỹ nhân chiết.”

Tất cả im lặng và im lặng bài thơ khó như vậy mà nàng ta không cần suy nghĩ liền nói ra được rồi, đừng nói tới mấy người không biết thơ văn cảm thấy giật mình, ngay cả những người biết càng nhìn nàng thành kính hơn.

Hừ Kỳ Nhi nàng là ai chứ hả, tề gì cũng là người của Mãn Nguyệt Lâu nha không biết mấy bài thơ làm sao được, còn là người hiện đại nữa chứ mấy bài thơ nàng ta đọc nàng đã nghe qua rồi.

Không chỉ Thương Tuyết Lâm chấn động cần môi đến xuất huyết bài thơ này do người đó chỉ nàng bảo rằng chỉ cần nàng đọc thì nàng ta cũng không thể nào đáp được, vậy mà tại sao? tại sao?

“Tuyết Lâm muội bây giờ đến phiên tỷ a.” Kỳ Nhi không cho nàng cơ hội tráo trở nữa bắt đầu tiến công.

“Kỳ Nhi tỷ đọc đi.” Tuyết Lâm bày ra bộ mặt tươi cười, nhưng Kỳ Nhi thấy nàng ta lo lắng vô cùng mắt cứ lảo liên.

“Khụ, Sàng tiền minh nguyệt quang, nghi thị địa thượng sương, cử đầu vọng minh nguyệt, đề đầu tư cố hương.” Kỳ Nhi chọn bài này là vì nhớ quê nhà, nhớ khi còn ở hiện đại đám bạn ôn ào đọc bài này khi mới học, nhớ chúng tỷ muội ở Mãn Nguyệt Lâu cả tháng rồi chưa gặp, nên khi đọc lại tạo ra cảm xúc biệt ly.

“Hay, thơ hay.”

“Hay quá!”

“Cô nương làm thơ thật hay.”

Tiếng hô khen ngợi không ngừng vang lên nhưng vào tai Kỳ Nhi lại không thấy vui một chút nào, chỉ mong mau kết thúc cho xong. Trên đài một đôi mắt như chim ưng cứ nhìn vào Kỳ Nhi, Hiên Viên Hạo không ngờ nữ tử này lại thi thơ hay đến thế khiến hắn ngỡ ngàng.

Vòng đầu tiên không bàn cãi gì nữa Kỳ Nhi thắng, vòng hai thi thêu thùa, thôi bắt Kỳ Nhi thêu bông thêu hoa không bằng cho nàng ta thanh kiếm đi luyện công vài tiếng còn thực tế hơn ấy chứ. Kết quả Vòng hai Kỳ Nhi thua thảm hại.

Vòng ba thi ca vũ, hắc hắc vòng này thật thú vị nha, đề nàng xem nha đầu kia múa như thế nào đã, Thương Tuyệt Lâm bước lên đài sau khi thay quần áo, Kỳ Nhi cũng về sau cánh gà chờ tới phiên mình, chỉ mong mau lấy thuốc giải cứu Ca ca thôi.

Tuyệt Lâm áo váy thướt tha, nàng ột nhạc sư lên giúp nàng đàn, nàng bước ra giữa sân tay áo vun lên xoay tròn, hai tay khóa lại với nhau làm thành chữ thập, hai chân chéo bước nhẹ từng bước.

Kỳ Nhi từ trong nhìn ra nhíu chặt mày: cái kia không phải là Tây Thiên Vũ Khúc sao, đó là nhạc ở hiện đại mà hơn nữa theo nàng biết thì nơi đây không thông với lịch sử làm sao nàng ta biết bài này, trừ khi nàng ta cũng là xuyên không qua đây, y phục nàng ta mặc nhìn kỹ một chút tương tự như quần áo ẩn độ.

Tiếng đàn ngân vang của, điệu múa uyển chuyển thu hút không ít người nhìn theo.

“Múa đẹp lắm.”

“điệu múa nàng ta thật linh hoạt uyển chuyển, chưa từng thấy ai múa đẹp như vậy.”

Nhạc ngừng Tuyệt Lâm cúi người chào mọi người, quay sang cười với Hiên Viên Hạo xoay người bước vào trong làm cái nhảy mắt tình nghịch với Kỳ Nhi.

Đến tốt cùng nàng ta là ai đây là xấu hay tốt, có nên gặp riêng nàng ta nói chuyện hay không?, Kỳ Nhi trong lòng tính toán.

“Kế tiếp đến phiên tỷ kia.” Tuyệt Lâm vỗ nhẹ vai nàng giọng nói ôn hòa vô cùng.

Nhắm mắt lại hít sâu một hơi, Kỳ Nhi bước lên sân nàng vừa thay một bộ lục y nhạt màu, cổ tay hơi xòe ra, tóc thì vẫn như cũ vẫn lên bằng tam trâm, nhẹ nhàng di chuyển đi đến chỗ nhóm nhạc sư, khẽ ngâm hai lần bài hát nàng sắp múa, các nhạc sư kia gật đầu nàng liền xoay người lên sân, liếc nhìn hắn một cái nàng nói khẩu hình miệng: Ngươi. đừng. quên. khi. ta. thắng. phải. đưa. ra. Thiên. Niên. Cổ.

Hiên Viên Hạo nhìn nàng làm khẩu hình với mình, tự nhiên cảm giác thấy nàng khả ái vô cùng thật muốn lấy tay véo thử hai má của nàng, xem gương mặt khi nàng giận dữ như thế nào?

Tiếng sáo nhẹ nhàng vang lên du dương trầm bổng, Kỳ Nhi đi bước ngắn đi từ từ vào giữa sân thông thả như đang dạo phố, tiếng cổ cầm nhẹ vang nàng đưa hai tay chấp lại hình cầu đặt trước ngực nhìn xuống mọi người, rồi hai tay bung ra từ trong cổ tay áo thoát ra hai dây lụa, nàng bắt đầu di chuyển:

“Ta đến bên Cạnh chàng và đã thấy những giọt lệ của chàng.

Lòng ta trào dâng một cảm xúc thật ấm áp nồng nàn.

Ta chẳng muốn thấy nước mắt của chàng lại rơi nữa.

Ta quyết định giúp chàng xóa bỏ cảm giác thất tình để trở lại cuộc sống bình lai tiên cảnh.

Nụ cười của chàng khiến ta say mê khiến lòng ta rối loạn.

Máy tóc dài đen bóng phấp phới đã chiếm lấy nhu tình của ta.

Ánh mắt thâm tình của chàng trong như nước hồ trên đỉnh thiên sơn.

Dáng vẻ kiên cường của chàng khiến tình cảm trong lòng ta càng kiên định hơn.

.....

Ta đến nhà chàng thấy chàng bên tình nhân cũ.

Nụ cười chẳng còn trên khuôn mặt chỉ còn hai dòng lệ thủy.

Trong đôi mắt đen tối này chỉ còn nỗi đau không sau diễn tả được.

Ta giữ lại bức thư tình đã viết cả đêm qua, ta trối lại ái tình của mình.

Chàng đến bên ta an ủi ta đừng khóc nữa.

Chàng trao cho ta một nụ hôn dịu ngọt dỗ dành ta đừng đau thương nữa.

Chàng nói rằng chàng cần một ái tình chân thật, chứ không cần những lời hoa mỹ.

Ta không muốn nghe chàng giải thích nữa, chàng là tên tiểu tử không tốt.

.....

Đến một ngày chàng lên thiên sơn chẳng quay trở về.

Ta tìm chàng, thấy thân thể chàng vùi trong băng tuyết.

Chàng giữ chặt đóa hồng liền trước ngực để tặng ta.

Ta mới hiểu rằng đó là lời xin lỗi chàng dành cho ta.

Ta mới hiểu rằng đó là lời tỏ tình cuối cùng của chàng với ta.”

Kỳ Nhi múa xong ngược lên nhìn mọi người chỉ là một mảng im lặng, khóe miệng nàng giật giật: trời ạ sao lần nào nàng múa xong cũng im lặng vậy cho vài cái vỗ tay cũng không được à.

“Ta trong cuộc đời lần đầu tiên nghe được một giọng ca trong trẻo như vậy.”

“Lời bài hát thật bi thương quá.”

“Giống như đang nghe một câu chuyện vậy, nàng ta còn múa đẹp hơn cả người khi nãy.”

“Nếu ta có một tình lang giống như trong bài hát ấy vậy dù chết cũng đã mãn nguyện rồi.”

“Clap clap” Trống vỗ vang và khen ngợi lên khi mọi người hoàn hồn lại thì lúc đó Kỳ Nhi đang hậm hực từng bước ra khỏi sân, nghe tiếng quay lại mới vui mừng nàng tưởng họ cảm thấy nàng múa không đẹp bằng Tuyết Lâm chứ, và khỏi cần nói thêm Kỳ Nhi ba thắng hai xem như thắng.

Và một khúc mắc là tại sao Tuyết Lâm lại có thể ngâm bài thơ hiện đại, múa được điệu Tây Thiên Vũ khúc, Kỳ Nhi quyết định phải hẹn nha đầu đó ra nói chuyện rõ ràng, nàng cảm thấy nha đầu đó không đơn giản.

...

“Tuyết Lâm muội thua.” Hiên Viên Hạo ánh mắt sắc bén trừng nàng. hấn phải dứt khoát không thể dây dưa đến sau này được.

Đợi cho Tuyết Lâm ảm ức không cãi lại được quay đầu bỏ đi nàng mới đi đến trước mặt hấn: “Hạo Kỳ, lời ta hứa đã thực hiện xong, mau giao Thiên Niên Cổ ra đây.” Kỳ Nhi mắt lạnh trừng lại hấn.

“Chưa bái đường ta đưa rồi cô dâu chạy mất thì sao?.” Hiên Viên Hạo cong môi tạo một nụ cười nhạt nhìn nàng, thấy nàng hai má đỏ bừng vì tức không hiểu sao cảm thấy rất thỏa mãn, cất bước đi hấn còn công vụ chưa xử lý xong.

“Người,...Cổ Vương xem ta thu phục người.” Kỳ Nhi xoắn tay áo bắt đầu nhào vào bếp xả stress.

Thành thân được định vào mười ngày sau, nhưng Kỳ Nhi nói càng nhanh càng tốt nên rút ngắn còn năm ngày. Giỡn sao Ca ca nàng còn nằm trên giường chờ Thiên Niên Cổ nếu như chậm một ngày Ca ca lại đau thêm một ngày nàng làm sao nhẫn tâm.

Cũng từ hôm đó, Tuyết Lâm dấu mình trong phòng ăn cơm cũng trong phòng không ra ngoài, có lẽ tiểu hài tử lại giận dữ rồi đây. Nàng dùng Tiểu Vũ đưa tin cho các tỷ muội biết nhưng vẫn chưa thấy hồi âm, có lẽ mọi người ngạc nhiên lắm tại sao số nàng lại xui xẻo như vậy.

Năm ngày này mọi người chạy ngược chạy xuôi, những người hầu trong Tuyết Vũ Lâu này cũng cung kính hơn khi nói chuyện với nàng, hẳn phân phó cho nàng một nha hoàn nhưng nàng nói muốn Tiểu Vy thế là nha đầu đó theo hầu nàng, hiện giờ đang trong phòng ca bài ca con cá về mấy cái bộ đồ tân nương và nghi lễ người Miêu, vì cổ vương không thích tập tục Trung Nguyên.

“Phu nhân người xem cái này rất đẹp cài lên cho người thật xứng.” Tiểu Vy hí hửng lấy cái trâm cài cho nàng.

“Tiểu Vy em cầm nữa đầu ta sẽ gãy đó.” Nhìn cái đầu gần hai mươi cây trâm trong gương nàng muốn ngất đi cho rồi.

“Vậy chúng ta không cài trâm nữa em giúp người thử áo.” Nàng ta lại tung tăng đi lấy bộ váy tân nương người Miêu lại bắt nàng thay, nàng mà không thay nàng ta sẽ lại mếu máo à xem, sao mà khổ vậy nè.

“woa, em nói là hợp với phu nhân mà, người xem đẹp lắm phải không.” Nàng đứng yên một chỗ tùy ý Tiểu Vy xoay nàng qua lại.

“Uk, đẹp lắm.” Nàng đáp cho có lệ.

“Tiểu thư khuya rồi người nghỉ ngơi đi em thu dọn đồ đạc.” Tiểu Vy giúp nàng trải giường thu dọn các thứ rồi bước ra ngoài.

“Làm sao bây giờ không lẽ thành thân cùng hắn thật sao? tuy hắn rất đẹp nhưng là nàng không thương hắn nha.” Kỳ Nhi dò đầu bức tóc, xem có nên trong lúc động phòng mà hạ độc hắn luôn không.

“A, tiểu Vũ người về rồi.” Kỳ Nhi thấy Tiểu Vũ bay về liền chạy lại, ôm lấy nó lấy thư từ chân của nó ra xem.

Kỳ Nhi vạch thư ra xong cứng đờ trong thư gọn gàng bốn chữ cũng không biết là ai viết: “Trăm năm hạnh phúc”

Sau đó từ trong phòng Kỳ Nhi tiếng la kinh thiên động địa dọa cho lũ chim bay tán loạn. thú hoang trong vòng mấy dặm chạy sạch không còn con nào, nàng phòng má trợn mắt đem lá thư đi đốt, rồi xoay mình leo lên giường ngủ, mặc kệ không quan tâm nữa nếu thiếu ngủ da sẽ mau nhăn không đẹp.

Tiểu Vũ bay lại giường, cuối đầu chui vào chăn, xoay người lại ló đầu ra ngoài, một người một thú cứ như vậy ngủ say.

6. Chương 6: Hạt Giống Nảy Mầm

Không có kèn cũng không có pháo, chỉ có vài bàn tiệc đơn sơ, không có trưởng bối cũng không có người thân, không có tỷ muội Mãn Nguyệt Lâu chỉ có nàng trơ trọi đứng giữa dòng người.

Hôm nay nàng mặc giá y, chiếc váy ngắn tới đầu gối bên hông có gắn các trang sức bằng bạc, áo cũng ngắn có ba lớp ba màu khác nhau, chân tay nàng đeo trang sức bạc thêm vài cái chuông bạc, cổ cũng là vòng bạc, nói chung trên người nàng toàn là vật nặng.

Nàng hiện tại đang ngồi giữa bàn tiệc người Miêu, tập tục rất phóng khoáng cô dâu cũng có thể tham gia tiệc, cùng hát múa với mọi người. Các nghi thức buổi sáng đã làm xong bây giờ mọi người đang hăng say khiêu vũ, chính giữa một đống lửa to đang cháy thỉnh thoảng nghe được tiếng “tách tách” do củi phát ra.

“Phu nhân người không ra nhảy múa cùng mọi người sao?” Tiểu Vy nhảy lại chỗ nàng nói, xem ra nàng ta rất hăng hái.

Nhẹ lắc đầu Kỳ Nhi không có tâm trạng, nàng từng ước mơ một ngày sẽ mặc áo cưới trắng tinh bước sánh vai cùng người mình yêu xung quanh bạn bè, người thân vỗ tay chúc mừng nàng, nhưng bây giờ tất cả đều không có.

“Tẩu tẩu, đến uống với muội một ly đi.” Tuyết Lâm chạy lại nàng đưa ly rượu có màu đỏ óng ánh trong tay, nha đầu này từ hôm qua bỗng nhiên rất thân thiết với nàng không còn giận dỗi nữa.

Tiếp nhận ly rượu Kỳ Nhi vẫn là không nói gì uống cạn sạch, liếc nhìn qua người bên cạnh hẳn vẫn thản nhiên như vậy, hôm nay trong hẳn cũng rất đẹp bớt vài phần lạnh lùng thêm vài phần tà mị.

“Không vui.” Hiên Viên Hạo để ý nàng từ lúc nhập tiệc đến giờ, nàng không cười cũng không tỏ ra vui vẻ, gương mặt luôn mang nét u sầu là lo lắng cho bằng hữu trúng cổ của nàng sao?

“Không phải?” Kỳ Nhi lắc đầu.

Bữa tiệc đến khuya cũng kết thúc mọi người đều mệt rã rời, xung quanh vjing lên những căn lều lớn nhỏ, mọi người chia ra nam nữ tự mình chui vào lều ngủ, Nàng và hẳn quay trở về Tuyết Vũ Lâu.

“nóng thật!” Kỳ Nhi hai má đỏ hồng lấy tay nắm vạt áo, tay kia ra sức quạt.

Hiên Viên Hạo lạnh nhạt nhìn nàng: nữ nhân này lúc thì đa tài lúc lại như trẻ thơ, là tính hay là do nàng cố tình ngụy trang, nàng là thật sự ngây thơ hay là thâm sâu khó lường.

“Ngủ.” Hiên Viên Hạo cởi áo khoác ra chỉ chừa lại áo lót trong trèo lên giường nằm, Kỳ Nhi ngồi trên bàn trướng hẳn: nam nhân chết tiệt.

Kỳ Nhi cũng cởi áo ngoài thay lại một bộ áo khác gọn nhẹ hơn do nàng tự thiết kế, trèo lên giường trước tiên đập cho hẳn một cước vjing vào trong, nàng mới vui vẻ nằm xuống bắt đầu ngủ.

Hiên Viên Hạo âm trầm nhìn nàng: nàng không biết hẳn là Cổ vương sao, bao nhiêu người kính nể riêng nàng khi nhìn hẳn chỉ bằng nửa con mắt, còn dám đập hẳn đêm động hoa chúc xem ra cũng nên đùa nàng một chút nhỉ?

Quyết định xong hẳn trường người qua nằm đè lên nàng, Kỳ Nhi đang chuẩn bị vào mộng đẹp lại thấy như nặng nghìn cân, mở mắt ra chính là khuôn mặt lạnh nhạt của hẳn đang nhìn nàng: “Người muốn làm gì, khuya rồi còn không ngủ, người không ngủ ta cũng muốn ngủ.” Giọng nói mất kiên nhẫn, đối với Kỳ Nhi ngủ là quan trọng nhất phá giấc ngủ của nàng phanhy thân còn chưa hết tội.

“Động Phòng.” Hiên Viên Hạo cười, nàng như con thú nhỏ phản kháng thật thú vị.

“Oanh” Kỳ Nhi lần thứ hai vì câu nói của hẳn mà trời đất sụp lần nữa, nàng bắt đầu giãy dụa thoát thân cũng không quên mắng hẳn: “Hỗn đản, ta không muốn ta mệt lắm rồi mau đi ngủ, người còn làm loạn ta hoạn người.” Kỳ Nhi bắt đầu học theo Mộc Mộc thân yêu.

“Vậy lúc không mệt thì được?” Hiên Viên Hạo sắp tới định hôn nàng.

“Á, nam nhân chết bầm người cắt câu lấy nghĩa, dù bình thường người cũng đừng hông chạm vào ta nếu không ta hạ độc chết người.” Thoát được một tay Kỳ Nhi liền vjing lên đánh thẳng vào hẳn.

Cái tay dễ dàng bị bắt được kéo lên đỉnh đầu, hẳn trầm thanh nói: “Ta là phu quân của nàng.” Không hiểu sao hẳn lại mơ hồ cảm thấy tức giận, không phải hẳn chỉ muốn trêu nữ nhân này thôi sao.

“Người là phu cái gì ta cũng mặc kệ, mau buông ta ra.” Kỳ Nhi giơ chân thừa lúc hẳn không phòng bị đá thẳng vào nơi hiểm yếu kia, khiến hẳn nằm lăn ra giường nàng thừa cơ tông cửa xông ra ngoài.

“Bà nội nó, thần kinh mà dám động dục với ta xem ta chính chết người.” Kỳ Nhi hậm hực bước đi thật mạnh hướng gian phòng của Tiểu Vy mà đi.

“Nữ nhân chết tiệt ra tay nặng như vậy, nàng tưởng hẳn muốn làm thật sao?” Hiên Viên Hạo nằm trên giường thâm oán mình quá sơ ý, vừa tự trách vì sao lại thích đùa nàng như vậy.

....

“Phu Nhân, mau ra đại sảnh dùng điểm tâm gia đang chờ người, thật là đêm động phòng tại sao lại chui vào phòng của em cơ chứ.” Tiểu Vy chạy vào hối nàng, giúp nàng gắn dây châm lên đầu kéo nàng chạy ra ngoài.

“Kỳ Nhi tử, thật lâu quá đi.” Tuyết Lâm bĩu môi chạy lại nắm tay nàng, nàng thật sự vẫn còn chưa quen sự thay đổi một trăm tám mươi độ của nàng ta.

“Ăn xong theo ta.” Hiên Viên Hạo nói, bắt đầu động đũa ăn cơm.

“Theo người làm gì?” Kỳ Nhi vừa ăn vừa thâm so sánh với thức ăn mình làm.

“Là đi tra sát sinh ý đó tẩu, chúng ta sẽ đến tiệm vải ở thành Biệt Vân.” Tuyết Lâm gấp cho nàng một miếng thịt xào chua ngọt, cười hì hì nói.

“Hắn đi là được tỷ đi theo làm gì nha?” Kỳ Nhi tâm nói không lẽ nha đầu kia không giận nữa hay chỉ là giả bộ phần trừ ăn lão hổ đây, mới vài ngày trước còn xem nàng như kẻ thù bây giờ lại thân thiết như vậy.

“Tứ Nương.” Hiên Viên Hạo gọi.

“Vâng!” Tứ nương tiến lên đưa cho nàng một hộp gấm tinh xảo nhỏ bằng lòng bàn tay.

Kỳ Nhi mở ra nhìn thử không khỏi sửng sốt: “Thiên Niên Cổ.” Bên trong một con vật nhỏ bằng ngón út màu tuyết trắng lông trên thân nhìn rất mượt, đang co tròn lại một chỗ rất đáng yêu.

“Cám ơn.” Nói xong Kỳ Nhi lao nhanh ra khỏi đại sảnh chạy về sân trước phòng mình gọi: “Tiểu Vũ.” Lập tức một con chim thất sắc đậu trên vai nàng, Kỳ Nhi vuốt lông của nó cùng nó vào phòng lấy giấy viết ra, viết một lượt ba tờ rồi gấp lại bỏ thư và chiếc hộp nhỏ kia vào một túi vải.

“Tiểu Vũ đem nó đưa về Âm Nguyệt Thần Giáo, đưa cho Phi Yến muội ấy sẽ biết làm gì.” Kỳ Nhi dặn dò xong lại không thấy Tiểu Vũ bay đi mà đang rĩa lông.

“Tiểu Vũ do ta cưng chiều quá nên người phản rồi đúng không, khi về chắc phải nhờ Minh Châu muội muội xem bệnh cho người thôi.” Kỳ Nhi âm trầm nói.

Quả nhiên Tiểu Vũ cả kinh bắt đầu sải cánh bay đi, hừ dám thị sủng mà kiêu sao coi chừng ta làm thịt người, Kỳ Nhi thay một bộ thanh y nhẹ nhàng tóc tháo ra vấn lên như thường lệ bước ra ngoài đại sảnh.

Xe ngựa đã chuẩn bị xong, nàng được Tiểu Vy đỡ lên xe bên trong có bàn có ghế rộng rãi vô cùng, hần và Tuyết Lâm đã ngồi sẵn bên trong hần mặc một bộ hắc y đen tuyền thêu chỉ vàng, Tuyết Lâm mặc hồng y thêu hoa sen trang nhã.

Thấy nàng vào hần chỉ ngược lên nhìn một chút rồi lại tiếp tục làm sổ sách, Tuyết Lâm kéo tay nàng thân thiết nói: “Tẩu tẩu, hôm trước là muội sai đừng giận muội nha, muội chỉ sợ Hạo Kỳ ca ca bị hồ ly lừa gạt thôi, là do muội ngộ nhận tình cảm tỷ tha thứ uội nha.”

Bị hồ ly lừa gạt, là đang mắng ta sao xú nha đầu người được lắm: “Đương nhiên ta làm sao trách muội, người ta nói đại nhân không chấp nhất với tiểu nhân mà, muội còn nhỏ hành sự trẻ con nông nổi thôi.”

Xe ngựa chạy khoảng một khắc là đã vào tới Biệt Vân thành, nàng nghe tiếng náo nhiệt ồn ào bên ngoài không tự giác lộ đầu ra xem so với lần đầu nàng đến càng náo nhiệt hơn, xem ra hôm nay là có lễ hội gì đó nha.

“Woa, cuối cùng cũng đến rồi.” Tuyết Lâm kinh hỉ kêu.

“Là gì vậy?” Kỳ Nhi quay lại nhìn nàng.

“Phu nhân, hôm nay là ngày tình nhân của dân tộc Miêu Cương, tổ chức vào mười lăm tháng ba âm lịch hằng năm, ngày này để cho trai gái chọn bạn tình cho nhau.” Tiểu Vy bên ngoài nói.

“Tiểu Vy chúng ta đi xem thử đi.” Kỳ Nhi vén màn chui ra ngoài.

“Nhưng mà,...” Tiểu Vy nói phân nửa rồi lại liếc mắt nhìn bên trong.

“Mặc kệ hần, chúng ta đi xem là được hần còn đi thị sát sinh ý gì mà.” Kỳ Nhi khoác tay ngồi xuống bên cạnh nàng và Tứ Nương.

“Vây muội cũng đi chung với được không.” Tuyết Lâm thò cái đầu ra mong chờ nhìn nàng và Tiểu Vy.

“Tiểu Vy nhớ trông chừng hai người.” Hiên Viên Hạo lạnh nhạt nói.

“Vâng!” Tiểu Vy cung kính đáp.

“Hay quá, cám ơn Hạo Kỳ ca ca.” Tuyết Lâm cười đến rạn rỗ ban mai.

“Người xem ta là hài đồng ba tuổi hử.” Kỳ Nhi không phục vén màn chui vào chỉ thẳng vào mặt Hiên Viên Hạo.

“Là một tuổi.” chậm rãi từng chữ nói ra, Kỳ Nhi khí nộ xung thiên đang định mắng người thì xe ngựa lắc lư khiến nàng đứng không vững ngã thẳng về phía trước, nhắm ngay vào trong lòng tên nam nhân chết tiệt kia.

“Tẩu tẩu, không sao chứ.” Tuyết Lâm bò lại đỡ nàng dậy.

“Không sao.” Kỳ Nhi hai má đỏ hồng lui ra, nhìn lại thấy hấn vẫn ung dung như không có chuyện gì thì thở phào một hơi, khi này có lẽ là do nàng tưởng tượng thôi, làm gì có chuyện hấn vươn tay ra ôm nàng lại chứ.

Xe chạy đến một cửa hiệu có tên là Tuyết Vũ Phường, bên trong rất nhiều vải vóc nàng chưa từng thấy có thể do người Miêu dệt thành, nàng chăm chú nhìn một khúc vải trắng bằng lụa đơn giản bên trên có hình hoa phù dung được thêu tinh xảo rất đẹp.

“Tẩu tẩu đi thôi.” Tuyết Lâm kêu lớn khiến nàng thức tỉnh, vội vàng chạy theo.

“Tránh ra, tránh ra.” Một người cưỡi ngựa lao nhanh đến, Kỳ Nhi thì đang từ trong tiệm lao ra trùng hợp chắn ngay đường đi.

Mọi người nhìn nàng hút một ngụm khí lạnh đều nghĩ nàng tiêu chắc rồi, Kỳ Nhi không nhúc nhích mà nhìn con ngựa kia đang lao về phía nàng: nên đánh tên kia văng xuống ngựa vì cái tội làm nàng hoảng sợ hay nên dùng khinh công bay ra ngoài nhỉ?

Nàng vừa quyết định sẽ đánh văng tên kia thì một cú xoay chuyển trời đất đến với nàng, rơi vào trong một vòng tay ấm áp cánh tay hữu lực ôm lấy eo nàng xoay một vòng dừng đối diện tiệm vải.

“Phu nhân người không sao chứ?” Tiểu Vy chạy lại kiểm tra nàng.

“Cũng may có Hạo Kỳ ca ca ra tay kịp thời, tẩu là ngu ngốc sao người ta đều chạy chỉ có tẩu đứng yên đó chờ nó dẫm lên.” Tuyết Lâm chạy lại liếc nàng khinh thường.

“Không việc gì chứ?” Hiên Viên Hạo nhìn nàng, hồi nãy hấn chú tâm quan sát nàng chẳng nhưng không sợ mà còn chú tâm nhìn con ngựa đang lao đến mà suy nghĩ, nếu hấn không ra tay không chừng nàng bị dẫm nát rồi.

“Không có gì cả, chỉ là bất ngờ quá mà chưa kịp phản ứng thôi, Tiểu Vy, Tuyết Lâm đi chúng ta đi xem lễ hội nào?” Nắm tay hai người không nhìn hấn một cái mà bỏ chạy như ma rượt.

Nàng không có võ công, khi này ôm lấy nàng cũng không phát hiện có nội lực lưu chuyển, là do hấn đa nghi sao?

Lúc này ôm nàng eo nàng thật nhỏ thật gầy bình thường chẳng phải ăn nhiều lắm sao thức ăn chạy đi đâu hết rồi. Chết tiệt việc của nàng ta thì liên quan gì hấn, tại sao lại quan tâm nàng như vậy, hấn chỉ cần nàng nhất thời thôi người hấn nên chuyên tâm là Tiểu Kỳ.

“Gia, Lưu lão bản đang đợi người bên trong.” Quản gia thấy Hiên Viên Hạo cứ ngơ ngác nhìn tay mình y như nhìn xem có bản đồ kho báu không vậy, nhin không được bèn nhắc nhở.

Gật đầu Hiên Viên Hạo bước vào Tuyết Vũ Phường, trước khi vào vẫn quay đầu lại nhìn vào con đường mà Kỳ Nhi vừa mới đi mỗi hơi cong lên cười nhạt mà cả hấn cũng không phát hiện ra.

“Phu nhân người đang giận sao?” Tiểu Vy tay cầm một đống đồ ăn vặt đi song song với Kỳ Nhi nhẹ hỏi.

“Không có.” Quay đầu trừng Tiểu Vy nàng bước nhanh về trước, thật là trong một ngày cho hấn chiếm tiện nghi hai lần, hai lần hấn đều cứu nàng mất mặt chết đi được, “xú” nam nhân kia còn dám phá hỏng chuyện tốt của nàng nữa chứ.

“Tẩu tẩu đến rồi.” Kỳ Nhi theo tiếng nói nhìn thẳng về phía trước, một nhóm người rất đông khoảng mấy trăm, đang tụ tập nhảy múa ca hát, những bộ trang phục xinh đẹp, rực rỡ từng tốp người hợp thành vòng tròn ở chính giữa vào vào ra ra.

“Thật náo nhiệt.” Kỳ Nhi mắt nhìn không rời cảm thán.

“Mọi người cùng nhau múa hát, uống rượu gạo do họ tự tay chưng cất....” Tiểu Vy kéo tay nàng chạy lại đám người.

“Tẩu tẩu mau nhận lấy.” Tuyết Lâm tay cầm một chén nước sóng sánh màu đỏ nhạt.

“Hả..ờ..” Kỳ Nhi cũng đưa tay tiếp nhận lấy, uống thử một chút là rượu.

“Mọi người khi đến đây đều sẽ được mời rượu, rượu này do chính tay họ chưng cất mang hương vị tự nhiên và đồng quê uống vào vị ngọt thanh thanh rất nhẹ sẽ không say.” Tiểu Vy hai má hơi đỏ có lên rồi, kéo tay nàng vào giữa đám người đang nhảy múa: “Phu nhân mau nhảy theo họ.”

“Sai rồi tay phải làm thế này.” Tuyết Lâm chen lại gần nàng chỉnh tay của nàng lại, hai má nàng ấy cũng đỏ lên trông càng diễm lệ rất nhiều nam nhân nhìn chăm chăm vào các nàng.

“Phu nhân, mau nhảy nha mắt nhấp rồi kia người cảm thấy vui không.” Tiểu Vy cười khanh khách cả hai nha đầu đều đang còn trong độ tuổi ham chơi.

“Ừ, rất vui.” Kỳ Nhi nở nụ cười hạnh phúc, bao lâu rồi nàng không được chơi vui thế này, cùng bạn bè tham gia lễ hội cùng ca cùng hát.

“Mệt quá ta phải ra ngoài nghỉ một lát.” Nhảy theo mọi người gần một canh giờ chân nàng cũng muốn rụng rời ra, bọn nha đầu kia thì cứ hăng say nhảy múa không biết mệt là gì cả.

“Uống chút nước đi.” Một ly nước đưa đến trước mặt nàng.

“Cảm ơn.” Kỳ Nhi quay lại thì nhìn thấy Hiên Viên Hạo đang chuẩn bị ngồi xuống cạnh nàng: “không phải còn đang bàn chuyện sổ sách sao?” Kỳ Nhi hiểu kỳ không lẽ nhanh như vậy đã xong rồi sao.

“Đã xong.” Hiên Viên Hạo nhìn nàng chăm chú, Kỳ Nhi cảm thấy không được tự nhiên bèn quay mắt sang hướng khác.

“Cảm thấy thế nào?”

Kỳ Nhi không biết là hấn hỏi cảm giác nào bèn tự nói: “Dân tộc Miêu Cương sinh sống giữa hàng vạn núi rừng này mang đậm bản sắc thần bí và cổ xưa, tính cách phóng khoáng, nồng hậu, ân cần và cũng rất ôn hòa hiếu khách.”

“Người Miêu rất thành thật, họ không gian xảo như người trung nguyên, cũng không ám hại lẫn nhau, yêu chuộng hòa bình.” Hiên Viên Hạo vẫn nhìn nàng không rời, do hoạt động nhiều nên trán nàng xuất hiện tầng mồ hôi mỏng.

“Dù không muốn cũng phải thừa nhận đúng là như vậy.” Kỳ Nhi thở dài, người Miêu đúng là không gian ngoa như trung nguyên.

“Hạo Kỳ ca ca huynh đến rồi.” Tuyết Lâm mặt toàn mồ hôi chạy lại reo mừng.

“Gia, người đến.” Tiểu Vy cũng tiến lại chào.

Một Lão nhân ăn mặc kiêu Miêu Cương nhưng lại cầu kỳ hơn rất nhiều, Lão nhân kia vóc người cao gầy, da tay ngăm đen, cằm có râu dài tiến lại gần bọn họ cung kính nói: “Cổ Vương hoan nghênh người đến tham gia.”

“Tộc trưởng không cần đa lễ người cứ như bình thường là được.” Hiên Viên Hạo gật đầu xem như chào với tộc trưởng Miêu tộc.

Lão nhân nhìn quanh các nàng một lượt chỉ tay vào Kỳ Nhi nói: “Không biết vị cô nương này là ai.”

Hiên Viên Hạo không nói gì, Tuyết Lâm lên tiếng nói: “Là tẩu tẩu của ta, là vợ mà Hạo Kỳ ca ca vừa mới cưới.”

Tộc trưởng lộ vẻ hiểu rõ gật đầu nói: “Thì ra cô nương là người múa vũ khúc mà ai cũng thán phục kia, hân hạnh hân hạnh.”

“Tộc trưởng khách khí chỉ là chút tài.” Kỳ Nhi nhún nhún vai, đừng nhìn như lão hiền lành thật ra mắt lão tam giác, lộ ra vài phần giảo hoạt.

“Không làm phiền Cổ vương và các vị ta có việc đi trước.” Lão nhân gạt đầu cùng Hiên Viên Hạo xoay mình bước về phía đám nam nữ đang dưới sông bắt cá.

“Về thôi.” Hiên Viên Hạo đứng vậy nhìn sắc trời đang ngả sang màu ráng chiều.

“Bọn muội còn chưa tận hứng mà.” Tuyết Lâm hồn dỗi.

“Các muội cứ ở lại chơi đi ta và Hạo Kỳ về trước.” Kỳ Nhi cũng đứng vậy.

“Được hai người về đi, Tiểu Vy chúng ta tiếp tục nhảy.” Tuyết Lâm kéo tay Tiểu Vy chạy vào đám đông, gương mặt hai nha đầu kia rạng rỡ như ánh bình minh, chính giữa đã đốt lên đồng lửa to cháy sáng rực.

“Có chuyện.” Hiên Viên Hạo đi phía trước nói.

“Àn, cảm ơn về chuyện lúc nãy.” Kỳ Nhi bước theo sau gương mặt hơi ngượng ngùng.

“Là ly nước kia.” Hiên Viên Hạo dừng lại quay đầu nhìn nàng, dưới ánh nắng chiều rạng mặt tỏa ra một nét gì đó hơi cô độc.

“Không phải, là vụ người cứu ta thoát khỏi con ngựa kia.” Kỳ Nhi không dừng lại mà đi vượt qua hẳn.

Hiên Viên Hạo nhìn nàng đi phía trước vành tai hơi đỏ, khoe môi mỉm cười đi theo sau nàng bất chợt một cơn gió lùa qua thấy vai nàng hơi rung, Hiên Viên Hạo cởi áo ngoài khác lên cho nàng: “Lạnh không?”

Kỳ Nhi cũng không cảm thấy lạnh dù sao nàng cũng có nội lực trong người chỉ là cứ chỉ ôn nhu kia khiến nàng không nở từ chối, trong lòng mơ hồ sinh ra cảm giác ấm áp, nhẹ gạt đầu nắm lấy áo khoác thật lớn kia cùng hân song song bước về Tuyết Vũ Lâu.

7. Chương 7: Ngày Tháng Hạnh Phúc...kẻ Giả Mạo

Một tháng sau cứ trôi qua yên bình, hẳn vẫn lo chuyện của hẳn mà nàng vẫn làm con heo nhỏ của nàng cứ ăn rồi ngủ, ngủ xong rồi lại ăn thực sẽ thành heo luôn.

Tuyết Lâm từ nửa tháng trước lại sáng chế ra một loại canh gì đó bảo là uống ngon rồi đem đến ọi người, đúng là ngon thật nhưng nàng ta mỗi ngày đều đem ồi người một chén sắp ngán đến chết rồi, mà nếu không uống thì nàng ta lại một khóc hai nháo phiền chết.

Kỳ Nhi ăn xong bữa trưa rồi ra hoa viên đi dạo, vừa ra tới cổng vòm thì nhìn thấy một bóng dáng thoăn thoắt ngồi xổm bên vườn, bên cạnh hai ba nha hoàn đang luống cuống cầm đồ vật này nọ.

“Các muội đang làm gì vậy?” Kỳ Nhi đi tới nhìn thấy là Tuyết Lâm thì không khỏi có chút hiếu kì nên hỏi.

“Bẩm phu nhân, đây là Mạn Liên hoa ở sau núi tiểu thư thấy đẹp nên hái đem về trồng.” Một nha hoàn bên trái nói, nàng ta mặc lục y tay áo lấy dây cột gọn lại tóc búi hai cục tròn tròn như na tra

“Tẩu tẩu, mau xem có đẹp hay không nha?” Tuyết Lâm quay lại nhìn nàng, khuôn mặt toàn là bùn đất hệt như trẻ lên ba đang nghịch ngợm đáng yêu chết được.

“Muội xem thành con mèo hoa rồi.” Kỳ Nhi cười tiến lên đưa tay lau bẩn trên mặt nàng ta.

“A làm dơ tay của tẩu rồi.” Tuyết Lâm cầm tay của nàng lại.

“Được rồi đừng làm nữa, ta thấy muội trồng rất nhiều rồi mau đi tắm rửa đi.” Kỳ Nhi lắc đầu kéo nàng ta dậy, gần đây Tuyết Lâm ngoan hơn rất nhiều không có gì là chán ghét nàng cả cũng thường xuyên làm nũng cùng nàng, bất giác đã xem nàng ta như em gái.

Kỳ Nhi nhìn Tuyết Lâm chạy xa rồi vẫn quay lại vẫy tay với nàng không khỏi mỉm cười cũng vẫy tay lại, nhưng vừa quay lại thì bất gặp hẳn ta đứng phía sau từ lúc nào đang chăm chú nhìn nàng.

Hai người cứ nhìn nhau không ai nói lời nào, Kỳ Nhi bất đắc dĩ lên tiếng trước: “Hôm nay đã làm xong hết mọi việc rồi sao.”

“Đã xong.” Hai người tiến vào một đình viên nằm giữa hoa viên, trên bàn có trái cây và một ít điểm tâm còn có cả một ấm trà còn nóng bốc khói tỏa hương thơm ngát, hẳn thực sự là tiết kiệm chữ như vàng nói vô cùng ít.

“Chuyện năm ngày trước ta nói với huynh đã suy nghĩ xong chưa?” Kỳ Nhi cầm một khối điểm tâm cho vào miệng thỏa mãn mà gật đầu.

Hiên Viên Hạo nhú mày không nói gì, nhìn nàng ăn điểm tâm thôi cũng khả ái như vậy thật muốn kéo nàng qua đút thêm một khối nữa, nhưng hẳn thất thần suy nghĩ thì tay đã lấy một khối mai hoa cao đưa đến bên miệng Kỳ Nhi.

Kỳ Nhi vô tư há mồm ra ngoạm lấy phồng hai má lên nói: “Ta biết huynh ghét người trung nguyên, nhưng ta muốn trở về thăm người thân và bằng hữu.”

“Một tháng nữa.” Hiên Viên Hạo lại cầm một khối lên uy nàng, gần đây hình ảnh trong đầu hẳn đều là nàng, nàng hoạt bát, nàng trẻ con, nàng hồn nhiên vô tư đều chiếm trọn tâm trí của hắn, mà hình ảnh của Tiểu Kỳ trong lòng hắn ngày càng nhạt hẳn không muốn như thế nhưng không cách nào ngăn cản được.

“Thành giao.” Kỳ Nhi biết hắn nói như thế chính là đồng ý rồi nên cũng không nhiều lời nữa, tự rót một chén trà đưa qua cho hắn lại rót một chén uống một ngụm, hương trà lan tỏa trong miệng thơm ngát khiến người hạnh phúc.

Hiên Viên Hạo nhận chén trà nàng đưa qua không uống mà chăm chú nhìn nàng, ánh mặt trời ban trưa không gay gắt ánh lên những tia màu vàng chiếu lên khuôn mặt trắng nõn, giống như nàng dù ở bất cứ đâu cũng có thể tỏa sáng, khiến người xung quanh phải lóa mắt nhìn theo.

...

“Gia đây là loại lụa mới nhất vừa được làm ra chất liệu mềm mịn rất nhẹ, hoa văn được thiêu tinh xảo khéo léo là hàng thượng phẩm.” Lưu lão bản đưa lên một cây vải kéo ra trước mặt nàng và hắn.

Hiên Viên Hạo và hắn đang tuần tra sinh ý trong thành Biệt Vân, trong thành có hơn ba cửa hiệu vải thuộc Tuyết Vũ Lâu nghe đâu trong trung nguyên cũng có nhưng là do người khác quản lý, từ sáng sớm hắn liền kéo nàng đi ra từ lâu dùng điểm tâm rồi dắt nàng đi tra xét.

Đây là cửa hàng cuối rồi các cửa hàng cách nhau rất xa ban đầu còn thấy hứng thú nhưng dần lại chán chết, hắn lo bàn chuyện cùng các lão bản nàng không biết gì chỉ có thể đứng một bên nghe mà thôi, “Oa...” Kỳ Nhi vươn vai ngáp một cái thật to, mọi người xung quanh nghe thấy tiếng đều nhìn qua nàng, Kỳ Nhi hơi chột xấu hổ nên đứng vậy đi lại một chỗ để vải dù sao cũng là chỗ đông người.

“Một sao?” Hiên Viên Hạo bàn xong chuyện cùng Lưu lão bản đi tới phía sau nàng nhẹ giọng hỏi trong đó còn có một chút ôn nhu.

“Ta ở đây không làm gì cả? chỉ có đứng xem thôi nên hơi chán, không cần quan tâm cứ đi lo chuyện của huynh đi.” Kỳ Nhi cầm lên một cây vải, là loại mà nàng thấy vào tháng trước lúc lễ tình nhân, đưa tay sờ thử mềm mại như tơ tằm ấy, hoa văn thêu cũng rất khéo đóa phù dung lớn nằm giữa xung quanh là các họa tiết hình dây trang trí, thanh nhã vô cùng.

“Thích nó.” Hiên Viên Hạo đưa tay sờ thử khúc vải cũng cảm thấy ưng ý, là hàng tốt hoa văn cũng tương đối.

“uhm, hoa thêu rất đẹp trên nền vải xanh nhạt xung quanh là các họa tiết nhỏ nằm xung quanh tôn lên nét đẹp của hoa.” Kỳ Nhi gật đầu tán thưởng, quay lại vẫn là thấy một đôi mắt sáng đang nhìn chăm chăm mình tâm nghĩ: gần đây hẳn cứ hay nhìn nàng a, không biết phải cảm giác hay không nhưng khi hắn nhìn như vậy nàng như một con thỏ bị sói nhìn ấy không được tự nhiên chút nào.

“Lưu lão bản.” Hiên Viên Hạo hướng lại quầy tính tiền gọi,

Lập tức một lão nhân chạy lại chỗ hay người: “Gia không biết có chuyện gì.”

“Ta....” Hiên Viên Hạo chưa lên tiếng thì đã có một giọng nữ lạnh lạnh cất lên sau lưng.

“Oa, thật đẹp thêu thật tinh xảo, còn rất mềm nữa lão bản khúc vải này bao nhiêu ta muốn mua.” Một vị cô nương tuổi chừng mười bảy mười tám như nàng chạy lại, đưa tay hết sờ rồi lại nắm tấm vải trên tay nàng khen không ngớt lời.

“Cô nương, khúc vải này đã được hai người này chọn trước.” Lưu lão bản cười ôn hòa trả lời cô nương kia.

“Lão bản đừng không biết điều, được tiểu thư nhà ta chọn trúng là phước của người rồi mau ra giá đi.” Nha hoàn phía sau nàng ta cậy thế chủ mà hống hách lên tiếng.

“Vây,...” Lưu lão bản thấy một nha hoàn mà cũng có thể hống hách như vậy thì hẳn là người có quyền thế, nhưng cây vải này là chủ nhân của hắn chọn trước sau có thể cho nàng bèn đưa ánh mắt sang hai người.

Kỳ Nhi nhú mày ném lại một câu rồi bước ra ngoài: “Thật kiêu căng.” nàng không muốn hơn thua cùng những hạng người này chỉ thêm phiền toái.

“Nha đầu người đứng lại dám nói bốn tiểu thư kiêu căng sao?” Vị tiểu thư kia nghe xong hùng hồn chạy tới trước mặt Kỳ Nhi bộ mặt hung hăng chất vấn.

“Ta có nói là người sao, hay người tự bản thân nhận mình là kiêu căng, chó khôn không ngăn đường chủ tránh qua một bên đi.” Chọc tới nàng sao, Kỳ Nhi nàng là ai là người dễ trêu chọc vậy sao, làm tức chết người cũng không đền mạng a.

Xung nghe thấy nữ nhân cãi nhau thì xúm lại xem, nghe Kỳ Nhi nói thế ai cũng ôm bụng cười ha hả, vị tiểu thư kia thì vừa thẹn vừa tức đến mặt cũng chuyển sang màu đỏ hung hăng trừng mắt nhìn Kỳ Nhi: “Xú nha đầu người dám mắng ta, người có biết ta là ai không?”

Kỳ Nhi cười khẩy nhướn hàng mi lá liễu xinh đẹp, tỏ vẻ khinh thường: “Người là ai nào?”

Vị tiểu thư kia hùng hồn nói ánh mắt tràn đầy kiêu ngạo: “Ta là Lâm Tú Tú đệ nhất hoa khôi của Mãn Nguyệt Lâu.”

Ax, đệ nhất hoa khôi Mãn Nguyệt lâu đây sao, nàng chỉ mới đi hơn một tháng thôi nha Tử Như tỷ tuyển “hàng” này làm hoa khôi sao, có trời mới tin á không chừng ông trời cũng không thêm tin đâu.

“Khụ Khụ.” Trong lúc nhất thời Kỳ Nhi bị sắc nước bọt ho không còn, đang cố gắng bình ổn cảm xúc nén cười thì một cánh tay đưa ra sau lưng nàng vỗ nhẹ cho nàng thuận khí.

“Không sao chứ.” Hiên Viên Hạo nhìn nàng, sau khi nghe nàng ta là hoa khôi cái gì đó của Mãn Nguyệt Lâu liền hình như đang cố kiềm chế, hình như là cười.

“Người là hoa khôi Mãn Nguyệt Lâu.” Kỳ Nhi tay run run chỉ nàng ta, thật ra là do nén cười quá nên mới thế nhưng không ngờ Lâm Tú Tú tưởng nàng do sợ hãi nên trên mặt càng thêm đắc ý.

“Phải, người sợ rồi sao khôn hồn thì mau xin lỗi tay niệm tình người không hiểu chuyện ta sẽ cho qua.” Lâm Tú Tú ánh mắt ngạo mạn nhìn thẳng vào Kỳ Nhi cả người đang run rẩy trước mặt mình.

Phải nén, phải nén lại chuyện này thú vị nha phải đùa chết nha đầu kia, không thể cười, Kỳ Nhi vô thức đưa tay nắm lấy vạt áo lại nắm nhầm tay của tay của Hiên Viên Hạo, là do hắn cố ý đưa tay vào cho nàng nắm lấy, Kỳ Nho cũng không buông ra mà còn nắm chặt thêm để nhìn cười nên toàn thân run rẩy hơn nữa nàng hơi cuối đầu không nhìn rõ biểu tình.

Hiên Viên Hạo tưởng là nàng sợ thất bèn đưa một tay ôm lấy nàng nhẹ giọng nói: “Ta sẽ bảo vệ nàng.” Hiên Viên Hạo biết nàng là người của Mãn Nguyệt Lâu nhưng không biết thân phận thực sự, tưởng nàng chỉ là một ca vũ nên khi nghe tin hoa khôi trong lâu của mình tới mà run sợ, hắn nghe nói Mãn Nguyệt Lâu quy tắc rất nghiêm.

Kỳ Nhi chấn kinh ngược lên nhìn hắn, bốn mắt giao nhau trong mắt hắn là ôn nhu cùng lo lắng nhưng lại kiên định dị thường không có một tia do dự, Kỳ Nhi mỉm cười cũng nhẹ giọng đáp trả: “Ta không phải sợ.”

“Mãn Nguyệt Lâu sao, nghe nói rất nổi tiếng trong kinh thành Thùy Thiên Quốc.”

mọi người bắt đầu bàn tán xôn xao: “Có phải đệ nhất thanh lâu duy nhất bán nghệ không bán thân không.”

“Nghe nói Cẩm Chương mẫn Nguyệt – nhị thư kí mẫn nguyệt lâu gét ng ko đổi sắc mặt a~.”

“Ta còn nghe nói đệ nhất sát thủ trong hắc đạo cũng là khách quen nơi ấy có quan hệ rất thân thiết với lão bản trong đó.”

“Thế là gì, ta còn nghe nói đệ tử duy nhất của Y Tiên Lăng Diệt Thần cũng người trong Mãn Nguyệt Lâu.”

“Không chỉ bạch đạo thôi đâu ngày cả hắc đạo cũng có, điển hình là Tả Hộ Pháp Hỏa Phụng cũng chạy đến đó.”

Lâm Tú Tú đắc ý chưa hết thì đã có một câu làm nàng xanh mét mặt mày: “Nhưng ta chưa từng nghe nói trong Mãn Nguyệt Lâu có đệ nhất hoa khôi nha.”

“Đúng vậy, nghe nói trong đó toàn là kỳ nữ trên giang hồ, muốn vào đó phải có tài năng hơn những nữ tử bình thường khác.”

“Trong đó có một Tuần Thú Sư tên cái gì...cái gì Thiên...là Tiểu Thiên Sư nàng có tài hàn phục bất kể con thú nào vào tay nàng đều trở nên ngoan ngoãn lạ thường.”

“Nghe nói Trong đó gần đây còn xuất hiện thêm vài nữ nhân tài mạo song toàn nhưng chưa ai biết thực sự lai lịch các nàng là ai cả.”

“Còn Lâm Tú Tú gì đó ta chưa từng nghe tới.”

Mặt mày của Lâm Tú Tú lúc này có thể nói là khó coi đến cực điểm, nàng ta quát lên: “Bọn đầu gối các người, không biết phân biệt tốt xấu, có mắt không trông...”

Không đợi nàng ta nói xong Kỳ Nhi thản nhiên lên tiếng: “Người có chứng cứ gì chứng minh người là người của Mãn Nguyệt Lâu.”

“Ta có giấy bán thân của Lâu.” Lâm Tú Tú đắc ý giơ tờ giấy trước mặt Kỳ Nhi mà quơ quơ.

“Vậy người thuộc điện nào cung nào.” Kỳ Nhi không thèm nhìn tờ giấy chỉ cười như không cười nhìn nàng ta.

“Cái gì mà điện nào cung nào?” Lâm Tú Tú ánh mắt đầu khó hiểu.

Kỳ Nhi thấy mắt ý cười càng sâu, xem ra nàng này không biết từ đâu có được giấy bán thân của lâu rồi nghe tin Mãn Nguyệt Lâu nổi tiếng nên đem ra khoe khoang, dù sao cũng chỉ là bán nghệ không bán thân nên mới dám làm liều đây mà, hơn nữa nàng ta hình như không có cập nhật tình tức hay sao ý, từ hơn một tháng trước đã sửa nội quy của lâu rồi mà.

“Người là người trong Mãn Nguyệt Lâu tại sao không biết trong lâu có gì.” Kỳ Nhi cười hỏi.

“Ta,...ta đi ngao du đây đó nên biết trễ là đúng thôi.” Lâm Tú Tú không cho là đúng gân cổ cãi lại.

“Hừ, còn dám giả mạo sao, Mãn Nguyệt Lâu từ hơn một tháng trước đã phân chia ra Ngũ Cung Tứ Điện bao gồm: Kim Cung, Mộc Cung, Thủy cung, Hỏa cung, Thổ cung, Hắc Âm điện, Quang Điện, Lợi Điện, Phong Điện, là người của Mãn Nguyệt Lâu còn không cái này còn dám tự xưng sao.” Kỳ Nhi ánh mắt khinh thường nhìn nàng ta.

“Thì ra là giả mạo.”

“Ta biết ngay từ đầu mà người đánh đá như thế làm sao vào được Mãn Nguyệt Lâu.”

“Các người....các người chờ đó ta sẽ còn quay lại.” Lâm Tú Tú thấy mọi chuyện đều quay về mình liền nhanh chân bỏ chạy cùng nha hoàn.

“Nè, đệ nhất hoa khôi cô nương không lấy khúc vải nữa hay sao.” Kỳ Nhi hai tay chấp thành loa để trước miệng hô lớn.

Hiên Viên Hạo nhìn nàng cười lắc đầu, nắm lấy tay nàng kéo đi tiện tay còn cầm theo khúc vải trong tiệm.

Mọi người cười ha ha nhìn nàng ta chạy xong ai cũng lộ ra vẻ mặt khinh thường làm kỹ nữ trong thanh lâu mà cũng giả mạo thật hết biết, nhưng mà kỹ nữ như trong Mãn Nguyệt Lâu muốn không có người giả danh cũng khó, mọi người sức nhớ ra cô nương khi này hình như rất rành về Mãn Nguyệt Lâu.

Khi quay lại thì người đã biến mất còn đâu, mọi người tự tản ra ai làm việc đấy phố phường lại trở về khung cảnh náo nhiệt như lúc đầu.

....

“Trời còn sớm chúng ta đi lên núi chơi đi.” Kỳ Nhi tay ôm khúc vải hăng hái nói, cũng may lúc này là không có Zổ tỷ và Tử Như tỷ ở đó không thì cho nàng ta ghen chết luôn, có Minh Châu muội và Tử Dương muội thì nàng ta thành đầu heo rồi, nghĩ đến đó Kỳ Nhi nhin không được lại cười ha ha.

Hiên Viên Hạo bắt đắ dĩ nhìn nàng cười đến không thở nổi bèn đưa tay tiếp tục thuận khí cho nàng, ôn hòa nói: “Được.”

Kỳ Nhi cảm thấy Hiên Viên Hạo gần đây đối xử với nàng rất tốt không lạnh lùng như lúc đầu nữa, ít ra phu quân như vậy cũng không tồi có thể xem xét lại.

“Muốn ăn gà rừng nướng, huynh đi bắt vài con dùm ta được không.” Kỳ Nhi đi sánh vai cùng Hiên Viên Hạo mỉm cười nhìn hắn, chặc hạo tuần tú nha.

“Được” Hiên Viên Hạo ôn nhu nhìn lại nàng, bất giác đã xem nàng như thê tử thật sự của mình.

Hai người đi đến chiều tà mới quay về nhà, vừa về tới thì thấy một nam tử cùng một cô nương đang ngồi trong đại sảnh, cô nương kia thanh tú mỹ lệ đáng người nhỏ nhắn nhưng sao gương mặt cô ta nhìn hơi quen nhỉ.

Bên cạnh là Tiểu Vy đang đứng châm trà thấy hai người liền tiến lên nói: “Gia, người này nói đã kiếm được người Gia cần tìm.”

Kỳ Nhi nhìn sang rõ ràng thấy hắn run lên một chút rồi lại trấn tĩnh như thường. Hiên Viên Hạo không nói gì chỉ gật đầu rồi đi lên ghế chủ vị ngồi xuống.

Kỳ Nhi nhìn quanh một chút cảm thấy chuyện không liên quan đến mình liền rời đi

“Người là cổ vương Hạo Kỳ.” Nam tử đứng lên chấp tay với Hiên Viên Hạo.

Hiên Viên Hạo gật đầu nhìn lướt qua nam tử chừng bốn mươi tuổi dáng gầy yếu, nhưng khí độ trầm ổn hẳn là người luyện võ, cô nương bên cạnh thanh tú, đôi mắt sáng ngời bên hông của nàng có đeo một quả cầu nhỏ khá bắt mắt.

Nam Tử thấy Hiên Viên Hạo nhìn vào nữ nhân liền tiến lên nói: “Cổ Vương người ngài muốn tìm chính là nàng ta.”

Hiên Viên Hạo nghe nam tử nói xong thì ngạc nhiên vô cùng ánh mắt vừa rời khỏi cô nương kia lại quay lại đánh giá tỉ mỉ thêm một lần nữa : Hắn chỉ phái Lục Minh đi tìm một người con gái tên Tiểu Kỳ, từng ở căn nhà trúc ở núi Phong Nhai còn tự mình vẽ lại một bức họa của nàng cho dễ tìm, nhưng nữ nhân trước mắt này thật sự là Tiểu Kỳ của hắn sao, tại sao hắn lại không có một chút cảm giác thân thuộc nào, hoàn toàn là một người xa lạ.

Cô nương tên Tiểu Kỳ kia ngẩn đầu lên nhìn Hiên Viên Hạo ánh mắt tha thiết lại mang một chút bị thương.

“Có chứng cứ gì?” Hiên Viên Hạo nâng lên chén trà uống một ngụm, nói.

“Điều kiện của nàng ta hoàn toàn phù hợp, gương mặt giống y chẵn trong bức vẽ, tuổi cũng vừa đúng cũng đã từng ở trong căn nhà tre tại Phong Nhai.” Nam tử gương mặt lấy lòng kéo cô nương kia đến trước mặt Hiên Viên Hạo.

Hiên Viên Hạo nhíu mày tỏ vẻ chán ghét hắn không thích người trung nguyên đến gần mình: “Cởi áo ra.”

Một câu nói khiến cho cả nam tử lẫn cô nương kia đều kinh hãi, nhưng nam tử trấn định lại rất nhanh gương mặt cười hèn mọn nói: “Cô Vương ngài xem nơi đây là đại sảnh, dù ngài có ưng ý thì cũng đừng làm Tiểu Kỳ xấu hổ...”

Không cho nam tử nói hết Hiên Viên Hạo lạnh lùng lên tiếng: “Cởi ra.” Tiếng nói âm hàn khiến người rét run.

Nam tử cho cô nương kia một cái liếc mắt, lui về phía sau một đoạn xoay người lại đưa lưng về phía bọn họ, cô nương kia e thẹn nhìn Hiên Viên Hạo gương mặt ửng hồng mỹ lệ chận rãi đưa tay lên cởi đai lưng rồi đến áo ngoài, áo trong xuống.

Hiên Viên Hạo từ đầu đến cuối chỉ lạnh nhạt nhìn nàng ta không một tia biểu tình nào khác, cái hấn muốn xem là trên vai trái của nàng có một cái bột màu xanh hay không.

Nhưng ngay khi cái áo tuột khỏi vai Hiên Viên Hạo nhúu mày nhìn kỹ vai nàng, thì trong chớp mắt cô nương kia tỏa ra sát khí mãnh liệt nhanh như chớp chụp lấy quả cầu bên hông bóp mạnh rồi ném về phía Hiên Viên Hạo, gương mặt thanh tú biến thành quỷ dạ xoa.

Khoảng cách quá gần hơn nữa tâm trí Hiên Viên Hạo đều tập trung muốn xem cái bột trên vai nàng nên không hề có phòng bị, bột phấn trong quả cầu toàn bộ đều rơi thẳng vào người hấn, nhưng cũng trong cái chớp mắt đó Hiên Viên Hạo vung tay tung ra một chưởng đánh thẳng vào ngực nữ nhân, nàng văng xa ra ba thước phun ra một ngụm máu lớn rồi tuyệt khí.

Nam tử nghe tiếng nổ nhỏ biết là nữ nhân đã hành động liền nhanh tay huy kiếm về Hiên Viên Hạo, Hiên Viên Hạo vung tay trái cản kiếm tay phải vận kinh lực đánh thẳng vào thiên linh cái của nam nhân, nam nhân bị đánh văng ra lại xoay người ném ám khí về phía Hiên Viên Hạo.

Sau hai lần vận nội lực độc tố của bột phấn đã lan tràn toàn bộ kinh mạch khiến hấn lão đảo ngã xuống ghế, cũng vì vậy ám khí thay vì nhắm thẳng vào tim và giữa chân lại trúng vào vai và vách tường phía sau, trong cái rủi vẫn có cái may.

Tứ Nương đang định đi hỏi Hiên Viên Hạo về số vải dóc mới chuyển đến thì nghe tiếng nổ nhỏ, lập tức phi thân vào đại sảnh nhìn thấy chính là hai cổ thi thể nằm trên sàn xung quanh là thi thể của các nha hoàn, mà chủ tử của nàng đang bị thương ngồi trên ghế: “Gia ngài không sao chứ.”

“Người đâu, người đâu..” Tứ Nương hét to lên.

Bọn hộ vệ nghe thấy tiếng liền nhanh nhẹn chạy tới, Tiểu Vy thấy vậy lập tức chạy đi báo cho Kỳ Nhi.

Kỳ Nhi sau khi rời khỏi đại sảnh thì nhàn nhã đi dạo vòng vòng trong hoa viên, xung quanh có hoa có bướm ánh trăng nhẹ nhẹ, dạo xong vài vòng Kỳ Nhi đang định trở về phòng thì.

“Tẩu tẩu đang làm gì vậy?” Giọng nói nhẹ nhàng nũng nịu từ phía sau truyền tới.

Kỳ Nhi quay lại thấy Tuyết Lâm cùng một nha hoàn đang đi tới chỗ nàng: “Chỉ là đi dạo thôi, còn muội.” Kỳ Nhi lắc đầu ánh mắt bị thu hút bởi một đóa hoa màu xanh, nàng cúi xuống nâng nó lên một hương thơm dịu nhẹ tràn vào trong mũi.

“Thì ra là sống được này.” Tuyết Lâm cũng đi đến ngồi xuống bên cạnh nàng đưa tay nâng lên một đóa hoa khác.

“Nó là Mạn Liên sao.” Kỳ Nhi quay sang nhìn Tuyết Lâm thấy nàng cũng đang nhìn mình.

“Tẩu tẩu nơi này ban đêm sẽ có côn trùng chúng ta vào phòng nói tiếp, muội kể cho tỳ nghe truyền thuyết về nó.” Tuyết Lâm đứng vậy kéo tay nàng đi.

Hai người đang định bước vào phòng thì có tiếng bước chân chạy gấp tới: Kỳ Nhi than khổ hôm nay là ngày kị với cái phòng hay sao mà cứ muốn bước vào phòng là có người tìm nàng.

Tiếng bước chân gấp gáp người chạy tới là Tiểu Vy hình như nhìn thấy hai người thì khẩn cấp hô to: “Phu nhân, gia gặp chuyện rồi.”

Kỳ Nhi đưa tay đỡ lấy nàng vuốt lưng cho thuận khí: “Hạo Kỳ thế nào?”

Tiểu Vy bắt lấy tay nàng hít sâu một hơi nói: “Gia bị hai người vừa đến ám toán, được Tứ Nương và vài nha định đưa vào thư phòng rồi...”

Buồng nàng ra Kỳ Nhi chạy như bay đến thư phòng, phía sau Tuyết Lâm cũng nhẩn mày nhúu mặt chạy theo.

Đẩy cửa thư phòng ra bên trong đã có không ít người đang đứng, Hiên Viên Hạo nằm trên trường kỷ gương mặt xám đen hiển nhiên là trúng độc, bên cạnh là Tứ Nương và đại phu đang ngồi bắt mạch.

Mọi người thấy Kỳ Nhi vào liền hành lễ: “Phu nhân.” Kỳ Nhi chỉ gật đầu cùng mọi người rồi đi đến ngồi xuống giường nhìn chăm chú gười chỉ mới cùng nàng từ trên núi về chưa được một canh giờ.

“Đại phu mạch như thế nào?” Kỳ Nhi đưa tay kéo chần lại cho Hiên Viên Hạo.

“Phu nhân thứ lỗi lão phu học nghệ không tinh, không tìm ra đây là loại độc gì!” Đại phu chấp tay đứng vậy cáo từ.

“Tứ Nương người lấy cho ta một chậu nước ấm đi, mọi người cũng ra ngoài hết đi.” Kỳ Nhi quay sang cười nhìn Tứ Nương, nàng muốn tự mình kiểm tra.

Đợi mọi người đi rồi nàng kéo tấm chăn ra bắt đầu kiểm tra cổ và ngực của hần tất cả đều bình thường không có gì cả, nhưng khi nàng kiểm tra tay thì các móng đều là màu đen và bắt đầu rỉ máu, khi nàng ngẩng đầu lên thì bắt gặp đôi mắt của hần cũng đang chảy máu.

Nàng đưa tay bắt mạch cho hần khi huyết hỗn loạn mạch lúc có lúc không, mặt hần càng ngày càng đen lại, Kỳ Nhi đang định kiểm tra miệng hần thì cửa bị đẩy vào là Tứ Nương.

“Phu nhân nước nóng đây, Phu nhân đừng lo lắng chúng ta có thể cho người đi tìm Y Tiên Lăng Diệt Thần.” Tứ Nương đặt chậu nước bên chiếc bàn cạnh giường Tứ Nương nhẹ giọng an ủi.

Y Tiên Lăng Diệt Thần...Y Tiên....đúng rồi tại sao nàng lại không nghĩ ra cơ chứ nàng có thể gửi thư về nhờ tỷ muội tìm giúp, Kỳ Nhi đứng vậy quay qua Tứ Nương: “Tứ Nương lấy cho ta một bộ y châm.” Việc nàng cần làm bây giờ là giữ cho độc tính không được phát tác ra thêm nữa.

Tứ Nương nghe xong nhanh nhẹn chạy ra ngoài không bao lâu đã mang một bao châm gần ba mươi đưa cho Kỳ Nhi: “Phu Nhân châm đây.”

Kỳ Nhi nhận lấy bảo nàng ra ngoài và dặn mọi người ai cũng không được vào trong này, trong phòng chỉ còn lại nàng và hần, Kỳ Nhi mở bao châm ra bên trong có các loại châm dài, ngắn, lớn, nhỏ khác nhau, rút ra một cây tương đối dài mảnh châm vào ngay huyết bách hội của Hiên Viên Hạo.

Cứ châm như vậy qua hơn nửa canh giờ, mọi người đa phần đã tập trung hết ngoài cửa phòng lo lắng nhìn chằm chằm vào trong.

“Tẩu tẩu đã trong đó hơn nửa canh giờ rồi.” Tuyệt Lâm lo lắng đi qua đi lại.

“Tiểu thư yên tâm đi, phu nhân làm vậy hần là có nguyên nhân mà.” Tiểu Vy hai tay nắm chặt lấy nhau cũng lo lắng không kém.

“Phu nhân chắc chắn sẽ cứu được Gia.” Tứ Nương tiến lên vỗ vai hai nha đầu đang lo lắng đi qua đi lại làm nàng cũng chóng mặt.

Kỳ Nhi bên trong cũng chả khá hơn bọn họ, mồ hôi đã thấm ướt áo của nàng trên đầu, vai, tay, ngực của Hiên Viên Hạo đã đầy các kim châm.

“Được một phần ba rồi, bắt đầu từ giây phút này mới là giai đoạn quan trọng nhất.” Kỳ Nhi nhẹ nhàng thu lại số châm trên người Hiên Viên Hạo rút hai cây bạch trâm trên đầu, khẽ dùng nội lực xoay phần đuôi trâm, trên đầu trâm xuất hiện một khe hở bên trong là những cây châm mảnh như tóc, dài bằng một bàn tay người có ánh kim lấp lánh.

Kỳ Nhi rút ra bên trong một cây, cây châm khi nhìn đơn độc càng mảnh hơn nếu không nhìn kỹ sẽ rất khó thấy xung quanh tỏa ra ánh kim nhạt, nàng tay vận nội lực làm cho kim châm nóng lên phải giữ ở nhiệt độ như thế đến khi châm vào mới được thả ra.

Cầm Kim châm trong tay Kỳ Nhi đầu đầy mồ hôi gương mặt đã bắt đầu trắng bệch khẽ mỉm cười nhìn Hiên Viên Hạo: “Phu nhân của huynh không có tài diệu thủ hồi xuân như Triệu Tiểu Xuân, cũng không thể giống Mộc Lăng cướp đoạt người từ tay Diêm Vương, lại càng không thể giống lục chủ tử Lâm Tề Được Vương gạt đầu Diêm Vương không dám giữ...”

Kỳ Nhi châm vào huyết thần đình, lại rút ra thêm hai cây nữa làm nóng rồi châm vào huyết thái dương và nhĩ môn: ” Nhưng ta dám bảo đảm có ta ở đây Diêm Vương hay ngọc hoàng đại đế cũng đừng hòng mang huynh đi.”

Qua hơn một canh giờ nữa bên ngoài đã sốt sắn đến muốn tông cửa vào, Kỳ Nhi lại thông thả thu châm về bạch trâm, gương mặt nàng đã trắng bệch không còn chút máu đã hao tổn bảy phần nội lực nàng chỉ còn có thể yếu ớt nói: “Tứ Tương... Tiểu... Vy.”

Tiếng nói tuy nhỏ nhưng cũng đủ để cao thủ như Tứ Tương nghe thấy, nàng vẫn luôn chăm chú xem động tĩnh trong phòng vừa nghe phu nhân gọi liền lập tức xông vào: “Phu nhân có chuyện gì,...người làm sao vậy.”

“Ta không...sao.” Kỳ Nhi mỉm cười với Tứ Nương nhưng nụ cười của nàng khó coi vô cùng, rồi thấy Tiểu Vy chạy vào nàng đưa tay vẫy vẫy kêu nha đầu kia lại: “Tiểu Vy đỡ ta về phòng, Tứ Nương cho Hạo Kỳ uống cái hai viên thuốc này, chăm sóc cho cẩn thận.”

“Vâng phu nhân.” Tứ Nương là người đã kinh qua nhiều chuyện nên nếu phu nhân đã không muốn nói nàng thân tới tới cũng thế ép hỏi.

Kỳ Nhi được Tiểu Vy đỡ về phòng nàng cũng không nằm xuống mà kêu Tiểu Vy đỡ nàng đến bàn trà đem giấy bút ra, nàng biết một phong thư ghi rõ tình trạng của Hiên Viên Hạo hỏi luôn tình trạng của ca ca và hỏi thăm Lê Phong tỷ đã đều tra như thế nào.

Kỳ Nhi viết xong tự tay mình buộc vào chân của Tiểu Vũ dặn dò “hâm dọa” nó một trận xong thì trở về giường nằm xuống, nàng cần phải tịnh dưỡng càng nhiều càng tốt Ngân Kim Lộ chỉ có thể bảo trụ kinh mạch hần trong một trăm ngày, việc truy tìm tin tức của Y Tiên cũng không phải dễ.

* * *

Qua hơn năm ngày sau nàng cuối cùng cũng nhận được thư do Tiểu Vũ đem về: Khi mở thư ra thứ làm nàng kinh ngạc không phải là phương thuốc giải độc nàng trong thư mà là người viết đơn thuốc này chính là đệ tử của Y Tiên Lăng Diệt Thần Tử Dương muội muội của nàng...ha ha ý trời ý trời mà các tỷ muội của nàng xuyên hết rồi hơn nữa ai cũng danh chấn giang hồ.

Trong thư viết là chỉ cần tìm đủ vị thuốc chia làm ba lần cho người trúng Hắc Diện Độc uống sẽ khỏi hoàn toàn, thì ra là Hắc Diện Độc à, trong thư viết Tử Dương sẽ thay nàng tìm các dược liệu còn lại riêng Hàn Liên Thảo phải do nàng tự lấy vì nàng ta cũng không có cách nào lấy được.

Hàn Liên Thảo toàn thân một màu đen, hoa đen nhưng nhụy lại màu trắng, thân mềm dẻo gai mọc đầy thân nhựa của nó cũng là kịch độc, Hàn Liên Thảo sống trong Hàn Đàm tại phía bắc Miêu Cương bên dưới vực Đoạn Trường.

Hàn Đàm lạnh thấy xương, cả cái Hàn Đàm đều là màu đen sâu không biết đáy, vì chưa ai dám xuống đó, tuy bên dưới có Hàn Liên Thảo là dược quý hiếm nhưng cũng không ai muốn mạo hiểm tính mạng của mình.

Tử Dương đưa cho nàng Viêm Liệt dược để chống hàn chỉ có thể duy trì nửa canh giờ, và thuốc mỡ bôi toàn thân để hạn chế độc của nhựa Hàn Liên, nàng viết thêm một lá thư gửi cho Tử Dương: Muội cứ tìm được, khi nào tìm đủ hãy đưa cho Tiểu Vũ nó sẽ biết tìm tỷ ở đâu, tỷ sẽ xuất phát đi Hàn Đàm cảm ơn dược của muội...

...

Sắc mặt của hần đã không còn tái đen như trước nữa, nhờ Kim Ngân Lộ mà Hiên Viên Hạo đã khá hơn rất nhiều, sau lần thi châm đó hần cũng thanh tỉnh đôi ba phần chỉ là cặp mắt không thể nhìn thấy nữa.

Kỳ Nhi bước vào phòng tay cầm một ít cháo thịt bằm do nàng nấu đem đến bên giường: “Huynh đã khỏe hơn chưa ăn chút cháo đi, ba ngày sau chúng ta đi Hàn Đàm tìm Hàn Liên Thảo.”

“uk, cảm ơn nàng.” Hiên Viên Hạo đón lấy chén cháo nàng đưa qua tự cầm lấy ăn.

Kỳ Nhi thấy hần ăn mà cũng vất vả như vậy liền đoạt lại chén cháo trong tay hần: “đưa đây huynh ăn như vậy đến khi nào mới xong.” Kỳ Nhi múc một muỗng thổi nguội đưa qua cho hần.

Hiên Viên Hạo cũng không phản đối ăn hết chén cháo cầm lấy khăn tay nàng đưa lau miệng xing mới hỏi: “Khi nào xuất phát.”

“Ba ngày sau.” Kỳ Nhi thu dọn chén bát bước ra ngoài.

“Tứ Nương.” Hiên Viên Hạo ngồi trên giường hướng ra cửa gọi.

“Gia có gì phân phó.” Tứ Nương từ ngoài bước vào đến trước giường.

“Ta phải rời khỏi một thời gian, mọi chuyện sẽ giao lại cho ngươi.” Hiên Viên Hạo lạnh lùng nói, rút ra một con ấn của người thay quyền đưa cho Tứ Nương.

Tứ Nương cung kính nhận lấy quỳ xuống đáp: “Vâng, Gia yên tâm Tứ Nương không để ngài thất vọng.”

Tứ Nương nói xong đứng vậy bước ra ngoài chưa được bao lâu thì Kỳ Nhi đã đi vào phòng tay cầm theo một đĩa hoa quả do chính tay nàng ộp lạnh: “Huynh xem...à huynh ăn thử coi ngon không.”

Gương mặt lạnh lùng khi nãy nhìn Tứ Nương đã thay bằng nụ cười ấm áp ôn nhu: “Ta không sao nàng không cần kiêng kị như vậy.”

“Ăn, huynh mau ăn thử xem.” Vừa nói vừa dứt một miếng lê vào miệng hắn.

“Rất ngọt.” Hiên Viên Hạo mỉm cười đưa tay sang ôm lấy eo Kỳ Nhi.

“Đừng nháo, mau nghĩ ngơi đi ba ngày sau phải lên đường rồi.” Kỳ Nhi cười cũng không đẩy bàn tay hắn ra chỉ đánh khẽ.

Hai người trò chuyện thêm một lát Kỳ Nhi liền một khuyên hai dọa hắn mới chịu ngoan ngoãn mà nằm ngủ, nàng cũng không có việc gì bèn đi ra ngoài dạo, phía sau Tuyệt Vũ Lô có một dãy đất trống nàng trồng một ít thảo dược, nên định ra đó hái vài cây đem vào sắc cho Hiên Viên Hạo uống xem có khá hơn chút nào không.

8. Chương 8: Miêu Nhi Nhớ Ta Không...chuyến Đi Hạnh Phúc...hàn Đàm

Lúc Kỳ Nhi đi tới khu vườn nhỏ của nàng thì trời cũng tối rồi cũng may là có đem theo đèn lồng, vườn này cũng nhỏ thôi rộng chừng bốn mét vuông dài chừng sáu mét ă, nhỏ không nhỏ mà lớn thì cũng không quá lớn.

“Hửm,...Hắc Tu nở hoa rồi thật tốt nha, cái này có mùi thơm có thể đuổi côn trùng chuyển đi này rất cần nó a

.” Kỳ Nhi đặt đèn lồng xuống một bên đưa tay hái mấy đóa Hắc Tu vừa nở, hoa này chỉ nở khi trời vừa sập tối qua thêm một canh giờ liền tàn.

“wồ zồu guò le nǐ de shēn.....” Kỳ Nhi vừa hái được vừa ngâm nga bài Hồng Tuyết Liên, “sột soạt” một tiếng động nhẹ truyền đến cái tai của nàng giật giật nghe thấy động tĩnh phát ra.

Kỳ Nhi ngẩn đầu nhìn về phía một bụi cây nằm bên trái khu vườn, anh mắt không tự giác nhíu lại, bất cẩn quá rồi có người ẩn nấp lấu như vậy mà nàng cũng không hay biết nếu là sát thủ của người ta phải đến giết nàng vậy mười cái mạng cũng mất lâu rồi, dạo gần đây toàn bận tâm chuyện của hắn khiến nàng cũng hoảng luôn.

Kỳ Nhi giả vờ như cũ đang hái được, tay nàng nhẹ đặt cái giỏ xuống đất lắng nghe tiếng động khi nãy, “sột soạt” xác định được phương hướng Kỳ Nhi bắt giờ vun tay, trong tay nàng là Phệ Hồn Tiên đỏ như máu lao ra thẳng tiến vào bụi cây trước mặt.

“Ai ra đây mau?” một bóng đen từ trong bụi cây nhưng do trời tối nàng không nhìn rõ khuôn mặt, người kia dóc dáng hơi nhỏ có lẽ là một nữ nhân.

Kỳ Nhi không để nàng ta ngừng lại tiếp tục vun lên trường tiên, như có sinh khí, vụt tới hướng bóng đen trước mặt, người kia tránh né trường tiên một cách có hơi vất vả ít nhất Kỳ Nhi nghĩ vậy, trường tiên còn trên không Kỳ Nhi chuyển tay về phía người đang chạy trốn kia, trường tiên vụt mạnh bắt được thắt lưng của người kia quấn hai ba vòng, nhấc lên, đem người đó kéo lại.

“Ai nha.” Người được kéo đến trước mặt kêu đau một tiếng nhưng còn ra sức giãy giụa muốn trốn, Kỳ Nhi vun tay trường tiên đang nằm ở thắt lưng chuyển lên cổ của người đó siết lấy cổ nàng ta.

Lúc này Kỳ Nhi mới nhìn kĩ thì ra là một cô nương, gương mặt thanh tú, mái tóc tùy ý buộc đang bông bênh theo mỗi cái lắc đầu, đôi mắt sang ngời như sao đang mở to ra, hai má nàng ta hồng hồng có lẽ do thiếu dưỡng khí.

“Người là ai?” Kỳ Nhi lạnh giọng hỏi, đột nhập vào Tuyết Vũ Lâu vào ban đêm không biết có mục đích gì, hay là xem phu quân nàng chết chưa sao?.. Kỳ Nhi trong lòng cười lạnh nếu là thật người này hôm nay sẽ chết không toàn thây.

Cô nương kia đã nghen đến không thể thở chỉ lấy tay chỉ vào cái trường tiên quấn trên cổ mình, Kỳ Nhi thu tay nhưng không thu Phệ Hồn Tiên lại để nó nằm trên mặt đất.

Cô nương kia được thả ra đang cố thu lấy dưỡng khí quý báu xung quanh miệng còn lẩm bẩm, thấy nàng ta không có dấu hiệu trả lời Kỳ Nhi lại lạnh giọng hỏi: “Người là ai vào đây có mục đích gì?”

Cô nương kia nhìn nàng tựa hồ như đánh giá, sau đó lại cười vài tiếng mới nói: “Ta đến tìm người, xem người đó còn sống hay đã chết a..” Nàng ta chưa nói xong trường tiên lại như linh xà xuất động quấn lên cổ nàng một lần nữa, Kỳ Nhi kéo mạnh tay nàng ta căn bản không phòng bị, bị kéo mạnh về phía trước đôi mắt cùng chủ nhân của trường tiên.

Quả nhiên là vậy đến xem người còn sống hay đã chết sao, ta cho người hôm nay không có mặt mà về báo tin, trên mặt Kỳ Nhi hiện ra nụ cười lạnh khiến người rợn cả sống lưng, nàng kia run lên một chút rồi lại vun tay đánh về phía Kỳ Nhi.

Kỳ Nhi cười càng thêm lạnh phất tay trường tiên hất nàng ta lên không trung, nàng kia đáp xuống chưa kịp thở lại thấy trường tiên màu đỏ vung về phía mình hoảng đến độ la lên: “Kỳ Nhi chết tiệt, nàng ở đâu mau ra đây cứu ta.” nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh trường tiên lướt qua mặt nàng tạo ra tiếng rít gió cắt đứt vài sợi tóc.

Kỳ Nhi trong lúc nguy ngàn cân treo sợi tóc nghe nàng ta gọi tên mình liền vận lực chuyển hướng của trường tiên qua bên cạnh, nếu không một roi kia đủ lấy nửa cái mạng của cô nương kia rồi.

Kỳ Nhi cố gắng nhìn kĩ nhưng không nhớ trong lâu có người này, hay là tỷ muội mới xuyên không sao, hay là người mà Cua tỷ phái tới hỗ trợ nàng, nếu là người của Mãn Nguyệt Lâu sẽ không dám chửi nàng, chỉ có tỷ muội thôi.

“Nàng là?” Kỳ Nhi thu lại Phệ Hồn Tiên, trường tiên quay về quấn quanh thắt lưng của nàng nhìn qua như một vật trang trí hơn là một món vũ khí, chậm rãi bước lại gần cô nương đang ngồi bệch dưới đất mà mắng chửi kia.

“Tiểu Miêu.” Cô nương kia đưa ra gương mặt oán khí liếc nàng có lẽ biết chạy không được nàng không trốn nữa mà ngồi im lại.

“Cái gì?” Kỳ Nhi nhin không được hét lên một tiếng, rồi lại vui mừng hơn hờ nhào qua ôm lấy người đang giận hờn kia: “Miêu nhi, Miêu nhi nhớ ta không Kỳ Nhi nà, muội đây nà...Tỷ sao không nói sớm chứ, xuyên lúc nào? sao thấy khác quá là xuyên hồn sao, sống ở đâu nha, về lâu chưa? sao biết muội ở đây vậy...” Kỳ Nhi lú ra lú rú nói huyền thuyên các câu hỏi.

“Dừng lại.” Người kia nhin không được nữa hét lên cản nàng lại, ánh mắt chăm chú nhìn nàng.

“Nàng nói nàng là Kỳ Nhi?” Miêu Nhi của nàng lại đa nghi rồi, ánh mắt nghi ngờ nhìn về phía nàng dò xét, chặc chặc.

“Là muội a, Kỳ Nhi nà, uhm cho tỷ xem cái này.” Kỳ Nhi rút trên đầu ra cái Huyết Thảo trâm đưa cho Tiểu Miêu: “Tỷ biết nó không, là của Zổ tỷ đó, Huyết Thảo Trâm, còn có...” Kỳ Nhi lại đưa tay lục lợi trong áo

một phen, khiến vạt áo mở rộng nàng nghe rõ ràng người đối diện nuốt một ngụm nước bọt nhưng lại không hiểu chuyện gì, lúc một hồi mới lấy ra được cái lá thư nàng Su gửi cho nàng: “Tỷ xem là của Tử Dương gửi nè.”

Kỳ Nhi ngẩn đầu lên, thấy nàng ta không còn dùng ánh mắt khó hiểu nhìn nàng nữa nhưng lại thay thế bằng ánh mắt của...”sắc nữ.” vâng chính xác là sắc nữ luôn, tại vì ánh mắt này nàng luôn luôn được nhìn thấy, Kỳ Nhi ban đầu con ngu ngơ sao đó lại nhìn chính mình thấy vạt áo mở rộng lộ ra đôi vai tuyết trắng, một phần bộ ngực sữa cũng lộ ra tại vì nàng mặc áo lót tự thiết kế nên mới thấy a....

Kỳ Nhi đưa tay kéo lại cái áo thâm mắng: mấy cái bộ cổ trang này thật rắc rối mà, chi đâu mà nhiều lớp thế không biết để đồ vào trong người rồi cứ phải lục tung mới lấy ra được, bây giờ nàng cũng có phần thông cảm với các diễn viên cổ trang rồi.

“Muội thật là Kỳ Nhi.” Tiểu Miêu nheo mắt lại nhìn nàng.

“Vâng, tỷ đã thấy chứng cứ rồi đó.” Kỳ Nhi cười meo meo sắp lại gần chuẩn bị ăn đậu hủ.

“Kỳ Nhi chết tiết.” Chỉ thấy nàng kia đang ngồi đột nhiên bật dậy đè Kỳ Nhi xuống, Kỳ Nhi không phòng bị để nàng kia bắt lấy hai tay đặt ở đỉnh đầu, khóa ngồi trên người nàng, người ngoài nhìn vào không biết có bao nhiêu ám muội.

“Dám lấy roi đánh tỷ uội chết này.” Tiểu Miêu một tay đè hai tay Kỳ Nhi một tay cù nàng, Kỳ Nhi không dám dùng nội lực đẩy Miêu nhi của nàng ra, chỉ dám né trái né phải quay uốn éo cái thân hình như rắn.

Nháo một hồi cũng mệt mỏi, hai người nằm dài ra khoảng đất trống được thảo mà ngắm trăng, khu...cái đó hình như chỉ có mây không có trăng, hai người nằm một lát lại chui vào phòng Kỳ Nhi sưởi ấm Miêu Cương đang vào mùa động nằm ra đó không lạnh chết mới lạ đó.

“Miêu nhi xuyên lúc nào nha?” Kỳ Nhi rót cho nàng một chén trà nóng, hai người leo vào bằng cửa sổ nên cũng không ai biết, vì sao cửa chính không đi mà đi cửa sổ lí do có trời mới biết.

“Ta không xuyên là kiếp trước của Tiểu Miêu hiện đại mà các nàng nói ấy” Tiểu Miêu nhận lấy chén trà uống một ngụm cho ấm người mới thong thả nói.

“Tỷ ...” Kỳ Nhi đang định nói gì thì thấy nàng ta đưa tay lên mặt xé miếng mặt nạ da người ra khiến Kỳ Nhi sợ đến chút nữa la toáng lên.

“Thế nào sợ không.” cái nhân bì diện cụ được bỏ ra bên trong là khuôn mặt đậm chất ngây thơ như con nai tơ, khiến Kỳ Nhi chỉ muốn xông vào cắn một ngụm, chắc Kỳ Nhi càng ngày càng có tính lưu manh giống Tư Đồ rồi.

“Đáng yêu chết đi được, mỹ nhân đến cho đại gia ta hôn cái.” Kỳ Nhi hắc hắc cười tiến qua nâng cằm của Tiểu Miêu lên giả bộ cuối xuống định hôn.

“Rầm” một tiếng cửa bị đập mạnh mở ra, một nam tử tuấn mĩ tà mị xông vào, thân hình chuẩn không cần chỉnh đang tiếu trên đôi mắt bị băng vải trắng.

“Huynh tại sao không ở trong phòng dưỡng bệnh.” Kỳ Nhi đi đến đỡ lấy Hiên Viên Hạo để hắn ngồi vào bàn.

Hiên Viên Hạo khi bên ngoài chỉ nghe thấy bên trong có hai giọng nói nữ nhân thì cũng không để ý lắm, nhưng khi nghe nàng nói câu kia lại nhận không được mà đập văng cửa phòng, nàng có biết khuê nữ là gì không là nữ nhân lại đi đùa giỡn như lưu manh.

Hiên Viên Hạo không nói gì nhưng lại tỏa ra khí tức bức bối cùng oán khí khiến Tiểu Miêu tò mò hỏi: “Là tên nam nhân này sao?”

Kỳ Nhi gật đầu: “Phải.”

“Tỷ nghe nói muội muốn đi...” Lời còn chưa nói xong đã bị Kỳ Nhi điểm á huyết.

“Vâng...là đi tìm thảo dược.” Kỳ Nhi cười hì hì tiếp lời

Hiên Viên Hạo không nhìn thấy Kỳ Nhi nháy mắt lia lịa cùng Tiểu Miêu chỉ nghe nàng cười nói tiếp lời nên cũng không sinh ra nhiều nghi vấn.

“Tỷ đi đường xa đến chắc mệt rồi, muội đưa tỷ về phòng nghỉ ngơi.” Kỳ Nhi kéo Tiểu Miêu ra ngoài để lại Hiên Viên Hạo trong phòng nàng.

...

Kéo Tiểu Miêu vào một gian phòng khác, bên trong sạch sẽ gọn gàng ngăn nắp. Tiểu Miêu bị kéo vào không hiểu sao cả bèn hỏi: “Tại sao không cho tỷ nói muội muốn đi Hàn Đàm.”

“Muội không muốn hấn biết, đi lần này là thập tử nhất sinh không biết có thành công hay không nữa.” Kỳ Nhi quay lại nhìn Tiểu Miêu, đôi mắt nàng lộ ra vẻ ảm đạm thê lương.

“Nàng động tâm rồi Kỳ Nhi” Tiểu Miêu lắc đầu đi đến bên cửa sổ.

“Ừm, muội động tâm thật rồi cũng không biết từ lúc nào,...có lẽ là lần kia đi.” Kỳ Nhi châm rãi nhớ lại ngày lễ tình nhân hấn ôn nhu hỏi nàng có lạnh không.

Rồi lần hoa khôi giả, hấn nhẹ ôm lấy nàng bảo vệ nàng, rồi lúc trên núi hấn bắt thơ rừng nường cho nàng ăn, rồi ôn nhu cùng nàng rất nhiều lần....

“Tình là gì, đau khổ chỉ một chữ tình.” Tiểu Miêu tự lẩm bẩm.

“Phải, yêu đến mức có thể chết vì người đó, yêu đến mức hận người đó thấu xương.” Kỳ Nhi cũng tiến lại gần nàng.

Hai người quay đầu nhìn nhau nở nụ cười, hai người cứ ngắm bầu trời rồi lại kể cho nhau nghe những chuyện mình đã trải qua, nhưng Kỳ Nhi không kể cho nàng nghe chuyện mình năm xưa cùng Hiên Viên Hạo gặp nhau, đến Kỳ Nhi cũng không biết Hạo Kỳ phu quân của nàng chính là Hiên Viên Hạo năm xưa.

Sáng hôm sau nàng cùng Miêu nhi và hấn bắt đầu cuộc hành trình đi tìm kho báu...khuyết...đi tìm thảo dược. Chuẩn bị một chiếc xe ngựa khá rộng chỉ có ba người một ít lương khô.

Xe đi được ba ngày đường các nàng toàn ăn uống hoang dã Miêu Cương không có nhiều thành trấn như trung nguyên nên chỉ được thế, sau ba ngày vất vả rồi cuộc các nàng cũng tìm được một thị trấn nhỏ một túp lều nhỏ và hai phòng ngủ nhỏ.

“Tỷ ra ngoài mua ít đồ, muội có cần gì không.” Tiểu Miêu mở cửa phòng bước vào, trên người mặc thanh y may nhật kiểu dáng đơn giản, nhưng quan trọng là gương mặt kia nàng chưa gặp bao giờ, gương mặt của một người thiếu phụ.

Kỳ Nhi đen mặt lại nhìn Tiểu Miêu: “Tỷ lại chơi trò này rồi, coi chừng bữa nào đó muội lỡ tay đánh tỷ thì ráng chịu a~.”

Tiểu Miêu đi qua cốc lên đầu Kỳ Nhi một cái rồi mới cười nói: “Tỷ hỏi là muội có cần mua gì không, mà hấn đâu rồi.”

Kỳ Nhi lấy tay chỉ vào phòng ngủ: “Trong kia, tỷ mua dùm muội một ít đồ ăn vặt đi.”

“Ừm, vậy tỷ đi đây.” Tiểu Miêu bước ra khỏi phòng, đến cửa thì quay đầu lại: “À, tiền mua đồ ăn của muội nhớ trả tỷ gấp ba lần đó nha.” Tiểu Miêu phi thân chạy lẹ tránh đi cái chén trà đang bay về phía mình.

“Miêu nhi thật là sao trả khác gì ở hiện đại thế nhỉ?” Kỳ Nhi vô lực lắc đầu, đi đến bên giường nhìn nam tử tuấn mĩ kia đang ngủ say, hồi nãy nàng điểm thủy huyết của hấn cho hấn dễ ngủ cũng dễ cho nàng châm cứu.

“Ngày mai là đến Đoạn Trường Nhai rồi, độc trong người huynh sẽ được giải.” Kỳ Nhi đưa tay vuốt ve khuôn mặt Hiên Viên Hạo, vầng trán anh khí, đôi mắt phượng, cái mũi cao thẳng, đôi môi gợi cảm, cằm thon gọn còn có vành tai khéo léo, thật sự là.....quá đẹp mà.

Kỳ Nhi đang làm sắc nữ, bàn tay nàng không an phận bắt đầu vuốt lên cơ ngực săn chắc của hấn, còn có cái cổ trắng nõn thật muốn cắn một cái mà, Kỳ Nhi định đưa tay vào trong xem da thịt hấn mịn màng đến

nhường nào lại bị một bàn tay khác chụp lại, một giọng nói quen thuộc vang lên: “Nàng không biết đùa với lửa sẽ có hậu quả gì sao.”

“Huynh tỉnh rồi.” Kỳ Nhi không tiếng động thu tay về.

“Nếu không tỉnh thì nàng đã ăn ta sạch sẽ luôn rồi.” Hiên Viên Hạo đưa tay kéo tay nàng lại nhích vào trong cho nàng nằm xuống bên cạnh mình.

Kỳ Nhi thuận theo nằm xuống khẽ cười nói: “Huynh nói ngược phải không, nào giờ chỉ nghe nam nhân các người ăn nữ nhân người ta sạch sẽ không.” Kỳ Nhi trợn mắt nói dối dù sao Hiên Viên Hạo cũng không thấy được.

“Muội không mệt sao nói nhiều như vậy.” Hiên Viên Hạo nhíu mày ôm lấy nữ nhân trong lòng: “Sao lại gầy đi như vậy.”

“Có sao, nào giờ vẫn vậy thôi.” Kỳ Nhi cười đáp lời, nhưng người nàng gầy đi một vòng thấy rõ ràng.

“Có đói không.” Kỳ Nhi đưa tay nắm lấy một lọn tóc trước ngực hấn chơi đùa.

“Có một chút.” Hiên Viên Hạo thành thật trả lời nàng.

“Ta xuống dưới lấy chút đồ ăn cho huynh.” Kỳ Nhi ngồi bật dậy muốn đi lại bị kéo lại.

“Không cần.” Hiên Viên Hạo ôm nàng lại rúc đầu vào trong cổ nàng.

“Tại sao.” Kỳ Nhi khó hiểu hỏi hần.

“Ôm nàng một lát sẽ không đói nữa.” Hiên Viên Hạo tay không an phận bắt đầu sờ loạn trên người nàng.

“Ta nói huynh ôm ta một lát không phải no mà càng đói thì đúng hơn, ta đi lấy chút đồ ăn cho huynh.” Kỳ Nhi đánh cái tay đang định trước ngực nàng làm loạn, vùng thoát đi ra khỏi phòng.

“Rầm” hai vật thể va chạm nhau, Kỳ Nhi ăn đau định đứng lên chửi thì gặp người đụng nàng là Miêu Nhi không khỏi kinh ngạc, Miêu Nhi của nàng luôn bình tĩnh sao lại hoảng hốt như vậy.

“Có chủ nợ rượt tỷ sao, sao lại chạy gấp như vậy.” Kỳ Nhi đưa tay đỡ lấy Tiểu Miêu đang choáng váng dưới đất.

“Không phải.” Tiểu Miêu đứng vậy phủi bụi trên người, xoa xoa cái trán.

“Vậy là ai, ai có bản lĩnh khiến Miêu Nhi không sợ trời không sợ đất lại thất thố đến như vậy.” Kỳ Nhi meo meo sấp lại gần nàng ta.

“Là,...mà thôi tỷ phải đi gấp không đi là không kịp.” Tiểu Miêu nói xong tránh cái mặt gian tà của Kỳ Nhi ra chạy thẳng vào phòng thư thập quần áo.

“Có phải là người định mệnh hay không nha~.” Kỳ Nhi đứng trước cửa phòng Tiểu Miêu, tựa lưng vào cửa khoanh tay trước ngực nói.

“Không thể nói, nói chung là đi phải đi gấp không thể giúp muội tìm Hàn Liên Thảo thật xin lỗi.” Tiểu Miêu tay ôm bọc đồ lớn đi tới trước cửa nhìn Kỳ Nhi.

“Aiz, tỷ cứ làm chuyện của mình đi, lấy thảo được thôi mà có kho khăn gì đâu, tỷ phải bảo trọng nha.” Kỳ Nhi đưa tay vỗ vai nàng, người kia gật đầu vận khinh công chạy thật xa, Kỳ Nhi nhìn theo bóng dáng của nàng khuất dần.

...

Sáng hôm sau khí trời có chút âm u, có sương mù ẩm ướt thời tiết khá lạnh đa phần đều chui rúc trong chăn mềm ấm áp không muốn chui ra ngoài, nhưng trên đường nhỏ có một chiếc xe ngựa đang chạy trong làn sương, đánh xe là một vị cô nương mặc bạch y tóc dài phát phối, xe lạo đi rất nhanh nhìn qua cứ như một ma nữ khiến người đi buôn buổi sáng một trận kinh hãi.

“Phía trước có ngôi miếu chúng ta vào đó đi trời bắt đầu nhỏ hạt rồi.” Kỳ Nhi khẽ quay đầu nói với người trong xe.

Bên trong Hiên Viên Hạo đang lấy hai tay vịn vào thành xe tránh cho ngã văng ra ngoài, phu nhân của hắn đánh xe thật liều mạng trên đường nhỏ mà nàng cứ cho xe lao đi như tên bắn khiến hắn ngồi trong xe bị lắc lư đến khó chịu. “Àn.” Hiên Viên Hạo nhẹ giọng đồng ý, hiện giờ hắn chỉ muốn nôn hết thức ăn buổi sáng mới ăn khi nảy ra thôi.

Hai người cho xe vào bên trong ngôi miếu, bên trong đã có hơn năm người đang ngồi đực mưa, họ còn đốt một đồng lửa nhỏ để sưởi ấm, hai người vừa bước vào liền bị mấy người kia nhìn đến nổi da gà.

Bên trong là một nhóm người hình như là dân giang hồ nha, ai cũng có đao kiếm cả đang bàn cái gì đó, trên đồng lửa là hai con thỏ nướng thơm ngào ngạt.

“Có nghe nói hay không, mình chủ võ lâm là một tên “Độc Cô” đó?” Một hán tử vạm vỡ thô kệch, râu quai nón, không thấy rõ tướng mạo vì đang ngồi quay lưng với nàng.

“Có thật hay không, phẩm cách như vậy cũng có thể làm mình chủ võ lâm sao, ta khinh.” một vị huynh đệ khác đang ngồi gặm đùi thỏ nghe vậy thì phun một ngụm nước bọt bắt đầu chửi: “Mẹ nó, lão tử thấy hắn là không có ai thương nên mới đi kiếm nam nhân, thật nhục nhã mà.”

Ai nha, mình chủ võ lâm sao nghe quen quá nha, hình như có nghe qua ở đâu rồi thì phải, mà ta nói này huynh đệ người ta thích nam nhân hay nữ nhân thì liên quan gì đến có đủ tư cách làm mình chủ vậy hả, chẳng phải là cái gì chính nhân quân tử công thêm võ công cao cường là được hay sao...những lời này Kỳ Nhi chỉ có thể tự nói trong lòng dù sao nàng cũng không muốn bị rắc rối.

“Ta nghe nói người hắn đang theo đuổi là Kiếm vương mới nhận chức.” một người khác ngồi đối diện Kỳ Nhi nhìn rõ mặt hắn, vóc người cao gầy, da tay ngăm đen nói chung là xấu.

“bỏ qua chuyện đó đi, tin này mới là mới nhất đây các người nghe nói đến Mãn Nguyệt Lâu chưa.” Hán tử thứ tư thần bí nói dẫn đến vô số ánh mắt khinh thường của những người bên cạnh. Kỳ Nhi thì lại đồng tay lên nghe xem bọn họ nói gì.

Bên ngoài trời mưa dần lớn hơn không có dấu hiệu ngưng lại, Hiên Viên Hạo chỉ im lặng nghe thỉnh thoảng sẽ lẫn mờ thêm vào đồng lửa hắn mới vừa nhóm lên vài cây củi do Kỳ Nhi tìm được trong đồng đổ nát.

“Cái đó thì có gì mới đâu, Mãn Nguyệt Lâu đã vang danh khắp xa ai mà không biết.” Hán tử thứ năm từ trái sang đưa tay xé một cái thỏ vừa ăn vừa nói.

“Cái mới chính là, giang hồ đồn rằng nữ nhân trong Mãn Nguyệt Lâu đều là hồ ly tinh biến thành, ai cũng xinh đẹp hơn người cầm kì thi hoa, văn thư lễ nghĩa cái nào cũng tinh thông khiến cho nam nhân mê mẩn không biết đường về.” Người bị khinh kia bỏ qua ánh mắt của mọi người tiếp tục nói.

“Ta nghe nói họ chỉ bán nghệ không bán thân.” Hán tử bên trái người kia nghiêm túc hỏi.

“Xì, cái đó không chừng chỉ là bề ngoài thôi, ai biết bên trong họ làm sao.” Người kia bĩu môi đáp trả.

“Ta thấy bọn con gái trong Mãn Nguyệt Lâu là muốn đàn ông đến phát điên nhưng lại giả bộ thanh cao.” Người thứ ba từ bên trái sang cầm nguyên cái mình thỏ cho vài miếng nhai, nói.

Ngay lúc Kỳ Nhi thấy chính mình không thể nhịn được nữa rút Phệ Hồn Tiên ra giết chết bọn kia lại nghe thấy tiếng đá vụn bay vù vù, nhìn qua chỉ thấy bọn hán tử oai oai la hét kêu cha gọi mẹ.

“Mẹ nó, là người lấy đá ném lão tử.” mấy hán tử kia nhìn qua nàng và hắn bắt đầu la hét.

Hiên Viên Hạo không nói gì nhưng nàng biết là do hắn làm, Kỳ Nhi định đứng lên cho bọn họ một trận lại có một cánh tay ôm lấy eo nàng kéo vào lòng ngực rắn chắc, giọng nói ấm áp đầy từ tính vang bên tai: “Lạnh Không?”

Kỳ Nhi nghĩ nghĩ rồi lại gật đầu: “Lạnh.”

Hiên Viên Hạo nở nụ cười: “Vậy đừng nhún nhích.”

Kỳ Nhi không nói gì tựa người vào ngực hắn xem như đồng ý, ngay khi hai người tình cảm nồng nàn thì đám hán tử thô kệch kia đã tức đến xì khói.

“Con mẹ nó, người là không hiểu tiếng người hay sao, ta nói có phải người ném đá bọn ta.”

“Vụt.” Hiên Viên Hạo nhẹ vun tay hơn mười hòn đá nhỏ nữa bắn ra đánh quỵ bọn giang hồ kia.

“Cút.” Tiếng nói lạnh như băng chỉ nghe tiếng thôi mà có thể bắn bách phát bách trúng như vậy sao, không hổ là phu quân của nàng nha, câu nói vừa rồi cũng rất suất a.

Bọn người kia gặp phải cao thủ đầu dấm la lối nữa, dù trời đang mưa to cũng lao nhanh ra ngoài hy vọng còn giữ được cái mạng nhỏ.

“Huynh vì ta sao.” Kỳ Nhi dựa vào lòng hẩn tìm vị trí thoải mái mà nằm ngấm trời mưa.

“Nàng là phu nhân của ta.” Hiên Viên Hạo không trả lời câu hỏi của nàng.

“được rồi ta mệt muốn ngủ một lát, khi nào tạnh mưa thì kêu ta nha.” Kỳ Nhi hạnh phúc nằm trong lòng hẩn nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Hiên Viên Hạo nghe tiếng nàng cười khê, hẩn cũng có thể tưởng tượng ra gương mặt nàng lúc này sẽ đặc biệt khả ái, đáng tiếc hẩn không thấy gì cả, còn liên lụy nàng nhiều như vậy, ôm lấy nàng trong lòng nhẹ nhàng chỉnh lại tư thế cho nàng có thể dựa vào thoải mái.

Mưa bên ngoài vẫn rơi nặng hạt, bên trong một đôi nam nữ ngồi tựa vào nhau, đúng hơn là nữ nhân kia nằm tựa lên mình nam tử, cứ như vậy hơn một canh giờ thì lại có người vào trong miếu đục mưa.

Hiên Viên Hạo đang ôn nhu ăn đậu hủ của Kỳ Nhi thì lại bị quấy rối hẩn nghiêng tai lắng nghe, có hơn mười người đang bước vào có nam có nữ, tất cả bọn họ bước đi trầm ổn, nhẹ nhàng, hiển nhiên đều là người luyện võ.

Mà bọn người bước vào thấy bên trong đã có người cũng chăm chú đánh giá, nam nhân tuấn mỹ vóc người hoàn mỹ, mặc hắc y viền vàng có vài phần tà mị, nhưng đôi mắt bị bịt lại bằng vải trắng cho thấy hẩn không nhìn được.

Nữ nhân nằm trong lòng vì nhắm mắt cũng không nhìn rõ ràng lắm nhưng xinh đẹp vô cùng, không phải kiều âm nhu như nữ nhân bình thường, có ba phần mị hoặc vài phần ngây thơ thêm vài phần kiên cường, mái tóc dài của nàng vì nằm xuống mà trải ra trên nền đất như một dòng suối đen, mềm mượt óng ánh, thân hình nho nhỏ bị đôi tay rắn chắc của nam tử ôm trọn.

Hiên Viên Hạo chú ý nghe tiếng bước chân của nhóm người đi vào ngồi vào chỗ khi nãy của bọn người vừa đi, đốt lên đồng lửa tàn, phân chia lương khô, bắt đầu nói chuyện tán gẫu, hẩn cũng không thèm nghe bọn người kia nói gì chỉ chú ý đến tiểu nhân nhi trong lòng mình.

“Đại ca mưa còn chưa tạnh tình sao bây giờ.” giọng nữ nhân lạnh lạnh cất lên.

“Muội hỏi huynh làm gì, chuyện này huynh đâu làm chủ được.” Giọng nam nhân trầm thấp trả lời.

“Bây giờ mình đang ở nơi xa lạ nếu một canh giờ nữa mà mưa vẫn chưa tạnh thì phải tạm ngủ lại tại đây đêm nay thôi.” giọng một nam nhân khác nghe có vẻ trẻ hơn nam nhân vừa rồi.

“Ừm...” Kỳ Nhi trong lòng Hiên Viên Hạo ngo ngoáy muốn tỉnh.

Hiên Viên Hạo cảm giác nàng ngủ không yên bèn đưa tay vỗ người nàng trấn an: “Ngủ tiếp đi mưa vẫn chưa tạnh.”

“Nhưng, lạnh quá.” Kỳ Nhi mở mắt ra nhìn thấy gương mặt anh tuấn không tự giác đưa tay vuốt ve ăn tí đậu hủ.

“Ta đi lấy áo choàng cho nàng.” Hiên Viên Hạo buông Kỳ Nhi ra dựa theo trí nhớ lúc bước vào mà đi ra. Kỳ Nhi cũng không phản đối ngồi dậy vuốt lại mái tóc, đưa thêm vào cây củi do nàng lấy từ mấy cái khung cửa cũ nát.

Chốc lát sau Hiên Viên Hạo đem một tấm áo choàng bằng lông tuyết hồ màu trắng tinh vào khoác lên cho Kỳ Nhi, lông thú mềm mại ấm áp rất dễ chịu, bao Kỳ Nhi lại xong Hiên Viên Hạo vòng tay ôm lấy Kỳ Nhi cùng áo lông luôn một thể, ôn nhu hỏi: “Còn Lạnh không?”

“Hết rồi.” Kỳ Nhi cười rúc đầu vào áo lông.

“Rầm, rầm.” Bên ngoài sét đánh vang dội, bên trong áo lông Kỳ Nhi run lên bần bật, tính sợ sét của nàng dù xuyên không cũng không đỡ được mỗi lần nghe tiếng sét là toàn thân run lên, không tự chủ càng nép sát hơn vào người Hiên Viên Hạo.

“Ngoan, có ta ở đây.” Hiên Viên Hạo cảm giác nàng đang run rẩy cũng đoán ra nguyên nhân ôn nhu dỗ dành nàng.

Bọn nam nhân bên kia thì nhìn bên đây đến ngây ngốc, nữ nhân khi này lúc mở mắt ra cho đến lúc mặc áo lông trắng nép sát vào nam tử, bọn họ đều nhìn rất kĩ nàng xinh đẹp kiều mị, đôi mắt to tròn như hồ thu, cái miệng nhỏ nhắn cái mũi khéo léo.

“Vân ca huynh nhìn vì vậy?” Nữ nhân theo tầm nhìn của nam nhân nhìn lại nhíu mày nói: “Là nữ nhân kia sao?”

“Ngũ đệ, nếu thích thì qua đó đi.” Một nam nhân khác ngả ngớn nói.

“Nàng đã có nam nhân.” người bị gọi là ngũ đệ lộ vẻ ưu thương.

“Có nam nhân thì đã sao, cướp nàng về ác nhân cốc của chúng ta giết chết tên nam nhân kia là được.” Giọng một nữ nhân vang lên.

“Thất tỷ giết đi thì uống quá, tỷ xem anh tuấn như vậy uội đi.”

“Cửu muội nói đúng nha, giết đi thì uống quá đem về làm trò tiêu khiển cũng tốt.”

Bọn Người bên kia thì bàn bạc sôi nổi bên đây thì Hiên Viên Hạo cùng Kỳ Nhi đều nhíu mày thật chặt, Ác Nhân Cốc nàng chỉ thấy trong phim thôi từ lúc đến đây có nghe qua đâu cơ chứ, muốn bắt nàng sao được lắm, dù sao cũng ngũ đã rồi nên hoạt động cho gân cốt dần ra.

“Kỳ Nhi lát nữa nhớ đứng sau lưng ta.” Hiên Viên Hạo kề sát tai Kỳ Nhi nói nhỏ khiến nàng nhột muốn chết.

Kỳ Nhi nhẹ “ân” một tiếng, nàng muốn xem bọn người kia có bao nhiêu phân lượng đây, Hiên Viên Hạo tuy tạm thời nhìn không thấy nhưng cũng là đệ nhất cao thủ nàng có thể cảm nhận nội lực từ hần, bọn người kia xem ra võ công không cao lắm thôi thì cho phu quân nàng anh hùng cứu mỹ nhân một lần đi.

Ngay khi hai bên chuẩn bị giao tranh thì một bóng dáng phi thân vào, người vào mặc bạch y phiêu dật như thiên tiên, khuôn mặt lạnh lùng xung quanh người đó như tỏa ra một tầng hàn băng, người đến là một vị cô nương.

Bọn người ác nhân cốc nhìn thấy người vào thì ngây người ra ngẩn nhìn: Trời a!...Thật xinh đẹp.

“Lệ Phong tỷ, Khỏe a!” Kỳ Nhi hớn hở vẫy tay với Lệ Phong.

Bạch y nữ tử nhìn nàng khẽ gật đầu vẫn lạnh lùng như vậy, nhưng ánh mắt nhu hòa đi rất nhiều không có băng kết khi nhìn Kỳ Nhi, nhưng giọng nói lạnh băng khiến cho nàng cũng hơi run rẩy: “Dám ra tay với muội muội ta.”

Một câu nói ra khiến thập ác nhân bên kia rùng mình, hảo lãnh...Nữ nhân này là ai nội lực thật thâm hậu, xem ra là gặp phải cao nhân rồi.

Kỳ Nhi thấy thời cơ chính người đã tới làm sao bỏ qua, ít nhất nàng cũng là muội muội được Lệ Phong tỷ cưng chiều không làm nũng thì thật tiếc, nghĩ vậy bèn giả giọng đáng thương nói: “Lệ Phong tỷ, bọn họ muốn bắt muội làm thiếp.” Nói xong còn cố gắng cho ra vài giọt nước mắt.

Quả nhiên hàn khí trên người Lệ Phong tăng thêm một tầng nữa Kỳ Nhi cảm thấy mỹ mãn chui vào lòng Hiên Viên Hạo tránh “đông”, Hiên Viên Hạo nghe nàng gọi người mới đến là Lệ Phong tỷ thì cũng ngầm hiểu người kia chắc hẳn cũng ở trong Mãn Nguyệt Lâu, hơn nữa võ công cao như vậy hẳn cũng chưa từng nghe nói trên giang hồ có nữ nhân băng lãnh cao thâm như thế.

“Ta đếm đến ba cút hết cho ta.” Lệ Phong băng lãnh nhẹ nhàng nói ra từng chữ.

“Người dựa vào gì ra lệnh cho bọn ta?” Nữ nhân có khuôn mặt hơi thanh tú nói.

“Đúng vậy, đừng thấy mình có một chút công phu liền lên mặt, chúng ta mười người không lẽ sợ một mình người.” Hán tử thô kệch mặt đỏ nói.

Kỳ Nhi muốn nói không chỉ một mà là ba nhưng khi nàng quay sang Lê Phong tỷ thì bắt gặp nụ cười đầy thị huyết tim không khỏi đập nhanh một cái, hạo hạo sợ nha, Lê tỷ của nàng từ lúc nào lại đang sợ như vậy hay đây mới là con người thật của tỷ ấy a...càng nhìn càng thấy.....thật xinh đẹp.

Lê Phong chậm rãi nở nụ cười đầy huyết tinh nhìn vào những người trước mặt chậm rãi nói từng chữ: “Là do các người tự tìm.”

Bọn người ác nhân cốc chưa kịp hiểu thông câu nói thì thấy một bóng trắng lóe lên, tiếng binh khí ma sát với không khí hiện lên những tia lửa quỷ dị, ngay khi bóng trắng tiếp cận thì một người trong bọn họ ngã xuống, tốc độ kinh người không kịp nhìn thấy đã vong mạng.

Kỳ Nhi nhìn hết một màn đôi mắt mở to hít vào một ngụm khí lạnh, Hiên Viên Hạo yên lặng lắng nghe, nghe được tiếng binh khí quơ trong không khí rồi cắt vào da thịt, không nghe thấy một ai kêu thảm thiết chỉ nghe tiếng ngã xuống, hiển nhiên do tốc độ người ra tay quá nhanh mà không kịp hét lên đã tuyệt khí.

Cao thủ như vậy chỉ e rằng hán cũng không thể đỡ của nàng trăm chiêu, Mãn Nguyệt Lâu rốt cuộc là nơi thế nào, cao thủ hội tụ như sao trời khoan nói đến nữ nhân bên cạnh hán, người kia cũng là nhân tài hiếm thấy trong một trăm năm rồi, nghe tiếng nói hán còn rất trẻ.

“Tỷ làm sao biết muội ở đây.” Kỳ Nhi cười hì hì đôi Lê Phong nói, những thi thể dưới đất không thể đặt vào trong mắt của nàng.

“Tỷ có việc đi ngang qua đây, trời mưa nên vào trú tạm.” Lê Phong cũng nhàn nhạt đáp.

“Là việc gì có cần muội giúp không.” Kỳ Nhi mị mị cười nhìn Lê Phong.

Lê Phong bắt đầu dĩ lắc đầu, nha đầu kia là đang dùng đến mỹ nhân kế với nàng, khuôn mặt khả ái như vậy thật muốn hung hăng cắn một cái cho hả dạ: “Muội khỏe không?”

Kỳ Nhi thấy Lê tỷ trốn tránh câu hỏi của nàng cũng không truy vấn chu đôi môi lên mà trả lời: “Rất tốt a, đây là phu quân của muội.”

Hiên Viên Hạo hướng giọng nói của nữ nhân kia chấp tay nói: “Tại hạ Hạo Kỳ.”

Lê Phong cũng không đáp lời hán chỉ “ân” khẽ một tiếng rồi nói với Kỳ Nhi: “Tỷ có việc phải làm nên đi trước, sớm trở về lâu các tỷ muội rất nhớ muội.”

Kỳ Nhi nhìn theo bóng lưng của bạch y nữ tử dần biến mất trong tầm nhìn của nàng, mưa cũng đã tạnh không khí vương mùi của đất, cầu vòng cắt ngang bầu trời, chim từ trong tổ bay ra râm ran hát liên tục.

“Nàng ta là bào tỷ của nàng.” Hiên Viên Hạo cùng Kỳ Nhi bước ra xe thuận miệng hỏi.

“Không, tỷ ấy trong Mãn Nguyệt Lâu.” Kỳ Nhi cũng không che dấu nàng là người của thanh lâu.

“Ân, đi thôi.” Hiên Viên Hạo không hỏi thêm, khoác lại áo lông cho Kỳ Nhi cùng nàng ngồi chỗ dành cho xa phu tiếp tục lên đường.

* * *

Trưa ngày hôm sau hai người đã đến bên vực Đoạn Trường, từ trên nhìn xuống không thấy gì cả, cảm giác được gió đang thổi lạnh đến thấu xương, dưới sườn núi này có một cái hồ rất lớn, là từ trong lòng núi chảy ra — chính là Hàn Đàm.

“Đến rồi.” Hiên Viên Hạo hỏi.

“Ừm, ta đi lấy dây thừng nối lại chàng chờ một lát.” Kỳ Nhi kéo Hiên Viên Hạo về phía xe ngựa.

“Ta giúp nàng.” Hiên Viên Hạo nở nụ cười, nữ nhân này cứ thích tự làm xem hán như phế nhân sao, hán nhìn không thấy nhưng tay vẫn có thể động mà, nhưng được nàng chăm sóc quả thực rất thích.

“Được.” Kỳ Nhi không phản đối lời mấy khúc dây dài thật dài xếp sau góc xe ra, đưa đầu mối cho Hiên Viên Hạo nối, nàng phụ trách cầm hai đầu dây đưa vào tay hán.

Cảnh tượng đầm ẩm giống như ngư dân vẩy, hắt và nằng dẹt lưới bắt cá sống trong một máy nhà tranh nhỏ, sau đó sinh thêm vài tiểu bảo bảo trắng trắng tròn tròn, quái cái gì thế này nghĩ đi đâu cơ chứ...Kỳ Nhi đỏ mắt vội lắc đầu mấy cái xua tan ý nghĩ kia.

Kỳ Nhi lấy một đầu sợi dây đã nối kia cột vào một góc cây nằng cho là chắc chắn nhất, to nhất, đầu còn lại thì thả xuống dưới mép vực sợi dây rơi xuống biến mất sau đám sương mù phía dưới.

“Ta công nằng.” Hiên Viên Hạo nói.

Kỳ Nhi ngoan ngoãn đưa sợi dây, leo lên lưng hắt hai tay ôm lấy cổ. Hiên Viên Hạo tay nắm lấy sợi dây theo chỉ dẫn của nằng mà nhảy xuống, hắt cảm nhận được hơi thở của nằng ngay tại phía sau tai của hắt, một trận khô nóng bốc lên.

Sau hơn nửa canh giờ khổ chiến trên lưng chừng núi cuối cùng cũng tiếp đất an toàn, vừa xuống dưới Kỳ Nhi cảm nhận ngay cái khí lạnh nhẹ nhẹ xung quanh mình, nhìn xung quanh bên phải đủ loại kì hoa dị thảo, bên trái đích thực có một cái hồ màu đen tỏa hơi lạnh ra xung quanh.

Kỳ Nhi miêu tả đại khái cảnh vật xung quanh cho Hiên Hạo Hạo kia nhưng không nói về Hàn Đàm kia nhiều, nằng không muốn hắt lo lắng thôi với công lực của nằng khẳng định sẽ lấy được.

“Chàng theo ta lại đây.” Kỳ Nhi dẫn hắt đến một cái hang, nói chính xác là một cái hố cạn trên vách núi, cái hang không sâu rộng khoảng chừng hai mét, sâu khoảng ba bốn mét.

“Ta đi xung quanh xem một lát, chàng ngồi đây chờ ta cầm đi lung tung.” Kỳ Nhi nhỏ giọng uy hiếp rồi bước ra ngoài, kể cũng thật lạ Hiên Viên Hạo ngoan ngoãn ngồi bên trong không mảy may nhúc nhích.

Kỳ Nhi đi ra chỗ cái hồ đưa tay vào thử thăm dò, khi tay nằng chạm vào nước từ dòng nước truyền đến cái lạnh rét khiến toàn thân như đông cứng lại, vô cùng lạnh, nó đen tuyền một màu không thấy đáy không biết sâu hay cạn, Kỳ Nhi rút Phệ Hồn Tiên ra thả vào trong nước nhẹ nhàng từ từ, đến khi nước ngập ba phần tư mới cảm thấy đã đụng dưới đáy.

Kỳ Nhi nhíu mày, cái Hàn Đàm này khá sâu, Phệ Hồn Tiên của nằng có thể tùy ý điều chỉnh kích thước, khi thả xuống nằng đã cho nó dài ra hết cỡ chiều dài khoảng hơn hai mươi mét, xem ra cái Hàn Đàm này sâu ít nhất cũng khoảng mười lăm mét.

Bỏ qua cái Hàn Đàm chết tiệt kia, Kỳ Nhi lại đi xung quanh thăm dò, hoa cỏ vẫn mọc bình thường nhưng đa phần là các loại mọc vào mùa đông hay ở những nơi thời tiết lạnh giá, dưới đất có một số dấu chân thú nhỏ chắc là của thú rừng hay con vật nhỏ nào đó, dấu chân người thì không thấy cũng không có con đường nhỏ nào xung quanh ngoài vách đá thì là cây cối.

Kỳ Nhi đi dạo cũng khá lâu khi quay về thì thấy Hiên Viên Hạo đang ngồi yên ở đó nằng cũng không nói gì chỉ bắt đầu đưa tay vào áo lục lọi một phen tìm ra cái “quẹt” thời cổ đại ra châm lửa bắt đầu nhòm bếp nước con gà rừng mới bắt được và làm thịt rồi rửa tại một dòng nước nhỏ chảy từ khe núi ra.

Mùi thịt gà nướng với mật ong thơm phức, mật ong từ đâu có hắt ngu ngốc đương nhiên là đem theo rồi, là một đầu bếp giỏi phải có một ít nguyên liệu gia vị bên người.

Hiên Viên Hạo nghe tiếng bước chân biết nằng đã về cũng không nói gì cho đến khi thịt gà chín mùi thơm xông vào mũi mới khẽ ực một tiếng, từ sáng đi đã gặp mưa nên bọn họ chưa ăn gì cả, gấp rút đến đây chạy suốt cả một đoạn đường ước chừng bây giờ cũng đã qua giờ mùi (13-15h)

Hiên Viên Hạo tiếp nhận cái đùi gà Kỳ Nhi đưa qua thông thả ăn rất lịch sự tao nhã na, Kỳ Nhi cũng dùng đoản đao cắt một cái đùi khác cho chính mình, mùi vị thật tuyệt gà rừng ít mỡ không béo thịt lại săn chắc, thêm tí mật ong cho thơm và có thêm hương vị hòa quyện vào nhau, món ăn dân dã cũng ngon như thường.

“Hàn Đàm kia thế nào?” Ăn xong Kỳ Nhi rất tự giác chui vào lòng Hiên Viên Hạo tiếp tục trú “đông”, thỉnh linh bị một câu nói của hắt làm giật thót nhưng ngoài mặt vẫn trấn tĩnh trả lời: “Bình thường thôi, chỉ là xung quanh có vách núi bao bọc khí hậu bị hạ xuống bên trên có sương mù nên khá lạnh” ...Không phải khá thôi đâu mà là lạnh đến thấu xương thì có. Kỳ Nhi tự bổ xung trong lòng thêm một câu.

“Thật sự không sao chứ.” Hiên Viên Hạo ôn nhu ôm nằng vào lòng.

“Ừ, không sao cả ta có thể lo được, hơn nữa đã có thuốc chống lại hàn khí của muội muội ta cho chàng yên tâm.” Kỳ Nhi trong lòng thở dài, thật muốn như vậy mãi mãi cũng tốt, nàng đã có tình cảm cùng hắn rất sâu nặng rồi, có thể vì hắn mà tính mạng cũng không cần.

“Muội muội của nàng hẳn là đại phu rất giỏi.” Hiên Viên Hạo đưa tay vuốt tóc Kỳ Nhi.

“Ừm muội ấy thật sự rất giỏi.” Không tài mới lạ nàng ta là đệ tử duy nhất của Y Tiên Lăng Diệc Thần đó.

“Nàng có hết thấy bao nhiêu tử muội đây?”

“Có rất đông.” Kỳ Nhi mơ màng muốn ngủ nên thanh âm nhỏ dần.

“Đều trong Mãn Nguyệt Lô sao.” Hiên Viên Hạo đều chỉnh tư thế của nàng một chút.

“Àn.” Kỳ Nhi nhỏ giọng trả lời.

“Thật ra nàng là nữ nhân như thế nào đây?” Hiên Viên Hạo nhỏ giọng nói cũng chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau mặt trời đã lên khá cao nhưng phía dưới đoạn trường nhai vẫn âm u lạnh lạnh đến rợn người, không có một tia nắng chiếu gọi xuống, chỉ có khung cảnh sáng lên cho thấy đã qua một ngày mới.

Kỳ Nhi vẫn theo thói quen thức dậy từ rất sớm, từ sau lần bị hữu hộ pháp tập kích nàng đã tự rèn luyện chính mình hơn nữa cũng nhờ vào nội lực cao nên khi ngủ nàng cũng rất dễ tỉnh.

“Thơm quá, là gì vậy?” Hiên Viên Hạo cũng thức dậy rất sớm nhận lấy chiếc khăn lụa của Kỳ Nhi lau mặt rồi ngồi trong hang, lát sau từ bên ngoài lại có hương thơm tươi mát truyền đến hơi hiếu kì hỏi.

“Là bột phấn dùng để liên lạc với Tiểu Vũ.” Kỳ Nhi quay về hướng trong hang trả lời, nàng đang rải chính là bột phấn nàng hay dùng hương thơm tươi mát nhẹ nhàng, chỉ cần Tiểu Vũ ở gần đây nhất định sẽ bay đến, tính theo số ngày thì Tử Dương cũng đã gửi thuốc đến cho nàng, chỉ cần lấy Hàn Liên Thảo nữa là xong.

Trong thời gian chờ đợi Kỳ Nhi quyết định đi kiểm chút gì để ăn vào buổi trưa, quay lại hang thấy Hiên Viên Hạo cũng đang chăm chú nghe động tĩnh bên ngoài: “Chàng ở đây, ta đi kiểm thú hoang về làm bữa trưa, nếu có nghe tiếng chim kêu thì phỏng chừng là Tiểu Vũ Chàng vun bột phấn này ra nó sẽ tự bay vào đậu lên vai của Chàng.” Kỳ Nhi lấy ra gói bột phấn đựng trong túi thơm giao cho Hiên Viên Hạo

“Xin lỗi đáng lẽ việc đi tìm thức ăn là phải để ta làm.” Hiên Viên Hạo vô cùng áy náy, nàng chỉ là một cô gái chân yếu tay mềm vì hắn mà bôn ba đường dài, xuống vực vào rừng tằm chân tình này biết phải làm sao đây ngoài ôn nhu cùng nàng hẳn không có cách gì báo đáp cả.

Kỳ Nhi không khỏi bật cười: “Chúng ta là phu thê không phải sao, có phúc cùng hưởng nạn cùng chia nay chàng gặp nàng ta sao có thể bỏ mặt không lo.”

Hiên Viên Hạo không đáp trả, mãi lúc sau mới lên tiếng: “Dù sao cũng xin lỗi nàng.” Vì trong lòng ta vẫn còn có một người con gái quan trọng nhất.

Kỳ Nhi nhẹ giọng bảo: “Được rồi, ta biết là chàng rất áy náy không sao cả, ta đi bắt gà rừng đây.” Kỳ Nhi bước ra ngoài khoe môi mang theo ý cười hẳn là lo lắng cho nàng a.

Nhưng Kỳ Nhi không thể đọc suy nghĩ trong đầu Hiên Viên Hạo vì nàng cũng không phải thần thánh, mỗi người mang theo một ý nghĩ hành động theo cảm giác của chính mình, không biết rằng trong họ đóa hoa tình đang dần nở rộng hơn và bức tường vô hình cũng từ từ được xây dựng giam lại đóa hoa đẹp đẽ ấy.

Kỳ Nhi quay trở lại cũng là buổi trưa, tay cầm theo hai con gà được nàng vặt sạch lông ướm một ít gia vị, tung tăng bước đến gần hang thì thấy Hiên Viên Hạo đang ngồi đưa tay vuốt Tiểu Vũ bên cạnh hẳn là một túi vải.

Kỳ Nhi đem gà giao cho Hiên Viên Hạo nướng lên còn mình đi qua kiểm tra thuốc thấy tất cả đầy đủ Kỳ Nhi cột túi vải lại để sang một bên, quay đầu nhìn qua thì thấy hắn đang loay hoay không biết làm sao, hai tay cầm hai con gà, lửa thì chưa nhóm mà bỏ ga xuống để nhóm lửa thì lại không biết đặt đâu.

Nhìn hết một màng dễ thương như vậy, Kỳ Nhi bật cười khanh khách khiến cho Hiên Viên Hạo đỏ mặt tía tai khi nào thì chính hắn lại chật vật như vậy cũng chỉ có những lúc ở cùng nàng thôi, hình tượng lạnh lùng và tao nhã của hắn luôn bị nàng phá vỡ.

“Để đây cho ta.” Kỳ Nhi miệng vẫn cười bước qua nhóm lên một đồng lửa tiếp nhận gà từ Hiên Viên Hạo để lên nướng, gà chín lại dùng đoản đao cắt xuống đưa qua cho hắn.

“Rất ngon.” Hiên Viên Hạo nhìn không được buột miệng khen, thức nàng làm thực rất ngon dù chỉ là những món dân dã.

“Đương nhiên, phu nhân của chàng là một đầu bếp rất giỏi đó.” Kỳ Nhi cười, ăn đến miếng toàn là mật ong vàng óng.

“Ta biết nàng là giỏi nhất.” Hiên Viên Hạo cũng mỉm cười, nàng thật ra y như một đứa trẻ tranh công vậy.

Kỳ Nhi ngẩn ngơ ngồi ngắm hắn cười tâm tán thán: Hảo mỹ nam nha, không làm công, thụ thật đáng tiếng, là cường công cường thụ nha, có nên tác hợp cho hắn với ai không nhỉ...ừm Ngân Phong ca chẳng phải đang kiếm mỹ thụ sao...aiz nhưng đây là phu quân nàng nha...có một nữa cũng không đánh lòng.

Đội hai người xử lý xong hai con gà thì trời cũng ngả về chiều, hai người cũng không có gì làm, Hiên Viên Hạo ngồi một bên nghịch Tiểu Vũ, Kỳ Nhi lo thu xếp lại mấy cái dược liệu dựa theo công thức Tử Dương muối muối đưa nàng bắt đầu công trình đều chế.

Lệ Phong tỷ thấy chương này ra sao nha.

Bữa trưa hôm sau Kỳ Nhi để Hiên Viên Hạo lại trong hang nói vài câu đại loại như : ta phải đi tìm thảo dược cuối cùng, bên trong Hàn Đàm, huynh ngồi đây chờ cấm bén mạng lại gần đó...vân...vân

Kỳ Nhi đứng trước Hàn Đàm lấy từ trong ngực ra một viên thuốc là Viêm Liệt được Tử Dương cho nàng, nuốt xuống viên thuốc nàng bắt đầu cởi quần áo dùng thuốc mỡ bôi toàn thân thoa đều mặt, cổ, tay, chân và thân mình rồi mặc lại quần áo.

Khởi động một chút cho dân gân cốt Kỳ Nhi dùng nội lực bảo vệ tâm mạch bắt đầu từ từ bước xuống Hàn Đàm, chân vừa chạm vào nước hệ thần kinh đã kích liệt gào thét nàng phải rút chân về, nước quá lạnh giống như nàng đang đứng trên bắc cực, cắn răng thật chặt bước vào tới khi thân thể chìm hoàn toàn vào nước.

bên dưới tối đen không thấy gì, nhưng trong thư Tử Dương có bảo nàng phải nhanh chóng lặn sau xuống rồi lấy lên, bởi vì càng xuống dưới sẽ càng lạnh hơn bên trên nữa dù cho có nội lực cao đến đâu cũng khó lòng kháng cự.

phải mất hơn mười phút nàng mới có thể xuống đến đáy hồ, không phải vì quá sâu mà bên trong có những sợi rong rất dài và dai mảnh quần lầy nàng, khi chân chạm được vào đáy Hàn Đàm nàng liền bắt đầu quơ quào khắp nơi, tính thủy của tuy tốt và đã dùng nội lực nén khí nhưng có ai không thở trong vòng hai khắc được sao — sẽ chết đó a...

Quơ được một cái cây đầy gai nhọn Kỳ Nhi mừng rỡ , tìm được rồi là nó Tử Dương nói dưới Hàn Đàm chỉ có một mình Hàn Liên Thảo là có gai quanh thân thôi.

Kỳ Nhi đưa tay nắm lấy gai nhọn đâm vào tay nàng đến chảy máu, nàng cũng đã sắp nhịn hết nổi khi trong phổi có cuồn cuộn xung lên, nàng vận nội lực trên tay nhổ lên cây Hàn Liên Thảo kia cố gắng trôi lên mặt nước càng nhanh càng tốt.

Lên đến bờ thì Kỳ Nhi vội vả lực trong áo ngoài bị nàng vứt trên bờ tìm ra Kim Ngân lộ nuốt xuống, khí lạnh đã chạy toàn thân thời gian mà Viêm Liệt được cũng sắp hết, toàn thân run rẩy nàng lê từng bước về phía cái hang, gương mặt trắng bệch toàn thân lạnh như bị đóng băng, đôi môi run run mím chặt vào nhau, tóc mai tán loạn trên thân, quần áo ướt sũng dán chặt vào thân thể thon thả để lộ những đường nét duyên dáng của phái nữ, cũng thấy được cơ thể của nàng trắng bệch không còn chút máu.

Bước vào trong nhìn thấy Hiên Viên Hạo đang an giấc nghỉ trưa, Kỳ Nhi nở nụ cười hạnh phúc vì hắn tính mạng này thì có đáng kể gì, ngay khi một khắc nàng cảm thấy mình thật hạnh phúc lại “đông” một tiếng ngã xuống hai tay ôm chặt lấy thân thể đã lạnh cứng không ngừng run: “Lạnh...lạnh quá”

Hiên Viên Hạo nghe tiếng choàng tỉnh dậy lo lắng nói: “Kỳ Nhi, nàng làm sao”

“lạnh, rất lạnh.” Kịch độc từ Hàn Liên Thảo thông qua vết thương trên tay mà xâm nhập vào trong thân thể, Kỳ Nhi liều mạng dùng nội lực bức độc chẳng những không thành lại càng làm cho kịch độc càng thêm càng quấy nhiễu hơn.

Hiên Viên Hạo rất nhanh tím được nàng ôm vào lòng, toàn thân nàng ứa mồ hôi mà lạnh ngắt khiến hắn giật mình, nàng là làm sao, tại sao lại lạnh như vậy?. Không nghĩ nhiều Hiên Viên Hạo đưa tay ra sau lưng nàng áp vào vận nội lực muốn khu hàn cho nàng.

Kỳ Nhi đưa tay chụp lại mắng: “Chàng điên rồi, không thể sử dụng nội lực khí huyết nghịch lưu đại la thần tiên cũng khó cứu.”

“Ta mặc kệ.” giọng nói không cho phép Kỳ Nhi chống cự Hiên Viên Hạo tay cường ngạnh áp lên lưng nàng.

Kỳ Nhi gấp đến nỗi hoảng hốt toan lên bắt chắp cơ thể đã không thể chịu đựng thêm được nữa: “Chàng muốn làm ta tức chết đúng không, ta liều mạng như vậy là vì ai, vì ai phải bỏn ba đường dài tìm được liệu, vì ai ta phải đi xuống Hàn Đàm, chàng muốn công sức của ta như củi kiếm ba năm thiêu một giờ sao. Tốt, nếu chàng kiên quyết như vậy thì một chưởng đánh chết ta đi....khụ...khụ” Kỳ Nhi nói xong ho lên không ngừng, hàn khí vì nàng kích động không thể khống chế nội lực mà càng ăn sâu hơn.

“Kỳ Nhi, đừng tức giận cái gì cũng nghe nàng được không, đừng tức giận.” Hiên Viên Hạo hoảng loạn trong đời hắn lần đầu tiên bị nữ nhân mắng lại là thê tử, nhưng hắn không cách nào cải lại được, hắn không nhìn thấy nội lực lại không thể sử dụng thống hận mình sao lại trở nên vô dụng như thế.

“Hạo,...ta mệt quá....chàng...ôm ta một lát được không.” Kỳ Nhi thì thào nói.

“Được.” Hiên Viên Hạo dùng sức ôm chặt nàng vào lòng.

“Không, được buông tay...ta muốn ngủ...mệt quá.” Kỳ Nhi nói xong trong đầu một mảng tối đen, hôn mê bất tỉnh.

“Kỳ Nhi...Kỳ Nhi” Hiên Viên Hạo khẽ gọi nàng, thấy nàng không trả lời hắn đưa tay thăm dò hơi thở của nàng càng ngày càng yếu thì càng hoảng hốt hơn: “Kỳ Nhi, tỉnh nàng mau tỉnh lại, chúng ta nói chuyện đi nàng đừng ngủ, Kỳ Nhi.”

Không có tiếng trả lời chỉ nghe được tiếng thở yếu ớt lúc có lúc không tràn vào trong tai Hiên Viên Hạo, hắn không làm gì khác ngoài việc cởi bộ đồ đã ướt của nàng ra mặc vào ngoại y của hắn khoác lên cho nàng tắm ao lông hồ ly trắng, ôm nàng thật chặt vào lòng dùng hơi ấm của mình sưởi ấm cho nàng.

....

Trong cơn mê man nàng nghe được tiếng của nam nhân thì thầm bên tai, nàng muốn mở mắt ra nhưng không được, mi mắt nặng quá, muốn nói chuyện lại không nói được, môi dính chặt vào nhau rồi, chỉ có thể lặng im nghe người kia nói.

“Kỳ Nhi...nàng tỉnh lại được không, đã ba ngày rồi.” Hiên Viên Hạo giọng nói đầy đau đớn.

Kỳ Nhi nghe được tiếng của người yêu, dùng hết sức lực để mở đôi mắt như nặng nghìn cân ra, mờ mờ nhòe nhòe nhìn người trước mặt. Tiều tụy quá, là phu quân của nàng sao, hắn vẫn cứ ôm nàng ngồi như vậy ba ngày sao..

“Hạo...Kỳ” Châm rãi nói ra từng chữ một, thì thầm gọi tên của nam nhân.

Hiên Viên Hạo nghe tiếng của nàng vui mừng quá mức, không khống chế lực đạo ôm siết lấy nàng, nghe nàng kêu nhẹ liền thả lỏng tay ra chậm rãi nói: “Nàng có muốn ăn chút gì không, ở đây có một ít trái cây của Tiểu Vũ đem về.”

“Ta khát.” Kỳ Nhi khàn khàn nói.

“Hạo, nước đây.” Hiên Viên Hạo lấy túi nước bên hông chậm chậm đưa lên miệng nàng.

“Khụ...khụ.” Kỳ Nhi bị hắn uy nước đến sặc.

“Không sao chứ,...ta..” Hiên Viên Hạo có chút xấu hổ một việc nhỏ như vậy hẳn cũng không thể vì nàng làm.

Kỳ Nhi đưa cánh tay yếu ớt sờ mặt của hắn khẽ nói: “Không...sao.”

Hiên Viên Hạo đỡ nàng ngồi dậy dựa vào mình cho thoải mái. Kỳ Nhi cũng không nói gì cùng hắn im lặng, dựa vào người hắn cảm nhận hơi ấm hắn truyền đến cho nàng.

Qua một lúc....

Kỳ Nhi nghĩ: còn sống hẳn cũng là nhờ thần y muội muội của nàng rồi, cũng may nàng uống Ngân Kim Lộ kịp thời, có bồi thuốc chống độc quanh thân nếu không e là đi gặp lão diêm vương kia tâm sự uống Sting đầu rồi.

“Hạo Kỳ...chúng ta về thành trấn thôi nơi đây không thuận tiện.” Kỳ Nhi nhẹ giọng nói.

“Ta chính là đợi nàng tỉnh lại.” Hiên Viên Hạo thả Kỳ Nhi xuống một bên bắt đầu sờ soạng tìm túi vải.

“Nếu...nếu ta không tỉnh lại thì sao.” Kỳ Nhi nhìn hắn hỏi thử. Nàng cũng muốn biết trong lòng của hắn nàng có trong lượng hay không.

“Vậy ta sẽ ở đây đợi tới khi nào nàng tỉnh lại thì thôi, bồi bên nàng mãi mãi.” Hiên Viên Hạo không hề có một tia do dự, hắn đã thực sự nghĩ nàng nếu không tỉnh lại hẳn sẽ mãi mãi bên cạnh nàng như vậy, cùng nàng chôn cùng một chỗ.

“Đồ ngốc.” Kỳ Nhi đỏ mặt, hắn là đang tỏ tình cùng nàng sao thừa nhận rằng nàng rất quan trọng với hắn, giống như Vân Khuynh mỹ nhân không thể thiếu Triệu lang băm kia vậy.

Dùng áo choàng bao lấy Kỳ Nhi đưa nàng công sau lưng, theo chỉ dẫn của nàng từ từ tiến lại sợi vây treo lơ lửng trên vách núi, nắm lấy sợi dây giật giật thử xem độ chắc của nó, Hiên Viên Hạo từ từ leo lên trên, đương nhiên phải có sự trợ giúp của phu nhân hắn, tuy quá trình khá vất vả.

Lên đến trên khí hậu ấm áp hẳn lên, xe ngựa vẫn còn nguyên bên một gốc cây xem ra nơi này không ai lui tới, hai người leo lên xe tiến về thành trấn, Kỳ Nhi tỉnh lại vào buổi sáng nên đến chiều tối đã đến trong thành tìm một cái nhà trọ đặt một gian phòng nghỉ tạm.

Kỳ Nhi viết hai toa thuốc nhờ tiểu nhị đi bóc thuốc dùm, một cái ình một cái cho Hiên Viên Hạo, toa của nàng là giải kích độc Hàn Liên Thảo, cái kia là khu hàn.

Nghĩ ngợi thêm khoảng năm ngày sức khỏe của nàng cũng dần hồi phục, nàng bắt đầu điều chế thuốc giải độc của Hắc Diện độc kia, cách ba ngày cho Hiên Viên Hạo uống một lần, đến hôm nay là lần thứ ba cũng là lần cuối cùng.

“Hạo Kỳ, đến uống thuốc đi hôm nay là chén cuối cùng rồi.” Kỳ Nhi để chén được lên bàn, đi đến bên giường dẫn Hiên Viên Hạo đến bên bàn ngồi xuống.

“Thơm quá, là bánh hoa quế sao.” Hiên Viên Hạo đưa tay cầm lấy chén được, lại ngửi thêm được một mùi hương khác, là mùi hoa quế bánh mà phu nhân hắn thường làm gần đây.

“Àn, lần trước là chè ngân nhĩ lần này là bánh quế hoa như vậy uống thuốc xong ăn liền, sẽ không cảm thấy đắng miệng bên trong còn cho thêm một ít được liệu bồi bổ nữa.” Kỳ Nhi cười ngồi xuống bên cạnh hắn, đón lấy chén thuốc đã uống cạn đưa vào miệng hắn một miếng bánh.

“Ngon, vị ngọt không ngấy thanh đạm mà không mất đi hương khí.” Hiên Viên Hạo vừa ăn vừa khen, gần đây hắn phát hiện nàng không chỉ múa đẹp còn nấu ăn rất giỏi nữa.

“Ngon là tốt rồi, ăn xong chàng đi nghỉ ngơi đi ngày mai ta sẽ tháo băng mắt cho chàng.” Kỳ Nhi cười đưa hắn trở lại giường, trời cũng đã về chiều rồi.

“Cám ơn nàng.” Hiên Viên Hạo nằm xuống giường bắt lấy tay nàng nói.

“Không cho phép nói cám ơn, chúng ta là phu thê.” Kỳ Nhi giả bộ giận đánh vào tay hắn, nhưng là dùng lực rất nhẹ.

“Ta có chuyện muốn kể cho nàng nghe.” Hiên Viên Hạo không buông tay ngược lại kéo nàng cùng nằm xuống bên cạnh mình.

Kỳ Nhi thuận theo hắn chậm rãi nằm xuống, không nói gì chờ hắn nói tiếp.

Hiên Viên Hạo thở dài bắt đầu kể: “Ngày xưa có một gia đình rất hạnh phúc, gia đình đó rất giàu có chủ nhân họ Hiên Viên phu nhân họ Liễu hắn rất yêu phu nhân của mình, hai người có một đứa con trai tên gọi Hiên Viên Hạo, đứa nhỏ rất thông minh lại được nhiều người yêu mến sống một cuộc sống vô ưu vô lo, nó cứ nghĩ mãi mãi sẽ được như thế...”

Kỳ Nhi dựa vào lòng Hiên Viên Hạo nghe hắn kể, đột nhiên ngưng lại nên hiếu kì hỏi: “Có chuyện gì xảy ra sao?”

Hiên Viên Hạo chậm rãi nhớ lại: “Vào năm Hiên Viên Hạo được năm tuổi hắn chạy đến thư phòng ngư lên cha hắn cùng một người mặc áo đen nói chuyện, hai người cãi nhau rất kịch liệt hắc y nam tử kia tuấn mĩ vô cùng, miệng luôn bảo phu thân hắn giao ra Thiên Niên Thần chỉ, phu thân hắn cự tuyệt không nghe, hắc y nam tử kia rất giận dữ đá ngã cái bàn trong phòng rồi bước ra ngoài.”

“Thiên Niên Thần Chỉ là gì?”

“Là một cái nhẫn bạch ngọc chạm khắc hình rồng đeo ở ngón cái, cái nhẫn đó được đúc ra từ hàn băng bạch ngọc thiên niên đeo trên người có thể bách độc bách xâm là bảo vật hiếm có.” Hiên Viên Hạo xoay người hôn lên trán nàng: “Buồn ngủ không?”

Kỳ Nhi lắc đầu dựa vào hắn: “Không, chàng kể tiếp đi ta muốn nghe.”

“Ừm....Hiên Viên Hạo lúc đó còn nhỏ cũng không quan tâm lắm, chính là trước khi bước ra khỏi phòng lại nghe cha hắn nói: Nguyệt Kỳ Phong thật xin lỗi ta không muốn lôi kéo huynh vào chuyện này. Hắn mở mắt trở lại phòng, ngày hôm đó cũng như bao ngày bình thường khác mẫu thân đến ru hắn ngủ, nhưng hắn cảm thấy không ngủ được bao lâu thì cửa bị đẩy văng ra.” Hiên Viên Hạo thoáng run lên một chút.

“Có trộm vào nhà sao.” Kỳ Nhi đưa tay ôm eo hắn.

“Không phải, là mẫu thân của hắn toàn thân máu là máu chạy vào ôm lấy hắn đặt xuống địa đạo trong phòng, bên ngoài rất ồn ào mọi người la hét rất dữ dội, hắn không hiểu gì chỉ nghe mẫu thân nói:

“Hạo Nhi ngoan, ở đây không được lên tiếng lát nữa mẫu thân trở lại đón người.”

Hắn chỉ biết gật đầu ngồi tại đó, bên ngoài vẫn tiếng la hét, hắn cảm thấy nóng rất nóng, đột nhiên nường của hắn la thảm thiết, hắn nghe thấy tiếng vải bị xé rách cùng tiếng la của mẫu thân:

“Buông ta ra, ác nhân người chắc chắn bị quả báo.”

“Ha...ha ta còn sợ bị quả báo sao, đến mĩ nhân để cho ta thỏa mãn nào.”

“Chết tiệt người.....cái này.....Nguyệt Kỳ Phong...người...làm” nường của hắn run rẩy nói cái gì đó nhưng sao đó lại im bật không nói tiếng nào nữa, hắn ở trong mật thất đó rất lâu rất lâu. Đến khi có một người cứu hắn lên người đó tên Tổ Phi Ngôn là cố vương của Miêu tộc, hắn bái người đó làm sư phụ học hết tinh hoa suốt đời của người đó, và thế nhất quyết phải trả thù cho bằng được, giết hết những kẻ đã hại cha hắn nhất là tên Nguyệt Kỳ Phong kia.

Kỳ Nhi không khỏi run rẩy, Nguyệt Kỳ Phong không phải là cha của nàng sao, Hiên Viên Hạo, Tổ Phi Ngôn là nam hài anh tuấn nàng gặp lúc nhỏ và vị sư phụ luôn mang vẻ mặt bi thương còn tặng cho nàng cổ cầm.

“Sao đó thì thế nào?” Trần áp bất an trong lòng Kỳ Nhi cố gắng để mình không run rẩy khi nói.

“Ta và sư phụ đi khắp nơi để tranh cho kẻ thù truy sát, chúng ta cũng không thể trở về Miêu tộc của sư phụ, lúc chúng ta đi ngang qua Phong Nhai vô tình cứu được một tiểu cô nương bị rơi từ trên núi xuống, nàng ta hôn mê ba ngày thì tỉnh dậy gặp người lạ cũng không hoảng sợ chỉ là đưa mắt hiếu kì nhìn xung quanh.

Nàng ta tên là Tiểu Kỳ từ khi tỉnh lại luôn bám lấy Hiên Viên Hạo đòi học cổ, Hiên Viên Hạo cảm thấy nàng rất phiền nên không ngó ngang vì tối, cho đến một hôm hắn nghe được nàng đàn một khúc nhạc, khúc

nhạc thanh trong lại chứa đựng bao hàm ý, tiếng ca như oanh mượt mà cất lên lời bài hát đã khiến tim hẳn rung động.”

“Chàng có tỏ tình cùng nàng ta không.” Kỳ Nhi nghe nhắc đến mình nên bẽn lèn hỏi.

“Vào cái ngày nàng sắp cùng ca ca của nàng trở về nhà, ta đã nói với nàng chờ ta năm năm, năm năm sao ta sẽ đến lấy nàng ấy làm vợ, ta để lại trên người nàng ấy một vật.” Hiên Viên Hạo nhắc đến người trong lòng hẳn luôn mong nhớ không khỏi mỉm cười hạnh phúc.

“Là vật gì?” Kỳ Nhi cũng rất hiếu kì không biết nam xưa hẳn đưa vật gì vào người nàng.

“Là Phu thê cổ.” Hiên Viên Hạo nói.

“Phu thê cổ?” Kỳ Nhi ngạc nhiên ánh mắt mở to, cũng may là Hiên Viên Hạo nhìn không thấy.

” Nếu như phu cổ và thê cổ ở gần nhau trong vòng một dặm thì sẽ có phản ứng, nhưng kì hạn chưa đến thì đã gặp nàng, thông qua nàng lại nhìn thấy bóng hình của Tiểu Kỳ nên mới ra điều kiện muốn nàng làm thê tử của ta, nhưng trong lòng ta từ trước đến nay vẫn chỉ yêu mỗi mình nàng ấy, tình cảm ta dành cho nàng chỉ là sự cảm kích và biết ơn.” Hiên Viên Hạo thành thật không dấu diếm, hẳn cũng không muốn lừa gạt nàng.

9. Chương 9: Vì Người Vậy Có Là Gì....trở Về

Hai người nói thêm một lúc nhưng toàn là chuyện về Hiên Viên Hạo lúc nhỏ, và chuyện sư nương và sư phụ Hiên Viên Hạo bị người của Âm Nguyệt Thần Giáo truy sát, trời dần khuya nên Kỳ Nhi gác lại tâm trạng muốn nói cho hẳn biết mình chính là Tiểu Kỳ.

Một mỗi vì cuộc nói chuyện dài hai người cũng không phân chia như bình thường mà cùng nhau ngủ chung trên giường, bình thường vì không muốn ảnh hưởng đến hẳn nên Kỳ Nhi luôn ra ghế nằm, dù sao khi còn ở hiện đại trong lớp vào giờ ra chơi nàng cũng hay gục đầu lên bàn nghỉ trưa.

Đến nửa đêm lại cảm thấy có người đang sờ soạng mình, Kỳ Nhi hoảng hồn mở mắt ra hình ảnh trước mắt khiến nàng mở to mắt, Hiên Viên Hạo đang ở người nàng cọ cọ như con mèo nhỏ...à mèo lớn.

“Hạo làm sao vậy?” Kỳ Nhi biết hẳn là Hiên Viên Hạo cũng biết lí do vì sao hẳn lấy tên là Hạo Kỳ khiến nàng cảm thấy thật vui vẻ nên cũng sửa lại gọi hẳn là Hạo thay vì Hạo Kỳ.

“Cứ để như vậy một lát là tốt rồi.” Hiên Viên Hạo ôm lấy tiểu nữ nhân trước mặt dùng má cọ vào cổ nàng.

Kỳ Nhi bị cọ đến phát nhột lấy tay đẩy đầu của hẳn ra, mắng: “Chàng đừng nháo, hôm nay ta mệt...a.....ừm” Chưa nói hết miệng đã bị lấp kín, nụ hôn của hẳn thật bá đạo.

Nàng thật mềm mại, hẳn ôm lấy cơ thể mềm mại của nàng, không muốn buông ra chút nào, nàng nói chuyện hơi thở thơm mùi hoa quế vừa toát ra khiến hẳn như bị hấp dẫn không kiềm chế được cuối xuống hôn nàng.

*Cảnh cáo nha mức độ từ 18+ trở lên đó — thuận theo mong muốn của Tiểu Thiên Sứ ấy, ai bảo nàng ta cướp tem nhiều quá làm chi. =.=!!!

Bắt lấy chiếc lưỡi nhỏ xinh thơm mát trong miệng kia, quần lấy nó đùa giỡn nó khiến cho nàng không cách nào trốn được chỉ có thể cùng hẳn dây dưa, đến khi hai người không thở được hẳn mới thả đôi môi sưng tấy của nàng ra, dời xuống môi dưới bắt bắt liếm mát.

Tay hẳn cũng không chịu thua bắt đầu giải khai đai lưng của nàng một tay luồn vào trong xoa nắn bộ ngực sữa mềm mại kia, ngón tay như cố tình lại như vô ý rải nhẹ điểm hồng anh trên đó, đến khi cảm giác nó đứng thẳng lên lại trêu đùa bên còn lại.

Kỳ Nhi bị hẳn hôn đến sắp tắt thở, nụ hôn đầu tiên và nụ hôn thứ đều bị hẳn lấy mất một cách trắng trợn, hơn nữa là cướp lấy tuy hẳn là phu quân của nàng nhưng..cái gì lạnh vậy, Kỳ Nhi kinh hãi phát hiện nàng hiện giờ là ngực trần trụi chỉ còn có cái quần là đang mặc thôi.

Kỳ Nhi biết hẳn tiếp theo là muốn làm gì thì hoảng sợ không thôi, nàng không có chuẩn bị gì cả hơn nữa hẳn không phải là không nhìn được sao, tại sao lại nổi thú tính rồi, là thời kì động dục của nam nhân sao.

Kỳ Nhi giãy dụa không ngừng, cố gắng tìm cách kiềm chế hẳn lại nhưng nam nhân khi đã lên cơn thì lợi hại vô cùng nàng cũng không thể dùng nội lực đánh hẳn sẽ bị thương, nghĩ nghĩ Kỳ Nhi lại thấy hẳn không được bình thường, thường ngày hẳn cũng sẽ không như vậy huống chi bây giờ không phải là lúc nên làm loại sự tình này.

Kỳ Nhi thất thần suy tình làm sao cản tên cuồng ma trên người mình lại thì trong lúc đó Hiên Viên Hạo đã xé bỏ luôn cả la quần của nàng trên mình hẳn cũng là trần trụi không một mảnh vải, cơ thể trắng kiền đều được phơi bày.

Kỳ Nhi biết tình thế khẩn cấp bèn cao giọng nói: “Hạo, Hạo, chàng làm sao vậy có phải bị độc tái phát không.” vừa đánh trống lảng vừa kéo cái chăn qua trùm lấy mình lại bao kín trong chăn.

Hiên Viên Hạo không nhìn thấy nhìn sờ được, hẳn cảm giác không còn chạm vào thân thể mềm mại thơm ngát kia liền bắt mẫn ày muốn đưa tay giật lấy tấm chăn của nàng ra, đáng tiếc Kỳ Nhi vận nội lực nắm lấy nên hẳn kéo không được, trời ạ! có điện mới cho hẳn kéo ra, hẳn kéo ra được nàng thất thân luôn à.

Đột nhiên Hiên Viên Hạo ho khan kịch liệt còn phun ra một ngụm máu khiến Kỳ Nhi đang chăm chú nhìn hẳn khuôn mặt thoáng chốc xanh méc, kinh hãi không thiết mình đang trần trụi bỏ chăn ra bỏ lại cạnh hẳn đưa tay bắt mạch cho hẳn.

Kỳ Nhi nhắm mắt thành một đồng tâm kêu khổ không thôi: Tử Dương muội hại chết tỷ rồi, làm sao không nói thuốc kia uống đến lần thứ ba thì nhiệt khí trong người tăng nhanh thêm nữa Hàn Liên Thảo cũng là một loại xuân dược phản kích chậm thế này hử, giường mắt nhìn hẳn Kỳ Nhi chỉ còn biết thở dài. nếu không cho hẳn làm sẽ phệ khí công tâm mà thổ huyết đến chết đó a~~.

Cảm giác được thân thể nhỏ nhắn kia chui ra khỏi chăn, Hiên Viên Hạo nhanh chóng như điều hâu chụp mồi bắt lấy nàng, môi tìm kiếm môi nàng điên cuồng mà hôn lên, không phải nhẹ nhàng hôn, mà là trực tiếp tách môi nàng, đem đầu lưỡi tiến nhập thẳng vào miệng ôm trọn lấy cái lưỡi của nàng công thành chiếm đất, quét qua từng nơi trong khoang miệng từ chân răng đến bên hông miệng, Hôn càng ngày càng kịch liệt, thân mình hai người cũng càng thêm nóng.

Kỳ Nhi cũng không tránh né nữa trực tiếp đáp lại hẳn cùng lưỡi hẳn triền miên, tay vòng qua cổ hẳn áp sát bộ ngực mềm mại lên người hẳn, đầu óc nàng dần dần mê mang trong tình dục chỉ biết mặc cho hẳn muốn làm gì thì làm.

Hiên Viên Hạo lí trí sớm đã bay đi sạch sẽ, hôn không như vậy cũng đã không thể thỏa mãn dục hỏa trong người đang thiêu đốt hẳn, tay hẳn lần tìm lại bộ ngực mềm mại của nàng kia cao thấp xoa nắn, môi cũng rời khỏi môi nàng ngậm lấy xương quai xanh tinh tế, mút lấy cái cổ trắng nõn mềm mại để lại trên đó vô số hồng ngân xanh tím.

Từ từ trượt xuống ngậm lấy hồng anh trước ngực nàng mút lấy dùng răng nhẹ nhàng cắn, Kỳ Nhi đang cực lực kiềm chế bị hẳn kích thích như vậy nhịn không được rên rỉ ra tiếng càng ôm siết lấy đầu hẳn hơn.

Nàng rên rỉ chính là kích thích thêm con dã thú điên cuồng trong hẳn, Hiên Viên Hạo từ trước ngực nàng hôn xuống để lại một chuỗi dài các hồng ngân cùng dấu răng, Hiên Viên Hạo hôn dần xuống bụng của nàng đùa giỡn cùng cái rốn nhỏ nhắn kia, tay còn lại ôm siết lấy chiếc eo thon gọn về phía hẳn.

Kỳ Nhi ánh mắt mê ly nhìn hẳn đang làm càng trước người mình, tâm nghĩ như vậy thì đã sao nàng chẳng phải thê tử của hẳn sao, hơn nữa người hẳn luôn yêu là nàng, vì hẳn giải độc này thì có là gì cả tính mạng của mình chẳng phải không cần luôn rồi sao.

“ưm..” Kỳ Nhi rên khẽ, cảm giác bàn tay của hẳn không còn trên ngực của nàng mất đi độ ấm của tay cảm giác có chút lạnh lẽo, lại cảm nhận được tay hẳn trượt vào giữa hai chân nàng đùa giỡn cùng bộ phận tối mật và mẫn cảm khiến nàng chấn động mở to hai mắt.

“Kỳ Nhi, nàng có hối hận?” Hiên Viên Hạo hờn hển hỏi. Hối cũng như không, cho dù nàng hối hận, hẳn có thể không chế bản thân sao ?

” Không hối hận.” Kỳ Nhi giọng nói như thuận lại đặc biệt ấm áp tràn vào trong tai Hiên Viên Hạo.

“Xin lỗi...” Dùng âm thanh khản đặc mơ hồ tràn ngập tình dục nói ra hai chữ, Hiên Viên Hạo ngược lên dùng đôi mắt bịt một tầng vải trắng nhìn nàng.

“Những lúc như thế này chính là không nên giữ tỉnh táo mới thật là tốt.” Kỳ Nhi mỉm cười, chủ động tiến lên ôm lấy người yêu của mình, kéo đầu hắn xuống, dùng miệng mình bao phủ lên cái miệng của đối phương, nỉ non “Dù là bị thương... cũng không sao đâu...”

Hiên Viên Hạo cả người chấn động —— lời nói nhỏ nhẹ sát bên tai, cái lưỡi khiêu khích luồn vào trong miệng mình quấy rối —— tất cả khiến cho dục hỏa đè nén đã lâu của hắn hoàn toàn bạo phát, cũng không có cách nào tự kiềm chế nữa.

Giữa hai chân truyền đến cảm giác đau đớn như bị xé rách làm hai, Kỳ Nhi nắm lấy đệm giường cản môi cổ nhìn đến bật máu, đôi mắt hai hàng thủy lệ chảy ra xuống đôi gò má đã nhiễm một tầng tình dục của nàng.

Đau quá! toàn bộ thân mình đều bị người xé tan thành từng mảnh nhỏ, nhưng lại có cái gì đó cứng rắn vừa to lớn đang ra vào cuồng loạn trong cơ thể mình.

” Thả lỏng một chút.” Thanh âm trầm thấp của Hiên Viên Hạo vang lên ở bên tai của nàng, giống như những ngọn lửa ấm áp nhất che kín toàn thân của nàng.

Thân thể mới lần đầu hoan ái đau đớn một chút năng lực phản kháng cũng không có. Thân thể nàng cứng đờ lại, dường như thấy sự bất an của nàng hắn cuối xuống hôn lên mi mắt của nàng, mũi, miệng, cảm rồi mút lấy đóa hoa đã nở rộ trước ngực kia.

Kỳ Nhi bị hắn khêu khích cơ thể căn cứ dần thả lỏng, mặc khác nàng cũng biết hắn đã rất cố gắng nhẫn nhịn rồi .

“Xin Lỗi...” phun ra hai chữ hắn bắt đầu luật động, thân thể nhỏ nhắn bị hắn lay động cao thấp đồng đưa cũng phối hợp theo mỗi lần ra vào của hắn.

Hiên Viên Hạo gầm nhẹ thân thể đồng đưa ngày càng nhanh, ra hết lại đâm vào sâu đến tận bên trong cùng của nàng, bên trong nàng ấm áp mà chặt, bao lấy phân thân của hắn không một khe hở làm hắn điên cuồng không dừng lại được.

Kỳ Nhi thuận theo hắn chỉ còn biết nằm đó rên rỉ, dù hiện tại hắn không nhận ra nàng nhưng nàng biết, hắn là người mà nàng yêu cho dù là trước kia hay hiện tại dù cho cả tương lai.

Khi nàng lại nghe được tiếng gầm nhẹ như dã thú của nam nhân, cảm giác được hắn một trận run run, sau đó một luồng lửa nóng nóng bỏng phóng sâu vào bên trong, hắn không còn cử động nữa.

Đã xong sao? Kỳ Nhi Vừa mới muốn di động thân mình, lại kinh ngạc phát hiện vật gì đó vốn dĩ tưởng đã biến mất bất ngờ sống lại mạnh mẽ, hơn nữa so với lúc trước càng sưng to hơn..

Trời ạ! là Kỳ Nhi nàng quá xem nhẹ được tính của Hàn Liên Thảo rồi sao, Hiên Viên Hạo nằm trên người nàng thở dốc không thôi, nàng cười khổ mặc cho hắn lại tiếp tục xâm phạm nàng, hai người theo bản năng của con người luật động nguyên thủy nhất.

Hiên Viên Hạo trầm luân trong bể tình miệng vẫn luôn gọi: “Tiểu Kỳ...Tiểu Kỳ.”

Kỳ Nhi không biết là nên khóc hay nên cười đây, hắn cùng nàng làm loại sự tình này lại kêu tên người con gái khác, tuy biết rằng người kia cũng chính là mình, cái chính là hắn không biết hắn không phải nên gọi là Kỳ Nhi thay vì Tiểu Kỳ sao.

Cứ như vậy đến sáng hắn mới buông nàng ra, cả hai mệt mỏi nằm trên không nhún nhích, hắn ôm lấy nàng vuốt ve cơ thể nàng thỉnh thoảng lại hôn nàng.

“Hạo ta có chuyện muốn nói với chàng.” Kỳ Nhi dựa sát vào ngực hắn, muốn nói cho hắn biết nàng chính là tiểu cô nương kia.

Hiên Viên Hạo lại ôm lấy nàng ôn nhu nói: “Ta sẽ chịu trách nhiệm.”

Kỳ Nhi trấn động hoàn toàn, không phải là nên nói lời hoa mỹ hay gì khác sao, mà là triệu trách nhiệm sao, tại sao, tại sao, tại sao hắn có thể nhẫn tâm như vậy, hắn trong lúc cùng nàng cũng chưa một lần nói yêu nàng hắn chỉ biết xin lỗi, tại sao, người con gái trong quá khứ ấy chỉ có bên hắn vài ngày thôi không phải sao, trong khi nàng là thê tử của hắn cùng hắn đã hơn nửa năm, vì hắn không tiếc cả sinh mạng, yêu hắn nhiều đến như vậy lại không thể được để trong lòng.

Gương mặt Kỳ Nhi đã muốn chịu hết nổi, nàng động cái thân đã sớm rách nát kia bước xuống giường, chân vừa chạm đất lại nghe hắn nói: “Nàng muốn đi đâu.” Kỳ Nhi nhìn hắn, khóe môi nàng cau khởi nụ cười đầy thương tâm, giọng nói lại vẫn như bình thường: “Ta đi tẩy rửa, lát nữa còn phải tháo băng cho huynh.”

Hiên Viên Hạo ừ khê cũng không nghe ra trong lời nói của nàng có sự tình khác thường, trở mình nằm lại trên giường suy nghĩ nên đến bù cho nàng như thế nào.

Kỳ Nhi tẩy rửa xong thay lại một thân lục y sạch sẽ ngồi trước gương ngắm nhìn bản thân mình tự hỏi, Hiên Viên Hạo cũng đã xuống giường sơ tẩy hắn thay ra một bộ trường sam màu lam nhạt.

Kỳ Nhi thấy hắn bước ra đứng vậy đỡ hắn lại ngồi bên bàn nhẹ giọng nói: “Ta tháo đây.”

“Àn.” Hiên Viên Hạo gật đầu, cảm giác có một bàn tay nhỏ bé đưa ra sau đầu hắn tháo bỏ nút thắt của tầng băng vải, từng lớp từng lớp vải được tháo xuống đến khi tháo ra hoàn toàn Hiên viên Hạo khê động đầy mắt muốn mở ra.

“Từ từ thôi.” Kỳ Nhi nhẹ giọng khuyên nhủ.

Hiên Viên Hạo từ từ mở mắt ra, do lâu ngày không tiếp xúc với ánh sáng nên khi nhìn lại ánh nắng hắt vào trong mắt như bị đâm cảm thấy rất đau rát, nhưng từ từ cũng dần thích ứng được, hình ảnh đầu tiên hắn nhìn thấy là khuôn mặt vui mừng của thê tử đang ngồi trước mặt hắn.

“Ta có thể nhìn thấy rồi.” Hiên Viên Hạo kích động ôm lấy kỳ Nhi vào lòng.

“Thật tốt quá chúc mừng huynh.” Kỳ Nhi đưa tay vỗ lưng của hắn nói: “Ta đi xuống lầu lấy chút điểm tâm.” Nói xong muốn đứng vậy lại bị Hiên Viên Hạo kéo lại.

“Để ta, nàng cứ nghỉ ngơi đi.” Hiên Viên Hạo cười ẩn nàng trở lại ghế đứng vậy bước ra khỏi phòng.

Hiên Viên Hạo Vừa đi ánh mắt Kỳ Nhi liền biến đổi, trở nên bi thương cực độ

Hai người dùng bữa nhưng không khí có phần hơi gượng gạo một chút, Kỳ Nhi ít nói hơn bình thường Hiên Viên Hạo lại hỏi nàng chuyện trong Mãn Nguyệt Lâu, Kỳ Nhi chỉ trả lời qua loa cho qua chuyện.

Bữa cơm đó cũng dùng xong, vì để mắt hắn dần thích nghi hơn nàng đưa hắn ra ngoài phố trong tiểu trấn đi dạo, trấn nhỏ nên cũng chỉ có vài hộ dân buôn bán, vài tiểu điểm cùng quán ăn.

Đi một lát Kỳ Nhi thấy ven đường có một tiểu cô nương tuổi chừng bảy tám đang ngồi bán các mảnh ngọc bội. Gặp nàng đi qua bèn nín áo: “Tỷ tỷ mua miếng ngọc bội đi.”

Kỳ Nhi nhìn kĩ cô bé kia sắc mặt vàng vọt xanh xao, là do thiếu ăn nên người rất ốm nắm vạt áo của nàng cũng không có khí lực, nhưng đôi mắt to tròn rất sáng khiến nàng nhớ đến Minh Châu cũng có đôi mắt trong veo như vậy.

Trong sạp quầy nhỏ của cô bé chỉ khoảng năm sáu miếng ngọc nhưng chỉ là loại tầm thường không có gì quý giá cả, nhìn cô bé đưa đôi mắt đã rất hốt hoảng và mờ mịt nhìn nàng thờ dài khê nói: “Muội muội, tỷ tỷ không mua ngọc bội, nhưng ở đây có ít ngân lượng muội lấy đi mua chút đồ ăn đi.”

Tiểu cô nương lắc đầu nói: “Không được, mẫu thân đã dạy không thể nhận tiền không của người khác, tỷ tỷ mua miếng ngọc bội đi.”

Kỳ Nhi bật cười cô bé nàng cũng có cốt khí ghê lắm, xem ra mẫu thân của nàng đã giáo dục rất tốt: “Muội muội tên gì nha, nhà còn có ai.”

“Muội tên Hân Hân, ở nhà còn có mẫu thân và đệ đệ.” Tiểu cô nương vẫn không bỏ tay đang nắm áo của nàng ra nhỏ giọng trả lời.

“Mẫu thân muội đầu sao muội lại ra đây bán ngọc bội một mình.” Kỳ Nhi cười kéo tay cô bé ra nắm lấy, ngồi xuống cạnh cô bé. Hiên Viên Hạo cũng không nói gì bước ra phía sau của nàng tìm một vị trí tương đối ngồi xuống.

“Mẫu thân muội bệnh rất nặng đại phu nói không tiền không thể khám bệnh, đệ đệ đã hai ngày rồi không có ăn gì, muội thấy trong nhà không còn gì chỉ có những mảnh ngọc bội này có thể bán được nên đem ra bán kiếm tiền.” Tiểu cô nương tựa hồ rất thân thiết với nàng, nói chuyện cùng nàng không hề xa lạ hay đề phòng, cô bé này không sợ nàng dụ dỗ mang nàng ta đi bán sao.

“Vậy Hân Hân dẫn tỷ tỷ về nhà muội được không, tỷ là đại phu có thể chữa bệnh ầu thân của muội.” Kỳ Nhi lấy tay vuốt đầu cô bé sửa lại mái tóc rối tung.

“Thật Không?” Hân Hân mở to đôi mắt nhìn Kỳ Nhi đầy hy vọng, rồi lại đột nhiên ủ rũ: “Muội không có tiền, cũng chưa bán được miếng ngọc nào.”

Kỳ Nhi thở dài cô bé này đúng là hiếu thảo mà: “Không sao tỷ mua hết, vậy muội dẫn đường được chưa, à nhớ dẫn tỷ đến cửa hàng quần áo và tiệm bán gạo trước nha.”

Cô bé vui vẻ gật đầu, cũng không nói gì nữa ngoan ngoãn dẫn Kỳ Nhi đi tới tiệm quần áo và tiệm gạo, Kỳ Nhi mua mười cân gạo và hơn chục bộ quần áo mới dành cho hai tử bảy tám tuổi và ba tuổi vì đệ đệ Hân Hân chỉ mới ba tuổi thôi.

Hân Hân dẫn nàng và Hiên Viên Hạo đang tay xách nách mang một đồng thứ vào trong một con hẻm nhỏ khuất sau dãy nhà, nói là căn nhà thì nói là một cái chòi sắp sập hợp lý hơn, vài mảnh vải thô và hai ba tấm ván cùng một số cây to bằng ba ngón tay người chống đỡ nên thành căn chòi.

“Mẫu thân, về rồi.” Hân Hân vui mừng chạy vào trong nhà, Kỳ Nhi và Hiên Viên Hạo khom lưng bước vào, bên trong đầy mùi ẩm mốc khiến cả hai nhú mào, trên giường một thiếu phụ khá trẻ nét mặt cũng xanh xao không kém gì Hân Hân, bên cạnh nàng là một đứa trẻ nhỏ gầy gò da bọc xương.

“Hân...Nhi” Thiếu phụ nhìn thấy con gái về thều thào gọi.

“Mẫu thân, con dẫn đại phu về rồi, người xem chính là tỷ tỷ xinh đẹp kia.” Hân Hân nâng mẫu thân của nàng vậy cho ngồi dựa vào mình, rồi lấy tay chỉ vào Kỳ Nhi.

“Không...Không cần đâu...khụ khụ.” Thiếu phụ nét mặt bi thương kèm theo cả tuyệt vọng giống như biết mình sắp chết vậy.

Kỳ Nhi bước qua đưa tay bắt mạch cho nàng, mạch đập tuy có hơi yếu nhưng vẫn bình thường quan trọng là nó không liên tục mà đứt quãng, Kỳ Nhi nhìn nhìn thiếu phụ vận chút nội lực đưa vào trong người nàng, đúng như Kỳ Nhi suy đoán nàng ta liền ho ra một ngụm máu.

Kỳ Nhi lắc đầu đứng vậy nói với Hân Hân và mẹ nàng: “Mẹ Hân Hân, người hẳn là biết mình bị gì đúng không.” thấy thiếu phụ gật đầu Kỳ Nhi nói tiếp: “Độc đã công tâm người còn sống không quá ba ngày nữa đâu, xin lỗi cho dù là muội muội của ta ở đây cũng không thể cứu được.”

“Ta biết...cô nương nhờ cô một việc được không.” Thiếu phụ đưa tay về hướng Kỳ Nhi, nàng bước tới nắm lấy bàn tay gầy trơ xương kia chờ thiếu phụ nói tiếp, thiếu phụ lấy từ trong người ra một mảnh ngọc bội màu xanh thẫm trong suốt, đây là thanh lương ngọc giá trị ít nhất cũng vài vạn lượng, Kỳ Nhi khó hiểu độc nàng ta trúng là thất tâm độc nhưng nếu bán mảnh ngọc này đi cầu đại phu cao tay một chút là có thể khỏi vì sao...

“Cô nương, ta biết cô đang thắc mắc chuyện gì nhưng ta chỉ có thể nói rằng miếng ngọc này là của cha Hân Hân đưa cho ta, dù ta có chết cũng sẽ không đem bán nó đi.” Thiếu phụ dừng một chút hô khan, Kỳ Nhi lấy Ngân Kim Lộ cho nàng uống một viên.

Thiếu phụ nhìn nàng gật đầu xem như là cảm ơn, đoạn nói tiếp: “Miếng ngọc này có thể chứng minh được thân phận của Hân nhi và Lân nhi, nhưng ta chỉ xin cô nương thu lưu chúng nó, cho chúng làm nha hoàn hay sai vặt đều được miễn sao có miếng ăn chỗ ngủ đàng hoàng là đã mãn nguyện.”

Kỳ Nhi gật đầu chân thành nói: “Ta hứa với người cứ giao chúng lại cho ta, nhưng ta nói trước nơi ta ở là thanh lâu người có đồng ý cho hai đứa trẻ đến đó không?”

Thiếu phụ thoáng sững sốt sao đó nở nụ cười yên tâm, nói: “Cô nương khách khí rồi, nơi đâu mà chẳng được có miếng ăn chỗ ngủ còn hơn là đói chết ngoài đường.”

Hiên Viên Hạo này giờ vẫn yên lặng lắng nghe, hẳn tưởng nàng sẽ đem hai đứa trẻ kia về nhà, nhưng không ngờ lại đem đến thanh lâu, là Mãn Nguyệt Lâu của nàng và chúng tỷ muội sao.

“Mẫu thân, con không muốn xa người...huhuhu..” Hân Hân khóc lớn, đã bảy tám tuổi dù chưa biết chữ nhưng vẫn có thể hiểu mẫu thân là muốn đem nó cho vị tỷ tỷ xinh đẹp này, nó cũng rất thích tỷ tỷ nhưng là nó muốn bên cạnh mẫu thân hơn.

“Hân nhi....ngoan....mẫu thân không thể chăm sóc cho hai con được nữa, sao này phải yêu thương chăm sóc đệ đệ nghe lời tỷ tỷ này....biết không.” Thiếu phụ đưa tay ôm vuốt ve đầu của Hân Hân giọng nói đầy yêu thương và ghen ngào.

“Mẫu thân, Hân Nhi sẽ ngoan người không cần bỏ Hân nhi.” Hân Hân khóc đến thương tâm Kỳ Nhi cũng không đành lòng, nhưng không còn cách nào khác đành kéo Hân Hân qua mình để thiếu phụ an tường nằm xuống, nàng biết nàng ta muốn dùng hết khả năng cuối cùng để trấn trối.

Hân Hân dựa vào lòng Kỳ Nhi ôm chặt lấy eo nàng khóc không ngừng, Lân không biết là cảm nhận được phải rời xa mẫu thân hau vì đôi cũng khóc nháo lên, Kỳ Nhi bước qua ôm lấy đứa trẻ kia vào lòng yêu thương dỗ dành. (Con rể tương lai của muội đấy)

“Cô nương, cảm ơn cô rất nhiều kiếp sau ta sẽ làm trâu làm ngựa báo đáp cho cô.” thiếu phụ mỉm cười hạnh phúc, là vì con nàng có chỗ nương thân rồi sao, tình thương của người mẹ bao la biết mấy, Kỳ Nhi nhớ tới mẹ của mình nếu biết tin mình bị nổ chết mẹ sẽ ra sao đây, mẹ luôn mong muốn thấy con gái một lần lên xe hoa, sinh ẹ đứa cháu ngoại bụ bẫm nay ước muốn ấy thật quá xa vời.

“Người còn tâm nguyện gì không, ta sẽ giúp người thực hiện.” Kỳ Nhi đưa tay xốc lại Lân nhi đã nín khóc nằm trong lòng nàng, một tay định đưa lên lau đi nước mắt thì một cánh tay ôn nhu giúp nàng xóa nó đi, ngẩng đầu lên chính là Hiên Viên Hạo có lẽ nhìn hai đứa trẻ này nên nhớ tới thời thơ ấu khi lưu lạc của mình, ánh mắt hẳn cũng bị thương không kém nàng.

“Ta có một chuyện muốn nói riêng với cô nương.” Thiếu phụ ánh mắt cầu xin nhìn nàng, khi này dù là giao con cho nàng cũng không có ánh mắt này, chuyện kia còn quan trọng hơn ư.

Kỳ Nhi quay qua nhìn Hiên viên Hạo đối hẳn gật đầu, Hiên Viên Hạo đưa tay bế lấy đứa trẻ trong lòng nàng, tay kia dắt Hân nhi còn đang luyến tiếc không muốn đi ra bên ngoài chờ.

Thiếu phụ vẫy tay bảo Kỳ Nhi lại gần một chút, nàng bước tới ngồi xuống mép giường chờ nàng ta nói chuyện.

Thiếu phụ nhìn nhìn một lát, cô nương trước mặt đây ánh mắt có mấy phần bi thương giống nàng lúc xưa không khỏi thở dài, nói: “Cô nương, cô rất giống ta hồi còn trẻ.”

Kỳ Nhi lắc đầu nói: “Người có gì xin cứ nói.” Thiếu phụ gật đầu đem hết mọi chuyện nói cho nàng nghe. Sau hơn nửa canh giờ Kỳ Nhi bước ra bên ngoài bế lấy Lân nhi trong lòng Hiên Viên Hạo tay còn lại nắm lấy bàn tay Hân nhi bước đi về phía trước, Hiên Viên Hạo nhìn nàng lắc đầu ôm lấy một đồng điểm tâm mới mua đi sau.

Vừa đi ra khỏi con hẻm liền đụng phải một người, người kia nhìn thấy hay người ánh mắt sáng lên gấp gấp nói: “Gia, phu nhân cuối cùng cũng tìm được hai người.”

Người đến là Khang Phúc tuổi chừng ba mươi, bình thường làm việc bên ngoài cụ thể là quản lý các bộ trang ở Biệt Vân thành, người này ôn hậu lại lương thiện Kỳ Nhi có gặp qua hẳn vài lần.

Hiên Viên Hạo nhíu mày hằng giọng: “Có chuyện gì?”

Người kia hít sâu một hơi nói: “gia súc trong Miêu tộc toàn bộ đều bị hạ độc chết hết, nước uống cũng có độc, hoa màu thì mới trồng không có lương thực hiện tại mọi người đang rất rối loạn, Gia mau trở về.”

“Chuẩn bị xe ngựa.” Hiên viên Hạo phân phó.

“Vâng!” Khang Phúc nhận lệnh chạy đi chuẩn bị.

“Kỳ Nhi, hai đứa trẻ này hay là đưa về Tuyệt Vũ Lâu luôn đi.” Hiên Viên Hạo nói.

“Không cần, ta sẽ đưa chúng về Mãn Nguyệt Lâu, đừng thấy bọn chúng không sao Lân nhi được sinh ra khi mẹ của nó đã trúng thất tâm độc nên nó cũng bị lây truyền, độc này rất ác nghiệt không giết người ngay cũng có phát hiện, nó hành hạ người trong đau đớn đến khi tuyệt vọng thì đoạt mạng, người hạ độc phải rất hận mẫu thân của bọn chúng.” Kỳ Nhi vừa nói vừa dắt hai đứa đến cửa hàng mai táng, đặt một cái quan tài ẹ của Hân nhi.

“Ông chủ, một cái quan tài bằng gỗ mun, làm luôn việc mai táng, trên bài vị khắc là: Liễu Thúy Vân hai mươi bảy tuổi sinh vào năm xxx, mất vào hôm nay, địa chỉ là %6\$#*\$.” Kỳ Nhi đưa cho ông chủ một nén vàng, khiến hắn cười đến rớt cả quai hàm liên tục vâng dạ.

Hai người vừa ra khỏi tiệm quan tài liền nhìn thấy xe ngựa của Hiên Viên Hạo đậu phía trước, hai người lớn và hai đứa trẻ bước lên xe, ngoài Khang Phúc còn có một sai vặt tên Vượng đi theo, trên xe không khí giữa nàng và hắn không còn gượng gạo như trước nữa vì nàng đã đặt hết tâm tư lên hai đứa trẻ.

Xe chạy hai ngày, sau đó dừng trong Liêu thành cách Biệt Vân thành hai ngày đường, lúc trước vì gấp chữa mắt cho hắn nên toàn chọn đường tắt mà đi, nay vì hai đứa trẻ nên phải có phòng ngủ đằng hoàng.

Kỳ Nhi bưng lên chén cháo ngân nhĩ cho hai đứa ăn, ngồi xuống bên cạnh nói: “Từ hôm nay, hai đứa sẽ được đưa về Thùy Thiên Quốc nơi đó có một thanh lâu gọi là Mãn Nguyệt Lâu, bên trong có các tỷ tỷ xinh đẹp cũng rất tốt bụng, hai người các muội đến đó phải ngoan nha an tâm tịnh dưỡng khỏi bệnh rồi thì giúp chút chuyện vặt trong lâu.”

“Tỷ tỷ bọn muội muốn đi theo tỷ.” Hân nhi buông muỗng nắm lấy áo của nàng.

“Hân nhi ngoan, tỷ còn chuyện chưa giải quyết xong khi làm xong sẽ đến tìm bọn muội.” Kỳ Nhi đưa tay vỗ đầu bé con.

“Muội biết rồi, muội sẽ thật ngoan chờ tỷ về.” Hân nhi ánh mắt kiên định nhìn nàng rồi quay lại tiếp tục ăn cháo, vừa ăn vừa dút cho đệ đệ.

Kỳ Nhi mỉm cười, thật là một đứa bé hiểu chuyện, đáng tiếc thân thể thật cơ khổ. Bước lại tủ đựng giấy viết nàng mở ra lấy viết giấy, bắt đầu mài mực viết một lá thư gửi cho các tỷ muội. Cổ đại thật cổ hủ hiện đại chỉ cần ấn một cái là viết đăng này lại phải mài tới mài lui.

Trong thư đại khái nói: hoàn cảnh hai đứa trẻ này khó khăn, được nàng nhặt ở ven được đem về lâu nuôi dưỡng, nhờ Tử Dương trị bệnh dùm cho Lân nhi, thân phận hai đứa trẻ này đặc biệt không thể nói hết qua thư khi về sẽ kể tường tận. Ngoài ra nhờ Tử Như tỷ giúp chuẩn bị một trăm gánh lương thực và nước uống đưa đến Miêu Cương lí do vì sao cũng kể ra hết, hy vọng tỷ ấy chuẩn bị càng sớm càng tốt.

Nàng biết Tử Như tỷ sẽ làm được với thực lực của Mộ Dung gia chuyện này chỉ là chuyện nhỏ, vấn đề ai đứng ra tải lương thì không phải đã có Kiếm vương rồi sao.

“Hai đứa ăn xong rồi đi ngủ sớm mai còn phải lên đường.” Kỳ Nhi gấp lại phong thư đưa cho Hân Hân: “Hân nhi khi nào đến nơi, hãy tìm người tên là Mộ Dung Tử Như hoặc đại tú bà Mãn Nguyệt Lâu đưa cái này cho người đó, biết chưa.”

“Hân nhi đã biết.” Hân Hân gật đầu lấy lá thư cất vào trong ngực, nó và đệ đệ đã thay quần áo mới vừa mềm mại vừa đẹp lần đầu tiên trong đời nó mới được mặc, tỷ tỷ đối với nó rất tốt.

Kỳ Nhi bước về phòng thấy Hiên Viên Hạo đang cau mày trầm tư, bèn bước qua bên cạnh hỏi: “Còn lo lắng vụ lương thực sao.”

“Àn, nhưng còn một chuyện nữa, Phồn tộc đột nhiên nổi binh muốn tấn công Miêu tộc hiện tại đang tập hợp binh mã cách Miêu tộc khoảng trăm dặm.” Hiên Viên Hạo xoa trán, vấn đề khi hắn rời đi cần giải quyết thật nhiều.

“Tộc trưởng đâu, không lẽ hắn bỏ mặt sao?” Kỳ Nhi bước ra sau đưa tay xoa hai bên huyệt thái dương cho hắn.

Hiên Viên Hạo bắt lấy tay nàng, kéo nàng ngồi lên đùi mình thở dài nói: “Hắn chỉ là một tên thích hưởng thụ không thích làm, nghe có người tấn công Miêu tộc lại không có lương thực liền gom hết tiền tài bỏ trốn.”

“Vấn đề lương thực huynh không cần lo, bây giờ lo chú tâm giải quyết chuyện phân tranh trước mắt là được.” Kỳ Nhi từ trên mình hắn không tiếng động thoát ra đi đến bên bàn trà ngồi xuống.

Hiên viên Hạo chăm chú nhìn nàng, nữ nhân này nói vậy là sao hay là nàng có cách kiếm được lương thực trong thời gian ngắn, thật ra hắn cũng tìm được bắt quả phải tốn hơn nửa tháng như vậy thì quá trễ.

“Nàng có biện pháp” Hiên Viên Hạo hỏi.

“Àn, ta thực sự có cách nếu như tính không sai khoảng bảy tám ngày sao một trăm gánh lương thực và nước uống sẽ được chuyển tới.”

Kỳ Nhi không nói tiếp cùng hắn leo lên giường đắp chăn ngủ, Hiên Viên Hạo nhìn nàng một lát bước ra khỏi phòng ra đến sau hậu viện khách điểm khẽ nói: “Ảnh”

Một bóng đen từ trong màn đêm bước ra cung kính quỳ xuống đáp: “Chủ nhân có gì căn dặn.”

“Đi điều tra thân thế của phu nhân.” Hiên Viên Hạo trầm giọng nói.

“Tuân lệnh.” Bóng đen tên ảnh kia tiêu thất trong màn đêm, Hiên Viên Hạo đứng đó trầm tư, nàng rốt cuộc là ai tại sao có bản lĩnh như thế đến hắn quy động hết thực lực cũng không thể trong vòng vài ngày ngăn ngừa chuẩn bị một trăm gánh lương thực và vận chuyển đến đây.

Nàng là cố tình tiếp cận hắn hay chỉ là vô tình, nếu là cố tình vậy một cô gái không có võ công như nàng thì tiếp cận hắn làm gì, có mục đích gì tại sao lại liều mạng như vậy vì hắn là khổ nhục kế sao, nếu chỉ là vô tình thì nàng lại là ai hắn cảm giác rất quen thuộc đối với nàng nhưng không thể giải thích được cảm giác đó.

Hiên Viên Hạo sai bước trở lại phòng nhìn nàng đang nằm ngủ say, gương mặt ngây thơ đáng yêu, mi mắt đôi khi lại nhấp nháy như không thể ngủ yên, hắn cởi bỏ ngoại sam nhẹ nhàng lên giường vòng tay ôm lấy nàng, từ từ chìm vào giấc ngủ

Khi hắn đi và về, Kỳ Nhi đều biết nàng có võ công nên cũng dễ tính, chỉ là không muốn quan tâm, chỉ đến khi hắn vòng tay ôm lấy nàng, uất ức trong lòng không tự chủ mà trào dâng, người hắn ôm không phải là nàng mà là thông qua bóng hình của nàng để tìm người con gái tên Tiểu Kỳ trong quá khứ.

10. Chương 10: Bảo Tổ Phong Ba

Hôm sau Kỳ Nhi sắp xếp cho hai hài tử kia xong, leo lên xe ngựa cùng Hiên Viên Hạo quay trở về Miêu Cương, đến nơi hắn liền lao vào xử lý mọi chuyện, nàng được Tiểu Vy và Tuyết Lâm kéo tới kéo lui hết chạy đông lại chạy tây.

Ba ngày sau, vào một ngày đẹp trời mây trắng bay bay nàng khó khăn lắm mới thoát khỏi hai cái nha đầu kia, một mình trốn trên mái nhà sau hậu viện để thư giãn thì nghe được một cuộc đối thoại vô cùng hay ho.

Có hai người đang đi về phía nàng là A nhị và A tam làm việc tại tiền sảnh, trên tay đang bưng mấy chén trà đã uống dở, vừa đi vừa tán gẫu.

“Nghe nói gì chưa Gia định thú thiếp đấy.”

“Thật sao, phu nhân hiền lành như vậy sao Gia lại lấy thiếp.”

“Nghe nói nàng kia rất xinh đẹp đánh đàn lại hay.”

“Vậy thì đã là gì, phu nhân nhà chúng ta mới là tuyệt sắc giai nhân, nàng ta đàn hay phu nhân chúng ta múa rất đẹp.”

“Nhưng người kia nghe nói đâu là thanh mai trúc mã với Gia.”

“Thanh mai trúc mã sao ta chưa từng nghe nói, nàng kia tên gì?”

“Tên là Tiểu Kỳ gì đó, là người trung nguyên”

Họ còn nói rất nhiều nhưng không thể nào lọt vào tai nàng nữa, Tiểu Kỳ sao nàng chính là Tiểu Kỳ thì đâu lại có thêm một người nữa chứ, nhất định có trá nàng phải điều tra xem nha đầu kia là ai dám giả mạo nàng.

Nàng đến viện phía tây tìm vì nơi đây chỉ có dãy nhà đó còn phòng trống thôi, quả nhiên trong căn phòng lớn nhất có một nam một nữ đang ngồi trò chuyện, không cần nhìn chỉ cần nghe tiếng cũng biết là ai.

“Hạo, ta nghe nói chàng muốn lập thiếp.” Kỳ Nhi cười bước vào bỏ qua nghi vấn trong lòng nàng thua người cũng không thua trận.

“Kỳ Nhi nàng đến, đây là Tiểu Kỳ ta nói với nàng” Hiên Viên Hạo giật mình nhìn nàng rồi đưa tay chỉ qua Tiểu Kỳ giả kia.

“Tỷ tỷ.” Nàng ta đứng lên hơi nhún người chào nàng, Kỳ Nhi trực tiếp ngó lơ không nhìn đến bước lại bàn ngồi, đưa mắt nhìn sang đánh giá nàng ta, da trắng môi hồng, mày thanh mi tú, hảo một cái mỹ nhân.

“Kỳ Nhi, ta biết có lỗi với nàng nhưng ta cũng đã nói trước cùng nàng, chỉ mong nàng độ lượng chung sống thật tốt cùng Tiểu Kỳ đừng khi dễ nàng ta là thiếp.” Hiên Viên Hạo giọng nói rất ảm đạm nhưng ánh mắt nhìn nàng lại lạnh băng, là đang uy hiếp nàng sao, người chỉ vì một người mới gặp đã xem ta như người chia uyên rẻ thúy sao.

“Hạo ca ca, muội tin Kỳ Nhi tỷ không phải loại người như vậy, chàng có việc cứ đi làm muội muốn cùng tỷ tỷ trò chuyện.” Tiểu Kỳ giả mỉm cười cùng Hiên Viên Hạo.

Hiên Viên Hạo mỉm cười lại với nàng ta, đưa tay đỡ nàng ta ngồi xuống ghế rồi xoay người ra khỏi phòng, không hề nhìn nàng một lần, hahaha Hiên Viên Hạo a Hiên Viên Hạo đây là tình cảm của người sao, mấy hôm trước còn cùng ta ân ái qua hôm sau lại trở mặt vô tình.

Hiên Viên Hạo người thông minh một đời lại ngu một nhất thời, người không phân biệt đâu mới là người người thương sao, tim đau quá, đau như bị ai cắt đi vậy.

Kỳ Nhi nhìn nàng ta đi đóng cửa phòng rồi quay lại bàn nói với nàng: “Nguyệt Kỳ Nhi, à ta nên gọi tỷ tỷ là thánh cô Âm Nguyệt Thần Giáo được không, hay là người của Mãn Nguyệt Lâu nhỉ.”

Nghe nàng nói như vậy Kỳ Nhi chấn động hoàn toàn, thân phận của nàng được nàng bảo vệ rất tốt hơn nữa một nữ nhân mới đến sẽ không thể biết về nàng rõ như vậy, khẩn định là có chuẩn bị trước, Kỳ Nhi mắt lạnh nhìn nàng ta cũng không che dấu con người đáng sợ của mình: “Người là ai?”

“Aiz nha, ta là Tiểu Kỳ bảo bối của Hiên Viên Hạo cổ vương, cũng là muội muội sắp tới của tỷ.” Nàng ta ánh mắt ma mị liếc nhìn Kỳ Nhi.

“Người cho rằng ta không thể biết người là ai.” Kỳ Nhi cười lạnh, ngoài chúng tỷ muội và...hắn ra nàng chưa bao giờ ôn hòa cùng ai cả.

“Ta biết tỷ tỷ rất có bản lĩnh, nhưng ta đến làm một cái giao dịch cùng tỷ.” Nàng ta ngồi xuống đối diện nàng đưa qua một chén trà.

“Nói.” Nàng không muốn nhiều lời với kẻ đến tên mình cũng giấu diếm.

“Ngày mai vào giờ Ngọ tỷ ra sau núi cách đây ba dặm sẽ rõ thôi.” Nàng ta cười làm một động tác tiễn khách.

Kỳ Nhi không nói gì bước về phòng, nàng biết cho dù có hỏi thêm cũng vô dụng tiện nhân kia nhất định sẽ không nói, đêm đó Hiên Viên Hạo cũng không trở về phòng hỏi Tiểu Kỳ thì mới biết hắn đang lo chuyện tác chiến cùng vài người khác.

....

Trưa hôm sau, Kỳ Nhi dùng bữa xong về phòng chuẩn bị một chút sau đó đi đến nơi đã hẹn, nơi đó đã có một người chờ nàng là Tiểu Kỳ giả kia, mới này còn cùng dùng chưa gì đã đến khinh công không tồi.

“Tỷ tỷ đã đến.” Nàng ta mỉm cười xoay người lại.

“Ai là tỷ tỷ của người đừng ăn nói hàm hồ, nói, người muốn giao dịch thế nào?” Kỳ Nhi lạnh nhạt bác bỏ, tiện nhân ta muốn xem người giỏi trò gì.

“Thiên Niên Thần Chỉ, cái ta cần là nó chỉ cần người đưa nó cho ta, ta sẽ không tiết lộ thân phận của người và sẽ rời đi, để người có thể hưởng phúc bên cạnh hắn.” Thật khéo giả giờ bây giờ lại lộ nguyên hình.

“Ta không có Thiên Niên Thần Chỉ.” Muốn ta giao bảo bối trong nhà ra cho người về nhà nằm mơ đi.

“À không có cũng không sao, người đi trộm nó về là được.” Nàng ta không tức giận ngược lại cười đến yêu mị.

“Dựa vào gì bắt ta trộm nó cho người.” Nàng cũng không phải ngu ngốc dù đưa Thiên Niên Thần Chỉ cho tiện nhân kia nàng ta không quay lại đâm nàng một nhát sao.

“Ta không muốn cùng người dài dòng, nếu người không đưa thì ta sẽ nói thân phận của người ra.” Tiện nhân kia gương mặt bắt đầu co lại.

“Bị lộ thì thế nào người có giỏi cứ nói.” Kỳ Nhi cười đến trăm hoa đua nở, muốn dọa nàng ngoại trừ chúng tỷ muội ra người đó còn chưa sinh ra trên đời đâu.

“Vậy nếu như đối với thuốc giải của Mạn Liên hoa thì sao.” Bây giờ đến lượt tiện nhân kia cười, nhưng gương mặt Kỳ Nhi cứng đờ.

“À chắc là người không biết đâu nhỉ Tuyệt Lâm là người của ta, người còn nhớ hơn một hai tháng trước ngày nào người cũng ăn canh do nàng ta nấu, còn trong vườn thì trồng Mạn Liên hoa, trước cửa phòng người lại có một chậu Bích Tu hoa hay không.”

“Tam Tiên Độc.” Kỳ Nhi rất nhanh lấy lại trấn tĩnh, Tam Tiên Độc là dùng ba loại hoa phối hợp mà thành độc này là mãn tính, năm xưa ngoài Y Tiên Lăng Diệc Thần ra không ai có thể giải, ba loài hoa đó sinh trưởng ở ba vùng khác nhau nên cũng không thường gặp trừ khi là cố tình đem về trồng.

Sắc mặt Kỳ Nhi trầm xuống, xem ra tiện nhân kia đã có chuẩn bị: “Người tưởng ta không giải được Tam Tiên Độc.”

“Ta biết người có một muội muội là đệ tử Y Tiên nhưng Tam Tiên Độc cũng có cái tên khác là tam thiên, độc trong vòng ba tháng sẽ phát độc người tự tin có thể kịp lúc giải sao.” Nàng ta nhìn Kỳ Nhi âm hiểm cười.

“Vậy trước đó ta sẽ giải quyết người trước.” Nuốt vào một viên Kim Ngân Lộ Kỳ Nhi bắt đầu động thủ, rút ra Phệ Hồn Tiên đánh thẳng về phía nàng ta.

Hiển nhiên Tiểu Kỳ giả không ngờ rằng Kỳ Nhi lại bất chấp mình đang giữ giải được mà động thủ, liền chặt vật né tránh, roi kia quất thẳng xuống đất để lại một vết nứt thật dài nếu đánh trúng khẳng định sẽ chết.

Nào để cho tiện nhân dám uy hiếp nàng còn có thể sống như vậy, tay xoay chuyển, Phệ Hồn Tiên như có sinh mạng quay đầu về phía Tiểu Kỳ giả kia, đột nhiên nàng thấy trên mặt nàng ta lộ ra nụ cười hiểm độc đặc ý, Kỳ Nhi không hiểu chuyện gì nhưng roi đã đánh trúng tiện nhân kia nàng văng thẳng vào trong gốc cây phun ra một ngụm máu.

“Tiểu Kỳ” Một tiếng rống giận dữ truyền đến, một bóng dáng thanh sắc từ xa bay tới đáp xuống bên người Tiểu Kỳ giả, người đến là Hiên Viên Hạo, hắn vòng tay ôm lấy lo lắng quan tâm hỏi han.

“Tiểu Kỳ nàng làm sao, Tiểu Kỳ đừng dọa ta.” Hiên Viên Hạo suốt ruột ôm lấy nàng tựa vào lòng mình đưa tay bắt mạch đột nhiên ày.

“Hạo..ca ca, ta thật sự rất yêu chàng, ta...khụ khụ.” chưa nói hết Tiểu Kỳ giả kia phun ra một ngụm máu lớn nữa

“Tiểu Kỳ nàng đừng nói gì nữa, ta sẽ không để nàng xảy ra chuyện gì đâu.” Hiên Viên Hạo ôn nhu dễ dàng như bảo bối hần trân trọng nhất, Kỳ Nhi nhìn hết một màn này ghen tỵ cùng đổ Kị sâu sắc nổi lên trong lòng nàng.

Hiên Viên Hạo để Tiểu Kỳ kia dựa vào gốc cây chậm rãi đứng vậy đi về phía nàng, dừng cách nàng năm bước hần nói: “Nàng là người của ma giáo đúng không?”

Lạnh thật lạnh hần chưa từng nhìn nàng lạnh như vậy, nàng gian nan nói: “Ta không nghĩ sẽ lừa chàng.”

“Nàng biết võ công vì sao còn giả bộ yếu đuối trước mặt ta.” Hiên Viên Hạo nhìn nàng như một người xa lạ không quen biết khiến tim nàng đau thắt lại cảm giác chua xót lại dâng trào.

“Ta không hề lừa chàng, cũng không hề có ý muốn giấu diếm chỉ là nhưng lúc ta định ra tay thì đã có người ra tay trước, ta...” Kỳ Nhi nhìn hần.

Hiên Viên Hạo cười lạnh: “Đúng nàng chưa hề gạt ta lừa dối ta, là ta ngu ngốc tin tưởng nàng đúng không, Thánh Cô Âm Nguyệt giáo con gái Của Nguyệt Kì Phong, Nguyệt Kỳ Nhi, nàng tiếp cận ta là có mục đích gì.”

“Ta không hề, chỉ là trùng hợp thôi ta chỉ muốn cứu ca ca của mình vô tình chàng lại ra điều kiện kia nên ta...”

“Nên thuận gió đẩy thuyền, giả dạng bên cạnh ta đối tốt với ta lấy đi niềm tin của ta,...Kỳ Nhi người sai rồi ta không hận người lừa gạt ta nhưng người đã thương Tiểu Kỳ còn hạ độc nàng ta không thể tha thứ.”

Hiên Viên Hạo cướp lời của nàng, nói lại bằng giọng mỉa mai rồi lại âm trầm đến đáng sợ.

Kỳ Nhi kinh ngạc nhìn hần nàng khi nào lại đề tiện đến như vậy, võ công khi nào tệ hại đến phải dùng độc, Kỳ Nhi nhìn hần nói: “Ta nói không có chàng tin ta không.”

“Không tin.” Hần lạnh lùng nói ra hai chữ.

Nãy giờ vẫn ngồi yên xem kịch Tiểu Kỳ giả kia môi câu khởi nụ cười tàn nhẫn rút ra trong mình hai cái ám khí định phóng thẳng về phía Hiên Viên Hạo, Kỳ Nhi nhìn thấy nhất thời hoảng hốt vung roi lên đánh văng ám khí cũng đánh cho nàng ta một roi thừa sống thiếu chết.

“Tiện nhân dám trước mặt ta hại hần.” Kỳ Nhi nghiêng răng cắn phẫn.

Hiên Viên Hạo thì kinh hãi không để ý đến Kỳ Nhi quay về bên Tiểu Kỳ của hần điểm trụ cầm máu cho nàng, quay lại âm lãnh nhìn Kỳ Nhi: “Nguyệt Kỳ Nhi người đừng quá đáng muốn giết người diệt khẩu sao.” Hiên Viên Hạo mất lí trí rồi hần không ngờ nàng có thể trước mặt hần vẫn có thể ung dung đánh Tiểu Kỳ đến thế.

“Nếu ta nói nàng ta là gian tế đến để lấy Thiên Niên Thần Chỉ chàng có tin không, Tuyệt Lâm cũng là đồng bọn cùng nàng ta, bọn họ hợp tác họ Tam Tiên Độc chúng ta...”

“Đủ rồi ta không muốn nghe thêm nữa.” Hiên Viên Hạo giận dữ hét tom hần không muốn nghe nàng giả dối nữa, ngay cả Tuyệt Lâm nàng cũng muốn kéo vào, Tuyệt Lâm có gì đắc tội nàng luôn xem nàng như tỷ tỷ ruột mà hết lòng đối đãi, vì sao nàng lại trở thành con người am ngoan thế này: “Ta nói lại lần nữa mau đưa thuốc giải.”

Kỳ Nhi mất lạnh nhìn hần: “Ta không hạ độc nàng nên không có giải dược, tin hay không tùy chàng.”

Trong mắt Hiên Viên Hạo hiện lên tia tàn khốc lãnh lệ, hần nhấn vào đai lưng một cái một ánh sắc trắng bạc lóe lên, một trường kiếm dài đuôi màu trắng nằm trong tay hần, vun kiếm về phía nàng.

Kỳ Nhi đứng yên để mũi kiếm xuyên qua ngực nàng cách vị trí trái tim chừng ba phân, là do khi nãy hần xoay mũi kiếm nếu không kiếm kia đã đâm thẳng vào tim nàng, Kỳ Nhi đứng đó yên lặng mà đứng nhìn hần như muốn khắc ghi dung nhan của hần vào tim mình.

Hiên Viên Hạo sững người trấn tĩnh, hần tưởng nàng sẽ tránh né sẽ đánh lại vì sao lại đứng im như vậy, nếu không phải hần phát hiện nàng không nhún nhích mà đổi hướng kiếm nàng bây giờ có lẽ đã là cái xác trước mặt hần rồi.

“Hiên Viên Hạo, tại sao ta lại không cảm thấy đau vậy, rõ ràng là người đã đâm ta một nhát mà.” Kỳ Nhi thê lương nhìn hấn máu theo khóe môi nàng tràn ra, gương mặt vốn xinh đẹp nay lại .

“Kỳ Nhi nàng...” Hiên Viên Hạo kinh hãi muốn đưa tay đỡ lấy nàng lại bị nàng hất văng ra.

“Hiên Viên Hạo, từ một khắc kiếm người đâm vào ta thì tim ta đã chết rồi, Hiên Viên Hạo người đừng gọi ta là Kỳ Nhi bởi....Khụ...khụ....người không xứng.” Kỳ Nhi lùi về sau từng bước cách xa hấn.

“Khụ khụ.” Tiểu Kỳ ho lên làm Hiên Viên Hạo bừng tỉnh chạy lại chỗ nàng.

Kỳ Nhi không còn nghe thấy bọn họ nói gì chỉ tự hỏi mình, tim nàng vì sao không còn đau nữa, nàng sợ nhất là đau không phải sao, vì sao phải nhẫn nhịn như vậy, nàng là tiểu công chúa của Mãn Nguyệt Lâu là hòn ngọc trên tay Tổ tỷ, dù ở hiện đại hay cổ đại nàng vẫn được mọi người che chở thương yêu chưa ai làm nàng thương tổn đến mức này.

Tiểu Kỳ kia không biết nói với hấn cái gì, Hiên Viên Hạo quay lại nhìn Kỳ Nhi gương mặt trắng bệch rồi đưa tay bông lấy Tiểu Kỳ giả phi thân quay trở về, Kỳ Nhi đứng tại đó mắt nhìn thấy bóng dáng hấn khuất xa, đem theo người con gái hấn “yêu” bỏ đi.

Kỳ Nhi lê lét về đến trong phòng của mình tự sơ cứu vết thương, nhưng vết thương trước ngực phải khâu lại, nàng dùng thuốc gây tê tự mình điều chế thoa lên tạm thời cầm máu rồi dùng vải sạch băng kín lại, nàng không phải đại phu không thể tự khâu nàng cũng không có can đảm đó.

Nàng nằm trên giường mê man đến tối mới tỉnh lại cũng mai nhờ Kim Ngân lộ bảo trụ tâm mạch cho nàng nếu không nàng thực sự phải xa rời chúng tỷ muội rồi.

Tiểu Vy bưng vào chén cháo nóng đưa đến cho nàng, cũng kinh hoảng không kém la lên: “Trời ơi! phu nhân người đây là làm sao ta đi báo với Gia.” nói xong định chạy đi bị Kỳ Nhi kéo lại.

“Không cần...ta không sao.” Nói ra mới thấy giọng mình khàn khàn muốn không ra tiếng.

“Phu nhân dù người có cùng Gia cãi nhau cũng đừng như vậy, phu thê đầu giường cãi cuối giường làm lành không phải sao, dù Gia có lấy thiếp người vẫn là đại phu của chúng ta mà.” Kỳ Nhi nắm tay nàng ôn tồn nói, thật không giống phong cách của một nha đầu tí nào.

“Ta và hấn đã không còn gì.” Kỳ Nhi thản nhiên nói.

“Phu nhân....” Tiểu Vy còn muốn nói tiếp một chút thì bị Kỳ Nhi khoát tay ngăn lại, đành thở dài bước ra ngoài.

...

Kỳ Nhi sau một đêm suy nghĩ cũng thông suốt dù hấn tuyệt tình nàng cũng đừng quá tuyệt nghĩa, hấn cũng chỉ là nhất thời u mê chỉ cần nàng chứng minh người kia không phải là Tiểu Kỳ thì được rồi, còn Tam Tiên Độc thì chờ muội muội nàng đến giải đi, có Kim Ngân Lộ có thể bảo trụ tâm mạch trong trăm ngày mà.

Kỳ Nhi hỏi hạ nhân biết hấn đêm qua ở thư phòng suốt đêm, nàng tay bưng theo một cái bánh gato, hôm nay là sinh nhật của hấn xem như kiếm một cái cớ làm hòa đi, nếu nàng cứ đi như vậy bọn tiện nhân kia càng đắc ý thôi.

Đi đến trước cửa phòng bên trong mùi rượu nồng nặc làn tỏa ra đến bên ngoài, Kỳ Nhi ày đưa một tay đẩy cửa ra, bên trong không có ai cả trên bàn trống không cho thấy không có ai ở đây, nhưng nàng liếc mắt về phía tiểu phòng dùng để nghỉ ngơi thì phát hiện có người, thở dài bước quá: xem ra là hấn uống rượu sai đang ngủ.

Vén lên bức màn dày nhìn vào bên trong, hai mắt nàng nhìn đến trừng trừng cái bánh trên tay “bị” rơi xuống đất, nước mắt nàng chảy dài trên đôi gò má trắng nõn, không...không nàng không muốn tin đây là sự thật...không...hấn không thể đối xử với nàng như thế...

“Aaaaaa” Hét dài, Kỳ Nhi lao như gió ra khỏi phòng, phóng qua tường viện một mạch chạy đến Biệt Ván thành rẽ vào hẻm nhỏ thở hổn hển.

Bên trong màn trướng vì tiếng la kia mà từ từ chuyển tỉnh, Hiên Viên Hạo xoa cái trán nhức như búa bổ của mình lầm bầm vào tiếng, định xốc chân ngồi dậy lại phát hiện bên cạnh mình có người, theo bản năng nhìn qua, chờ nhìn rõ người kia là ai không khỏi sợ ngây người.

Phóng nhanh xuống giường mặc quần áo, phát hiện mình vẫn mặc tiết khổ và lý y chỉ có đầu hơi mở rộng, ngoài ra rất bình thường không có gì đặc biệt cả, nhưng hần một chút cũng không nhớ những chuyện xảy ra đêm qua. Hần chỉ nhớ mình rất khổ tâm đi tìm rượu giải sầu nhưng rượu vào càng sầu thêm, sau đó mơ mơ màng màng bị người đưa về phòng.

Cố gắng lắc đầu cho thanh tỉnh, vừa mặc xong ngoại y trên giường truyền đến tiếng nói thanh thúy nũng nịu: “Hạo ca ca...”

Tiểu Kỳ ngồi dậy ánh mắt mơ màng nhìn hần, nàng ngồi dậy chần tuột xuống, đôi vai mảnh khảnh lộ ra bên ngoài, nhưng không có gì khác nữa chỉ là nàng ta không mặc trung y thôi, Hiên Viên Hạo thở phào nhẹ nhõm cũng may là không có gì xảy ra.

Nhưng tiếng la khi nãy là của ai, ày suy nghĩ lại vô ý phát hiện gần bên giường có một cái bánh bị rơi xuống nát bét, cái bánh hình dạng rất lạ hần chưa gặp bao giờ, bước lại nhìn kĩ trên bánh có dòng chữ đáng lí rất đẹp nhưng bây giờ lại xiêu vẹo: Hạo chúc mừng sinh nhật, và một dòng chữ hần chưa gặp bao giờ: happy birthday.

Ngay lúc hần đang chăm chú nhìn cái cái bánh nát bét kia, thì Tuyết Lâm chạy vào giọng là khẩn thiết mà hoảng loạn: “Hạo Kỳ ca ca, tẩu tẩu bỏ đi rồi, có người thấy tỷ ấy phi thân qua tường mà chạy đi.”

Hiên Viên Hạo nơi này còn chưa thấy triệt cảm giác của mình, thì bên kia Kỳ Nhi lệ chảy như mưa khóc đến tê tâm liệt phế, nàng ngã quỵ bên chân tường khó khăn thở dốc, trong tim lại rất đau, đau đến mức tưởng chừng không dứt, đau đến mức không sao thở được, đau đến mức giống như chỉ một giây nữa thôi sẽ chết đi.

Kỳ Nhi giương mắt nhìn phía trời xa, chỉ thấy đàn chim xếp thành hình chữ Nhân đang bay về phía Nam di trú, Miêu Cương đang vào mùa đông nên rất lạnh, Kỳ Nhi sáng sớm đã đi chuẩn bị bánh cho hần cũng không mặc dày bao nhiêu, nhưng do tiếp xúc cùng lửa nóng nàng cũng không thấy lạnh...nhưng bây giờ thật lạnh quá, còn lạnh hơn cả khi nàng nhảy vào Hàn Đàm.

Thời tiết rét lạnh, chim chóc đều phải bay về Phương Nam. Nếu lòng người cũng lạnh, có phải cũng sẽ giống như chim kia, đều không thể níu giữ lại được phải không?

Kỳ Nhi men theo tường đứng vậy, theo lối nhỏ trong hẻm từ từ ra tới cửa thành, còn lúc đó trên đường lớn từng xe từng xe hàng hóa thật lớn, mà dẫn đầu là hai đại nam nhân anh tuấn bên cạnh là hai vị mỹ nhân, một anh khí một linh động đang cười nói vui vẻ, thoáng chốc không biết vì sao thanh y nữ tử trong bốn người quay đầu về hướng con hẻm Kỳ Nhi đang đi kia mà chăm chú nhìn.

“Zổ tỷ nhìn cái gì có chàng nào đẹp sao?” Tử y nữ tử cũng quay đầu lại nhìn nhìn.

“Không có, chỉ cảm giác hình như gặp người quen.” Thanh y nữ tử lắc đầu xoay người lại tiếp tục đi.

“Thảo nhi, sắp gặp muội muội sao thấy nàng không vui lên vậy?” bạch y nam nhân bên cạnh thanh y nữ tử lên tiếng.

“Muội không biết chỉ là luôn cảm thấy bất an.” Thanh y nữ tử đưa tay xoa ngực nàng cảm thấy nơi này ần ần đau.

“Yên tâm đi, chúng ta sắp đến Tuyết Vũ Lô.” Lam y nam nhân bên cạnh tử y nữ tử cười nói.

Bọn họ tiếp tục lên đường, chỉ duy thanh y nữ tử kia lại nhìn lại con hẻm đã khuất xa kia một lần cay mảy trâm tư...

.
. .
.

Nếu cứ như thế mà để cho Kỳ Nhi rời đi, có thể bọn họ sẽ trở nên xa lạ, không còn một chút ràng buộc nữa. Tuy hẳn hiểu rất rõ, nếu hẳn cùng nàng qua lại, đối với nàng, đối với hẳn, cả đối với Tiểu Kỳ mà nói, đều không phải là chuyện tốt.

Nhưng bảo hẳn cứ đứng trơ mắt mà nhìn bóng dáng ôn như tựa thủy kia rời xa mãi mãi, lý trí có thể cho phép hẳn làm ngơ, nhưng tình cảm bất luận thế nào cũng không cho phép hẳn chấp nhận điều đó, tại sao lại như thế, người hẳn yêu không phải là Tiểu Kỳ hẳn luôn chờ đợi sao, vì sao trong tâm trí chỉ là hình ảnh của nàng?.

Hiên Viên Hạo thất thần ngồi xuống ghế, ngay tại lúc hẳn muốn bắt chấp tất cả để đem nàng trở về thì một đạo ánh sáng lóe lên trước mặt hẳn, hẳn nghiêng người né tránh nhưng phía sau vẫn là bị trúng một kiếm.

Hắn kinh hãi nhìn hai nữ nhân trước mắt đang cười đến ngoan độc tiến về phía hẳn, Hiên Viên Hạo thấy thế sắc mặt trở nên u ám, nói: “Các người thật sự là ai?”

“Haha...Cổ vương thân mến, bọn ta đương nhiên là do người khác sai đến giết người rồi, chỉ bằng một kế ly gián nho nhỏ đã có thể khiến phu thê người tương tàn, màn kịch này cũng thật quá hấp dẫn đi.” Tuyết Lâm vừa cười vừa nói.

“Muội muội sao lại nói vậy, phu nhân của hẳn đích xác là người của Âm Nguyệt giáo mà, hẳn hận Âm Nguyệt giáo như vậy, chúng ta chỉ là giúp hẳn một tay thôi đúng hay không?” Tiểu Kỳ ra chiều thương tiếc thở dài.

“Cổ vương người ít chống cự đi, người trúng độc của bọn ta sớm hay muộn cũng phải chết thôi, ngoan ngoan giao ra Thiên Niên Thần Chỉ ít nhất chúng ta cho người được chết thống khoái.” Tuyết Lâm nhìn hẳn đầy đắc ý.

“Các người đến tột cùng là người của ai?” Hiên Viên Hạo mắt lạnh nhìn các nàng.

“Hảo a, ta cho người chết cũng biết xuống diêm vương mà kiện ai.” Tiểu Kỳ tháo ra chiếc mặt nạ da người lộ ra khuôn mặt thật của nàng ta, bên phải có vết sẹo thật lớn, bên trong rất xấu xí, cười nói: “Ta là tam đương gia Vạn Ảnh Các Hàn Liên, người bên cạnh là phó nhị đương gia Vạn Ảnh Lâu Hàn Mộng, người còn thắc mắc thì hỏi luôn đi dù sao cũng sắp chết mà”

Thì ra là vậy, hẳn đúng là ngu nhất trên đời này người đối đãi ôn nhu đem hết tấm lòng ra yêu hẳn, hẳn lại vô tình xem như không thấy, trái lại cứ đi tìm một bóng hình vô vọng để rồi mất đi tình yêu chân chính.

Hiên Viên Hạo chậm rãi nở nụ cười, cười đến điên cuồng cười đến tâm can đau thắt, nhìn hai người kia từng chữ từng chữ nói: “Muốn Thiên Niên Thần Chỉ, hảo, đi theo ta.” Bên trong phòng quá hẹp không thể một chọi hai, hẳn cần không gian rộng lớn hơn để giao thủ, dù cho tính mạng này có không còn thì có là gì, mất đi nàng hẳn đã thực sự không còn gì cả, đến lúc nhận ra hẳn yêu nàng biết bao nhiêu thì cũng quá muộn, hẳn tổn thương nàng đã rất sâu rồi.

Hàn Mộng và Hàn Liên liếc mắt nhìn, không do dự phi thân chạy theo, người kia đã bị thương đã bị trúng độc không lẽ các nàng sợ hẳn sao.

Ra đến đại sảnh Hiên Viên Hạo không thấy một nha đinh nào cả, nha hoàn cũng không thấy xem ra là có chuẩn bị từ trước hết rồi, chậm rãi xoay người đối diện cùng hai nữ nhân rắn rết kia, hẳn không chút do dự rút ra Tổ Tiên kiếm mà sư phụ cho, đánh thẳng về hai người kia.

Hiên Viên Hạo âm thầm thề: nếu như số kiếp hôm nay hẳn có thể thoát được nhất định sẽ đi tìm nàng, cho dù quỳ dưới chân nàng nhận lỗi cũng không sao cả, chỉ cần nàng tha thứ cho hẳn là được, nàng là người Âm Nguyệt giáo thì sao, con người đâu ai có thể chọn phụ mẫu ình, là chuyện của đời trước thì nên để đời trước giải quyết vì sao lại tổn thương nàng.

Hiên Viên Hạo cắn chặt răng, liều mạng vận khí ngăn không cho nội lực thoát ra chiêu chiêu hoa lệ đánh thẳng về Hàn Mộng và Hàn Liên.

Hàn Mộng kinh hãi, không ngờ trúng được của nàng mà hẳn còn có thể phát huy nội lực kinh người như vậy, chặt vật né sang một bên. Hàn Liên thì không may mắn như vậy, ngay khi vừa đáp xuống thì Hiên Viên Hạo đánh tới nàng né không được nhanh trúng phải một kiếm, trên tay một vết máu dài vết thương sâu đến thấy được bạch cốt.

Hiên Viên Hạo tay không ngừng, sát khí mãnh liệt mắt hấn đỏ ngầu lên vì giận dữ và ân hận, đánh cho hai nữ nhân kia chỉ biết lui phòng thủ, kiếm chiêu sắc bén công kích lẫn nhau, hai người kia cũng không phải đèn cạn dầu chiêu đến thì cần cố gắng trì hoãn tìm sơ hở.

Thanh kiếm trong tay Hiên Viên Hạo tung hoành, rõ ràng trong tay chỉ cầm mỗi thanh kiếm, nhưng trong chốc lát, xung quanh hấn lại xuất hiện vô số đạo kiếm khí, lao về phía hai nữ nhân kia.

Hiên Viên Hạo cũng không thể kéo dài được bao lâu, trong lúc sơ hở bị Hàn Liên tung chưởng bức lui về sau ba trượng

Ói ra một ngụm máu hấn tựa vào cây cột phía sau ôm ngực bình ổn khí, xung quanh đã tan nát vì trận đánh của ba người, Hàn Liên, Hàn Mộng tung kiếm về phía hấn, một người đánh phần thân một người đánh hạ bàn.

Hai người chưa chạm đến Hiên Viên Hạo, đã bị một cỗ nội lực cực đại đánh văng về phía sau miệng chảy ra máu, hai người nhìn ra cửa chỉ thấy bốn người đang tiến vào, hai nữ nhân cùng hai nam nhân, người vừa ra tay đã thương các nàng là bạch y nam nhân trong số bọn họ.

bạch y nam tử thu tay về, thanh y nữ nhân bên cạnh cất giọng nói: “Ngân Phong, Đỗ Nhất hai nha đầu kia giao cho hai người.” nói đoạn cùng tử y nữ nhân bước về phía Hiên Viên Hạo.

Tử y nữ nhân thoáng quay đầu lại nhìn, liền hét lớn: “Nhất Nhất không được để người áo hồng chạy trốn, nàng ta là tỷ nữ thân cận trước đây của lão thái bà kia đó.”

Hai nam nhân liếc mắt nhìn nhau đồng loạt ra tay, Hàn Liên và Hàn Mộng thấy tình thế không ổn định chạy trốn, nhưng bị một trước một sau bị cản lại, chưa tới ba chiêu đã bị chế trụ điểm huyết.

Thanh y nữ tử kia là ai đương nhiên là nhị thư kí Mãn Nguyệt Lâu — Độc Cô Thảo rồi, còn tử y nữ tử còn ai khác ngoài đệ tử độc nhất của Y Tiên Lăng Diệt Thần— Tử Dương, hai nam nhân đi theo họ còn phải hỏi sao là võ lâm minh chủ vang danh gần xa Lãnh Ngân Phong và đệ nhất thần bộ Đỗ Nhất hộ tống nhị vị phu nhân áp tải lương thực.

Độc Cô Thảo và Tử Dương bước về phía Hiên Viên Hạo, Tử Dương đưa tay bắt mạch cho hấn thở dài một hơi miệng nói: “May mắn còn cứu được.” không nói không rằng đưa vào miệng hấn một viên thuốc màu hoàng kim, ép hấn nuốt xuống sao đó chạy về bên Đỗ Nhất chộc ghẹo không thèm để ý đến người vừa được nàng cho ăn thần dược kia.

Độc Cô Thảo bó tay cùng muội muội này, truyền một ít chân khí cho Hiên Viên Hạo, đợi hấn bình ổn một chút mới hỏi: “Chuyện lộn xộn này là sao, Kỳ Nhi đâu muội ấy đi đâu rồi?”

Nguyên bản đang mân mê lọn tóc của Đỗ Nhất chơi đùa, Tử Dương nghe thấy tỷ tỷ của mình hỏi người mà các nàng cần tìm liền bừng tỉnh, nói: “Đúng nhỉ? muội cũng quên mất, Kỳ Nhi đâu với võ công của tỷ ấy hai nữ nhân này thì có là gì, sao để phu quân của mình bị đánh đến tàn tạ thế này.”

Lãnh Ngân Phong sắc mặt khó coi nói: “Muội ngoài Đỗ huynh ra thì còn nhớ tới ai nữa chứ.”

Tử Dương lập tức xù lông nhíu cái: “Huynh muốn chết sao, muội lo cho phu quân của mình có gì không đúng hả?” Tử Dương nhanh chân đạp qua một cước trúng ngay chân phải Lãnh Ngân Phong.

“Các vị là?” Hiên Viên Hạo đứng lên hỏi, hấn cũng không bị thương quá nặng, một kiếm kia đâm trúng hấn nhưng không đâm vào nơi hiểm yếu, chỉ mất máu một chút, một chưởng của Hàn Liên không nhiều nội lực nên không đã thương hấn, sau khi nuốt viên dược của tử y nữ tử hấn liền cảm thấy chân khí tê tụ, khỏe lên rất nhiều.

“Ta quên nói, ta là Độc Cô Thảo tỷ tỷ của Kỳ Nhi, phu quân của ta Lãnh Ngân Phong.” Độc Cô Thảo cười từ từ đánh giá nam nhân trước mặt, ân...nét đẹp có hơi nghiêng về nữ nhân người này là cường thụ nha...

“Tử Dương, muội muội của Kỳ Nhi, phu quân của ta Đỗ Nhất.” Tử Dương bĩu môi đáp.

Hai nữ nhân bị điểm huyết này giờ vẫn đứng yên đột nhiên cười đến sáng khoái sung sướng dạt dào.

Độc Cô Thảo dì ứng với tiếng cười ma chê quỷ hờn kia, đang định cho các nàng im luôn lại nghe Đỗ Nhất nổi máu thần bộ thắm vấn, nên giao cho hấn luôn.

“Các người cười gì?” Đỗ Nhất hỏi.

“Hahaha.” Hai nữ nhân kia cười không ngừng.

“Không nói ta sẽ hạ độc, cho các người sống không bằng chết.” Tử Dương cười mỉm chỉ quơ quơ cái bình màu đỏ trước mặt hai người.

Hàn Mộng và Hàn Liên biến sắc lập tức nói: “Ta nói các người còn nhận là họ hàng với hần nữa sao, hần là người đã đâm Kỳ Nhi của các người một nhát xuyên ngực đấy.” chợt thấy hai luồng sát khí mãnh liệt dâng trào bọn họ tức thời im miệng.

Tử Dương nghe xong cảm phần dâng trào đang định quay qua chất vấn thì nghe thấy tiếng nói lạnh như băng của Zổ tỷ: “Hiên Viên Hạo ta hỏi người đây có phải là sự thật?”

Hiên Viên Hạo im lặng không nói, càng khẳng định lời nói kia là sự thật, Độc Cô Thảo sát khí ngập trời lập tức một kiếm đâm thẳng vào hần, huyết châu theo đường kiếm chảy xuống nhưng Hiên Viên Hạo bất động hần biết hần xứng đáng nhận một kiếm này.

Độc Cô Thảo tuyệt không lưu tình rút kiếm ra phần nộ nói: “đáng lẽ nhất kiếm này ta phải xuyên qua tim người, nhưng ta không biết là người có còn cái gọi là tim nữa không. Hôm nay ta ko giết người, nhớ cho kĩ, không phải bởi ta không thể giết người, mà là ta sợ, ta sợ dòng máu bẩn thỉu của người làm hỏng kiếm của ta! dạng người như người không xứng để ta giết! nhớ cho kĩ, người không nợ bọn ta gì cả, việc cứu cái mạng chó của người là việc làm đáng hối hận nhất trong đời Độc Cô Thảo ta! Hiên Viên hạo, ta nguyện rửa người suốt đời suốt kiếp!

Hiên Viên Hạo ho khan vài tiếng đưa tay bịt chặt miệng vết thương, gương mặt trắng nhợt không tí máu.

Nói xong, Độc Cô Thảo đứng dậy, đưa tay ra sau. Lãnh Ngân Phong hiểu ý nhẹ nhàng đặt vào tay cô cây cổ cầm đã mang theo từ Mãn Nguyệt lâu

anh khẽ miết nhẹ vào lòng bàn tay cô. Độc Cô Thảo kích động như thế này, anh không thích

Độc Cô Thảo nhợt nhạt cười, cầm lấy cây cổ cầm, quay mặt lại đối diện với Hiên Viên Hạo đang nằm trên mặt đất: “thật uống công cho Kỳ Nhi ba năm qua, ngày nào cũng trân quý cây đàn này, trân quý Hạo ca của con bé, nhưng thứ mà em ấy nhận được lại là một nhát kiếm . Hiên Viên Hạo, ta tự hỏi sao người không đâm thẳng vào tim em ấy, để em ấy chết đi, chết dưới tay Hạo ca có lẽ còn hơn là sống mà nhìn thấy người ... với người con gái khác. người...”

Hiên Viên Hạo nghe đến đó ánh mắt mở to cướp lời Độc Cô Thảo: “Độc Cô cô nương, người nói gì?”

“Người ko hiểu? hay là người đã thật sự quên đi tiểu Kỳ năm xưa?”

“Nếu vậy cây đàn này ta còn giữ làm gì” Nói đoạn, Độc Cô Thảo giơ tay lên, đập cây cổ cầm mỏng manh xuống đất

Hiên Viên Hạo kinh hãi, nhanh chóng đưa tay đỡ lấy cây cổ cầm kia, lực đập rất mạnh trấn vào tay hần để lại một mảng bầm tím thật lớn, nhưng hần không hề để tâm vết thương trên tay, lại chỉ chú ý nhìn kĩ cổ cầm kia.

Đến khi nhìn thật rõ hần mới vỡ lẽ ra mọi chuyện, trong đầu hơn ngàn ý nghĩ xoay chuyển nhưng lại giống như không có ý nghĩ nào cả, Hiên Viên Hạo thần thờ nhìn cây cổ cầm, miệng liên tục thì thào với chính mình “Tiểu Kỳ...Tiểu Kỳ...” nhưng tại sao nàng ấy không có phản ứng với phu thê cố?

Tử Dương đứng nghe này giờ vẫn không hiểu đầu của tai neho là thế nào, cơn tức giận trong ngực cũng không thể không bộc phát, bèn nhắm vào hai kẻ xấu số đang bị điểm huyết kia: “Cần gì phiền phức như vậy cho hai người này uống Thật Tâm Tán là xong thôi.”

Tử Dương ra hiệu cho Đỗ Nhất và Lãnh Ngân Phong, hai chàng lắc đầu bước lên bóp miệng của hai nữ nhân kia ra, Tử Dương cười đến khiến người sờn gai ốc mở nắp bình màu trắng xanh ra đổ vào miệng hai nữ nhân kia.

“Nói, hai người các người do ai phái đến, đến để làm gì?” Tử Dương ung dung nhàn nhã nói. Tiện thể còn quơ quơ cái bình trước mặt.

Hàn Liên và Hàn Mộng dù không muốn nói cũng không được, đệ tử Y Tiên ra tay các nàng làm sao còn cầm miệng thà chết được, liền thành thật khai ra tất cả.

Các nàng là do hoàng hậu La Tuyền quốc sai đến, mục đích là đoạt lấy Thiên Niên Thần chỉ và gây chuyện nhằm cho Mãn Nguyệt Lâu và Tuyết Vũ Lâu tàn sát lẫn nhau thừa cơ trục lợi. Thông qua điều tra về cổ vương, thì ra hắc là đệ tử của cổ vương đời trước từng cùng su phụ sống chung với một nữ hài tử khoảng mười ba mười bốn tuổi.

Nữ hài gọi Tiểu Kỳ, theo miêu tả về Tiểu Kỳ của những người từng gặp nàng, mắt to khuôn mặt tròn tròn chỉ có như thế, hoàng hậu cử tam đương gia Vạn Ảnh lâu bỏ ra một số tiền lớn nhờ đệ tử của đệ nhất dịch dung là Tiểu Miêu dịch dung thành cô nương kia khi trưởng thành.

Hàn Mộng đi trước giả dạng thành nữ nhi đã thất lạc hơn mười năm về trước của Tổ Phi Ngôn để lừa Hiên Viên Hạo, nhưng không ngờ giữa chừng lại xuất hiện một Nguyệt Kỳ Nhi cản đường cản lối, hoàng hậu hạ lệnh bằng mọi cách phải lấy cho được chiếc Thần Chỉ kia nên các nàng bèn nghĩ ra cách ly gián này.

Hiên Viên Hạo nghe xong thì sững sờ chết lặng, thì ra hắc hiểu lầm nàng rồi, lại đi tin tưởng một người giả mạo mà không tin Kỳ Nhi của hắc, còn đối xử với nàng như vậy nàng có tha thứ cho hắc không, có cho hắc một cơ hội chuộc lại lỗi lầm hay hắc đã vĩnh viễn mất đi nàng mãi mãi, Khoảnh khắc biết rõ chân tướng bầu trời của hắc như sụp xuống

Tử Dương vì quá nóng giận đã tung Thất Khiếu Đoan Tâm được vào Hàn Liên và Hàn Mộng, hai nàng ta gãy dựa trong đau đớn thất khiếu mà chết.

Đỗ Nhất nhăn mày ôm lấy nàng, hắc muốn Tử Dương của hắc luôn tươi cười chứ không thể sát khí ngập trời thế này.

“Kỳ Nhi muội có lẽ đã về Mãn Nguyệt Lâu, chúng ta đi thôi nơi này làm ta thấy ghê tởm.” Độc Cô Thảo lướt qua Hiên Viên Hạo đang ngồi ngây dại dưới đất bước ra ngoài, Lãnh Ngân Phong, Tử Dương, Đỗ Nhất cũng theo sau nàng.

Ra đến cửa chợt nhớ đến gì, Độc Cô Thảo xoay người nhìn Hiên Viên Hạo nói: “Hiên Viên Hạo, người bạc tình nhưng muội muội ta cũng không cần nghĩa.” để Hiên Viên Hạo ngẩn đầu lên nhìn nàng, anh mắt lạnh hơn hàn băng nhìn lại hắc từng chữ nói rõ ràng: “Thứ mà người cần chúng ta đã thay nàng đưa tới, muốn xử lí sao là tùy người, cũng đừng đi tìm Kỳ Nhi nữa bởi vì người không xứng.”

Hiên Viên Hạo nhìn bốn người rồi đi chưa bao lâu thì các nha đinh nha hoàn chạy vào, thì ra bọn họ bị hai nữ nhân rần rết kia điều ra sao nui. Phùng Khánh trong đám người đi ra: “Gia đã xảy ra chuyện gì? tiểu thư và nhị phu nhân tại sao...”

Hiên Viên Hạo nghe hắc nói người kia là nhị phu nhân của mình, cảm thấy ghê tởm đến cực điểm, tức giận quát: “Cầm miệng, các người chỉ có duy nhất một phu nhân không có người thứ hai nào cả, thu dọn toàn bộ cho sạch sẽ.”

Người người chia nhau ta làm việc, cũng không ai phát hiện có một người trong số bọn họ từ đầu đã không xuất hiện.

Hiên Viên Hạo bước về phòng, căn phòng mà Kỳ Nhi của hắc đã ở, cũng không cầm máu trên ngực, bước đến bên giường, ghé đầu lên cái gối phía bên trong mà người kia đã từng nằm qua, vuốt ve lớp chăn nệm đã từng cùng với nàng nằm chung.

Còn trong cơn hoảng hốt, việc Kỳ Nhi đã bỏ đi tựa như một giấc mộng thoáng qua.

Cho rằng có thể giống như trước, vừa về, liền đã có một người đang cười hi hi chờ hắc, giúp hắc lấy thuốc, giúp hắc rót nước, nhất định phải nhìn thấy hắc uống thuốc xong mới yên tâm. (đây là giai đoạn hắc khử độc còn lại trong người)

Thế nhưng định thần lại mới nhớ ra, người kia đã không trở về nữa rồi, người kia đã bỏ đi, có phải tiếng la ban sáng là của nàng không?

Nhớ rõ Kỳ Nhi của hắn khi cười lên phóng khoáng tự do, nhớ rõ lời nói sau này sẽ không để hắn phải chịu đau thương khổ sở, là vợ chồng sẽ cùng hắn gánh vác.

Thì ra mất đi một người, là khiến cho tâm tư thấu suốt như vậy, hắn đến nay đã hiểu, hiểu được cảm giác của Kỳ Nhi khi bị hắn đâm một nhát, giống như hắn bây giờ, ngực không cảm thấy đau nhưng tim lại đau lắm, đau đến muốn vỡ vụn, nhưng mà hắn còn hiểu, Kỳ Nhi sẽ không quay lại nữa.

Hiên Viên Hạo lại hoảng hốt bước đi, đi đến tất cả những nơi từng có bóng dáng nàng.

Phòng bếp của nàng. Kỳ Nhi từng ở trong này nấu mấy món ăn điểm tâm, cho hắn ăn mấy miếng. Lúc đó hắn đã nói là không thích ăn ngọt, hai ngày sau, Kỳ Nhi lại làm thang viên nhân thịt. Thang viên thang viên, Kỳ Nhi nói, trong đó còn hàm ý, chỉ sự đoàn viên.

Hiên Viên Hạo gắng gượng vực thân thể hư nhược của mình đứng dậy, bên trong đau đớn như dao đâm kiếm chém, khiến hắn gần như không thể phát lực. Hắn xiêu xiêu vẹo vẹo quay trở về phòng, trở về trên chiếc giường từng lưu lại hơi ấm của Kỳ Nhi, nằm lên đó.

Trên giường đệm còn lưu lại mùi hương thoang thoảng, Hiên Viên Hạo vùi mặt vào trong, ngửi lấy dư hương tựa như sắp tiêu tán mất của nàng.

Hắn nhìn quanh khắp phòng cố gắng tìm kiếm bóng dáng của nàng, hy vọng nàng chỉ là ra ngoài thôi, một lát nữa sẽ trở về, một canh giờ nối tiếp một canh giờ vẫn không có bóng dáng của nàng.

Hiên Viên Hạo thất vọng ngồi dậy, vết thương trên ngực hắn đã ngừng chảy máu hơn nửa đang kéo da non, quả không hổ danh là đệ tử Y Tiên thuốc vào bệnh khỏi, Kỳ Nhi cũng rất thường nhắc cùng hắn các tỷ muội trong Mãn Nguyệt Lâu nhưng lúc ấy hắn căn bản không chú ý, nay nhớ lại, rất muốn nghe thêm một lần nữa giọng nói ấm áp kia.

Hắn muốn đứng vậy tay lại chạm phải thứ gì trên giường, nâng tay cầm lấy là một miếng ngọc bội không đáng giá được làm bằng thủ công, kĩ xảo tầm thường, nhưng đây là miếng ngọc của Hân Hân tặng cho nàng trước khi đi.

Trong tủ áo vẫn còn chiếc áo lông hồ ly trắng, là nàng đã mặc trong căn miếu hôm đó.

Thì ra bên cạnh mình vẫn còn lưu lại rất nhiều thứ mà Kỳ Nhi để lại không mang theo.

Hắn đem những thứ đồ đó đặt hết lên giường, cẩn thận ngắm nghía từng thứ một, nâng niu, vuốt ve, cảm giác trên đó còn mơ hồ lưu lại hơi ấm của nàng.

Đột ngột, Hiên Viên Hạo lóe lên một suy nghĩ: Kỳ Nhi không ở lại, cũng không có nghĩa là hắn không được tìm đến bên cạnh nàng.

Hắn có thể tìm đến nàng, sau đó ở bên nàng. Vô luận nàng đi đến đâu cũng tốt, hắn cứ theo nàng là được.

Đúng rồi, sao lại không nghĩ ra chứ! Hiên Viên Hạo cảm thấy thông suốt, lập tức đứng lên chuẩn bị bỏ nhà đi bụi.

Hắn ngồi dậy sai người đem nước nóng và vải sạch đến, đợi băng bó vết thương cho thật tốt hắn thay một bộ quần áo sạch sẽ, đi ra ngoài.

Muốn tìm nàng trước tiên hắn phải giải quyết xong mọi chuyện nơi này đã, không thể phụ tấm lòng của nàng dành cho hắn, nàng đã lao tâm chuẩn bị số lương thực kia thì không thể để chúng nằm đó ứ đọng phí.

Hiên Viên Hạo như điên cuồng làm việc mong cho thời gian trôi qua thật nhanh, suốt hơn một tháng trời hắn cùng các người có địa vị trong Miêu tộc bàn kế đối địch, cuối cùng cũng chiến thắng, lương thực đó đủ cho người trong tộc ăn đến nửa năm, để chờ cho vụ mùa kế tiếp.

Hiên Viên Hạo vội vã thu xếp công việc, không thiết mình đã ba ngày rồi không ngủ, giục ngựa phi nhanh về phía trung nguyên.

.

.

.
. .
. .
. .

Nói về Kỳ Nhi, sau khi ra khỏi thành tâm trạng nàng cũng không tốt hơn là bao nhiêu, vết thương trong lòng kia trải qua hết lần này đến lần khác bị giằng xé đang đau đớn kịch liệt, đau đến mức nàng tựa hồ nhìn không nổi.

“Hiên Viên Hạo, ta vẫn là không thể giết người, nếu vậy ta cho dù có sống, cũng khác nào phải chết. tâm can của ta... đã gieo chặt ở trên người người... cũng không có cách nào lấy ra được nữa...” Kỳ Nhi thê lương tự nói với mình.

Nàng quay lại nhìn tòa nhà xa xa kia, nơi đó đã từng cho nàng hạnh phúc, ôn nhu, nhưng nơi đó cũng cho nàng đau khổ, cay đắng.

Nàng đã không thể cho hấn hạnh phúc vậy thì chúc phúc cho hấn cùng người kia đi, sau này cũng sẽ không gặp lại vĩnh viễn cũng không gặp.

Rời xa nơi làm nàng đau đớn thấu tận tâm can kia, Kỳ Nhi rong ruổi suốt mười ngày trời, nàng cũng không đến nỗi tự bạc đãi bản thân ăn gió uống sương, nàng thuê một nhà trọ nghỉ tạm, nơi đây đã rất gần với Thùy Thiên Quốc rồi không bao lâu nàng có thể trở về, vết thương cũng đã khôi phục không ít.

Vì sao không đi ngựa hay thuê xe ngựa, chính là Kỳ Nhi muốn như hiệp nữ giang hồ phiêu bạc, vừa đi vừa thưởng cảnh.

Trời vừa sáng ngày thứ mười ba kể từ khi nàng rời khỏi nơi đó, tâm thần sảng khoái lạ thường, nàng thu dọn hành lý trả phòng ung dung đi ra khỏi thành, đi hơn năm dặm trời cũng dần ngả trưa, nhưng trên đường không có quán trà nào cả, Trời ạ phim đúng là phim mà, trong phim thì chẳng phải đi ra ngoài thành vài dặm sẽ có quán trà sao, xì đúng là gạt người.

Kỳ Nhi đi tới, phía trước nàng là một khúc quanh, chưa qua khỏi cũng đã nghe thấy tiếng binh khí đánh nhau dữ dội, ai đánh mặc ai đây là phương châm của nàng, nên cứ thế đi qua chỉ cần bọn người kia không giơ đao vào nàng, nàng cũng sẽ không lấy roi đánh bọn họ.

Nhưng là số trời đâu nguyện ý người, nàng vừa quẹo qua, mắt nhìn thấy chính là hơn mười hắc y nhân đang bao vây đánh một cô nương áo trắng.

Nàng ta đưa lưng về phía Kỳ Nhi nên nhìn không rõ lắm, nhưng bóng dáng kia rất quen, không biết có phải là người trong lâu không. Kỳ Nhi đứng cách họ khoảng ba mươi mét chăm chú nhìn, nhưng hắc y nhân kia cũng nhìn thấy nàng nhưng căn bản không để tâm chỉ chuyện chú đánh nữ nhân áo trắng kia.

Áo trắng nữ nhân có phần hết xí quách rồi nên rơi vào thế hạ phong, bị bọn kia tung một chưởng vào bả vai văng về phía Kỳ Nhi.

Đưa tay đón lấy người kia, bây giờ nhìn Kỳ Nhi không khỏi ngây ngốc, lão thiên đây chẳng phải mẫu thân đại nhân hay sao, trời ạ sao người lại ra đây còn bị truy sát, lão cha đâu hả chẳng phải luôn bám theo kè kè sao.

“Mẫu thân, người không sao chứ? phụ thân đâu?” Kỳ Nhi đưa tay điểm trụ vào huyệt đạo của mẫu thân.

Mẫu thân không trả lời chỉ ngây ngốc nhìn nàng, không có trả lời, mà bọn hắc y nhân kia lại đánh tới, Kỳ Nhi bạo phát rút ra Phệ Hồn Tiên đánh bọn họ, một tay ôm lấy mẫu thân xoay người đã đứng giữa bọn họ.

Bọn người kia giờ kiếm chém nàng, lại bị nàng một roi đánh gãy, bồi thêm một roi vào thân bọn chúng, hừ không đánh lão công của mình được thì kiếm bọn này trút giận cũng hay lắm.

Bọn người kia nhảy vọt lên, chiêu thức mở rộng, bỏ nhào đến.

Mục tiêu công kích của bọn hấn, không phải là nàng, mà là mẫu thân đang bị thương bên cạnh nàng.

Kỳ Nhi thấy vậy, lập tức sử dụng Đoạt Hồn tiên pháp của sư phụ, mà hóa giải thể tiến công dày đặc của bọn người kia.

Đoạn Hồn tiên pháp lấy biến hóa hư ảo liên tục làm đặc điểm, là chiêu thức dùng để phòng thủ là chính.

Bọn người kia không kiên nhẫn gì, chiêu chiêu hung hiểm đánh thẳng về phía mẫu thân của nàng.

“Con gái của giáo chủ ma giáo quả nhiên danh bất hư truyền, bất quá với chiêu này thôi thì làm sao mà đủ?”

Hai chiêu tiếp theo, Kỳ Nhi vận tiên mang theo cỗ nội lực kinh người đánh về bọn họ, sát ý của nàng càng mãnh liệt hơn, như tu la đi ra từ địa ngục, mục đích duy nhất là đoạt mạng người.

Đến khi bọn họ tự đứng vững lại rồi, mới phát hiện thanh kiếm trong tay bắt đầu rạn nứt.

Tận dụng thời cơ.

Kỳ Nhi hăm hở vùng Phệ Hồn Tiên, muốn dứt điểm bọn người kia. Nhưng vào đúng lúc đó, trong chớp lát ánh chớp nháy lên, Kỳ Nhi đột nhiên cảm thấy một cơn đau truyền đến từ phía lưng.

Một vật thật sắc nhọn, không chút lưu tình đâm xuống bả vai nàng, ngập trong cơ thể. Cơ thể nàng bị thương chưa lành, khí tức bị phá hỏng, một thân công lực nhất thời tản đi.

Không có khả năng, ngoại trừ mẫu thân, không ai có thể đâm lên sau lưng mình, sao có thể là mẫu thân được? mẫu thân rất thương nàng sau lại đâm lên nàng.

Kỳ Nhi nàng thà rằng tin rằng công lực yếu kém, để kẻ khác thành công đánh lên, cũng không muốn tin một chút vào sự thật, không thể tin nổi mà xoay người, cảnh tượng trước mặt đủ làm nàng học máu.

Tay phải mẫu thân cầm một cây đoản đao, không chút do dự như thế, đâm vào phía sau nàng: “Mẫu thân, tại sao...”

Kỳ Nhi sớm đã vô pháp lưu tâm bên cạnh còn một địch nhân. Trong đầu chỉ gào thét điên cuồng.

“Tại người quá ngu ngốc thôi.” người kia nhảy ra xa nàng gỡ bỏ tâm mặt nạ xuống, là Tiểu Vy vẫn luôn bên cạnh nàng, thì ra nàng cũng là gian tế, vậy Hạo thì sao, chàng có sao không?

“Tiểu Vy, tại sao”

“Gia ra lệnh, tỷ là con gái của kẻ thù không thể tha.” Tiểu Vy nhìn nàng âu sầu nói.

“Hahaha....Hiên Viên Hạo người tuyệt tình, tuyệt nghĩa vậy sao, ngay cả tình phụ thê một đêm ân ái người cũng chẳng màng.” Là do nàng ngu ngốc còn tưởng Tiểu Vy là gian tế lo lắng cho hắn, thì ra là hắn sai người muốn thủ tiêu nàng.

“Mạng của Kỳ Nhi ta không phải muốn lấy thì lấy như vậy, ai có bản lĩnh thì lên đây!” Kỳ Nhi một tay che lại miệng vết thương, một tay nắm chặt Phệ Hồn Tiên mắt lạnh nhìn tất cả.

Bọn người kia xông lên, Kỳ Nhi vận tiên đánh văng bọn họ, thừa cơ phi thân ra khỏi vòng đấu chạy thẳng, đánh chỉ là kẻ khích tướng thôi, nàng làm gì còn sức mà đánh, thương cũ thương mới nàng cũng không phải thần tiên, giữ cái mạng nhỏ là quan trọng nhất.

Kỳ Nhi chạy đi, Tiểu Vy cho người tức giận quát: “Phế vật, chỉ có một ả nha đầu bị thương cũng không giết được thì làm sao ăn nói cùng chủ nhân đây hả, đi tìm giết nó mau lên, nếu không nương nường giáng tội cho các người mười mạng cũng không thể gánh nổi.”

Bọn người kia tuy bất mãn nhưng cũng phải y lệnh mà đi, nàng ta là tỷ nữ thân cận của hoàng hậu nếu chống đối bọn hắn sợ mất mạng lúc nào cũng không biết.

.

.

.

Kỳ Nhi không đi theo đường lớn mà rẽ qua đường mòn chạy, quan đạo nhiều người không chừng sẽ liên lụy người vô tội, đường mòn này hai bên đều là cây cối sẽ dễ cho nàng ẩn nấp hơn.

Kỳ Nhi cảm thấy mắt mình càng ngày càng mờ, biết là do mất máu qua nhiều, bị đâm trên vai, trên ngực còn có một lỗ chưa khâu lại không mất máu mới là lạ, nàng cũng không phải Triệu Tiểu xuân nha, hẳn là được nhân chết cũng có thể chết giả, nàng là người thường trăm phần trăm a, chết là đi uống trà với lão bà diêm vương.

Kỳ Nhi mi không được gục ngã, mi mà gục tại đây là cầm chắc cái chết, rất có thể bọn người kia đang đuổi đến, phải chạy cho thật xa, nàng còn muốn nhìn thấy các tỷ muội, được bông con của họ, nghe bọn nó gọi nàng là dì là cô.

Kỳ Nhi chạy tới ngã ba rồi cuộc chạy không nổi trước mắt tối sầm ngất xỉu bên đường.

Cũng không biết là trời trêu người hay giúp người, ngay khi nàng ngất xỉu có một chiếc xe ngựa bình thường không có gì bắt mắt chạy đến, trên xe là hai nam nhân một lớn một nhỏ đang đùa giỡn.

Nam nhân đang đánh xe tuổi chừng 22 gương mặt tươi cười, nam nhân bên cạnh khoảng 20 khả ái xinh xắn, hai má còn đỏ hây hây, vun tay đánh nam tử bên cạnh một cái, nam tử kia cũng không giận ngược lại sắp qua hôn lại người kia.

Người bị hôn kia xấu hổ đây nam nhân trên người mình ra, liếc nhìn xung quanh xem có ai hay không, nhìn thấy phía trước có một người áo trắng đang ngất xỉu, liền đưa tay kéo nhẹ nam tử bên cạnh ý bảo hẳn đánh xe lại gần xem.

Nam tử kia có phần khó chịu cau mày, nhưng vẫn cho xe chạy lại gần, hai người bước xuống xe xem xét, thì ra là một vị cô nương, trên người nàng toàn máu là máu.

“Chết rồi, chúng ta đi thôi.” Nam nhân mặc hắc y nói.

“Lam, nàng ta còn thở.” Nam nhân mặc lục y màu đậm đưa tay dò xét hơi thở của Kỳ Nhi, lên tiếng.

“Không cho phép người đụng vào người khác.” Nam nhân hắc y nhanh như chớp kéo lục y nam nhân về phía mình.

“Lam, đưa nàng ta về được không.” Nam nhân lục y nắm lấy vạt áo hắc y nam nhân khẽ nói.

Bất gặp ánh mắt tha thiết tràn đầy cầu xin của ái nhân, hắc y nam nhân vô thức gật đầu, gật đầu xong lại hối hận vạn phần.

“Lam, ta biết ngươi là tốt nhất.” Lục y nam nhân vui mừng hôn lên má hắc y nam nhân một cái.

Mọi oán khí ban đầu còn thể hiện rõ bây giờ hoàn toàn biến mất, hiếm thấy ái nhân chủ động hẳn làm sao bỏ qua, kéo người kia vào lòng hôn xuống cặp môi mỏng kia, dây dưa cắn mút, đến khi hai người không thở nổi nữa mới buông ra.

Hắc y nam nhân còn muốn hôn tiếp thì bị lục y nam nhân cản lại: “Lam, còn phải đưa nàng đi tìm đại phu.”

Tuy không muốn nhưng đã gật đầu không thể bây giờ lại lật lọng, chỉ đành tâm không cam tình không nguyện, đưa tay xách người đầy máu me kia quăng vào trong xe.

“Lam người nhẹ tay, nàng đang bị thương.” Lục y nam nhân kinh hoảng vội vã định chạy lại vào trong xe xem thương thế của Kỳ Nhi.

“Người lại gần nàng ba bước, ta sẽ không cứu nữa.” Hắc y nam nhân nghiêng răng nói.

Không còn cách nào khác, lục y nam nhân chỉ đánh ử rử bò lên xe nhưng không dám lại gần nàng, sợ nếu như Lam của hắn giận lên quăng nàng ra khỏi xe thì nguy.

Thế là Kỳ Nhi của chúng ta được cứu một cách oanh oanh liệt liệt như thế đó, xe chậm rãi di chuyển sang đường quan đạo, xe vừa đi khuất thì mấy hắc y nhân khi nãy đuổi đến, chỉ thấy vết máu đến đây là đứt đoạn, không còn manh mối không thể truy đuổi nữa.

11. Chương 11: Bất Đáo Hoàng Tuyên Vật Tương Kiền

Hôn mê không biết bao lâu, Kỳ Nhi cảm thấy thân thể nàng cứng còng như có ai dựa vào, khẽ môi đôi mắt mong lung nhìn xuống, mắt một lúc nàng mới nhìn rõ người đang dựa bên cánh tay nàng.

Một thiếu niên ôn nhuận như ngọc, khí chất trong sạch, mặc lục y đậm màu, dáng ngủ thật trong sáng ngây thơ như tiểu hài tử.

Nàng đảo tròn mắt khắp gian phòng, xác định là một căn nhà cũng không quá lớn, nhưng ngoài thiếu niên này nàng chẳng nhìn thấy ai nữa cả, xem ra là thiếu niên này cứu nàng rồi.

Nàng cục cựa thân mình muốn ngồi dậy, lại động tới thiếu niên kia, hắn đưa tay lên dụi đôi mắt nhập nhèm hỏi nàng: “Tiểu thư tỉnh.”

Kỳ Nhi rõ ràng nhìn thấy trên đầu hắn có đôi tai thỏ nha, hài tử hảo khả ái a~, đưa tay vuốt vuốt gương mặt còn buồn ngủ kia, khẽ nói: “Leo lên đây mà ngủ.”

“Àn.” Thiếu niên kia gật nhẹ đầu. tháo đôi hài ra treo lên giường nằm xuống, chẳng bao lâu lại tiến vào mộng đẹp, xem ra là còn chưa tỉnh ngủ a~~.

Kỳ Nhi mỉm cười, đưa tay nhéo nhéo gương mặt hắn một cái, chậm chậm bước xuống giường, mang xong hài bước ra cửa, bên ngoài có một nam nhân tựa vào cửa vẻ mặt khó chịu nhìn nàng.

“Kỳ Nhi...Tiểu thư.” Hắn khó khăn nói ra từng chữ, làm nàng thật muốn bật cười, hảo khả ái, nhưng hắn kêu nàng là Kỳ Nhi tiểu thư xem ra là người trong Mãn Nguyệt Lâu, nếu là ma giáo sẽ gọi nàng là thánh cô, nếu là....người Tuyết Vũ Lâu sẽ kêu nàng....phu nhân.

“Người là?” Kỳ Nhi hỏi.

“Tại hạ Sở Lam, là cấp dưới của nhị thư kí Mãn Nguyệt Lâu.” nhị thư kí, vậy là Zổ tỷ rồi, nhắc đến tỷ ấy gương mặt hắn nhu hòa đi không ít.

“Các hai người cứu ta, cảm ơn.” Kỳ Nhi mỉm cười.

Đột nhiên nàng chóng mặt đầu óc quay cuồng, không gian như luân chuyển, lão đảo ngã xuống.

“Cẩn thận.” Sở Lam nhíu mày đưa tay ra đỡ nàng.

“Cảm ơn, ta không sao.” Kỳ Nhi mỉm cười từ trong lòng Sở Lam đứng dậy.

“Chân khí nghịch chuyển, độc đã xâm nhập vào lục phủ ngũ tạng....”

“Ta biết..” Kỳ Nhi thùy hạ mi mắt, ảm đạm nhìn đôi chân.

“Tử Dương tiểu thư có thể giải.” Sở Lam nói.

“Phì.” Kỳ Nhi bật cười, tên này thật là, nói chuyện cũng tiết kiệm như vậy, “Ta biết, nhưng tam tiên độc đã ăn sâu vào cơ thể, nàng ấy có thể giải cũng không trị hết căn nguyên một lần, khí hậu nơi đây ám áp ta toàn không làm thì là vùng giang nam, từ đây đến Mãn Nguyệt Lâu khoảng nửa tháng, đến khi ta về thì....”

“Ngu ngốc.” Sở Lam bỏ lại một câu, bước vào phòng.

Kỳ Nhi nhìn theo qua khe cửa, thấy hắn đang đắp chăn lại cho thiếu niên kia, vẻ mặt ôn nhu chưa từng thấy.

Kỳ Nhi đi ra sân, ở giữa có một bộ bàn đá, nàng bước qua chưa kịp ngồi xuống lại trời đất xoay vòng thêm một lần, hôn mê bất tỉnh.

Sở Lam nghe tiếng bước ra, thì thấy nàng nằm một đống giữa sân, cau mày đưa tay xách nàng qua phòng bên cạnh quăng xuống giường, bước ra khỏi phòng.

Tỉnh lại lần thứ hai là ba hôm sau, mở mắt ra vẫn là gương mặt ôn nhu kia, nhưng là đang mở to mắt nhìn nàng, đôi mắt trong suốt rất đẹp.

“Kỳ Nhi tiểu thư, người thấy chỗ nào không khỏe không?” Lục y thiếu niên lo lắng hỏi.

“Không sao. người tên gì?” Kỳ Nhi mỉm cười ngồi dậy.

“Ta tên Tiểu Liễu, là cấp dưới của nhị thư kí Mãn Nguyệt Lâu.” lại là cấp dưới Zổ tử, mà khoan Tiểu Liễu, Sở Lam, má ơi!!! lạc vào truyện Sở Sở rồi hả.

Đưa tay ngất má mình một cái, xác định là không có mơ nên thở dài một hơi, Kỳ Nhi cười đưa tay định kéo Tiểu Liễu khuôn mặt đang nhìn nàng không biết nói gì, thì một lọn sợi trắng trắng từ vai nàng rơi ra trước mặt.

Không nhìn cũng biết đó là thứ gì, tóc của nàng...bạc trắng rồi, đưa tay vuốt ve gương mặt sắp khóc kia, tiện thể ăn đậu hủ nhược thụ, Kỳ Nhi khẽ nói: “Đừng khóc, nếu Sở Lam vào thấy ngươi khóc còn tưởng ta ăn hiếp ngươi đó.”

Cũng đúng lúc Sở Lam tay bưng một cái khay tiến vào, thấy ngay cảnh Kỳ Nhi đưa tay ăn đậu hủ bảo bối nhà mình, sôi máu lên rút kiếm chém tới, Kỳ Nhi định né ra lại phát hiện nội lực của mình tán ra không tụ lại được, mắt nhắm nhắm nhìn kiếm đang tới, không nhún nhích.

Kiểm chém đến trước mặt nàng thì dừng lại, Sở Lam hừ một tiếng đưa cái khay vào tay nàng, đưa tay nắm lấy ái nhân bông bẽ ra ngoài. Tiểu Liễu gương mặt ngượng đỏ như bò đào, không dám nhìn nàng rút đầu vào trong người Sở Lam.

Kỳ Nhi mỉm cười, rồi nụ cười vụt tắt, bởi vì nàng nhớ đến khi đi Hàn Đàm, nàng và hắc trứ trong một căn miếu hoang, trời mưa rất to, nàng cũng rúc vào lòng hắc như vậy, hắc giang đôi tay rắn chắc ôm trọn lấy nàng, ôn nhu trấn an khi nàng sợ sấm...

Bất giác nước mắt rơi xuống, rơi trên đệm giường, rơi vào trong bát cháo trắng trong tay, Kỳ Nhi đưa tay múc lên một muỗng, mặn quá! thật mặn...Sở Lam nấu ăn tệ quá... món cháo mà cũng mặn như vậy.

Là nước mắt hay là cháo đây!

Hôm sau, trời khá ấm, nàng và Tiểu Liễu ra sân phơi nắng, đương nhiên bảo kê của em ấy cũng bước ra theo, hôm nay tinh thần tốt hơn rất nhiều, Kỳ Nhi trở tài làm vài món cho hai người ăn. Tiểu Liễu ăn xong khen đến mũi nàng sắp nổ tung, Sở Lam tuy không nói gì nhưng ánh mắt tán thưởng thấy rõ ràng.

.

.

Đêm khuya tĩnh lặng, Kỳ Nhi nằm trên giường chần chọc mãi vẫn không ngủ được, lại không tự chủ nhớ đến hắc, gương mặt hắc anh tuấn, đôi mắt phượng câu hồn, đôi tay hữu lực bao trọn lấy nàng, đôi môi mềm ẩm hôn nàng...

“xoạt xoạt.” Tiếng gió thổi vào lá, nhưng nếu nghe rõ sẽ nghe ra có tiếng quần áo ma sát rất nhỏ, Kỳ Nhi tuy tạm thời võ công đã mất nhưng ít nhất nàng còn có giác quan do luyện võ là mẫn cảm hơn người.

“Rầm.” Phòng nàng bị người đá ra, từ cửa sổ nhảy vào ba hắc y nhân tay cầm kiếm hướng đến giường đi đến, Kỳ Nhi cố gắng để cho hơi thở bình ổn như ngủ nhất, đợi ba người kia vừa đến bên giường liền thành linh tung chần lên.

Nàng nhảy ra sau lưng ba hắc y kia, đưa một tay lên vai một hắc y nhân, nhanh như chớp nghe một tiếng “rắc”, tiếng xương gãy giòn tan, hắc y nhân kia ngã xuống giãy giụa đau đớn rồi tuyệt khí.

Hai hắc y nhân còn lại kinh hoàng nhảy ra xa nàng, đứng cách một khoảng hiển nhiên là đang đánh giá nàng. Cái nàng đánh vào hắc y nhân kia là đốt xương sống thứ bảy, điểm chí mạng.

Kỳ Nhi chỉ mặt áo ngủ màu trắng, tóc nàng cũng màu trắng nhìn giống hệt bạch phát ma nữ, lại còn lạnh giọng hỏi: “Các người là ai?”

Hai hắc y liếc mắt nhau, không trả lời.

“rầm rầm” tiếng đập cửa vang lên, kèm theo tiếng của Tiểu Liễu: “Kỳ Nhi tiểu thư, người không sao chứ mau...”

“Rầm” một tiếng nữa, là do Sở Lam đập cửa xông vào, ánh mắt sát khí ngút trời nhìn hai hắc y nhân kia. Một tay cầm kiếm vào tư thế chuẩn bị, một tay ôm lấy ái nhân kề sát vào mình, tập trung cao độ.

“Sát.” Hai hắc y nhân la lên, đồng loạt phi thân về phía ba người.

“Bảo vệ Tiểu Liễu.” Kỳ Nhi rút ra Phệ Hồn Tiên đánh về phía hai kẻ kia, tuy không còn nội lực ít nhất nàng còn chiêu thức, nhưng dùng trường tiên ưu điểm phải nhờ vào nội lực mới được, nên Kỳ Nhi quay sang Sở Lam hét to: “bước ra ngoài sân.”

Kỳ Nhi Thấy hai người kia đã đi ra, cũng thu chiêu xoay người chạy ra, vừa ra cửa thấy một hắc y nhân vận khinh công đuổi theo, khước mắt Kỳ Nhi lóe tinh quang, Phệ Hồn tiên nhanh vung ta quần lấy cổ người kia kéo mạnh về phía mình.

Người kia đang phi thân đến lại thêm sức kéo nhất thời thêm đả lao thẳng về phía Kỳ Nhi, kiếm vung lên mượn lực đâm thẳng về phía nàng.

Kỳ Nhi cũng không tránh ra, chỉ lách mình nhằm không trúng chỗ hiểm, đưa tay ra sau lưng hắc y nhân, nhấn mạnh một cái “rắc”, người này cũng giống người khi nãy, Kỳ Nhi vai trúng một kiếm máu ứa cả lý y một màu đỏ rực, hiện thành một cảnh quỷ dị như bạch phát ma nữ đang uống máu người.

Tiểu Liễu nhìn một màn này, vô thức nép sát vào trong lòng Sở Lam thêm nữa, đôi vai mảnh khảnh run run, Kỳ Nhi cười khổ, nàng dọa thiếu niên kia rồi, nhưng trong cảnh sinh tử thì chỉ cần không chết chính là chiến thắng, nàng không có thời gian nghỉ nhiều như vậy.

Sở Lam nhíu mày, trấn an Tiểu Liễu một cách ôn nhu, sau đó phi thân ra giết chết tên hắc y còn lại, hắc chưa kịp quay lại thì một ám khí từ trong bóng đêm lao ra, đánh thẳng về phía Tiểu Liễu.

“Cẩn thận.” Hai thanh âm hét lớn, cùng lúc hai bóng dáng cũng lao về phía Tiểu Liễu.

Kỳ Nhi ở gần nhất, đưa Tiểu Liễu kéo vào lòng, nhưng thiếu niên kia dù mảnh khảnh thì cũng là nam nhân, đương nhiên cao hơn nàng một chút, Kỳ Nhi đưa chân đá vào chân Tiểu Liễu một cái, khiến thiếu niên khụy xuống kịp lúc, Phi Tiêu cầm thẳng vào vai Kỳ Nhi.

Sở Lam phẫn nộ, rút ra hai cái phi đao đánh thẳng về hướng phi tiêu phóng ra, hai tiếng la lên kèm theo hai tiếng rơi xuống, hiển nhiên là đánh trúng, hình ảnh cuối cùng mà Kỳ Nhi nhìn thấy chính là gương mặt đầy nước mắt của Tiểu Liễu.

.

.

Lần thứ ba tỉnh lại, là việc của năm ngày sau, thời gian nàng ngất xỉu tỉnh lại ngày càng kéo dài, cô thể nàng đã suy yếu lắm rồi.

Nàng mở to đôi mắt nhìn về phía bên hông như thường lệ, nghe được Tiểu Liễu hô hấp đều đặn bên nàng, nhưng.... nàng đã không còn thấy gương mặt khả ái của thiếu niên ôn nhuận ấy nữa.

“Kỳ Nhi tiểu thư.” sở Lam lên tiếng, đứng cách nàng một khoảng, chắc cũng không xa lắm.

“Sở Lam, ta hôn mê bao lâu rồi,... người khi nào thì phát hiện.” Kỳ Nhi tận lực nhẹ giọng tránh cho Tiểu Liễu thức giấc, xem ra đã chăm sóc nàng vất vả rồi.

“Được ba ngày,ngay từ lúc cứu tiểu thư.” Sở Lam ngắn gọn trả lời cũng tận lực thật nhỏ giọng. (Việc mà SL phát hiện là: có người âm thầm theo dõi và muốn giết muội.)

“Về lâu đi.” ba chữ thật nhẹ nhàng nhưng mang trong đó thật nhiều hàm xúc.

“Về lâu, chỉ khiến các tỷ muội đau lòng vì ta thôi.” Kỳ Nhi lắc đầu.

“Đại tẩu bà đã huy động Thiên Cơ Các đi tìm người.” Nàng nghe thấy tiếng bước chân của Sở Lam, là hắc cổ tình sao, vì nàng mất đi vô công ư?

“Người mặt báo?” Kỳ Nhi nói.

“Không.” Sở Lam đưa tay bế Tiểu Liễu lên, bảo bối này từ lúc Kỳ Nhi tiểu thư ngất xỉu, ngày đêm đều ở đây chăm sóc, hẳn muốn phát hỏa cũng không được, Kỳ Nhi tiểu thư là sủng muội của chủ nhân.

“Năm ngày sau.” Kỳ Nhi nằm xuống giường, đưa đôi mắt không còn tiêu cự nhìn lên trần nhà.

“Hảo.” Sở Lam bế Tiểu Liễu ra ngoài, trở về phòng, sau đó đi thu xếp một chiếc xe ngựa khá lớn, hơn chiếc xe hắc và Tiểu Liễu đã đi, hành trình dù sao cũng hơn nửa tháng.

.

.

Năm ngày sau, trên quan đạo một chiếc xe ngựa khá lớn, chạy băng băng về phía Mãn Nguyệt Lâu, đánh xe là một nam tử vận hắc ý, ngũ quan sắc nét, tỏa ra khí chất sắc bén.

Trong khi đó, trên giang hồ cũng nháo loạn vài tin tức không kém phần chấn động, trong đó có tin, đại tẩu bà Mãn Nguyệt Lâu huy động Thiên Cơ Các truy tìm hành tung của một cô gái bí ẩn.

Cùng lúc đó tại Miêu Cương, một người khác cũng nhận được tin tức cấp tốc phi ngựa trở về trung nguyên.

Tại Tuyết Vũ Lâu, cổ vương Hiên Viên Hạo đang thu xếp những việc còn lại trong Miêu tộc, chọn ra tộc trưởng khác và thối lui, hẳn muốn chuyên tâm đi tìm thể tử của mình, không muốn bị những chuyện như thế này làm cản trở nữa.

Đường đi cũng rất thuận lợi, tuy có vài cuộc truy sát vào đêm khuya nhưng đều bị nàng hạ đo ván.

Rút kinh nghiệm từ mấy lần trước, Kỳ Nhi kéo cả ba vào phòng mà ngủ, trên nóc nhà rãi Tam Bộ Đảo, trên cửa sổ và cửa chính là Nhất Bộ Đảo, nên sáng nào tại khách điểm nào cũng có người đi thu thập mấy cái “xác” nằm quanh phòng nàng, còn ba người cứ thông thả ngủ ngon.

Vì sức khỏe nàng không tốt, có thể nói là rất yếu nên hành trình nửa tháng kéo dài thành hai lăm ngày, đến ngày thứ hai sáu thì đã đến trước cửa lâu.

“Kỳ Nhi tiểu thư đến rồi!” Sở Lam bên ngoài nói, đưa tay vén màn lên đỡ nàng và Tiểu Liễu bước xuống.

Kỳ Nhi cảm giác thân thiết làm sao, cuối cùng cũng về đến nhà rồi, vào trong là có thể gặp lại các tỷ muội, nàng được Tiểu Liễu dìu vào trong, đến trước cửa thì bị thủ vệ chặn lại.

Kỳ Nhi nhú mày, dù họ không biết nàng cũng không thể nào không biết hai người bên cạnh nàng, là người mới sao.

“Cô nương không thể vào trong.” Thủ vệ bên trái nói.

“Vì sao?” Tiểu Liễu hỏi hẳn.

“Vì các người không đủ tư cách bước vào.” Thủ Vệ cười mỉa mai trả lời.

Kỳ Nhi nghe tiếng đã bực bội, bọn họ quả thật là có chút bản hàn, vì trốn tránh sát thủ nên đã giả dạng đi, nàng là một bộ dáng thôn phụ, Tiểu Liễu là một thiếu niên mặc bố y dành cho người nghèo, Sở Lam tuy anh tuấn nhưng thay lại một nông phu nghèo rất mỏng tờ, toàn bộ đều theo sắp xếp của Tiểu Liễu

“Thế ta có đủ tư cách không?” Giọng nói lạnh lùng vang lên sau lưng ba người, sát khí cũng theo đó lan ra.

“Các người là ai, có biết đây là đâu không, dù cho vương gia có đến đây cũng phải kiêng kị ba phần.” Thủ vệ nghênh ngang trả lời.

“Tỷ, em độc chết hẳn nha?” Nữ nhân vận tử y bên cạnh hỏi.

Tổng quản từ trong chạy ra, hoảng hồn quỳ xuống: “Nhị thư kí đã về.”

Độc Cô Thảo không để ý đến hẳn, cũng không cho hẳn đứng vậy, mọi tập trung của nàng đều dồn vào nữ nhân gây yếu mái tóc bạc trắng trước mắt, dù bên ngoài thay đổi rất nhiều nhưng nàng vẫn có thể nhận ra người kia là ai: “Kỳ Nhi.”

Giọng nói ôn nhu như vậy, vẫn triều mến gọi nàng như vậy, Kỳ Nhi quay đầu nhìn người kia bằng ánh mắt trống rỗng nước mắt không tự giác rơi xuống thật nhiều, bao nhiêu ủy khuất bao nhiêu uất ức tuôn trào ra.

“Zổ tỷ...Zổ tỷ...” Kỳ Nhi nức nở gọi, nước mắt ra càng lợi hại hơn, nàng đưa tay về phía tiếng nói.

“Kỳ Nhi, muội gầy đi rất nhiều, tóc sao lại bạc trắng thế này, còn mắt của chuyện này là làm sao.” còn đâu muội muội đáng yêu của tỷ nữa chứ, Độc Cô Thảo yêu thương vuốt lưng nàng, đưa tay lau đi hàng lệ trên đôi gò má xanh xao, vuốt ve mái tóc đen nhánh bỗng bành trước kia nay đã chuyển màu.

Kỳ Nhi im lặng chỉ ôm chặt lấy Độc Cô Thảo, giống như muốn khóc cho hết tất cả khổ tâm trong lòng.

“Nhị thư kí người xem, hẳn đây là lần đầu vào làm có thể lượng tình tha thứ được không.” Tổng quản lo lắng hỏi.

Độc Cô Thảo dời mắt qua tên tổng quản đang quỳ dưới đất, mắt lạnh như băng làm hắn run lên cầm cập: “Người nói xem.”

“Thuộc hạ,...mọi chuyện do nhị thư kí toàn quyền xử lí.” Tổng quản mồ hôi lạnh chảy ra ướt cả áo cũng không dám lao đi.

“Tiểu Liễu.” Độc Cô Thảo gọi.

“Chủ nhân.” Tiểu Liễu đi qua đứng trước mặt Độc Cô Thảo chờ nghe chỉ thị.

Độc Cô Thảo bỏ đi ánh mắt lạnh như băng kia, thay vào đó là ánh mắt trìu mến khiến người sởn gai ốc nhìn vào tên thủ vệ đang run như cày sấy kia, đưa tay kéo Tiểu Liễu gần lại một chút, nói vào tai y vài thứ gì đó rồi dẫn theo đoàn người bước vào trong.

“Zổ tỷ, tha cho hắn vậy sao.” Tử Dương bất mãn lên tiếng.

Độc Cô Thảo quay lại mỉm cười: “Sau này muội sẽ biết.” rồi dìu Kỳ Nhi vào trong.

Tử Dương khó hiểu nhìn theo, đến khi người đi mất mới phát hiện toàn thân đã đổ mồ hôi lạnh, cũng lắc đầu kéo Đỗ Nhất chạy theo, nàng còn phải bắt mạch cho Kỳ Nhi nữa.

Kỳ Nhi không nói gì, cũng đã nín khóc, im lặng dựa vào người Zổ tỷ bước đi, nhưng ông trời muốn trêu người, ột kẻ chán sống muốn tìm đường chết đến.

Nàng nghe tiếng bước chân rất nhẹ đi đến trước mặt hai người cười nói: “tam tỷ đã về, người này...” Là tiếng của nam nhân.

Nam nhân nhìn người trong lòng Độc Cô Thảo khó hiểu, nghe nói đại tỷ huy động cả lâu và Thiên Cơ Các tìm một vị cô nương tên Nguyệt Kỳ Nhi, nghe nói nàng đẹp tựa thiên tiên nhưng cô nương trước mắt gầy gò ốm yếu chả thấy chỗ nào là mỹ nhân cả, hơn nữa tóc bạc trắng, đôi mắt nàng ta dường như không nhìn thấy.

“Phong đệ đây chính là Kỳ Nhi của lâu.” Độc Cô Thảo nói.

Phong Khiếu Hoa giật mình, người làm náo động đây sau, rút ra kinh nghiệm từ lần nói chuyện cùng tam tỷ Độc Cô Thảo, nhưng hắn chưa rút ra được cái kinh nghiệm khi nói chuyện với nhị tỷ và thế là chứng nào tật nấy. (Ai muốn bik chuyện gì mời vào đây.)

Nhìn nhìn thêm một lát, ngay khi Độc Cô Thảo muốn bỏ đi thì hắn lại tuôn ra một tràng: “Nguyệt Kỳ Nhi con gái giáo chủ Âm Nguyệt giáo, 18 tuổi, tính tình buồn vui thất thường, vũ khí là Phệ Hồn Tiên, là muội muội nhị thư kí cứng nhất, phu quân là cố vương Hạo Kỳ.” Tên này là điếc không sợ súng nên cứ thế tuôn ra, vô tình trúng ngay vết thương lòng của Kỳ Nhi mà còn không biết.

Kỳ Nhi biến sắc, gương mặt vốn đã xanh xao vàng vọt đến khó coi, nay lại trắng bệch như mái tóc của nàng.

Độc Cô Thảo nhíu mày, đưa mắt nhìn người trong lòng đôi vai đang run rẩy lợi hại, gương mặt trắng bệch, nép sát hơn vào người nàng.

Đưa tay trấn an bảo bối của mình, đợi người trong lòng bớt run mới ngẩn đầu nhìn Phong Khiếu Hoa trước mắt, cho hắn một nụ cười tiên diễm, sau đó dìu Kỳ Nhi bước đi, Lãnh Ngân Phong nhìn hắn bằng ánh mắt đồng cảm cũng bỏ đi.

Tử Dương đi theo phía sau lắc đầu nhìn hắn: “Phong ca, người chết chắc rồi.” Không tính đến Kỳ Nhi là nghịch lân của Zổ tỷ, trong vô ý tỷ ấy đã để lộ sát khí rồi, đụng đến bảo bối của tỷ ấy còn gì? chỉ tính Minh Châu phu nhân của hắn cực kì yêu thích Kỳ Nhi thôi, mà mấy câu nói kia đủ để Minh Châu đá hắn ra ngoài phòng ba tháng.

Đỗ Nhất đi theo sau Tử Dương cũng cho hắn một câu: “Long hữu nghịch lân xúc tất chi nộ*, Phong huynh bảo trọng.”

*Long hữu nghịch lân xúc tất chi nộ: Rồng có vảy ngược, đụng vào ắt nổi giận.

Ai không biết đệ tử yêu quý của đại tú bà Mãn Nguyệt Lô có một châm ngôn hùng hồn khiến nữ nhân trong thiên hạ ai nấy đều khâm phục: Xuất giá tòng phu, phu tử tòng phu khác.

Phong Khiếu Hoa mồ hôi lạnh chảy ròng ròng nhìn theo năm người đã khuất bóng kia, không tự giác tưởng tượng cảnh mình bị phu nhân đá ra ngoài phòng, “ực” nuốt một ngụm nước bọt tự nhủ: không thể lo nhiều, trước tiên làm cho tam tỷ hết giận cái đã. Thế là phi thân chạy theo.

....

Kỳ Nhi được Độc Cô Thảo dìu ngồi lên giường, còn nàng ta thì lại cái tú lục lục mấy bộ quần áo trước kia, lục ra một bộ bạch y đơn giản, Độc Cô Thảo quăng bộ y phục lên giường, cởi giày cũng treo lên thả màn trướng xuống.

Chiến đấu trong giường một khắc sau, Kỳ Nhi chính tề được Độc Cô Thảo quần áo xộc xệch dẫn đến bàn trà ngồi, Tử Dương tiến vào sau đó quay đầu ra kêu người thu xếp chăn gối mới và dọn cái bộ đồ trên giường đi.

Tử Dương ngồi xuống bàn cầm lấy tay Kỳ Nhi bắt mạch, ngón tay chuyển động thăm dò một hồi mới buông ra, khẽ thở dài nói: “Kỳ Nhi trúng độc quá nặng, cũng may là nàng ấy có Kim Ngân Lộ bảo trụ tâm mạch nếu không sẽ không sống đến ngày hôm nay đâu, cách giải thì có trong Tử Dương y thư rồi, được liệu cần thì còn thiếu lệ nhân ngư và hồng tuyết liên nữa.”

“Lệ nhân ngư chúng ta có thể nhờ Tiểu Miêu nhưng hồng tuyết liên thì tìm ở đâu.” Độc Cô Thảo chỉnh sửa lại vạt áo nói.

“Tìm ở hoàng cung La Tuyền, muội nghe nói La Tuyền được diễm minh quốc tiến cống trong đó có hồng tuyết liên trân quý.” Tử Dương đắm chiêu suy nghĩ, muốn vào hoàng cung La Tuyền không dễ dàng chút nào, bây giờ được nghiêm phong cẩn mật, hơn nữa quý như vậy chắc chắn trong bảo khố.

“Vậy...” Độc Cô Thảo muốn nói tiếp thì nghe thấy một giọng nữ như hoàng oanh xuất cốc bay đến trước cả người, khỏi nghĩ cũng biết là ai.

“Kỳ Nhi chúc mừng muội bị ngược toàn thân trở về a~~.” (Cua tỷ, là tỷ nói tùy em nha, *cười gian* tỷ mà có bị ám sát muội cũng không chịu trách nhiệm.)

Mộ Dung Tử Như vừa bước vào liền chụp được cái chén đang bay thẳng vào mặt mình: “Khụ...Zổ nàng đâu cần chào đón ta nồng nhiệt như thế.”

Độc Cô Thảo liếc cái người đang cười vui vẻ trước cửa nói: “Ta còn ngại chưa đủ nồng nhiệt đấy.”

“Được rồi ta không giỡn nữa, Kỳ Nhi để ta giới thiệu uội quen, đây là Từ Trường Tuyết, kế bên là Triệu Chính Dương...” Đại tú bà còn chưa nói xong đã rất hiên ngang...khụ chặt vật né nguyên cái ghế đang lao về mình.

“Zổ nàng là muốn kiếm chuyện nha.” Mộ Dung Tử Như trừng mắt nhìn Độc Cô Thảo.

“Ta nói nàng muốn kiếm chuyện thì đúng hơn, nhìn cái mặt nàng bây giờ ta chỉ muốn cho ăn ghê.” Độc Cô Thảo kéo cái ghế bên cạnh qua nằm trong tay.

“Ta chỉ muốn tạo không khí thoải mái, nhìn kia cả ba ủ rũ như vậy.” Mộ Dung Tử như bỏ khuôn mặt đùa giỡn khi nãy đi, nghiêm túc ngồi xuống.

Ba nam nhân thấy ba tỷ muội trò chuyện nhưng không có phần mình liền tự giác tránh đi.

Đỗ Nhất đi gọi Minh Châu và Lãnh Ngân Phong đi kêu Lê Phong đã quay lại, Lê Phong sau khi nghe xong thì sát khí khắp phòng, Kỳ Nhi đưa tay nắm lấy áo nàng mới làm nàng thuyên giảm một chút.

Minh châu thì tức quá chửi loạn xạ ngầu lên, còn muốn đi lấy mạng Hiên Viên Hạo, nhưng Phong Khiếu Hoa dừng sau nhanh tay chụp phu nhân của hắn lại, mới không có chuyện gà bay chó sửa nữa.

Lát sau cả Dương Liệt Hỏa, Nguyệt Tinh Dạ, Tiểu Miêu và Bạch Vân Phi cũng đến góp vui, căn phòng nào là tiếng la tiếng chửi, tiếng cười...

Kỳ Nhi trong lòng ấm áp, đây mới là nhà của nàng, các tỷ muội vui đùa cười nói, nhưng bên cạnh họ bây giờ đều đã có người chăm lo, còn nàng thì sao...

“Chuyện quan trọng trước mắt là giải độc cho Kỳ Nhi.” Tử Dương trấn nổi gân xanh, nói.

Thật là chẳng ai chịu nghe nàng nói, loạn cả lên vậy đó.

Mọi người im lặng lại không ít người nghe Tử Dương giảng giải cách giải độc, ai cũng có phần giúp sức, Độc Cô Thảo, Lê Phong, Mộ Dung Tử Như đều là cao thủ nên trong lúc giải độc sẽ vận công bảo hộ tâm mạch cho Kỳ Nhi.

Tiểu Miêu và Bạch Vân Phi lo phần lệ nhân ngư, nghe đâu Lê Phong cũng có nhưng Tử Dương “đang” muốn bóc lột người khác mà.

Minh Châu và Dương Liệt Hỏa cùng hai vị phu quân thì tìm cách lấy hồng tuyết liên từ hoàng cung La Tuyền, Minh châu dù sao cũng từng ở trong đó nên sẽ rành đường hơn, Liệt Hỏa làm việc cẩn thận cùng hai người kia trợ giúp hẳn sẽ thành công.

Bàn xong mọi người chia nhau ra chuẩn bị, Độc Cô Thảo bởi Kỳ Nhi nghỉ ngơi nhưng ngủ đến tối nàng ta cũng không tỉnh lại, kêu Tử Dương qua bắt mạch một lát, đứng lên nói: “Là do ảnh hưởng của độc tố trong cơ thể, hiện tại vẫn không sao.”

Độc Cô Thảo cầm khăn nhún nước ấm lau mặt cho nàng, đắp chăn lại cho nàng tiếp tục ngủ, khinh thủ khinh cước ra khỏi phòng, kêu Sở Lam tường thuật lại toàn bộ quá trình cứu và đưa Kỳ Nhi về đây.

Sở Lam đương nhiên không dám giấu diếm nói ra tất cả, kể cả chuyện Kỳ Nhi bị truy sát.

Độc Cô Thảo nghe xong không kiềm chế được bóp tay lại một cái, chén trà trong tay nàng hóa thành bột phấn rơi xuống bàn.

“Hiên Viên Hạo...”

“Kỳ Nhi, uống thuốc đi.” Độc Cô Thảo đưa chén thuốc đến tay nàng.

“Àn!” Kỳ Nhi tiếp nhận uống cạn.

“Muội hôm nay cảm thấy thế nào?” Độc Cô Thảo ngồi xuống cạnh nàng, đưa tay tiếp nhận chén thuốc cạn đáy kia để lên bàn.

“Hoàn hảo, muội cảm thấy khỏe hơn rất nhiều.” Kỳ Nhi cười đưa tay ôm lấy Zổ tỷ của nàng, ở gần tỷ muội luôn làm nàng cảm thấy an tâm.

“Muội nghỉ ngơi đi, tỷ còn một ít sổ sách quan trọng cần làm, lát nữa sẽ về bồi muội.” Độc Cô Thảo cười nhẹ, ôn nhu dịu dàng nằm xuống đem theo chén thuốc rỗng bước ra ngoài.

“Tiểu thư canh tổ yến nấu xong rồi.” Phi Yến bước vào, dịu dàng ra bên bàn.

“Là ai bảo muội nấu?” Kỳ Nhi đưa tay sờ xoạng một hồi mới cảm được cái muống, nàng không muốn ai giúp chính mình có thể tự lực mà làm.

“Là đại thư kí.” Phi Yến nói.

Lệ tỹ mấy hôm này cũng rất ít đến thăm nàng, về lâu gần năm ngày rồi mọi chuyện tựa như một giấc mơ vậy, nhưng nàng biết không phải là mơ vì trái tim nàng còn rất đau, lồng ngực nàng được Tử Dương tháo ra may lại hết năm mũi, hằng ngày đều phải thượng dược.

“Kỳ Nhi, muội khỏe chưa?” Là tiếng nói của Tử Như tỹ.

“Tử Như tỹ, có chuyện gì mà vui vậy?” Kỳ Nhi quay hướng ra cửa mỉm cười, nhưng đôi mắt vô hồn không có tiêu cự làm nụ cười vốn dĩ đẹp như trăm hoa nay lại tàn lụi.

“Ừm, Tử Dương nói để tiện cho việc điều trị bảo muội dọn qua bên Tử Dương Uyển ở tạm.” Tử Như nắm lấy tay Kỳ Nhi ôn nhu nói.

“Muội biết rồi, để muội thu thập ít đồ vậy...a” Kỳ Nhi muốn đứng lên lại vấp phải cái ghế nên chuẩn bị màn hôn đất nồng nhiệt.

“Cận thận chứ! mấy việc này cần gì muội làm.” Tử Như đỡ nàng ánh mắt băng lãnh nhìn ra phía sau, rất nhanh có hai ba nha hoàn thay nàng thu thập ổn thỏa.

Hai nha hoàn kêu khóc thấu tận trời xanh, lão thiên a! các nàng có làm gì đâu, là do Kỳ Nhi tiểu thư đứng lên vấp ngã thôi, vậy mà đại tẩu bà ánh mắt nhìn các nàng như muốn giết người vậy đó, làm nha hoàn cũng thật khổ nha,...nhưng...ngẫm lại làm nha hoàn trong Mãn Nguyệt Lâu còn tốt hơn trong hoàng cung gấp 10 lần.

Tử Như để cho hai nha hoàn xách theo mấy bộ đồ thường ngày của Kỳ Nhi, Phi Yến thì đỡ nàng đến Tử Dương Uyển, sau khi bóng dáng muội muội kia đi mất Tử Như anh mắt âm hàn giọng nói băng lãnh: “Ảnh Nhất!”

“Chủ Nhân.” Một bóng đen từ trên mái nhà đối diện xuất hiện, cung kính quỳ xuống trước mặt Tử Như.

“Tối này hẳn là có “chuột” vào đây ăn vụng, ngươi dẫn theo vài người đem nơi này bài trí thành phòng linh cửu, còn nữa không được lộ ra một chút thông tin nào cho Kỳ Nhi, nếu không tự mình đến Thiên Sát điện lãnh phạt.” Tử Như nói xong tay nâng lên đưa một vật gì đó cho Ảnh Nhất.

“Thuộc hạ tuân lệnh.” Nói xong phi thân lên nóc nhà kéo theo Ảnh Tứ và Ảnh Ngũ được chủ nhân bố trí bảo vệ Kỳ Nhi tiểu thư đi, chưa đầy một canh giờ đã hoàn thành xong căn phòng.

Tử Như hài lòng môi khẽ nhếch, cất bước quay về Tuyết Phong Lâu: Hiên Viên Hạo ngươi đừng mơ tưởng có thể gặp được Kỳ Nhi một lần, ta phải khiến ngươi sống không bằng chết...!

Độc Cô Thảo sau khi quay lại thấy Nguyệt Ảnh Lâu nơi nơi treo dải trắng liền nhuiu mảy, nàng kêu Tiểu Liễu lại hỏi mới biết là do Tử Như làm, suy nghĩ chốc lát liền nở nụ cười tiên diễm.

Tiểu Liễu đứng bên cạnh Sở Lam rùng mình, chủ nhân là đang chuẩn bị ngược đãi người khác nữa đây!.

“Tiểu Liễu đem cho ta giấy bút.” Độc Cô Thảo nói, một lát sau Sở Lam đã mang đến cho nàng, vì sao là Sở Lam mà không phải Tiểu Liễu, bởi Vì Sở Lam sợ ái nhân mệt, chủ nhân chỉ dùng loại giấy trong phòng mình mà nơi đây cách Thảo Phong Các khá xa.

“Chủ nhân người muốn viết gì?” Tiểu Liễu mở to đôi mắt tròn xoe như thỏ, hiếu kì chụm đầu lại hỏi.

Độc Cô Thảo cũng không trách hấn vô lễ, chỉ đưa tay búng lên trán hấn một cái: “Được rồi, đi làm việc đi.”

Tiểu Liễu tuy vẫn hiếu kì nhưng rất nghe lời, ứng thanh liền chạy đi tiếp tục công việc của mình, Sở Lam cũng không thấy bóng dáng.

“Xong rồi!” Độc Cô Thảo đưa bút “xoạt xoạt” viết ra vài chữ bỏ vào phong thư, đẩy cửa vào nơi có một cái quan tài đen tuyền, mở nó ra, quả nhiên như nàng dự đoán bên trong là một cái hủ tro cốt, đem thư đặt vào trong để cạnh hủ tro cốt đó, mỉm cười bước ra ngoài: tối nay kêu Phong cùng nàng đi xem kịch vui.

.

.

Kỳ Nhi được đưa đến Tử Dương Uyển cũng không vội nghỉ ngơi, nàng bảo Phi Yến đem cho nàng 32 cái trống có chân trụ cao đặt hình cung trong sân.

Rất nhanh mọi thứ được sắp xếp xong, Kỳ Nhi bảo Phi Yến đưa nàng đi thay y phục để di chuyển một chút và tay áo phải đặc biệt dài chừng 5 thước.

“Tiểu thư nào có y phục nào mà tay dài như vậy?” Phi Yến ngu ngốc hỏi.

“hì, muội cứ làm theo lời ta đi sẽ biết ngay thôi, nếu không có thì nhờ thợ may làm đi.” Kỳ Nhi cười được Phi Yến dìu ngồi lên bàn đá đặt cạnh góc sân.

Nửa canh giờ sau, nàng nghe tiếng bước chân hối hả chạy vào, dừng trước mặt nàng thở dốc nói: “Tiểu Thư, đã....đã làm xong.”

“Vất vả uội quá, mau đỡ ta vào trong thay y phục.” Kỳ Nhi mỉm cười vui vẻ, nàng đột nhiên nhớ đến một điệu múa nên mới bảo làm loại y phục này.

.

.

“Mau lên đi, nghe nói Kỳ Nhi tiểu thư sắp múa.” một nữ tử trong thanh lâu vui mừng hơn hở đẩy cửa bước vào trong phòng nghỉ trưa của các nàng tuyên bố.

“Sao ngươi biết, ta nghe nói nàng ta cặp mắt đã bị mù còn múa cái gì?” Nữ tử vận hồng y bên trái trong phòng trả lời.

“Người ít gạt người đi, ta xem nàng ta múa còn có ai muốn xem, thân gầy như que củi, vàng vọt xanh xao, tóc lại bạc trắng như lão bà bà....haha...” Một trận cuồng tiếu diễn ra, rất nhanh được hưởng ứng tất cả nữ tử trong phòng ngoài ba người, một đứng trước bàn trang điểm đang đánh phấn, một đang thay xiêm y sau bức bình phong, một là người mới bước vào, thì tất cả những người còn lại đều cười vang.

“Người chưa nói làm sao biết, Kỳ Nhi tiểu thư sẽ múa nha.” nữ nhân mặc thanh y ngồi bên phải nói.

“Ta nghe nói Phi Yến đi đến chỗ thợ may, làm một bộ y phục kì quái cho Kỳ Nhi tiểu thư.” nữ nhân đứng trước cửa trả lời, cũng không có ý định bước vào.

“Haha...ngươi ngu ngốc đúng không, Kỳ Nhi tiểu thư làm y phục thì có gì mà kì quái.”

“Nhưng là ta nghe nói tay áo rất dài, chừng 5 thước.”

“Ta nói không chừng bây giờ Kỳ Nhi tiểu thư mắc quái bệnh, tay dài như khi đi.”

“Không phải là rắn chừ...dài như thân rắn ấy.”

“hahahahaha”

“Các người cười gì mà vui vậy?” Giọng nói thanh thúy êm tai truyền đến, khiến chúng nữ tử chấn động.

“Minh Châu tiểu thư hảo.” chúng nữ tử đứng vậy hành lễ.

“Minh Châu tiểu thư, A cây trâm trên đầu người thật đẹp nha, chắc là của nghệ nhân nổi tiếng làm đi.”

“Minh Châu tiểu thư áo người bạn hôm nay thật đẹp.

“Minh Châu tiểu thư...”

Cả một tràng nịnh hót a dua tuôn ra, còn đâu bộ dáng mỉa mai kêu ngạo khi nãy, nữ nhân đang trang điểm bĩu môi khinh thường, nữ nhân thay y phục xong bước ra ngồi xuống bàn trà thông thả uống trà, nữ nhân mới vào phòng đứng trước cửa bị cái đám vuốt mông ngựa kia đẩy sang một bên.

“Nhưng ta là nghe nói các người nhắc đến Kỳ Nhi tỷ của ta thì phải.” Minh Châu mỉm cười như có như không hỏi.

Đám nữ nhân càng suốt ruột hơn, mồ hôi tuôn như mưa không ai dám lên tiếng nữa.

Minh Châu cười nói: “Linh Linh người nói xem bọn họ vừa mới nói gì.”

Linh Linh khai ra toàn bộ từng câu từng chữ của bọn họ khi nãy, khiến chúng nữ nhân râm một cái tất cả trừ ba người đều quỳ xuống khóc lóc vang xin, ai chả biết thủ đoạn chính người của Minh Châu tiểu thư chứ, tàn bạo vô cùng, nay các nàng lại xúc phạm đến ái tỹ của nàng, thế nào lại còn đường sống chứ.

“Có cái gì mà quỳ chứ, chẳng phải là vài câu nói thôi sao đứng lên đi.” Minh Châu cười khoát tay bảo các nàng mau đứng lên.

Chúng nữ nhân đưa mắt nhìn nhau, ai cũng không dám tin mình có thể thoát chết như vậy, xem ra hôm nay tâm tình của Minh Châu tiểu thư là cực hảo đi.

“Đa tạ tiểu thư.” Chúng nữ nhân thi lễ mỉm cười đứng dậy.

“Ta nghe nói Kỳ Nhi tỹ muốn múa, các người theo ta đi xem đi.” Minh Châu cười hòa ái nói.

“Minh Châu tiểu thư đã mở lời chúng ta nào dám khước từ.” nữ tử hồng y duyên dáng đáp trả.

“đúng đó.”

“nhất định sẽ đi.”

Chúng nữ tử hòa theo nói, bọn họ nghĩ chỉ là một nữ nhân gây trở xương thì múa có gì hay mà đáng xem, cứ như xem một lão bà bà múa, chẳng bằng chính mình tự múa, nhưng mà các nàng ai cũng không có dũng khí nói ra.

“À ta hay là chúng ta cá cược đi?” Minh Châu bắt đầu dẫn cá vào chậu.

“Minh Châu tiểu thư chẳng hay muốn cá gì?” nữ tử thanh y hỏi.

“Cá xem tỹ tỹ của ta múa có đẹp hay không?” Minh Châu vẫn cười nhưng mắt nàng đã không còn ý cười nữa.

Chúng nữ nhân nhìn thấy mà không khỏi rét run, nếu bây giờ các nàng từ chối có khi nào sẽ bị hành hạ đến chết hay không.

“Minh Châu tiểu thư, nếu như chúng ta thua thì sao.” một nữ tử chanh y e dè hỏi, đó cũng là tiến lòng của những người còn lại.

“Thua thì thua thôi chứ làm sao, bất quá thua thì phạt các người vài chuyện lật vật. thắng thì thưởng mỗi người 10 vạn lượng vàng, thế nào muốn hay không?” Minh Châu cười giễu nói.

Chúng nữ nhân thấy tiền sáng mắt nào còn ai chú ý, phạt vài chuyện lật vật thôi thì có sao, nhưng nếu thắng càng nàng có 10 vạn lượng, sống phun phỉ cả đời cũng được nữa, hơn nữa Kỳ Nhi tiểu thư nghe nói đã suy yếu vô cùng, xanh xao vàng vọt làm sao còn một bộ dáng khuynh thành khi xưa đây, thế là vẫn như cũ trừ ba người kia tất cả nữ nhân đều đồng ý.

“Sao các người không tham gia.” Minh châu nhìn ba người đang đi phía sau cùng.

“Chúng ta không muốn.” Ba người đồng thanh trả lời, sau đó mỉm cười nhìn nhau.

Minh Châu ý cười bây giờ mới trở lại trong mắt tán thưởng ba người kia: một người là do nàng tiến cử vào, hai người kia là Linh Linh và Phi Phi của Kỳ Nhi tỹ đưa vào.

Như vịt mẹ dẫn đàn con đến Tử Dương Uyển, đến nơi mới biết Tử Dương Uyển bị đại tú bà biến thành sông cá cược của các tỹ muối trong lâu, Kỳ Nhi tỹ sẽ múa mà người chấm điểm là các đại nam nhân kia, đương nhiên là cá cái gì sẽ không cho họ biết để còn công bằng mà chấm.

Minh Châu cũng tham gia một chân vào, ngồi vào ghế đã chuẩn bị cho nàng.

Kỳ Nhi được Phi Yến đỡ ra, nàng mặc một bộ bạch y trắng tuyết, tóc tóc vấn lên bằng hai cây bạch trâm ở giữa một cây huyết trâm đỏ rực, thắt lưng bằng bạch ngọc đi hài trắng.

Giữa chân kẻ một đóa liên hoa, môi được điểm hồng, má thoa phấn đã trở nên diễm lệ lạ thường, bây giờ còn ai nói nàng vàng vọt xanh xao nữa, trông nàng chẳng khác nào thiên tiên hạ phàm mềm mại ôn nhuận, lại tinh khiết cách xa hồng trần.

Kỳ Nhi lắng tai nghe, nghe được xung quanh có rất nhiều người có nam có nữ, già trẻ lớn bé trong Mãn Nguyệt Lâu như muốn tụ tập hết về đây, nàng thở dài khẽ lắc đầu nàng chỉ là nổi hứng thôi sao lại kéo cả quân đoàn vào xem nàng thế này.

“Kỳ Nhi tỷ mau thượng đài múa đi a~” Minh Châu cười giật giật tay áo của nàng.

“Kỳ Nhi muội phải cố gắng hết sức mình đó nha.” Tử Như đưa tay ngắt móng nàng một cái, khiến nàng giật bắn quay qua trừng mắt nhìn, nhưng ánh mắt không tiêu cự trừng cách mấy cũng không có một tia uy hiếp.

Kỳ Nhi chưa kịp mở miệng cầu cứu thì nghe thấy tiếng gió “sưu sưu” sượt qua tai nàng.

“Zổ nàng đừng có keo như vậy ta chỉ muốn ăn chút đậu hủ thôi mà.” Tử Như trong tay cầm chén trà mà cái nắp thì trong tay Độc Cô Thảo.

“Ta sợ nàng ăn đến mắc nghẹn nên hảo tâm cho nàng chén nước đó chứ.” Độc Cô Thảo đưa tay tiếp nhận chén trà khác từ Tiểu Liễu.

“Nàng coi chừng uống trà nghẹn chết thì có.” Tử Như không cam yếu thế đáp trả.

“Nàng yên tâm, có người nói mạng ta sống đến trăm tuổi.” Độc Cô Thảo nhướn mi.

“Nàng là lão yêu tinh” Tử Như tay cầm khối điểm tâm cho vào miệng.

“Àn, cũng chưa bằng nàng lão yêu bà.” Độc Cô Thảo cười.

“Hừ, khụ khụ....ta không chừng trẻ hơn nàng đó.” Tử Như nóng lên ném qua một khối hoa cao.

Độc Cô Thảo cười tiếp lấy, cho vào miệng: “Coi chừng nghẹn chết lão yêu bà....khụ....cay quá”

“Haha..đáng đời nàng.” Tử Như hài lòng trả được thù.

Độc Cô Thảo trừng mắt nhìn nàng ta, tiện tay lại ném qua cái ghế: Àn cái ghế có chúng nặng.

Bên cạnh vừa đứng nghe một tiếng bịch có vật gì đó rớt xuống, nhìn quá mới thấy Tử Dương muội muội té trong thật khó coi.

“Nàng thẹn quá thành giận à, sao lại ám sát Tử Dương.” Tử Như nhướn mi.

Độc Cô Thảo không để ý đến nàng ta, lấy cái ghế Sở Lam đưa cho nàng đỡ Tử Dương đang ai oán nhìn nàng lên ghế.

Màn náo nhiệt cũng không diễn tiếp nữa, tú bà cũng thu liễm chuyên tâm ngồi chuẩn bị xem Kỳ Nhi muội muội múa, còn nháo tiếp không chừng người bị quang qua đây là phu quân của mình a~.

“Tử Dương nàng không sao chứ.” Đỗ Nhất ngồi tại bàn giám khảo cách nơi cá cược của chúng tỷ muội một đoạn khá xa, lên tiếng hỏi.

Có trời chứng giám hẳn cũng muốn qua lắm chứ, nhưng khi này các nữ nhân của Mãn Nguyệt Lâu đã nói bên đó dù có vung đao múa kiếm cũng không được qua trợ giúp.

“Hừ.” Tử Dương hừ lạnh ngồi xuống ghế không thèm để ý đến hẳn, cái móng của nàng đau ê ẩm, tối nay phải hạ xuân được mãnh liệt vào thức ăn của hai vị đại tỷ và tam tỷ này.

“Zổ, Kỳ Nhi còn chưa khỏe hẳn như vậy có sao không.” giọng nói Lệ Phong mang theo chút lo lắng, nhìn theo bóng dáng bạch sắc đang từ từ bước ra sân kia.

“Tỷ yên tâm, tịnh dưỡng vài ngày đã khỏe lên không ít, hơn nữa muội ấy cũng khôi phục ba thành công lực rồi, vận động một tí cũng tốt.” Độc Cô Thảo cười.

“Nghe nói Kỳ Nhi múa rất đẹp, nhưng chưa từng thấy nàng ấy múa bao giờ.” Tiểu Miêu meo meo nói.

“Tỷ xem sẽ rõ thôi.” Dương Liệt Hỏa ngồi cắn hạt dưa buồn chuyen.

Kỳ Nhi lắc đầu chán nản được Phi Yến tiếp tục đỡ ra giữa sân, Phi Yến lui xuống bắt đầu chuẩn bị tấu nhạc theo căn dặn của nàng. Giữa sân một người áo trắng, xung quanh lại có nhiều người khác hiểu kì ban đầu còn rất ồn ào đến khi nàng ra giữa sân thì yên lặng đi.

Nhẹ nghiêng đầu lắng nghe, Kỳ Nhi hoàn toàn bất động so với dự kiến của mọi người, chẳng ai hiểu gì cả, đúng lúc đó Phi Yến từ sau bàn cá cược tung ra từng viên sỏi nhỏ đánh vào mặt trống.

“tùng...tùng” Hai cái trống kêu lên do bị viên sỏi đánh vào

“Tùng...tùng” Lần này là do Kỳ Nhi dùng tay áo đánh trúng, xoay một vòng lại vào thế thủ như ban đầu, tiếng nhạc vang theo cũng ngừng lại.

“Hảo...”

“Nàng ta có mù thật không đấy.”

“Hay lắm.”

“Hay a~...Kỳ Nhi tỷ cố lên.” Minh Châu hưng phấn la hét.

“Tùng...tùng...tùng...tùng.” Phi Yến lần này đánh bốn cái.

Cũng như lần đầu Kỳ Nhi đều đánh trúng, nàng xoay thêm một vòng đưa chân ra sau, tay làm dáng như đang chống cằm.

“Hảo nhĩ lực.” Tiểu Miêu nhìn mà tròn mắt như mèo.

“Đúng là niềm tự hào của ta!” Lệ Phong mỉm cười nhẹ nhìn Kỳ Nhi.

“wow, Lệ tỷ cười rồi kìa, người đâu mau lấy sổ sách ra ghi lại ngày tháng năm, sự việc cụ thể cười bao nhiêu cái, cười như thế nào, sau này còn lưu danh sử sách, đây là sự kiện trong đại nha

” Đại tú bà khoa trương chỉ huy, dẫn đến một tràng cười tươi của chúng tỷ muội.

“Tử Như.” Lệ Phong hân giọng gọi.

“Ai nha~, tỷ cũng biết nụ cười của tỷ đáng giá lắm nha.” Tử Như quay cái mặt gian thương qua nhìn Lệ Phong.

Lệ Phong bắt giác trong lòng run lên một cái, quay đầu đi hướng khác, có cảm giác nàng đang bị Tử Như cho vô tròng.

Độc Cô Thảo quay sang nhìn Tử Như, hai người nở nụ cười gian xảo, sau đó làm như bình thường tiếp tục xem diễn.

“Phi Yến tăng lên 8 cái.” Lãnh Ngân Phong ngồi bên bàn giám khảo nói.

“Vâng, Lãnh gia.” Phi Yến tuân lệnh, lần này là 8 tiếng trống cùng kêu lên.

Kỳ Nhi nghiêng tai nghe kĩ, vung tay chính là không hụt cái nào, khiến người xung quanh nổi lên một tràng khen ngợi.

Độ khó cứ từ từ được tăng lên dần, đến khoảng 40 cái thì Kỳ Nhi cũng đã thấm mệt, nàng đánh hụt nhịp sau cùng, người bình thường thì không hay biết, nhưng đối với cao thủ trong lâu sau lại nhìn không ra chút.

“Được rồi, muội đứng cố sức nữa chỉ mới bình phục thôi!” Độc Cô Thảo tiến lên kéo Kỳ Nhi ra ngoài bàn ngồi.

“Giải tán.” Đại tú bà uy nghiêm ra lệnh, tất cả nhất nhất giải tán, trừ chúng tỷ muội ngồi ở thượng vị thì xoay quanh Kỳ Nhi.

Màn cá cược kết thúc, cá gì thì Kỳ Nhi không biết vì không ai nói nàng nghe nàng cũng không hứng thú hỏi, miễn sao các tỷ muội vui là được, còn về phần ai thắng thì.....có trời mới biết. (ai có hứng thú viết PN cái này không.)

.

Đêm tối tịch mịch, hiện giờ trời đã rất khuya Mãn Nguyệt Lâu cũng đã đóng cửa, xung quanh đại đa số đều đã tắt đèn, tại Tử Dương Uyển Kỳ Nhi cũng đang say giấc nồng, không hay biết tối nay mọi người đang xem kịch vui trên mái nhà Nguyệt Ảnh Lâu.

“Tử Như tử, có chắc là hôm nay sẽ tới không!” Minh Châu ngồi trong lòng Phong Khiếu Hoa, ló cái đầu ra khỏi áo lông cừu nói.

“Thông tin của Thiên Cơ Các chưa bao giờ sai.” Mộ Dung Tử Như nhàn nhã ngồi xem móng tay.

“Nếu không có, nàng phải bồi thường phí tinh thần tổn thất cho ta.” Độc Cô Thảo ngồi bên cạnh Lãnh Ngân Phong, tay nâng đào hoa nhướn uống.

“Nếu xuất hiện, nàng phải trả phí tin tức cho ta.” Tử Như đưa tay chồng cằm nhìn Độc Cô Thảo.

“Như nhi coi chừng lạnh.” Từ Trường Tuyết ôn nhu nói, phủ thêm cho nàng cái áo lông cừu.

Tối nay chỉ có hắc ở bên nàng, hai người kia có việc nên buổi chiều đã đi, đến giờ vẫn chưa về.

“Đến rồi!” Lệ Phong cười lạnh nói, Triệu Minh Hàn phía sau lắc đầu đưa tay ôm lấy người yêu vào lòng, Lệ Phong quay đầu nhìn hắc độ lạnh giảm lại một ít.

Một bóng đen từ bên ngoài nhảy vào trong, liếc nhìn thấy đen tắt hết đường như an tâm phi thân vào trong phòng của Kỳ Nhi.

“Không phải Hiên Viên Hạo đâu.” Tử Dương nhàn mảy khẳng định, chán nản dựa vào lồng ngực ấm áp của Đỗ Nhất.

“Vậy chắc là ảnh vệ rồi.” Dương Liệt Hỏa bĩu môi quay sang nhìn Nguyệt Tĩnh Dạ thấy hắc cũng nhún vai nhìn lại mình.

“Nhưng nhìn công phu kia,...tệ quá đi.” Tiểu Miêu chu môi nói.

“Không còn chuyện gì ta đi ngủ đây.” Độc Cô Thảo liếc thấy bóng đen kia nhảy vào trong phòng linh cửu, quay đầu nói với mọi người.

Mọi người nhìn tú bà một cái. ai cũng tự tản về phòng mình chui vào chăn bông ấm áp tiến vào mộng đẹp, mặc kệ tên trộm kia muốn làm gì thì làm.

“Coi chừng hắc, lấy đi một món gì trừ thứ kia liền bắt lại cho ta.” Tử Như ra lệnh rồi cùng Từ Trường Tuyết quay về Tuyết Phong Các.

Ảnh Thất mếu máo nhìn theo, vì sao bọn họ phải canh nha, bây giờ bắt luôn không phải tốt lắm sao, một đám cao thủ ngồi đây này giờ chỉ cần một người ra tay thôi tên ‘trộm’ kia làm sao có khả năng thoát.

“Hảo khả ái.” Ảnh Nhất meo meo cười nhìn Ảnh thất.

“Cái gì khả ái?” Ảnh Thất không hiểu quay đầu nhìn Ảnh Nhất.

Ảnh Nhất không nói gì chỉ nhìn Ảnh Thất cười, nụ cười như mèo trộm được hủ mỡ vậy, khiến Ảnh Thất run lên quay đầu đi chỗ khác, theo dõi tên ‘trộm’ kia không dám nhìn Ảnh Nhất nữa.

Người đến chính là Lục Minh hơn nửa năm trước cùng Kỳ Nhi tranh giành lệ nhân ngư tại Mạn Châu, hắc là cánh tay phải đắc lực của Hiên Viên Hạo tại trung nguyên này.

Lục Minh một đường tiến vào an toàn không chút khó khăn, bĩu môi nói: “Cái gì Mãn Nguyệt Lâu, cái gì đệ nhất lâu đệ nhất cao thủ, chẳng phải ta có thể dễ dàng đột nhập đó sao.” nói xong tiến về phía quan tài.

Lục Minh đâu biết rằng mình vừa bước qua một vòng quỷ môn quan, từ lúc hắc tiến vào mọi hành động cử chỉ đều nằm trong tầm mắt của tử muội trong lâu, chỉ là họ lười quản nên không ra tay thôi, nhưng ảnh vệ vẫn rất gao theo dõi hắc.

Lục Minh tính tuy có hơi tự phụ nhưng là người làm việc thận trọng, hắn cũng rất tuần tú, thường ra vào các nơi phong hoa tuyết nguyệt, duy chỉ Mãn Nguyệt Lâu là không vào, vì bên trong chỉ bán nghệ không bán thân, cũng có rất nhiều cô nương thâm đem hắn làm lang quân trong mộng.

Mở ra quan tài bên trong chỉ có một hủ tro cốt và một phong thư, ngoài ra không còn gì cả, trong phòng sạch sẽ bài trí gọn gàng, hoa quả và đèn cũng là mới thấp chưa lâu.

Hắn nhíu mày cầm hai cái kia trong tay, phi thân về phía Tuyết Vũ Lâu trong thành cách Mãn Nguyệt Lâu một dặm, gia chỉ bảo hắn đi lấy tin tức về cô nương tên Kỳ Nhi trong Mãn Nguyệt Lâu, nhưng người đã chết rồi hắn chỉ còn cách đem cho cốt về cái thư không biết viết gì trong này về cho gia xem thôi.

Ảnh vệ thấy hắn cũng không đem thêm gì liền thở phào nhẹ nhõm, tự tản ra về phòng ngủ, cũng may tên ‘trộm’ kia không lấy gì miễn cho bọn hắn phải chạy theo ‘đòi’ đồ vật này nọ lại, cuối cùng cũng được ngủ ngon.

.
. .
.

Tuyết Vũ Lâu.

“Gia, thứ người cần không có..... chỉ có hai vật này thôi!” Lục Minh vào thư phòng Hiên Viên Hạo, thấy hắn đang sâu mi khổ não bèn đặt hai vật kia lên bàn.

Hắn và Hiên Viên Hạo tuy là chủ tử nhưng cũng như bằng hữu, không cần câu nệ lễ nghi tiểu tiết kia phải quỳ hay lạy gì gì đó.

Hiên Viên Hạo nghe hắn nói không có tin thì càng khổ tâm hơn, nhưng nghe hắn nói đem về hai vật liền liếc mắt lên nhìn thử, thấy một cái hủ tro cốt và một phong thư, tim hắn như ngừng đập hồi lâu không nói được lời nào.

“Người từ đâu có được.” Hiên Viên giọng nói bình thường nhưng tinh tế nghe liền nghe ra giọng hắn đang run rẩy.

Đúng vậy, hắn sợ rất sợ, sợ nghe nàng đã tái giá, sợ nghe nàng không còn yêu hắn nữa, sợ nghe nàng hiện nay đã có nam nhân khác.

“Là từ trong Nguyệt Ảnh Lâu, nó được đặt trong quan tài của cô nương tên Kỳ Nhi kia.”

“Cái gì?....Người nói đây là của Kỳ Nhi.” Hiên Viên Hạo duy sụp, hoàn toàn suy sụp nàng như thế nào lại chết chứ, không phải lúc rời hắn tuy bị thương nhưng không đến nỗi mất mạng hay sao.

“Ân, Gia ta đích xác lấy trong phòng của cô nương ấy.” Lục Minh khó hiểu nhìn Hiên Viên Hạo.

“Ai cho phép người gọi tên nàng? gọi nàng là cô nương?” Hiên Viên Hạo lạnh giọng hỏi.

“Nhưng, Gia, không phải cô nương thì kêu bằng gì.” Lục Minh đầu óc như lạc vào trong sương mù.

“Nàng là chủ mẫu của người, tái không được vô phép, còn để ta nghe người gọi đích danh nàng liền cất lưỡi của người” Hiên Viên Hạo trầm giọng, lấy ra khăn tay lau chỗ khi nãy Lục Minh cầm lên hai kia, sau đó mới cẩn thận ôm lấy đi về phòng.

Lục Minh ngu ngốc ngồi tại chỗ, ngơ ngẩn nói: “Chủ mẫu, vậy là phu nhân của Gia,...Gia khi nào thì thành thân...còn là nữ nhân trong Mãn Nguyệt Lâu kia....vì sao phải lấy khăn tay ra lau, tay hắn đâu có dơ....chủ mẫu...chủ mẫu....người kia đã chết...vậy....”

.
. .
.

“Kỳ Nhi....Kỳ Nhi” Hiên Viên Hạo đặt hủ tro cốt lên giường đưa tay vuốt ve, xem như trân bảo trăm năm mới gặp.

Hiên Viên Hạo nhìn hủ tro và phong thư đến xuất thần, như nhìn thấy người còn gái đã toàn tâm toàn ý vì hắn kia, nhìn thấy người con gái bị hắn đâm một kiếm vẫn không chống cự, người con gái đã đưa hắn đi chữa mắt,...người con gái hắn yêu nhất.

Ta mất nàng thật rồi sao, vì sao không chờ ta, cho ta một cơ hội giải thích, cho ta một cơ hội để yêu nàng lần nữa, nàng như bóng sương thoáng qua trong đời ta, đến bất ngờ đi cũng bất ngờ.

Khóe mắt Hiên Viên Hạo trào lệ, hắn bây giờ tâm đau như cắt, tim đã tan vỡ, tình cảm hắn trọn đời giữ gìn cũng chết tay hắn.

“Kỳ Nhi...” Trong đầu hắn hiện lên hình ảnh khi cười của nàng, thập phần khả ái, thập phần thơ ngây, nghe thấy lời nói của nàng: chúng ta là phu thê phải đồng cam cộng khổ, có gì mà xin lỗi.

Nghe thấy tiếng nàng đau thương từng chữ nói: ta không nghĩ lừa chàng, chàng tin ta không....tin ta không....tin ta không..., tiếng nói của nàng cứ lặp đi lặp lại trong đầu hắn, tại sao hắn lúc đó lại không tin nàng, tại sao không cho nàng cơ hội giải thích.

Có phải đang trừng phạt hắn không, phạt hắn không cho nàng cơ hội nên bây giờ cũng không còn cơ hội để bên nàng lần nữa.

Hiên Viên Hạo mở miệng đưa tay sờ lấy lá thư trong ngực mở ra xem, bên trong viết duy nhất một câu: bắt đáo hoàng tuyền vật tương kiến.*

* bắt đáo hoàng tuyền vật tương kiến: chưa đến hoàng tuyền không mong gặp lại.

“hahaha” bắt đáo hoàng tuyền vật tương kiến....bắt đáo hoàng tuyền vật tương kiến, vì sao...vì sao...nàng hận ta đến thế sao...đến chết mới mong gặp lại, ta đi đâu tìm nàng,...không cho phép...ta không cho phép...cho dù diêm la vương cũng không thể cướp nàng đi.

Hiên Viên Hạo điên cuồng cười hai mắt đỏ ngầu, đây là hiện tượng của tẩu hỏa nhập ma, hắn sắp phát cuồng, bị kích thích mà phát cuồng, cái chết của ái thê đã kích hắn quá sâu.

12. Chương 12: Giải Độc

Hiên Viên Hạo suốt một đêm phát cuồng, đập bể tất cả đồ vật trong phòng, người hầu ai cũng không dám chạy vào xem hay thu dọn, sợ chủ nhân sẽ trút giận lên đầu mình.

Hiên Viên Hạo ngồi lại chiếc giường duy nhất còn nguyên vẹn trong phòng, bởi vì trên giường là phong thư và tro cốt của ái thê, hắn không dám động vào gây ra một vết xước dù là nhỏ nhất.

Sau một đêm trút hết những hối hận, nuối tiếc và phẫn nộ trong lòng, ruột cuộc cũng bình tĩnh lại, Hiên Viên Hạo cẩn thận duy xét: nếu như Kỳ Nhi của hắn đã chết không lí nào Mãn Nguyệt Lâu không làm tang gia cho nàng, dựa theo tính tình ngày hôm đó Độc Cô cô nương kia, nàng nhất định rất thương Kỳ Nhi như vậy không thể nào hỏa táng nàng được, Lục Minh cũng không thể tùy tiện xâm nhập vào Mãn Nguyệt Lâu trộm đi tro cốt trước mặt các cao thủ trong lâu.

Sau một hồi suy nghĩ Hiên Viên Hạo kết luận rằng: có người cố tình cho Lục Minh mang đi tro cốt, còn phong thư này hắn cũng không nhất định là thê tử hắn viết, là có người cố ý giở trò, làm cho hắn chết tâm cùng thê tử.

“Người đâu.” Hiên Viên Hạo lớn tiếng gọi.

“Gia có gì phân phó.” Một nha đinh từ ngoài lo sợ chạy vào.

“Kêu Lục Minh đến thư phòng gặp ta, bảo thêm vài người đến dọn phòng.” Hiên Viên Hạo phân phó, hần bước ra sau bình phong thay y phục khác đi đến thư phòng.

Nha định tuân mệnh chạy đi, không tới nửa canh giờ phòng đã được dọn dẹp sạch sẽ, Lục Minh đẩy cửa bước vào thư phòng đi đến trước mặt Hiên Viên Hạo chấp tay nói: “Gia cho gọi ta.”

“Lục Minh người đi Mãn Nguyệt Lâu một chuyến, điều tra xem trong lâu có người nào tên Kỳ Nhi vừa mới qua đời hay không.” Hiên Viên Hạo nói, tay bắt đầu tính sổ sách, phải như vậy hần mới có thể giữ bình tĩnh ỉnh lúc này.

“Vâng.” Lục Minh không hỏi nguyên nhân chỉ nhận lệnh bước ra ngoài, không dẫn theo tùy tùng một mình đi đến Mãn Nguyệt Lâu.

Trong Phòng Hiên Viên Hạo bỏ bút xuống nhìn ngoài cửa sổ: Kỳ Nhi, nàng hiện tại thế nào? ta nhớ nàng sắp phát điên rồi,tha thứ cho ta, tha thứ...cho ta, một giọt lệ chảy xuống từ khóe mắt Hiên Viên Hạo hần đưa tay lên lau xuống dòng lệ đó, rồi lại nhớ đến ngày hôm đó, nước mắt nàng chảy rồi lại chảy thấm ướt cả mảng áo trước ngực...

“Gia, Nhân Vương cho người đưa thư.” Quản gia bên ngoài cửa nhỏ giọng nói.

“Đưa vào.” Hiên Viên Hạo lạnh giọng nói, mắt lạnh nhìn người đang vào nhưng dòng lệ mờ mờ còn trên mắt thật bất đồng.

Quản gia tiến vào cũng không dám ngăn đầu, hai tay trình thư lên sau đó đứng qua một bên chờ nghe lệnh.

Khóe miệng Hiên Viên Hạo nhếch lên nụ cười lạnh lùng, hần bỏ lá thư đã đọc xuống bàn phân phó: “Đi nói với người đưa thư ba ngày sau ta sẽ có mặt.” Quản gia nhận lệnh lui xuống.

Nhân Vương là tham quan trong triều ai ai đều biết, hần có hai người con gái vừa tròn mười bảy mười tám tuổi, luôn tìm cách kết thông gia cùng những người có tiền và địa vị để củng cố thế lực cho hần, vừa háo sắc lại tham tiền nhưng hần chính là một lão cáo già.

Hơn nữa hoàng thượng vì mấy năm trước mất đi ái phi mà thương tâm tột độ, không còn chăm lo triều chính như trước, mắt nhắm mắt mở tùy ý hần lộng quyền, bắt qua từ lúc Bạch Vân Phi lên cầm quyền cũng hạn chế và chặt đi không ít vây cánh của lão.

Dù không muốn hần cũng phải đi qua bên phủ Nhân Vương một lát, nếu hần đoán không sai thì chình là Nhân Vương kia muốn gả con gái cho hần, hiện tại ở Thù Thiên Quốc nam nhân vừa có tiền vừa có quyền lực không đến ba người: một là Bạch Vân Phi tam hoàng tử Thù Thiên Quốc, hai là hần Tuyết Chủ Tuyết Vũ lâu, ba là trấn quốc đại tướng quân năm nay hai sáu tuổi vừa mới về kinh.

“Kỳ Nhi.....” Hiên Viên Hạo gương mặt đau thương khê than.

.
. .

Hai canh giờ sau, Lục Minh mặt vui vẻ chạy vào thư phòng không kịp rõ cửa đã xông thẳng vào trong.

“Lục Minh người càng ngày càng vô phép tắc.” Hiên Viên Hạo trách cứ.

“Gia, có tin tốt và tin xấu cho ngày đây, ngài muốn biết cái nào trước.” Lục Minh vui vẻ phe phẩy cây quạt, thừa nước đục thả câu.

“Nói.” Hiên Viên Hạo trầm giọng.

Lục Minh đánh cái liếc mắt, bĩu môi, Gia thật là đùa một chút cũng giận, xem ra cái thứ hôm qua hần vô tình đem về đã đả kích tin thần của Gia không ít, Lục Minh Cười bồi tội nói: ” Vậy ta nói tin tốt cho ngài biết trước, cô nương...không là chủ mẫu vẫn còn sống, hiện tại ở Tử Dương Uyển trong mãn Nguyệt Lâu.”

“Thật sự.” Hiên Viên Hạo kích động đứng lên, vọt đến trước mặt Lục Minh túm lấy cổ áo hần.

“Gia, là sự thật ta đâu dám gạt ngai, hôm qua có người còn nhìn thấy nàng múa.” Lục Minh hai má đỏ bừng vì thiếu khí hướng Hiên Viên Hạo khẳng định.

“Nàng có khỏe không, bây giờ thế nào?” Hiên Viên Hạo buông ra Lục Minh, khoe miệng cười tươi thần thái mừng như điên hiện rõ ràng.

“Gia, còn một tin xấu.” Lục Minh e dè hỏi, hẳn thực sự không muốn phá hoại không khí nhưng mà cũng không thể không nói.

“Chính là....ta cũng không biết người tên Kỳ Nhi kia có phải người gia cần tìm hay không...bởi vì....nàng ta....” Lục Minh muốn nói lại thôi làm Hiên Viên Hạo bạo phát, quát: “Nói.”

“Bởi vì người đó hai mắt bị mù, tóc bạc trắng, thân mình gầy gò xanh xao, không giống với người mà Gia đã tả.” Lục Minh cũng chỉ là nghe người nói lại hẳn cũng không dám chắc.

Lời vừa nói Lục Minh phát hiện Hiên Viên Hạo vẻ mặt trắng xanh đôi mắt mở to nhìn hình, sau đó tự lẩm bẩm: “Không thể nào...Kỳ Nhi...Kỳ Nhi...sao có thể như vậy.” Kỳ Nhi của hắn sao lại đến nông nỗi này.

“Gia...” Lục Minh vừa mở miệng thì một trận gió thổi qua, bên trong phòng còn đâu bóng dáng Hiên Viên Hạo.

Tại Tử Dương Uyển trong Mãn Nguyệt Lâu.

“Kỳ Nhi người mà Minh Châu phái đi lấy được về rồi.” Tử Dương mặt mày hớn hở chạy vào sân.

“Thật sao?” Kỳ Nhi kinh hãi, nàng còn tưởng lâu lắm không ngờ mau như vậy đã có.

“Thật! do thiên lí mã cấp tốc vận chuyển đến, đi theo ta.” Tử Dương kéo tay Kỳ Nhi đi vào đại sảnh.

Trong đại sảnh mọi người đều đã có mặt, giờ khác mà các nữ nhân Mãn Nguyệt Lâu chờ đại cuối cùng cũng đến, thành công hay không là nhờ vào một lần này không thể có sơ suất.

“Kỳ Nhi tỷ.” Minh Châu lên tiếng.

“Ân, các tỷ muội cũng ở đây sao.” Kỳ Nhi miệng cười hạnh phúc, dù nàng bây giờ quỷ không ra quỷ người không ra người các tỷ muội vẫn là yêu thương nàng, quan tâm nàng hết mực.

“Đương nhiên, muội chuẩn bị chưa.” Dương Liệt Hỏa ôn nhu nắm tay nàng.

“Ân.”

“Tử Dương.” Độc Cô Thảo gọi.

“Ừ, đi thôi.” Tử Dương dẫn đầu đoàn người đi đến Hàn Băng Viện trong lâu, đây là nơi cất trữ băng của lâu, trong đây cũng có hàn băng thạch ngàn năm do đại tú bà năm nhờ người lấy từ nam hải về.

Đứng trước cửa đại tú bà bắt đầu phân phó: “Ảnh Nhất dẫn theo các ảnh vệ khác canh gác trong lâu đừng để xảy ra chuyện.”

“Vâng, chủ nhân.” Ảnh Nhất đáp, bóng dáng biến mất trong góc tối.

“Sở Lam, Tiểu Liễu hai người đi lo chuyện trong lâu, tránh có người hỏi đến chúng ta thì tìm lí do cho hợp lí.” Độc Cô Thảo nói.

“Vâng, chủ nhân.” Hai người nắm tay nhau rời đi.

“Tiểu Tuyết và Hỏa Lang, các người canh chừng ngoài cửa viện không được cho ai vào trong này.” Minh Châu ra lệnh.

“Ngao, grừ.” Hai con vật lên tiếng đáp lại, cũng đi ra ngoài.

“Nhất, chàng cùng tú ông, Phong ca, Hàn ca, Dạ ca, Phi ca, Hoa đệ canh chừng bên ngoài này.” Tử Dương liếc mắt về phía các nam nhân trong lâu.

“Yên tâm đi muội muội, chúng ta sẽ không cho ai vào đây.” Lãnh Ngân Phong nói.

“Vì sao lại cần nhiều người đứng ngoài như vậy.” Bạch Vân Phi nhún mày nói.

“Hiên Viên Hạo sẽ đến đây.” Tử Như bình thản nói.

“Nàng lại nhận được tin vì rồi.” Độc Cô Thảo cười ngọt.

“Không có, bắt quá trò trẻ con nhỏ xíu kia mà hắn cũng bị lừa, thì không xứng đáng đưa bảo bối của nàng đi rồi.” Tử Như bĩu môi.

“Vậy tại sao tỷ lại biết hắn sẽ đến.” Minh châu mở to đôi mắt vốn dĩ đã to như trân châu.

“Kỳ Nhi ở đây.” Lệ Phong ngẩn gọn nói.

“Ý của nàng là, khi biết mấy thư kia là giả, và biết Kỳ Nhi đang ở đây thì hắn sẽ chạy đến sao.” Tiểu Miêu cũng khó hiểu.

“Nhưng theo lời tam tỷ và Tử Dương thì hắn nào có yêu thương vì Kỳ Nhi đâu.” Dương Liệt Hỏa cũng khó hiểu.

“Nhưng một mình Hiên Viên Hạo có cần tất cả chúng ta phải canh bên ngoài này sao.” Phong Khiếu hoa tức giận, không lẽ một trong số bọn họ đánh không lại tên kia, tú bà là đề cao người kia quá rồi.

“Hiên Viên Hạo là cổ vương.” Lãnh Ngân Phong hạo tâm nhắc nhở.

“Cái gì.” Lời này là của Nguyệt Tinh Dạ.

“Dạ Dạ, chàng quen hắn sao.” Liệt Hỏa nheo mắt nhìn Phu quân.

Tinh Dạ thoáng liếc qua muội muội này giờ vẫn im lặng không lên tiếng kia, cũng lựa chọn im lặng không đáp, mọi người nhìn ra là có khúc mắc trong này nhưng cũng không hỏi nhiều.

“Ân, Kỳ Nhi, Zổ tỷ, Cua tỷ, Lệ tỷ, Miêu tỷ, Liệt Hỏa tỷ, Minh châu, theo vào trong đi.”

Đoàn nữ nhân theo vào trong, xung quanh toàn là băng cứng tỏa ra hơi lạnh thấu xương, Kỳ Nhi được Độc Cô Thảo dắt vào trong, để nàng nằm lên giường hàn băng, Tử Dương bắt đầu lấy ra kim châm và được cụ vừa nói: “Kỳ Nhi, uống cái này đi.”

Độc Cô Thảo tiếp nhận cái bình màu xanh đưa cho Kỳ Nhi.

Nàng nhận lấy và uống hết cũng không hỏi nó là cái gì.

“Đó là thuốc ngủ ta mới điều chế, trong lúc đưa độc ra ngoài sẽ rất đau, nàng còn phải nằm trên giường này để bảo vệ tâm mạch, nên cứ ngủ đi là tốt nhất, nhiều nhất là hai ngày sẽ tỉnh thôi.” Tử Dương vừa nói xong trên giường liền vang lên tiếng vật nặng rơi xuống.

“Zổ tỷ, Cua tỷ, Lệ tỷ mau lên, bảo vệ tâm mạch cho nàng ta.” Tử Dương bỏ đi thái độ bình thản khi này, bắt đầu thi châm.

Độc Cô Thảo, Tử Như, Lệ Phong nhanh như chớp nhảy lên giường đưa tay truyền nội lực vào người Kỳ Nhi, hai tay được Lệ Phong và Tử Như bắt lấy, Kỳ Nhi được Độc Cô Thảo đỡ ngồi dậy dựa vào mình, tay áp lên lưng đưa nội lực vào.

“Khụ...Khụ...nôn.” Kỳ Nhi trong vô thức cũng không thể ngăn chính mình nôn ra máu.

Đã nôn như vậy đến năm lần rồi, Độc Cô Thảo cũng bắt đầu lo lắng, quay mặt nhìn Tử Dương trán đã thấm ướt mồ hôi đang chuyên chú thi châm.

“Kỳ Nhi, tỷ phải cố gắng lên.” Minh châu lo lắng nhìn người trên giường, Nàng và Liệt Hỏa Tỷ và Tiểu Miêu tỷ phụ trách phần nghiến được, và phụ tá.

Lấy khăn lau đi máu nơi khóe miệng Kỳ Nhi, Tiểu Miêu cũng lo lắng nhìn ba người trên giường gương mặt đã bắt đầu hơi tái đi, bàn tay phải của Kỳ Nhi đang được ngâm trong nước băng, tay trái nàng do Tử Dương bức độc từ đó mà đã trở thành màu đen, nhìn sơ qua rất kinh tởm.

“Không ổn.” Tử Dương mở to mắt hét lên.

“Có chuyện gì vậy?” Độc Cô Thảo hỏi.

“Kỳ Nhi nàng ta có thai rồi.” Tử Dương nhú chặt mi tâm.

“Cái gì?” tất cả mọi người trong phòng không hẹn mà cùng thốt lên, chỉ riêng lệ phong là hơi kinh ngạc.

“Chỉ khoảng chừng một tháng thôi, mạch đứa trẻ rất yếu có lẽ do độc tính áp chế, nếu không phải muội bắt mạch lại cho nàng ta cũng không biết.” Tử Dương tiếp tục thi châm, đây là giai đoạn quan trọng không thể gián đoạn nếu không mạng Kỳ Nhi khó bảo toàn.

“Có nguy hiểm không?” Tử Như hỏi.

“Tạm thời sẽ không sao?” Tử Dương nói.

“Bên ngoài tựa hồ rất ồn không biết có việc gì.” Minh châu nhìn ra cửa.

“Mặc kệ, bên ngoài có bọn họ lo rồi cứ chuyên tâm đi.” Tiểu Miêu nói.

....

Hiên Viên Hạo ban đầu chỉ định vào lâu tìm thử xem có manh mối hay không, nhưng hần bắt một nha hoàn ép cung mới biết thì ra Kỳ Nhi còn sống thật. Hần kích động chạy đến Tử Dương Uyển nhưng không thấy ai ngoài hai ba nha hoàn.

Dùng khinh công truy tìm một lượt phát hiện có một nơi được canh phong cẩn mật, hần vừa đáp xuống liền thấy có người nhìn về phía hần nói: “Ai?”

Từ Trường Tuyết lạnh lùng nói, Lãnh Ngân Phong nhanh như chớp bay đến trước mắt Hiên Viên Hạo rút kiếm chém tới, Hiên Viên Hạo rút kiếm ra đánh trả, hai người giao thủ kiếm kiếm giao nhau tạo ra tiếng vang thật lớn, nội lực kinh phong mạnh mẽ va chạm.

Người bên dưới đều vô công cao cường nếu không đã bị nội lực của hai người này chấn đến hộc máu, Hiên Viên Hạo tránh ra một kiếm của Lãnh Ngân Phong đáp xuống đất.

“Người là Hiên Viên Hạo.” Nguyệt Tĩnh Dạ lạnh giọng.

“Phải.” Hiên Viên Hạo khẳng khái thừa nhận.

“người đến đây làm gì.” Phong Khiếu hoa nói.

“Kỳ Nhi đâu.” Hiên Viên Hạo không trả lời mà hỏi ngược lại, giọng nói pha thêm chút tức giận.

Các nam nhân không ai trả lời chỉ đưa mắt nhìn nhau, chuyện tình thù giữa hai phu thê bọn họ, trong số bọn hần ai cũng không tiện xen vào nên không ai nói gì, đúng lúc này một giọng nói lạnh lùng từ trong vang ra.

“Người không xứng gọi tên Kỳ Nhi tỷ.”

“Minh Châu, nàng....” Phong Khiếu Hoa nhìn nàng định hỏi bên trong thế nào, nhưng bị động tác của Minh châu cản lại.

“Ta,...ta muốn gặp nàng.” Hiên Viên Hạo giọng nói có phần dịu lại

“Kỳ Nhi tỷ không có ở đây.” Minh Châu rút ra Hoa Cốt Tiên.

“Ta muốn vào trong xem thử.” Hiên Viên Hạo gặp người ngăn cản càng khẳng định người kia ở bên trong.

“Mãn Nguyệt Lâu là nơi người muốn đến thì đến, muốn vào thì vào sao.” Minh Châu lạnh giọng động thủ đánh hoa cốt tiên về phía Hiên Viên Hạo.

Hiên Viên Hạo cũng không vì nàng là muội muội của Kỳ Nhi mà nương tay, ai cản hần gặp Kỳ Nhi đều không thể tha, Minh Châu chiêu chiêu hung hiểm đánh vào nơi chí mạng, Hiên Viên Hạo cũng vung kiếm đánh vào điểm hiểm yếu của nàng, giống như phải một mất một còn mới thôi.

Phong Khiếu Hoa đứng xem mồ hôi túa ra toàn thân, tay hần nắm chặt kiếm đến thành màu trắng, hai người so chiêu quá nhanh hần không thể tùy tay giúp đỡ nếu không còn nguy hại đến thể tử của hần, mà các nam nhân cũng là đang chăm chú nhìn tìm ra sơ hở ra tay giúp muội muội kia.

Nhưng Minh Châu dù sao nội lực và kinh nghiệm chiến đấu cũng ít hơn Hiên Viên Hạo, qua nửa canh giờ đã rơi xuống thế hạ phong, Hiên Viên Hạo xẹt qua một kiếm ngay yết hầu Minh Châu kiếm chiêu nhanh như thiểm điện.

Minh Châu kinh hãi nhưng là thể tốc quá nhanh không thể đỡ được, ba thanh kiếm khác xen vào đánh văng kiếm của Hiên Viên Hạo ra, Phong Khiếu Hoa kéo phu nhân ra sau bảo hộ, Lãnh Ngân Phong lãnh diện chia kiếm vào Hiên Viên Hạo, Bạch Vân Phi cũng giơ kiếm về phía trước đứng che phía trước Minh Châu.

“Kỳ Nhi không ổn rồi, nàng ta xuất hiện triệu chứng kháng thuốc.” Tử Dương gương mặt đột nhiên trắng bệch.

“Sao lại như vậy?” Độc Cô Thảo trên tay đẩy mạnh truyền nội lực vào gấp gấp hỏi.

“Muội không rõ, có lẽ phải cần thêm chất dẫn thuốc nữa mới được.” Tử Dương thu lại thảo dược lại tiếp tục dùng kim châm lên cơ thể Kỳ Nhi, lúc này Kỳ Nhi đã gần như khóa thân nằm trong lòng Độc Cô Thảo, trên người là vô số kim châm dài ngắn, lớn nhỏ khác nhau.

“Có thể là do đứa trẻ.” Lệ Phong nói, đưa tay lau đi vệt máu trên miệng Kỳ Nhi.

“Tử Dương thuốc dẫn là gì? mau cho người đi lấy.” Tử Như nhìn thăm trạng của muội muội cũng suốt ruột không kém.

“Muội cũng chưa xác định, cần có thời gian mới được.” Tử Dương nghiêng răng nói, uống cho nàng là thần y mà bây giờ lại để sơ suất thể này.

“Vậy làm sao bây giờ? Kỳ Nhi...muội ấy?” Tiểu Miêu hai mắt đã hồng hồng, nhưng cố gắng bức mình không thể khóc.

“Chết tiệt, không lẽ để muội ấy...” Dương Liệt Hỏa mắng một câu, quay đầu đi chỗ khác không dám tiếp tục nhìn muội muội cứ liên tục nôn ra máu kia.

“Cứ để muội ấy nôn máu ra như vậy không ổn đâu.” Độc Cô Thảo trừng mắt nhìn Tử Dương.

“Tử Dương, mau nghĩ ra cách gì đi.” Tử Như bình thường trầm tĩnh, bây giờ mắt không chế hết lên.

“Muội biết rồi đứng nói nữa, tuy không muốn nhưng phải dùng đến cách đó thôi.” Tử Dương cắn răng, lòi từ trong ngực ra một bình thuốc màu đỏ, đổ ra một viên thuốc đưa vào trong miệng Kỳ Nhi.

“Miêu tỷ mau kêu người đem quan tài thủy tinh đến đây đi.” Tử Dương quay đầu nói với Tiểu Miêu.

“Được, ta đi liền.” Tiểu Miêu gật đầu chạy nhanh ra bên ngoài, bên trong ba người trên giường không ngừng đem nội lực truyền vào thân thể như đèn trước gió kia, Tử Dương bắt đầu rút châm ra.

Tiểu Miêu định là chạy ra ngoài nhờ mấy nam nhân dùng khinh công đem quan tài đến cho lệ, nhưng vừa mở cửa ra hiện ra trước mắt nàng chính là cảnh Minh Châu muội muội được phu quân ôm vào lòng, các nam nhân đang bao vây một người, ba người đứng đối diện đang chia kiếm vào người đó.

“Tiểu Miêu” Bạch Vân Phi chạy lại bên cạnh phu nhân tương lai đưa tay lau đi nước mắt tích trên mặt nàng.

“Mau đem quan tài thủy tinh đến đây.” Tiểu Miêu thu hồi tầm mắt nói với các nam nhân.

Triệu Minh Hàn và Từ Trường Tuyết liếc mắt nhìn nhau, hai người phi thân đi về phía Tử Dương Uyển, Hiên Viên Hạo nghe nữ nhân vừa ra nhắc đến quan tài, ý niệm đầu tiên của hắn là Kỳ Nhi có chuyện rồi.

“Tránh ra, ta phải gặp nàng.” Hiên Viên Hạo đỏ mắt tấn công về phía trước.

“Người muốn gặp ai?” Tiểu Miêu hỏi.

“Miêu tỷ, hắn là Hiên Viên Hạo.” Minh châu hồi phục chạy về phía Tiểu Miêu.

Tiểu Miêu gật đầu như đã hiểu, thần nhìn qua Hiên Viên Hạo phán một câu như trời giáng vào hắn: “Kỳ Nhi chết rồi.”

Kiểm trong tay Hiên Viên Hạo run lên, cao thủ so chiêu sơ hở là buông bỏ tánh mạng, nhưng Lãnh Ngân Phong không đã thương yếu hại trên người hắn mà chỉ xẹt kiếm qua vai trái để lại một đường dài, máu theo đó chảy ra.

“Không thể nào, các người gạt người ta biết nàng còn sống.” Hiên Viên Hạo không thể tin nhìn Tiểu Miêu.

“Đúng vậy, nếu là nửa canh giờ trước thì nàng còn sống, nhưng bây giờ quá muộn.” Tiểu Miêu lại nghĩ đến tình cảnh của Kỳ Nhi bên trong mà không kiềm được nước mắt, quay mặt đi.

Hành động đó vô tình khẳng định lời nói của nàng, Hiên Viên Hạo lùi về sau mấy bước tự ổn định thân thể đang sắp lung lay của mình, ôm lấy ngực trái mà không phải vai trái bị Ngân Phong chém trúng, tự mình lẩm bẩm: “Không thể nào...không thể nào...”

Minh Châu còn tưởng là thiệt nàng khóc rống lên, hét với Hiên Viên Hạo: “Không thể nào là sao, người có tư cách vì mà nói, Kỳ Nhi tử vì người ngay cả tính mạng cũng không cần, đến cuối thì thế nào chính mình ôm hận mà ra đi.”

“Không...Không đúng..” Hiên Viên Hạo như hóa điên đỏ mắt phản bác Minh Châu.

“Không đúng...haha.” Minh châu rơi lệ lại cười đến thống khoái lặp lại lời Hiên Viên Hạo, Phong Khiếu Hoa đem nàng ôm lại, phu nhân của hắn là làm sao bị đá kích quá rồi chẳng.

Cười đủ Minh Châu nhìn Hiên Viên Hạo nói tiếp: “Như thế nào không đúng, Hiên Viên Hạo Kỳ Nhi tử vì tình với người bảo quản huyền cầm như trân bảo, vì người lặn xuống Hàn Đàm lạnh thấu xương lấy được chữa mắt cho người, lại vì người cầu đại tỷ xuất ra lương thảo đem đến Miêu Cương cứu trợ, tỷ ấy yêu người vì người làm thật nhiều chuyện nhưng người báo đáp tỷ ấy thế nào..” Minh Châu ngừng lại một lát nhìn sắc mặt Hiên Viên Hạo từ từ chuyển xanh rồi lại trắng bệch mới nói tiếp.

“Người chinh là phụ lòng tỷ ấy, phản bội tỷ ấy, thậm chí còn dùng kiếm đâm tỷ ấy.” Từng chữ nói ra lạnh lùng tàn nhẫn.

Theo từng chữ của Minh Châu nói ra gương mặt Hiên Viên Hạo nhuốm một vẻ thông khổ chua chát, thê lương, tim như vỡ ra từng mảnh, đúng vậy hắn không tin nàng, còn dùng kiếm đâm nàng, nàng có thể tha thứ cho hắn sao...nhưng là hắn muốn gặp nàng một lần duy nhất nữa cũng được, cho hắn được xin lỗi nàng.

Hiên Viên Hạo còn chìm trong thống khổ, Từ Trường Tuyết và Triệu Minh Hàn đã đem quan tài thủy tinh đến, Tiểu Miêu gật đầu cùng hai người rồi mở cửa dẫn hai người vào trong.

Bên Trong Kỳ Nhi đã được sửa lại sang lại quần áo chỉnh tề, nàng mặc thanh y trang nhã, tóc vẫn gọn cài châm như thường lệ hai trắng một đỏ, gương mặt trắng bệch và đôi môi khô nứt, đôi má hõm sâu tiêu tụy khiến người đau lòng không nỡ nhìn.

Kỳ Nhi đã được Tử Dương cho uống được hiện tại rơi vào trạng thái chết giả để bảo trì cơ thể ngày càng hư nhược kia, gương mặt nàng bây giờ rất an tĩnh như một đứa trẻ thơ đang ngủ.

Quan tài được đặt xuống, Độc Cô Thảo chính tay bế muối muối để vào trong, hai nam nhân đổ nước vào, nước thấm qua quần áo và tóc, trong đây toàn là băng rất nhanh nước đã lạnh ngắt làm cơ thể Kỳ Nhi trắng bệch.

“Bắt đầu thôi.” Tử Như giọng nói có phần nghẹn ngào.

Từ Trường Tuyết, Triệu Chính Dương, Lê Phong, Tử Như, Độc Cô Thảo đưa tay áp lên trên quan tài, hàn khí thoát ra lạnh buốt như trong phòng đông lạnh, chưa đầy một khắc quan tài thủy tinh chứa đầy nước đã được đông cứng lại,

Nước trong suốt có thể nhìn rõ người bên trong đang an tường mà nằm ngủ, gương mặt thiên chân vô tà an tĩnh.

Làm sao thì tất cả cũng đã trắng bệch một màu, hơn 6 thành công lực của bọn họ đều dồn cả vào đây hết rồi.

Người bình thường đa số nội lực đều thuần dương, nội lực âm hàn vô cùng hiếm thấy, huống chi còn phải trong nháy mắt khiến cho nước đóng băng thì nội lực phải lớn biết chừng nào. Không thể tưởng tượng được 5 người này tuổi còn trẻ mà đã có tài nghệ cao cường.

Tiểu Miêu và Tử Dương trông đến, trong vô thức mà nhấp một ngụm nước bọt. mấy người này quả thật là võ học kỳ tài trăm năm hiếm gặp. Công lực thế này, chỉ e đến các bậc tiền bối bảy tám mươi tuổi trong võ lâm cũng không mấy người có được.

Làm xong và thu thập ổn thỏa, các nữ nhân luyến tiếc nhìn Kỳ Nhi thêm vài lần rồi bước ra ngoài.

Bên Ngoài Hiên Viên Hạo thất thần nhìn chằm chằm cánh cửa mở ra rồi khép lại kia, nhưng không chờ được bóng dáng hần cần tìm, Độc Cô Thảo vừa thấy Hiên Viên Hạo lại nhớ đến tình trạng của muội muội bên trong hỏa khí bốc cao huy kiếm đánh về phía Hiên Viên Hạo.

Độc Cô Thảo đã tổn hết ba thành công lực truyền vào trong người Kỳ Nhi, lại thêm năm thành làm băng đóng lại quan tài kia, nay chỉ còn tối đa hai thành công lực, nhưng hỏa khí bốc cao cần phát tiết không suy nghĩ nhiều liền vung kiếm đánh.

Thế tiến đến nửa chừng được người ngăn lại, nhìn qua chính là Lãnh Ngân Phong, Ngân Phong một tay ôm lấy eo phụ nhân của mình lui về phía sau.

Độc Cô Thảo thoáng bình tĩnh, lạnh giọng nói: “Hiên viên Hạo ta đã nói người và Kỳ Nhi đã không còn quan hệ, ai cho người đến đây.”

“Ta muốn gặp nàng lần cuối.” Hiên Viên Hạo cũng hoàn hồn lại nhìn những người đang đứng xung quanh hần có nam có nữ, bọn họ là các tỷ muội mà Kỳ Nhi vẫn thường nhắc với hần.

“Người lấy tư cách gì gặp muội ấy?” Tử Như gương mặt cũng trắng, mỉa mai nói.

“Ta là phu quân của nàng.” Hiên Viên Hạo khẳng định.

“Ai làm chứng.” Lệ Phong lạnh giọng.

“Người có hôn thú không, có người mai mối không, có trưởng bối của hai bên làm chứng không.” Minh Châu cọt nhả.

“Người không chiếu theo tam thư lục lễ, đường đường chính chính rước muội ấy về nhà thì làm sao nói muội ấy là thê tử của người, bất quá là lưỡng tình tương duyệt nay tình hết mỗi người một nơi.” Dương Liệt Hỏa cũng tham gia.

“Nàng ấy thực sự đã chết sao?” Hiên Viên Hạo mang theo vài phần hy vọng hỏi lại, hần hy vọng đây chỉ lại là một trò đùa như trước.

“Người cho là chúng ta đem sống chết của tỷ ấy ra đùa giỡn.” Minh Châu không biết chuyện xảy ra bên trong, nên cứ ngỡ rằng là Kỳ Nhi tỷ của nàng đã mất, nghe Hiên Viên Hạo nói như vậy ánh mắt bắn ra hỏa diễm trừng trừng nhìn.

“Ta muốn gặp nàng ấy” Hiên Viên Hạo nói, hần không tin rằng ái thê đã chết, bọn người kia chỉ là gạt hần thôi.

“Người thấy rằng chúng ta sẽ cho người gặp tỷ ấy.” Tử Dương này giờ vẫn yên lặng nay lại lên tiếng.

“Theo ta.” Tiểu Miêu lên tiếng, khiến vô số ánh mắt tập trung về phía nàng, có tức giận cũng có khó hiểu.

“Miêu tỷ.” Minh Châu bắt mồm lên tiếng.

“Đau dài chi bằng đau ngắn, cứ cho hần thấy một lần cuối sẵn đó chặt đứt luôn ý niệm trong đầu của hần.” Tiểu Miêu vừa nói, những người bên trong lúc này đã hiểu.

Hiên Viên Hạo mừng rỡ, mặc kệ những chuyện khác điều quan trọng bây giờ là hần muốn đi gặp Kỳ Nhi, hần tăng tốc đi theo Tiểu Miêu, rất nhanh sẽ có thể nhìn thấy Kỳ Nhi rồi, nhìn thấy Kỳ Nhi, thì mang nàng về Miêu Cương, sẽ không còn ai ngăn cản hần và nàng nữa.

Nhưng Hiên Viên Hạo đã quên rằng ái thê vẫn chưa tha thứ cho hắn, hắn cũng không thể mang người đi Miêu Cương trước mặt các cao thủ trong lâu, chỉ là vui mừng nhất thời lẫn át lí trí của hắn.

Hắn tiến vào bên trong, cảm thấy trong phòng có chút lạnh, bốn phía hàn băng vây tỏa.

Hiên Viên Hạo nhíu mày, mấy người này không biết thân thể Kỳ Nhi rất sợ lạnh hay sao? Dựng lên từng này băng, không phải muốn cho nàng lạnh chết?

Hắn chậm rãi bước đến bên giường, phát hiện nàng đang nằm ngủ bên trong quan tài đặt trên giường.

Hiên Viên Hạo cẩn thận quan sát, cảm thấy nàng giống như đang mơ một giấc mơ thật đẹp, nét mặt bình thản, khóe môi còn lộ ra nét cười nhẹ nhẹ.

“Kỳ Nhi...” Hiên Viên Hạo cúi đầu nhẹ giọng gọi “Kỳ Nhi...tỉnh dậy đi...tha thứ cho ta được không, ta biết sai rồi, ta đón nàng về nhà đây.”

Mà gọi đến mấy lần, Kỳ Nhi vẫn không hề mở mắt.

Hiên Viên Hạo không nhịn được nói: “Nàng có phải hay không vẫn còn giận ta? nàng đừng giận, trước tiên cứ dậy đi, chúng ta cùng quay về có được không? Ta về sau này sẽ không đối nàng như vậy nữa, sẽ không tổn thương thêm lần nào nữa, nàng tỉnh dậy được không? Mở mắt ra nhìn ta, đừng giận nữa, ta nhất định sau này sẽ đối xử với nàng thật tử tế, nàng muốn đi đâu ta sẽ bồi nàng, muốn về lúc nào thì cứ về lúc ấy, thật mà... thật mà... ta không lừa nàng...”

Kỳ Nhi vẫn không chịu mở mắt, chỉ im lặng nằm ngủ.

Hiên Viên Hạo lấy bàn tay chạm vào gương mặt lạnh lẽo của Kỳ Nhi trên khối băng.

Hắn nhận ra chính mình không còn cảm thấy được hơi ấm trên thân thể người này mà trước nay vẫn có, nghe không thấy nhịp đập trước nay vẫn mạnh mẽ, hoảng hốt, hình ảnh phía sau núi Kỳ Nhi bị chính mình đâm một kiếm kia lại quay về trong ý thức, lồng ngực hắn thắt nghẹn lại đau đớn, ôm chặt lấy quan tài thủy tinh.

Thân thể băng lãnh nằm trong quan tài kia đã mất đi nhiệt độ khiến Hiên Viên Hạo từ trong cõi mộng đẹp để tỉnh lại, hắn lúc này mới nhận ra nàng đã sớm bỏ hắn mà đi, vô luận hắn có kêu gọi thế nào... cũng không gọi được Kỳ Nhi quay lại nữa...

“Kỳ Nhi... nàng mau tỉnh dậy...nàng không thể bỏ ta mà đi như vậy được...mau tỉnh dậy...tỉnh dậy...tim ta đau lắm...nàng như vậy làm ta thống khổ...mau tỉnh dậy đi...”

Vô luận hắn có kêu gào đến mức nào, người đã mất sẽ không quay trở lại.

Nước mắt mất đi ngăn cản, lách tách rơi xuống, dính ướt gương mặt trên băng của Kỳ Nhi, dính ướt y phục Hiên Viên Hạo.

“Kỳ Nhi...ta xuống tìm nàng ngay đây.” Hiên Viên Hạo đột ngột rút kiếm, lặng nhìn Kỳ Nhi giây lát, sau đó mạnh mẽ cắm kiếm đâm vào ngực.

13. Chương 13: Yên Tiệc

“lộc cộc”...Hiên Viên Hạo cảm thấy xóc nảy lắc lư vô cùng, có cảm giác đang nằm trong xe ngựa, nhưng mắt mở thế nào cũng không ra, một cái gì đó rất mát sờ lên trán của hắn, rồi lại tiếng nói quen thuộc hắn nhiều lần nằm mộng đều nghe thấy.

“Hạo...Hạo...” Ai, là ai đang gọi hắn.

“Ta không ngờ chàng là thiếu niên năm xưa nha, lớn lên thật suất a, vẫn lạnh y như vậy không khát chút nào, có lẽ chàng không nhận ra ta, cũng đúng thôi ai bảo năm xưa ta mồm mím quá làm chi, bây giờ thì

thon gọn hơn rất nhiều.” Kỳ Nhi...có phải là Kỳ Nhi không, liều mạng mở mắt nhưng vẫn không cách nào mở ra cả.

“Ta nói cho chàng biết, ta chính là Tiểu Kỳ năm xưa bị rớt xuống núi được chàng cứu đó, nói ra cũng thật có duyên ta hai lần gặp nạn đều được chàng cứu giúp, nói cho chàng nghe một bí mật nhưng chàng không thể kể cho người khác nha, tên thật của ta ở thế giới này là Nguyệt Kỳ Nhi, ta thật ra không phải ở đây, ta ở một nơi cách chàng rất xa rất xa, có thể xa đến mấy ngàn năm.

Ta là xuyên không về đây, còn về cái gì xuyên không thì ta không thể giải thích cùng chàng được, ta có các tỷ muội cũng giống ta là từ thế giới khác đến nơi này, họ đều là người của Mãn Nguyệt Lô, đợi khi chàng giải quyết xong chuyện ở đây chúng ta sẽ về Mãn Nguyệt Lô thăm các tỷ muội của ta.

Đợi khi chúng ta có con rồi, ta muốn cùng chàng và đưa nhỏ đi ngao du sơn thủy, du tẫn thiên nhai, chàng đưa ta đi ngắm cảnh đẹp khắp nơi được không, ban đầu ta rất muốn làm nữ hiệp nhưng từ khi làm vợ chàng, ta chỉ mong muốn một nhà ba người có chàng có ta và đứa nhỏ sống hạnh phúc là tốt rồi....

Hạo...ta yêu chàng.....”

Mở ra hai mắt Hiên Viên Hạo bắt người dậy, đây là giường của hắn, hắn sao có thể về đây? không phải hắn đã tự sát rồi sao? là ai đưa hắn về? Kỳ Nhi đâu....nàng không phải vừa mới ở đây sao...hắn không phải đã gặp lại được nàng sao.

“Gia, ngài tỉnh rồi.” Hiên Viên Hạo quay sang nhìn, Lục Minh cùng quần gia đang vẽ mặt kinh hãi đứng trước giường hắn.

“Ta sao lại ở đây?” Hiên Viên Hạo nói.

“Gia, người của Mãn Nguyệt Lô đưa ngài về đây, ngài hôn mê hai ngày rồi đó.” Lục Minh rút một chén đưa cho Hiên Viên Hạo.

“Các người lui ra đi, có việc ta sẽ gọi.” Hiên Viên Hạo phất tay vẫy lui mọi người.

Nằm lại trên giường Hiên Viên Hạo không tự chủ lại nhớ tới nàng, Kỳ Nhi của hắn chết thật rồi sao, giấc mơ kia...không phải...không phải là mơ, hắn mơ hồ nhớ được trên đường trở về miêu cương hắn vì lo chuyện cho tộc miêu mà phát sốt, là nàng đã chăm sóc hắn, hắn gối đầu trên chân nàng, nằm trong xe, mơ hồ nghe thấy nàng nói chuyện, nhưng tâm trí lúc đó đều đã bay đi đâu, bây giờ nhớ lại, đúng là nàng chưa từng gạt hắn gì cả, chỉ có hắn ngu ngốc tổn thương nàng...

Hối hận cũng đã không kịp, vậy thì hắn sẽ hoàn thành tâm nguyện của nàng, đưa nàng đi chân trời cuối đất, ngắm mỹ cảnh thế gian, có hắn, có nàng.

Đã quyết định, Hiên Viên Hạo ngồi dậy sai người đưa vào nước ấm cho hắn tẩy rửa, tẩy xong, hắn đi đến thư phòng kêu Lục Minh đến.

“Gia, ngài tìm ta.” Lục Minh đẩy cửa bước vào nhìn Hiên Viên Hạo đang xử lý sổ sách.

“Hai ngày ta hôn mê trong lầu có xảy ra chuyện gì hay không.” Hiên Viên Hạo không ngần đầu lên, nói.

“Không có chuyện gì quan trọng cả, à...ta nhớ Nhân Vương có gửi cho ngài một tấm thiệp.” Lục Minh lấy từ trong áo ra một tấm thiệp đồ trình lên.

Hiên Viên Hạo tiếp nhận thiệp mở ra xem, sau đó đóng lại, nói: “Được rồi người lui ra ngoài đi.”

“Vâng.” Lục Minh gật đầu lui ra.

.

.

“Kỳ Nhi, muội khỏe lên chưa.” Tiểu Miêu từ ngoài vào, Bạch Vân Phi bưng một cái mâm theo vào.

“Muội tốt lắm.” Kỳ Nhi cười gật đầu.

“Mất thế nào?” Độc Cô Thảo cũng tay bưng một cái chén tiến vào, theo sau là Lãnh Ngân Phong.

“Hoàn hảo, muội nhìn thấy được rồi có đôi khi hơi mờ mà thôi, y thuật của Tử Dương đúng là đệ nhất mà.” Kỳ Nhi đứng dậy đi lại bàn.

“Đó là đương nhiên.” Tử Dương bước vào, theo sao là Đỗ Nhất.

“Muội còn yếu lắm chứ nên đi lại nhiều.” Ngân Phong đưa tay đỡ Kỳ Nhi ngồi xuống.

“Ngân Phong ca, yên tâm đi muội rất khỏe mà.” Kỳ Nhi cười, đưa tay giơ lên chứng minh, cả đám bị nàng chọc cho bật cười.

“Nha đầu đừng có mà đắc ý.” Bạch Vân Phi bị nàng chọc cười lấy cây quạt đánh khẽ lên vai nàng.

“Miêu tử, phu quân tử ăn hiếp muội kìa.” Kỳ Nhi đưa tay kéo lấy Tiểu Miêu.

“Ai là phu nhân của hần hần, muội đừng có nói bậy.” Tiểu Miêu mặt phớt hồng rõ trán nàng.

“Zổ tử.” Kỳ Nhi chu môi kêu cứu binh.

“Được rồi, đừng có mà xúm lại ăn hiếp muội ấy.” Độc Cô Thảo ngồi xuống kéo Kỳ Nhi vào lòng.

“Thảo, nàng cứng nàng ấy quá rồi đó.” Ngân Phong lắc đầu nói.

“Bảo bối của tử ấy mà.” Đỗ Nhất cười.

“Cái này là nôi nào úp vung nấy thì có.” Tử Dương nói.

“Zổ tử vẫn là tốt nhất.” Kỳ Nhi cười uống hết chén thuốc Độc Cô Thảo đưa.

“Bọn họ không thể ăn hiếp muội....vì chỉ có tử mới có quyền đó thôi.” Độc Cô Thảo cười ngọt, đưa tay nheo má Kỳ Nhi đến đỏ bừng.

“Oa...tử quá đáng.” Kỳ Nhi méo máo, cả đám ăn hiếp nàng, thật không xem nàng là người bệnh mà.

“Có muốn tử uội xem thế nào là quá đáng không?” Độc Cô Thảo tiếp tục cười ngọt như mật ong.

“Không cần.” Kỳ Nhi sờn cả da gà khi nghe câu đó, cả đám đang đứng đang ngồi kia, cũng lạnh một vòng, nhị thư kí khi cười như thế tức là sắp có bão tới đổ bộ, có ai dạy mà đi trêu chứ.

“Vân Phi, có tin mới đây.” Tử Như khuôn mặt hớn hở tay cầm phong thư bước vào phòng.

“Cua tử có chuyện gì vui thế.” Tử Dương thấy tú bà cười biết là sắp có kịch hay để xem rồi.

“Liên quan đến đệ sao.” Bạch Vân Phi đánh cái rùng mình.

“Ừ.” Tử Như tiến vào ngồi xuống ghế bên cạnh Kỳ Nhi: “Thế nào, muội cảm thấy có chỗ nào không khỏe không?” Tử Như đưa tay sờ trán Kỳ Nhi.

Kỳ Nhi nắm tay nàng lại, cười nói: “muội rất khỏe mọi người đừng lo lắng.”

“Ừ, vậy tử yên tâm rồi.” Tử Như mỉm cười.

“Kỳ Nhi, đến ăn thử trái lê chi vừa mới được tiến cống đi, ngọt lắm nha.” Tiểu Miêu hái một trái trong mâm lột vỏ đưa đến bên miệng nàng.

Kỳ Nhi cắn lấy, nhai nhai rồi mới nói: “Miêu tử, cái này là trái vải mà.”

“Trái vải???” Ngân Phong, Vân Phi, Đỗ Nhất, Tiểu Miêu đều hiện mấy cái dấu chấm hỏi.

“Ồ thế giới chúng ta, nó gọi là trái vải.” Độc Cô Thảo hảo tâm giải thích.

“Thì ra là vậy?” Mọi người gật đầu đã hiểu.

“Tử Như tử, còn chưa nói chuyện gì liên quan đến ta.” Vân Phi nói.

“Xém tí quên.” Tử Như nuốt xuống trái cây trong miệng mới nói: “Trong triều đệ có phải có một Nhân Vương hay không?”

“Phải.” Vân Phi đáp.

“Nghe nói hần là tham quan số một, nhưng còn có ý định soán ngôi đệ biết không.” Tử Như thông thả nói giống như chuyện bình thường ở trong lâu.

“Cái gì, soán ngôi?” Vân Phi giật mình, tuy hần biết Nhân Vương cũng không phải tốt lành gì, nhưng cũng không nghĩ tới hần cứ nhiên có gan soán ngôi đoạt vị.

“Tử Như tỷ, chuyện này cụ thể là sao.” Tiểu Miêu lo lắng nói.

Tử Như nhìn nàng một cái mỉm cười mới nói: “Còn có thể làm sao, hần lại Mãn Nguyệt Lâu chúng ta bao nguyên một ngày để đãi tiệc nhằm kén chọn phu quân cho con gái hần.”

“Vậy thì có liên quan gì?” Tử Dương khó hiểu nói.

“Đơn bào đúng là đơn bào.” Tử Như liếc nàng một cái.

“Này.” Tử Dương bắt măn tròng Tử Như.

“Ý của tỷ có phải là, hần mượn bữa tiệc này nhằm xem ai là người dừng về phía hần, sau đó hợp bàn kế hoạch đúng không?” Bạch Vân Phi nói.

“Đúng một nửa.” Tử Như tiếp tục làm khi, ngồi ăn trái cây.

“Một nửa, vậy là trong đó còn có kế hoạch gì khác nữa sao?” Kỳ Nhi nhú mày.

“Ta đoán xem, hần là muốn đem hai người con gái kia gả cho người có địa vị một chút, để lôi kéo về phía hần, ngoài ra bữa tiệc hôm nay chính là.....Hồng Môn Yến.” Độc Cô Thảo liếc nhìn từng người trong phòng nói ra suy nghĩ của mình.

“Hồng Môn Yến??” bộ tứ tiếp tục hiện lên mấy cái dấu chấm hỏi.

“Nói đơn giản là bữa tiệc đó lành ít dữ nhiều, ai tham gia cũng không có kết cục tốt?” Kỳ Nhi chân cười lạnh nói.

“Nói vậy, Nhân Vương kia không chỉ là tìm xem ai thuộc về phe hần, còn muốn tìm ra kẻ chống đối để loại trừ.” Ngân Phong tiếp lời Độc Cô Thảo.

“Nói là tìm ra chỉ để xác nhận lại thôi, hần thực ra đã có một bản danh sách rồi.” Tử Như nói.

“Thiên Cơ Các không hổ là giang hồ đệ nhất Các.” Đỗ Nhất cảm thán.

“Cái đó còn phải nói sao.” Tử Như liếc mắt xem thường.

“Khi nào thì bắt đầu.” Bạch Vân Phi hỏi.

“Hai ngày sau.” Tử Như đáp.

“Nhanh như vậy sao?” Tiểu Miêu giật mình.

“Xem ra hần đã chuẩn bị tốt hết rồi, chỉ còn chờ bước này thôi.” Ngân Phong nói.

“Binh mã của hần chưa được 1/3 trọng kình trấn giữ kình thành.” Đỗ Nhất tiếp lời.

“Cua tỷ có phải Thiên Cơ Các còn một tin tức nữa không?” Kỳ Nhi nhìn qua Tử Như.

Tử Như nhìn lại Kỳ Nhi mỉm cười: “Thông minh.”

“Nàng đừng giấu giấu diếm diếm nữa mau nói a~.” Tiểu Miêu suốt ruột kéo tay Tử Như.

“Được rồi, theo tin ta nhận được Nhân Vương kia còn cấu kết với La Tuyên, tính ra La Tuyên đã phái hơn một đoàn hơn 10 ngàn người qua đây, nói là đem lễ vật chúc mừng sinh nhật hoàng đế Thù Thiên, nhưng xem ra thì là giúp cho Nhân Vương kia.” Tử Như nói.

“Sinh nhật phụ hoàng còn phải hơn hai tháng nữa.” Bạch Vân Phi nhú mày trầm tư.

“Chúng ta đang có cơ hội rành rành đó thôi.” Tử Dương nói.

“Ý của muội là cái bản danh sách sẽ xuất hiện trong “Hồng Môn Yến” sắp tới.” Tiểu Miêu hỏi.

“Nếu vậy thì thật đơn giản.” Kỳ Nhi cười.

“Không hẳn, Bạch huynh thường xuyên đến đây Nhân Vương không thể không biết, ta xem hẳn có ý đồ khác nữa.” Đỗ Nhất nhìn Tiểu Miêu.

“Vậy thì cho bọn họ thấy bản lĩnh của nữ nhân Mãn Nguyệt Lâu đi.” Tử Như đảo mắt nhìn Tiểu Miêu và Kỳ Nhi.

“Chúng ta không phải trái hồng mềm.” Độc Cô Thảo rót chén trà đưa lên miệng, thâm ý nhìn mọi người, tất cả nhìn thấy hiểu ý đều cười gật đầu.

Hạ chén trà xuống Độc Cô Thảo nói: “Kỳ Nhi.” đợi nàng quay đầu lại mới nói tiếp: “Có một chuyện từ lúc muội tỉnh dậy mọi người luôn giấu diếm, nhưng cũng không thể giấu mãi được.”

“Tỷ có gì cứ nói, muội nghe đây.” Kỳ Nhi nghiêm túc nhìn Zổ tỷ của nàng cũng một bộ dáng nghiêm túc hiếm thấy.

“Muội có thai, gần ba tháng rồi.” Độc Cô Thảo nhìn thẳng vào mắt người muội muội mà nàng yêu thương nhất, cũng đau lòng nhất.

Khác với mong đợi của mọi người, Kỳ Nhi không khóc, không nháo, không đau buồn hay thương tâm, ngược lại nàng cảm thấy rất vui: “Nếu vậy thì tốt quá!”

“Muội không sao chứ.” Tiểu Miêu bước qua nắm tay nàng.

“Miêu tỷ, đừng lo lắng muội thực sự cảm thấy rất vui, nó là con của muội dù thế nào muội cũng sẽ yêu thương nó, dù cho cha nó có phản bội muội đi chăng nữa muội cũng sẽ yêu nó cùng nó, muội không phải nữ nhân cổ đại muội là người hiện đại, sẽ không vì mình mang thai mà buồn khổ hay thương tâm, nó là con của người muội yêu, là bảo bối của muội.”

“Muội không sao là tốt rồi, chúng ta cứ lo muội nghe tin sẽ cảm thấy buồn thôi.” Tử Như vỗ vai nàng khích lệ.

“Nó không đơn độc, muội cũng vậy, dù cho nó là con của Hiên Viên Hạo thì nó vẫn là cháu của chúng ta, không có cha thì sao, nó vẫn còn các tỷ muội yêu thương nó cho nó tình thương lớn hơn gấp bội.” Độc Cô Thảo đưa tay ôm nàng vào lòng.

“Cám ơn các tỷ.” Kỳ Nhi mỉm cười nhìn mọi người.

“Được rồi, ai cũng vui vẻ hết chỉ có ta sắp tới khổ dài dài thôi.” Tử Dương oán hận lên tiếng, dẫn đến một tràng cười to trong phòng.

Cách bữa tiệc còn 18 canh giờ, trong lâu mọi người chuẩn bị cho bữa tiệc ngày mai, duy chỉ các chủ nhân là nhàn nhạ nhất, và đương nhiên đang bận rộn và phiền phức nhất là Thảo Phong Các của nhị thư kí.

“Đi mà....đi mà....” Kỳ Nhi biến thành kẹo mạch nha bám riết vào Độc Cô Thảo.

“Tỷ nói không là không.” Độc Cô Thảo một câu này này giờ đã nói đi nói lại cả chục lần.

“Bảo đảm sẽ không có gì đâu, muội tham gia với, ngứa tay quá đi.” Kỳ Nhi bất chấp mình có nặng không leo vào trong lòng Độc Cô Thảo làm nũng.

“Muội có thai.” Độc Cô Thảo đưa tay giữ cái eo đã hơi to ra của ai kia tránh ột cú té nhào mất đi đứa cháu của nàng.

“Không muốn....muốn đi....muốn đi...” Bất chấp luôn hình tượng, Kỳ Nhi ngồi lắc lư như trẻ, con hai tay ôm cổ Độc Cô Thảo, chu môi ra.

“Dùng mỹ nhân kế đó hả?” Độc Cô Thảo cười, đưa tay bẹo má nàng.

“Vậy tỷ có trúng hay không?” Ai kia không biết sống chết chớp đôi mắt thỏ con vừa to vừa sáng.

“Muội nằm mơ, mỹ nhân kế của muội ta có vác – xin phòng ngừa lâu rồi.” Độc Cô Thảo trừng phạt đưa tay niết đôi môi căng mọng kia.

Kỳ Nhi ăn đau trường mắt nhìn Zổ tử của nàng, hai mắt từ từ chuyển hồng sau đó là một màn khóc kinh thiên động địa.

Độc Cô Thảo bất đắc dĩ chịu trận, ai bảo muội muội đang ngồi trong lòng nàng, mà nàng thì đang đưa tay ôm trụ muội ấy, không có cách nào bịt tai cầu mình lại cả, rất may Lãnh Ngân Phong không hổ là phu quân nhị thư kí luôn xuất hiện cứu thê tử kịp lúc.

Lãnh Ngân Phong bước vào nhìn một màn trước mắt đến ngu ngơ, đây là lần đầu tiên hắn thấy thê tử của hắn chịu trận nha, Kỳ Nhi muội muội thì ngồi trong lòng thê tử hắn oa oa khóc lớn, giống như là bị khi dễ vậy, hắn tiến lên ngồi xuống bàn nhẹ nhàng nói: “Muội làm sao, mắt vừa mới bình phục đừng để cho phải băng lại lần hai?”

Kỳ Nhi lập tức ngừng khóc, nàng có diên mới muốn băng mắt lần nữa, hường nhị tỷ phu đô đô miệng: “Muội muốn tham gia yến tiệc ngày mai.”

Ngay tức khắc nàng nhận được câu trả lời y như nữ nhân mặc lục y trước mắt: “Không được, muội đang mang thai.” Không hổ danh là phu thê nha, nói chuyện cũng giống nhau như vậy.

“Muội tưởng mang thai 3 tháng như vậy mà tỷ uội lên múa sao?” Độc Cô Thảo cười ngọt.

Kỳ Nhi ngửi mùi nguy hiểm, thu liễm lại tính tình trẻ con của mình nhìn Zổ tử nói: “Muội đâu có nói là múa.” Độc Cô Thảo nhìn nhìn muội muội chờ nàng ta nói tiếp.

“Muội cũng chỉ là hoạt động gân cốt thôi, cũng sẽ không ảnh hưởng đến đứa nhỏ đâu, muội đâu có yếu ớt như vậy, hơn nữa muội muốn quan sát tình hình một chút, chỉ là lên đánh một hồi trống thôi.” Kỳ Nhi ừ xù nói.

“Cũng không được.” Độc Cô Thảo chém định chặt sắt nói.

“Thảo nhi, hay là để uội ấy vận động một chút cũng tốt.” Lãnh Ngân Phong tiếp lời uội muội.

Độc Cô Thảo nhìn phu quân, nhìn lại muội muội, ánh mắt có hơi đăm chiêu, nàng mà không cho tiểu nha đầu này lên sân khấu, không chừng nha đầu này náo loạn cả Mãn Nguyệt Lâu,...tính đi tính lại tiền thuốc dưỡng thai không có tổn mà tiền cho phí sửa nhà cửa thì...

Đưa ra phán quyết cuối cùng Độc Cô Thảo nhìn hai người nói: “Cũng được, nhưng ta cũng sẽ đi cùng muội, dẫn cả Tiểu Miêu theo nữa.” Tiểu Miêu là người quan sát tinh tế hắn sẽ xử lí tốt tình huống đột biến.

“Dễ dàng như vậy, biết trước muội kêu Phong ca nói giúp vài tiếng rồi.” Kỳ Nhi bĩu môi.

“Còn không mau nói kế hoạch.” Độc Cô Thảo ôm nàng đưa qua ghế bên cạnh, Kỳ Nhi rất gầy tuy mang thai nhưng do trước đó nàng ta trúng độc nên thân thể đặc biệt gầy yếu, Độc Cô Thảo dù sao cũng là võ lâm cao thủ tay không nâng thiên cân còn được hưởng chỉ chỉ là một người mang thai.

Kỳ Nhi không lường trước được, chỉ vì ham vui nhất thời mà nối lại đoạn tơ duyên đã đứt đoạn kia.

.

.

“Gia, người cho gọi ta.” Lục Minh đẩy cửa vào trong thư phòng.

“Ta có chuyện cần bàn với người.” Hiên Viên Hạo đứng lên đi đến bàn trà, “Nhàn Vương cho người gửi sang một cái thiệp khác, bên trong không có gì thay đổi, thay đổi duy nhất chính là địa điểm tổ chức, nơi đó là Mãn Nguyệt Lâu.”

“Người muốn ta làm gì?” Lục Minh không hiểu, gia sao hôm nay lại vòng vo như vậy.

“Người giúp ta dẫn đi những người canh gác bên ngoài Hàn Băng Viện, còn lại ta sẽ tự lo.” Hiên Viên Hạo đạm thanh nói.

“Gia..., ta biết rồi...” Lục Minh nhìn bằng hữu của hắn là Hiên Viên Hạo, sau đó xoay người rời đi, âm thầm thề rằng không thể để mình rơi vào lưới tình nếu không cũng sẽ thống khổ như hắn, nhưng Lục Minh cũng không ngờ rằng đêm nay cũng là đêm hắn trầm mê trong tình.

“Vương gia hết thầy đã sắp xếp xong, sẽ không ai ngờ được chúng ta giao dịch trong thanh lâu, hơn nữa là ngay trong bữa tiệc.”

“Làm tốt lắm, chuyện này thành công bản vương sẽ không bạc đãi người đâu.”

“Tạ ơn vương gia.”

“humm?”

“Nô tài biết sai, tạ hoàng ân của bệ hạ, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế, vạn vạn tuế.”

“Hahaha”

14 canh giờ trước khi diễn ra yến tiệc.

“Phi Yến, muội đem mấy cái tranh này đến bố phòng của lâu, nhờ bọn họ may dùm tỳ may ba bộ y phục như thế này, còn nữa đem mấy bức này giao ấy công nhân khéo tay một chút, nhờ họ làm mấy cái trống thế này nhá.” Kỳ Nhi đưa cho Phi Yến sáu bảy bức tranh vẽ y phục và trống, tỳ mĩ giăng giải một chút rồi sai nàng ta đi thực hiện.

Phi Yến cầm lấy, chăm chú nhìn một chút rồi đi ra ngoài kiếm người chế tạo.

“Kỳ Nhi tỳ đến rồi.” Tiểu Miêu bước vào theo sau là Độc Cô Thảo.

“Ân, các tỳ đến đúng lúc rồi a~, mau lại đây muội dạy cho các tỳ nên làm thế nào.” Kỳ Nhi hăng hái chạy lại kéo tay hai người.

“Ấy đừng chạy muội đang mang thai.” Tiểu Miêu hoảng hồn nói.

“Muội còn vậy nữa, bảo sao ta yên tâm đây.” Độc Cô Thảo lấy tay xoa thái dương.

“Muội xin lỗi.” Kỳ Nhi cuối đầu ngoan ngoãn làm con nai con.

“Được rồi, ta hết cách với muội.” Độc Cô Thảo cũng phải bó tay, đứng thấy muội muội này của nàng bình thường dễ bảo, khi cứng đầu thì cũng không ai cản được.

“Cầm lấy nha~.” Kỳ Nhi biết chiêu này thế nào cũng thành công, nàng đi lấy vài cây gậy dài dài trang trí tinh xảo đưa ổi người cầm hai cây, sau đó chỉ họ cách đánh theo nhịp điệu.

8 canh giờ trước khi yến tiệc diễn ra.

“Chủ nhân có tin tức mới.” Một hắc y nhân đáp xuống cung kính đưa lên một vật.

“Tốt lắm.” Tử Như đưa tay tiếp nhận nhưng cũng không mở ra xem, nàng đứng vậy đi đến Nguyệt Ảnh Lâu nơi các tỳ muội đang tụ họp, ảnh vệ đưa thư xong cũng mất tung tích.

Vừa đến cửa thì đã nghe một tràng dài các tỳ muội nháo bên trong:

“Muội cũng tham gia.” Minh Châu Kháng nghị.

“Muội có tiết mục riêng rồi đừng nháo.” Tiểu Miêu cười tà.

“Không muốn, muốn cùng Kỳ Nhi tỳ.” Minh Châu hét lên.

“Kỳ Nhi đã có tỳ cùng Tiểu Miêu.” Độc Cô Thảo nhìn Minh Châu.

“Minh Châu.” Lệ Phong không nóng không lạnh nói.

“Muội biết rồi, aiz muội cũng muốn cosplay mà.” Minh Châu than thở.

“Muội có tiết mục riêng tha hồ mà làm, còn bám theo Kỳ Nhi làm chi.” Lãnh Ngân Phong đánh lên trán Minh Châu.

“Muội không nghĩ ra trò nào hay ngoài hành người khác cả.” Minh Châu tái than thở.

“Đi kiếm hoa hoa nhà muội ấy.” Đỗ Nhất cười đùa.

Tử Dương nhìn Đỗ Nhất mở miệng ra, Đỗ Nhất hiểu ý ngắt một miếng bánh bao cho vào miệng nàng, hai người nhìn nhau cười, hạnh phúc a~.

Tử Như đẩy cửa đi vào, phe phẩy cái thư nói: “Có tin mới ai muốn xem thì đưa trước 50 lượng bạc.”

Một Cái ghế bay qua, tú bà lẹ mắt tránh được, người ném không ngoài ai khác là Độc Cô Thảo, tú bà chưa kịp kháng nghị một cái chén trà cũng bay qua, lại nhanh mắt tranh được người ném là Tử Dương.

Minh châu thấy vụ này cũng vui vui nhào vô, lấy một trái chuối ném qua, tú bà đưa tay chụp lấy, Kỳ Nhi mỉm cười thấy qua một ấm trà, tú bà hớn hở chụp lấy chưa kịp uống cho đã khác thì đã hô lớn buông tay: “Nóng...nóng.” với võ công tú bà làm sao không chịu được nóng, chỉ là bất ngờ không phòng bị thôi.

“Đáng đời muội.” Lệ Phong cũng tham gia ném qua cái khăn.

Tú bà chụp lấy, thì ra là khăn lạnh nha, vui vẻ chờm lên tay mình, có ai thắc mắc tú bà tay đang cầm tín thư thì đâu ra tay nữa mà chụp mấy cái món kia, đơn giản, tú bà dùng kỹ xảo điều luyện, né qua cái ghế, lá thư được cất vào trong ngực, chụp lấy trái chuối tay phải, ấm trà tay trái, buông ra cái ấm nóng kia lại đưa tay tiếp nhận cái khăn lạnh.

Trong khi tú bà con đang chờm lạnh ình thì một tràng vỗ tay vang lên: “tú bà đúng là tú bà nha, chụp rất hay, nàng đi làm xiếc đi, bảo đảm thành thần tượng luôn.”

Tử Như không để ý tới, dù sao mục đích của nàng cũng đã đạt được, đem tin tức kia ra trao đổi cùng mọi người: tin trong thư chính là, Nhân Vương muốn mượn cái yến tiệc kén phu quân cho con chọn ra hai chàng rể tốt làm hậu thuẫn cho hắn, cũng trong đêm đó hắn sẽ chốt lại danh sách sao ra một bản đưa cho hoàng hậu La Tuyền quốc, người đến trao đổi cùng hắn là ai thì không rõ.

Các tỷ muội bàn bạc cùng nhau: lấy các tiết mục làm nơi theo dõi, người trên khán đài dù công khai theo dõi cũng không ai biết, lên biểu diễn chỉ là cái cớ lên đó để nhìn xem hắn tiếp xúc cùng ai nhiều nhất hoặc nhìn về nơi nào nhiều nhất, rất có thể đó là người tiếp xúc, hơn nữa đêm đó sẽ có rất nhiều người có danh tiếng đến, vương tôn công tử hay phú thương một vùng cũng sẽ có, đa phần còn là các thanh thiếu niên chưa vợ hoặc có vợ mà con trẻ lại có tiền có quyền nha, trai đẹp a~, lên đó mới nhìn chiêm ngưỡng hết trai đẹp được.

Vì sao không thể công khai theo dõi: bởi vì Nhân Vương đã có lệnh ngoài những hạ nhân cần thiết để phục vụ ra, những người khác không được bước ra bên ngoài hội trường, đây cũng có lẽ là một cách đề phòng, dù sao người Mãn Nguyệt Lâu cũng rất thân thiết với tam vương gia, thiên địch của Nhân Vương.

.

.

3 canh giờ trước khi yến tiệc diễn ra.

“Mau lên, cái này treo bên đó.”

“Đúng đúng cứ như vậy đi.”

“A tam sai rồi, treo bên phải một chút.” Tiểu Liễu nhận việc trang trí nên bận rộn chạy tới chạy lui từ sáng đến giờ, theo hắn đương nhiên là cái bóng không bao giờ đổi — Sở Lam

“Tiểu Liễu không cần cẩn thận như vậy.” Sở Lam đưa tay xoa bóp cho ái nhân.

“Chủ nhân đã căn dặn không thể qua loa được,...A tam cái kia treo cao lên.” Tiểu Liễu bỏ luôn người phía sau chỉ lo tập trung trang trí, Sở Lam muốn giận cũng không được đây là lệnh của chủ nhân.

Công việc cứ thế diễn ra, vũ đài hình tròn được trang trí lộng lẫy, trước mặt xếp rất nhiều bàn ghế, trong đó cái vài chục cái là có thảm lót lên chứng tỏ có thân phận mới có thể ngồi nơi đó, bên ngoài cũng được sửa sang lại chút ít, hôm đó treo bản miễn tiếp khách Nhân Vương bỏ ra hơn vạn lượng vàng mới có thể bao toàn bộ chỗ này, tú bà nơi đây đúng là có công phu sư tử ngoạm mà, ngoạm một cái là một vạn lượng vàng.

.

.

1 canh giờ trước khi yến tiệc diễn ra.

Nhân Vương chưa đến, nhưng các khách nhân được mời đã lũ lượt kéo đến, đương nhiên chỉ là các nhân vật không đáng để ý đến, các diễn viên chính là khi mở màn mới đến a, nhưng khách đến cũng không thể ngồi không, các gia nhân bưng trà bày điểm tâm cũng khá bận rộn, vì người cần đến chưa đến nên các tiết mục cũng chỉ là do các hoa nương bình thường trong lâu biểu diễn, nói là bình thường nhưng cũng là nhất đẳng của các thanh lâu khác.

bên ngoài náo nhiệt bên trong cũng không kém, các tỷ muội trong lâu thì sửa soạn quần áo ra biểu diễn, riêng những chủ nhân thì nhàn nhã uống trà ăn điểm tâm xem Kỳ Nhi, Độc Cô Thảo, Tiểu Miêu đang dợt lại lần cuối cho buổi diễn, không chỉ là diễn bình thường, thông qua tiết mục đó Độc Cô Thảo muốn dùng nội lực dò xem có bao nhiêu cao thủ đang ẩn nấp trong đám người.

Minh Châu phụ trách theo dõi những kẻ tình nghi là “gián điệp” bên Nhân Vương trà trộn vào lâu, Lệ Phong và Từ Trường Tuyết đương nhiên lo phần giải quyết mấy tên đó, Tử Như và Liệt Hỏa sẽ phụ trách đón khách nhân, Tử Dương sẽ cho được nhuyển cốt loại nhẹ vào huân hương đốt lên trong hội trường, Đỗ Nhất phụ trách bảo vệ Tử Dương,

Phong Khiếu Hoa, Lãnh Ngân Phong, Nguyệt Tinh Dạ, Triệu Minh Hàn, sẽ bảo vệ chung quanh lâu, chỉ cần có tín hiệu lập tức bắt người khả nghi đang giữ danh sách để đưa cho hoàng hậu La Tuyền lại, như thế Bạch Vân Phi có thể đưa tay tóm gọn một lần.

Với vai trò là khách mời có nhận thiệp đương nhiên Bạch Vân Phi sẽ chú ý nhất cử nhất động của Nhân Vương, và những người khác xem ai là bè cánh của lão, sao này diệt luôn một thể.

Nửa canh giờ trước khi yến tiệc diễn ra.

“Vương gia, thứ người cần đã được đem đến.” Quản gia Nhân Phủ đi vào.

“Tốt, người phái vài người lanh lẹ một chút đi làm đi, nhớ phải để nơi trọng yếu khó thấy một chút.” Nhân Vương nhếch miệng cười.

“Thuộc hạ tuân lệnh, chỉ cần chúng ta đúng lúc phát hiện thứ này bên trong là có thể vu khống bọn họ là phản loạn, tóm hết một lần chặt luôn vây cánh của tam vương gia.” Quản gia cười hòa theo chủ nhân.

“Nói rất hay, bản vương sẽ ghi nhớ công lao của ngươi, mau đi làm đi.” Nhân Vương phát tay

“Dạ, thuộc hạ cáo lui.” Quản gia lui ra ngoài bắt đầu chỉ huy người đi làm việc, cũng sai vài nha hoàn đến giúp vương gia thay y phục còn đến yến tiệc.

“Người đâu, xem tiểu thư đã chuẩn bị xong chưa, chúng ta xuất phát.” Nhân Vương phân phó.

.

.

“Gia, đã chuẩn bị xong, ta sẽ đi trước do thám, ngài đến sau.” Lục Minh phe phẩy cây quạt mười phần tự tin.

“Tốt lắm, mọi việc nhờ ngươi.” Hiên Viên Hạo gật đầu, thắt lại đai lưng xanh ngọc.

“Vậy ta đi đây.” Lục Minh lui ra ngoài, trở về phòng thay lại một thân lam y, đường đường tiến vào Mãn Nguyệt Lâu không chút trở ngại, buổi tiệc giúp cho kế hoạch dễ thực hiện hơn rất nhiều.

Kỳ Nhi, ai cũng không thể cướp nàng rời khỏi ta, dù nàng con sống cũng vậy chết cũng thế, điều phải vĩnh viễn bên cạnh ta. Hiên Viên Hạo ánh mắt kiên định đẩy cửa bước ra ngoài, hắn cũng không ngồi kiệu mà đi bộ đến Mãn Nguyệt Lâu, giữa đường cũng mê hoặc không ít nữ tử.

.

.

1 khắc trước khi màn biểu diễn đầu tiên bắt đầu.

“Kỳ Nhi thật sự không sao chứ?” Tiểu Miêu xoa xoa cái bụng của nàng, bên trong đang có một sinh linh sắp trào đời.

“Không sao đâu mà.” Kỳ Nhi cười đưa tay thắt lại nút áo.

“Ai biểu diễn đầu thế?” Độc Cô Thảo mặc một bộ lục y hở một chút vùng bụng cổ đeo một cái khăn lụa màu xanh thả dài bước ra, đầu được bới theo đúng kiểu Kỳ Nhi đã nói, làm nàng quẩn rũ vô cùng.

“Woa, Zổ nàng đẹp thật nga.” Tiểu Miêu hào hứng, hiện tại đây là phòng riêng nên cũng chỉ có ban người.

“Tiểu Miêu, sao nàng còn không thay đồ đi.” Độc Cô Thảo nhìn Tiểu Miêu nói.

“Bộ đó thực sự mặc được, không sao chứ.” Tiểu Miêu má đỏ như đào nhẹ nói.

“Được mà được mà tỷ mau vào thay đi.” Kỳ Nhi cười, nàng đang mặc một bộ áo màu tím có thể xem như là “kín” nhất trong ba bộ nàng thiết kế, bên hông quần lụa xanh nhạt, đầu bới phía sau treo một vầng bán nguyệt.

Tiểu Miêu thay xong bước ra, nàng mặc một thân hồng y hở bên hông, tóc bới lên hình trái tim thả dài phía trước, trước rốn gắn một viên ngọc màu vàng, tay gắn lục hồng kiều diễm mà thanh lệ,

“Có kì quá không, tỷ...” Tiểu Miêu dù sao cũng là người cổ đại, hở như hiện đại thế nào không quen cũng phải.

“Không sao, đẹp lắm mà, chúng ta đi thôi bắt đầu rồi đó.” Kỳ Nhi cười tươi, nắm tay hai người kéo đi.

.

.

“các nàng đến trễ quá, bắt đầu biểu diễn rồi đó.” Tử Như nghe tiếng chân, cũng biết là ba người đã tới lên tiếng trách móc.

“Phụt...khụ khụ...” Tử Dương họ sắc súa khi quay đầu nhìn ba người, trời ơi! đây đúng là...

“....” Lệ Phong nhìn ra cửa đến thất thần, nói chính xác là giống như bị điểm huyết không biết nói gì.

Các nam nhân đã được điều đi làm nhiệm vụ nên chỉ có Phong Khiếu Hoa ở đây bảo vệ thê tử “ngây thơ” đang biểu diễn trên sân khấu kia thôi.

Minh Châu mặc một bộ y phục bằng da giống hiện đại, thật ra cũng không biết nàng ta kiếm đâu ra loại vải đó, mỏng như cánh ve ý, nhưng được may khéo léo kèm theo họa tiết tạo nên hiệu ứng như ẩn như hiện, Minh Châu kẻ mắt hơi đen hơn thường ngày một chút, tạo vẻ ma mị, nở nụ cười trong sáng thánh thiện, khiến nam nhân như bị mê hoặc trong vẻ đẹp của nàng.

Trên tay nàng là một con rắn khá lớn. luôn phun ra chiếc lưỡi đỏ bị tách đôi cùng răng nanh dài, nàng ngồi trên lưng bạch hổ chân bắt chéo, bên hông là hỏa lang đang hành động theo điều khiển của nàng. Cổ đại thì ít thấy nhưng hiện đại chính là xiếc thú, bất quá dù ở hiện đại cũng sẽ không ai được như muội ấy, không dùng thuốc vẫn điều khiển được đám động vật nguy hiểm kia, khiến người nhìn phải trở mắt.

Màn diễn kết thúc, Minh Châu bước vào với vài thông tin nàng ta thu thập được khi đứng trên vũ đài, bọn họ chỉ có thể theo khe hở của phòng hóa trang mà nhìn ra nên cũng không được bao quát cho lắm.

“Minh Châu thế nào rồi.” Kỳ Nhi nói.

“Ân, còn vài ghế khách vip còn trống xem ra là còn người tới, hiện tại thì Bạch Vân Phi, Bùi Ngọc, vài vị vương gia khác và thế gia công tử đã đến rồi, vẫn chưa có gì khả nghi cả?” Minh Châu nhân lấy chiếc khăn từ Lệ Phong vừa lau mặt vừa nói.

“Quan sát rất tốt.” Độc Cô Thảo cười.

“Được rồi chuẩn bị đi, đến phiên ba nàng rồi đó.” Tử Như cười nói, bên ngoài một tấm rèm ngăn cách với khán giả, phía sau bốn nha định đang đem mấy cái trống mà Kỳ Nhi dặn làm trước đi lên sân, bốn họ chỉ việc đi ra và chờ rèm kéo lên thì biểu diễn thôi.

“Vương gia lâu chủ Tuyết Vũ lâu đến.” Một hầu cận kề sát bên tai nhân vương nói khẽ, kế bên hắn là hai đứa con gái thanh tú xinh đẹp, ăn mặc sang trọng rực rỡ.

Nhân Vương gật đầu như đã hiểu, phất tay cho người kia lui, người kia vừa đứng về một bên thì một nam tử vận thanh y bước vào, đầu đeo ngọc quan, mặt có mặt nạ bằng bạc che đi phân nửa không thể nhìn kỹ diện mạo, nhưng nhìn đôi môi cắn mọng như nữ nhân, da lộ ra bên ngoài trắng như tuyết, dáng người thon dài cân xứng là mỹ nam hiếm thấy.

“Vương gia đã đợi lâu.” Hiên Viên Hạo nhạt nhạt nói.

Nhân vương ha ha cười nói: “Không muộn không muộn, chỉ mới bắt đầu, lâu chủ chờ khách khí, mời ngồi.”

Hiên Viên Hạo gật đầu ngồi xuống cách hắn một cái bàn nhìn lên sân khấu làm như rất tập trung xem trên đài có gì hấp dẫn, bỏ qua ánh mắt như điện giật của hai mỹ nhân bên cạnh Nhân Vương.

(hắc hắc để tạo hiệu ứng nàng nào muốn biết là đánh trống ra sao mời xem cái này nha: ta là lấy ý tưởng từ nó đó... trong video là 4 nhưng ta bỏ nàng áo vàng ra nha,...)

Tử Như mỉm cười nhìn ba người đã vào chỗ, đi ra phía trước rèm che nhìn quanh một vòng cũng thu hết vào đáy mắt, cười như tú bà thanh lâu nói: “Ta nghe nói hôm nay Nhân Vương gia kén rể, bèn tập luyện các tỷ một một màn “múa trống khai trận”, xem như chúc vương gia mã đáo thành công.” nói xong lại mỉm cười lui xuống.

Màn được kéo lên, tất cả nháo loạn ngưng lại nhìn ba vị mỹ nhân đang quay lưng về phía của mình kia, vóc dáng mảnh khảnh thon gọn, vòng eo uyển chuyển, y phục bán hở lả mắt, phía trước các nàng là vài cái giống như là trống mà họ chưa từng gặp bao giờ.

Hiên Viên Hạo từ khi mở màn đã nhìn chết trân vào bóng dáng màu tím trên vũ đài, tóc tuy màu trắng kì lạ nhưng dáng người kia hắn không thể nhận sai,...là nàng...chính là nàng...Kỳ Nhi của hắn.

Ba mỹ nhân quay lại giờ cao gậy trong tay mỉm cười nhìn toàn thể, ánh mắt kì nhi vô tình liếc qua nam nhân đeo mặt nạ sau đó chuyển dời nhìn sang hướng khác, các nam nhân nhìn ba người trên đài đều vô thức nuốt một ngụm nước bọt,...thực sự là.....quá đẹp....quá quyến rũ.

Bạch Vân Phi như lạc vào mê trận ánh mắt ngây dại nhìn Tiểu Miêu đến xuất thần, cả Bùi Ngọc cũng thế, Lãnh Ngân Phong thì nghe nói đến thế tử biểu diễn hăng hái chạy vào xem kết quả đứng như trời giáng, sau đó là ánh mắt toát ra lửa ngùn ngụt bị Từ Trường Tuyết và Triệu Minh Hàn kéo đi tránh làm hỏng đại sự.

Sau chừng một khắc biểu diễn bốn họ rời đi, thu thập cũng không tệ, người hay liên lạc hoặc Nhân Vương hay chú ý nhất là một nha định tùy thân theo hắn và một nha đầu trong lâu, quả nhiên là cài gian tế vào trong, Kỳ Nhi bảo hơi mệt nên lui trước, chúng tỷ muội tưởng nàng động thai khí nên cấp tốc cho lui.

Kỳ Nhi cũng không hề về Nguyệt Ảnh Lâu mà đi ra sau hậu viện, nơi đó có Phi Yến và Văn Xương đang đợi nàng.

Cùng lúc đó, ở Hàn Băng Viện có một lam y nhân từ bên ngoài phóng vào, thủ vệ canh gác trước viện đều bị đánh xỉu, vì Kỳ Nhi không còn dưỡng thương trong đó nên nó cũng trở lại là một căn hầm chứa băng bình thường.

Lam y nhân tiến vào trong không thu được kết quả như ý bèn trở ra hội trường phía trước, trên đài là Tiểu Miêu đang thổi lá cây, dẫn người như lạc vào khu rừng rậm, lam y nhân chính là Lục Minh hắn tiến lên

định bào cáo kết quả, nhưng Hiên Viên Hạo đưa tay ngăn cản bảo hắn về trước hủy bỏ kế hoạch ban đầu.

Kỳ Nhi của hắn còn sống thì cần gì trộm xác, lấy luôn cả người không phải tốt sao, có lẽ nàng còn giận hắn nên chưa nguyện ý muốn gặp, hắn cũng quên mất trong các tỷ muội của nàng có một người là thần y thì Tam Tiên Độc kia sao có thể lấy đi tánh mạng của nàng....bất quá xem như nàng giận đối chồng trốn về nhà mẹ một thời gian mà thôi

Qua chừng một nửa canh giờ, Hiên Viên Hạo cáo lui vì có việc, hắn đi ra phía sau Nguyệt Ảnh Lâu phi thân vào trong, bên trong rất có không ít thủ vệ nhưng không phải là cao thủ, hắn dễ dàng tiến vào trong phòng ngủ của nàng, bên trong tối om vì chưa lên đèn, Hiên Viên Hạo mỉm cười đi đến trước giường, tháo giày ra rất tự nhiên mà nằm xuống giống như là giường ngủ thường ngày của mình.

Kỳ Nhi thì dẫn Phi Yến ra ngoài đứng trên nóc nhà của một nhà cư nhìn xuống đường phố bên dưới, xét về nội lực Kỳ Nhi vượt trội hơn sơ với các tỷ muội rất nhiều, xét về võ công hay chiêu thức trong lầu ngoài Tử Dương và Tiểu Miêu ra nàng xem như chỉ đánh ngang tay với Minh Châu, với các tỷ muội khác thì không thể đâu quá 50 chiêu.

Nhưng không phải nàng luyện võ không thành mà do các tỷ muội trong lầu quá tài giỏi thối, ai cũng như kì tài võ học vậy nàng sao đâu lại, hôn nữa kinh nghiệm ra giang hồ của họ hơn nàng cũng rất nhiều, nàng chỉ có nhờ nội lực cường đại hơn một chút mà thôi.

Trong lầu các tỷ muội đối nàng rất tốt, Minh Châu hoạt bát, Tử Dương năng động, Tiểu Miêu khả ái, Zổ tỷ ôn nhu, Cua tỷ chu đáo, Lệ Tỷ tâm lí, Liệt Hỏa sắc sảo, nếu như để ột người trong số họ trở nên lạnh lùng tàn khốc thì nàng tình nguyện người đó là mình.

Kỳ Nhi nhìn Phi Yến gật đầu phi thân về phía xe ngựa đang chạy băng băng trên đường, rút ra Phệ Hồn Tiên quát mạnh, chiếc xe gãy làm đôi người trong xe nhảy ra bên ngoài.

Bên trong hai nữ , một nam nhân đánh xe thì nàng không biết, hai nữ nhân kia một là tỷ nữ theo hầu nàng được Cua tỷ sắp xếp gần đây, một người mà nàng suốt đời không thể quên đó là Tiểu Vy. (ai còn nhớ nha đầu này không, chương ta ở miếu cương á)

“Ta đoán không sai quả nhiên là ngươi.” Kỳ Nhi lạnh lùng nói. Hình dáng của Tiểu Vy bây giờ không khác gì thiếu nữ hai mươi, khác xưa rất nhiều nhưng mùi hương, dáng người và gương mặt kia nàng không thể quên được, có thể trước đây nàng ta sử dụng là xúc cốt công thu nhỏ cơ thể.

“Ngươi quả nhiên còn sống.” Tiểu Vy giật mình nhìn nàng, những tưởng nàng sẽ chết nhưng khi còn sống làm nàng ta kinh ngạc thế sao.

“Giao nó ra đây.” Kỳ Nhi từng bước tiến tới.

Phi Yến đã giải quyết xong tên xa phu kia, hiện đang cùng với nữ nhân còn lại giao đấu, Tiểu Vy lui lại một chút để phòng nhìn nàng nói: “Muốn bản danh sách ngươi nằm mơ.” Nói xong rút kiếm phi thân về phía nàng.

Kỳ Nhi cười lạnh vung trường tiên đánh về phía nàng, dùng ba phần nội lực bảo vệ hài tử, ba phần đánh với Tiểu Vy kia, chưa đến 1 khắc đã đánh nàng ta học một ngụm nằm trên mặt đất, nhưng là vẫn không có chết.

Kỳ Nhi thấy Phi Yến đang gặt gao đầu với nha đầu bên kia thì nhíu mày, từ trong tay xuất ra một cây ngân châm thừa dịp sơ hở đánh thẳng vào giữa trán của nàng ta, tuyết khí chết ngay tại chỗ.

Kỳ Nhi lục xét trên người Tiểu Vy quả nhiên có một bản danh sách chép tay, có lẽ là bản phụ, sau đó cho Phi Yến đem nàng ta quay về Thiên Sát điện chờ nàng thẩm vấn sau.

.

.

Kỳ Nhi vì trốn đi nên không thể công khai ra vào bằng cửa chính, lên về lầu của mình, thấy bên trong tắt đèn thì cũng yên tâm phần nào vì không có ai vào đây, thả lỏng cảnh giác Kỳ Nhi không phát hiện có người dấu hơi thở trốn trong phòng của nàng, đẩy cửa bước vào trong.

Trong đầu là nam nhân mặt nạ khi nãy nhìn ở bên ngoài cảm thấy rất quen nhưng không nhớ rõ lắm, còn về bản danh sách thì đã đưa cho Phi Yến bảo nàng ta đem đến cho Cua tử xử lý rồi, nữ nhân kia ngày mai tính vậy, nàng cũng không có hứng thú đi xem tuyển phu của Nhân Vương, lên giường ngủ sớm tốt cho thai nhi.

Vừa vào phòng nàng liền rơi vào một vòng tay rắn chắc, ấm áp, đôi tay như gọng kiềm siết lấy eo nàng bắt nàng phải áp sát vào người trước mặt, nàng muốn kinh hô thì môi bị môi người chặn lại, tay muốn xuất chiêu chân muốn đá đều bị người chế trụ lại, nàng cảm thấy rất quen...rất quen...

Trí nhớ chậm rãi hiện lên một người, thân hình nàng vô thức run rẩy, cũng không vì thế mà người kia buông ra, Châm rãi cắn mút lấy môi nàng, tinh tế hôn từng chút một trong miệng nàng, chăm chú bao trụ môi của nàng, dùng lưỡi tách ra đôi môi của nàng không cho nàng khản cự đưa lưỡi của hắn tiến vào công thành chiếm đất.

Hôn đến khi nàng không thể thở được nữa hắn mới tạm tha cho nàng, nhưng không có rời môi đi mà là lưu luyến ở bên ngoài liếm nhẹ sau có cắn nhẹ như khiêu khích, được thả môi ra nàng vô lực dựa vào hắn thở dốc không ngừng: “ha....ha”

Hắn không biết lúc nào chế trụ cả hai tay nàng, tay khác mạnh mẽ ôm lấy eo nàng, bộ vị mềm mại bên dưới chạm đến bộ vị nóng rực của hắn bất giác nàng đỏ cả mặt lên, dù sao thì nàng cũng chỉ cùng hắn hoan ái một lần dù là giải độc, bình thường nàng và hắn cũng không có nhiều cử thân mật thẹn cũng phải nha, nữ nhân hiện đại cũng là nữ nhân thôi.

Nàng há miệng ra cắn lại trên môi hắn một cái, đến khi có mùi máu tanh mới buông ra, hắn cũng không kêu đau một tiếng cũng không buông nàng ra, thừa dịp nàng vùng giãy muốn thoát thuận thế ôm nàng ngã về phía giường, bắt đầu cuồng nhiệt hôn lại lần nữa, mạnh mẽ, bá đạo nàng thoát không được cũng luyến tiếc thoát ra, như thế cũng tốt cho nàng một giấc mơ đi, một giấc mơ lại hạnh phúc bên hắn, được hắn yêu thương che chở, bảo vệ như trân bảo.

Hiên Viên Hạo thấy nàng cũng chỉ là nhẹ phản kháng, hắn mừng như điên, hắn còn có thể ôm nàng hôn nàng, có phải nàng tha thứ cho hắn rồi hay không, Tiểu Kỳ của hắn...Kỳ Nhi thê tử của hắn...nàng không sao cả đang nằm trong lòng hắn, hắn có mơ cũng mơ đến thế này, không ngờ có một ngày thanh hiện thực.

Đưa tay xoa nhẹ gương mặt nàng, gầy đi rất nhiều, tóc nàng khi này hắn thoáng nhìn thấy đúng là màu trắng, nàng rốt cuộc phải chịu đau khổ thế nào đây, thù hận của đời trước hắn không muốn nhắc đến nữa, người hắn yêu là nàng chỉ cần nàng là đủ, mất đi một lần là quá đủ rồi hắn không thể mất đi nàng lần nữa.

Hôn lên đôi môi hắn khao khát ngàn lần trong mơ, ôm lấy thân thể hằng đêm đều tưởng nhớ, buông môi nàng ra hắn khẽ nói: “Kỳ Nhi...”

Kỳ Nhi bị hôn tới tấp căn bản không thể suy nghĩ cái gì, tay chân đều bị chế trụ phản kháng vô ích, ý loạn tình mê nàng vô thức rên rỉ: “Ấn...a”

14. Chương 14: Mất Trí Nhớ

Hôn đến trời đất xoay chuyển Hiên Viên Hạo cũng cảm thấy chưa đủ, môi vừa tách ra liền ngay tức khắc hôn tiếp, tay làm càn trên thân thể Kỳ Nhi mà vuốt ve ý đồ châm lửa cho nàng.

Kỳ Nhi bị hôn đến bực mình, tên này là sói hả cứ ăn miệng của nàng đói thì đi kiếm đồ mà ăn đi chứ, thừa dịp tên kia sơ ý tung ngay một cước đập vào đùi hắn rồi thêm một đá vào bụng.

Hiên Viên Hạo bị tập kích bất ngờ không phòng bị, dính cả hai cú đá của ái thê văng ra đụng trúng bàn trà ngơ ngác nhìn người về mặt tức giận trên giường, sủng sót một chút sau đó là nét mặt bi thương: nàng hắn là chưa tha thứ cho hắn đi.

Kỳ Nhi lấy tay chùi miệng đầu óc xoay chuyển một vòng, lộ ra một tia cười ác ma ở góc độ mà Hiên Viên Hạo không thấy, đứng dậy lấy tay chỉ Hiên Viên Hạo ngữ khí có chút kích động nói: “Người là ai?”

Nghe câu hỏi của nàng Hiên Viên Hạo đang cúi đầu nhận sai giật mình ngược lên dùng mắt phượng xinh đẹp nhìn nàng, run rẩy nói: “Kỳ Nhi là ta... Hiên Viên Hạo nàng..không nhớ ta sao.”

“Hiên Viên Hạo.” Kỳ Nhi chau mày lặp lại tựa hồ suy nghĩ.

“Đúng vậy!” Hiên Viên Hạo kích động.

Ước chừng hơn một khắc trôi qua Kỳ Nhi dùng mắt hạnh mở to như thỏ con vô (số) tội mà nhìn hắn, nói ta một câu: “Ta không quen.”

“Cái gì?” Hiên Viên Hạo cả kinh rồi ánh mắt không tin mà nhìn nàng: “Nàng không nhớ ta, sao có thể như vậy.”

Kỳ Nhi lại chớp mắt mấy cái ủy khuất nói: “Công tử thật xin lỗi, các tỷ tỷ muội muội nói khi cứu được ta thì độc đã xâm nhập vào lục phủ ngũ tạng rồi, khó lắm mới giữ được mạng này, lúc đó tóc ta cũng bạc trắng như bây giờ và đôi mắt thì không thấy gì, nên sau khi giải độc xong vẫn còn 1 phần chưa giải hết nên trí nhớ của ta về những chuyện xảy ra trước đây không còn nhớ nữa.”

Kỳ Nhi cũng không nói láo, thật sự lúc đó tính mạng của nàng như chỉ mành treo chuông, nên kể ra như vậy cũng không tính là lừa gạt a~.

Hiên Viên Hạo nghe nàng kể thì càng tự trách, đau khổ, hận chính mình ngu ngốc, không lẽ hắn để mất nàng như vậy sao, đáp án là không thể, nếu không có nàng hắn cũng không muốn sống nữa.

Hiên Viên Hạo chân tính nhìn nàng, giọng nói cất lên đầy ôn nhu: “Kỳ Nhi trước đây ta có quá nhiều lỗi lầm với nàng, là ta ngu ngốc không tin tưởng nàng hại nàng chịu nhiều đau khổ, nhưng ta biết sai rồi có thể cho ta một cơ hội nữa được không, một cơ hội nữa được ở bên nàng.”

Kỳ Nhi ngoài mặt tận lực diễn nét ngây thơ, bên trong lòng lại rối như tơ vò, không biết phải làm thế nào: Hiên Viên Hạo đừng đối với ta ôn nhu như vậy, người tàn nhẫn lắm có biết không, người đâm ta một kiếm rồi bắt ta tha thứ cho người, người khiến ta trầm luân trong lưới tình do người giăng ra rồi nhẫn tâm cắt đứt khiến ta đau khổ.

Kỳ Nhi nở nụ cười nhìn Hiên Viên Hạo: “Xin lỗi ta thật sự không hiểu ngài muốn nói gì, ta muốn ngủ xin ngài về cho nếu muốn xem múa thì ngày mai hắn đến đi.” nói xong không quan tâm đến nét mặt bị thương của người kia, leo lên giường trùm chăn lại bắt đầu ngủ.

“Ta sẽ không có bỏ cuộc.” Hiên Viên Hạo nhìn bóng lưng của nàng, sau đó phi thân rời đi.

không còn nghe tiếng thở của hắn, không còn khí tức của người kia, chỉ còn trầm hương trong phòng, Kỳ Nhi giật chăn ra ngồi dậy đi đến bên cửa sổ, đẩy ra nhìn theo hướng người kia vừa đi: tại nam nhân nào cũng thế, mất đi rồi mới biết trân trọng, Hiên Viên Hạo người nói ta phải làm sao đây, tâm ta đã chết....

...

“Kỳ Nhi có muốn đi dạo phố không.” Độc Cô Thảo nhìn muội muội đang thả hồn theo gió.

“à..ừ...tỷ nói gì?” Kỳ Nhi giật mình nhìn Độc Cô Thảo.

“Có chuyện gì vậy không khỏe sao, tinh thần muội không được tốt lắm.”

“Không có gì muội tốt lắm.” Kỳ Nhi cố bày ra nụ cười thật tươi.

“Muội cười rất xấu.” Độc Cô Thảo nửa thật nửa đùa nói.

Kỳ Nhi thùy hạ mi mắt, ủ rũ: “Vậy sao?”

Hai người lâm vào trầm mặc, một người không muốn hỏi, một người không muốn nói, không khí quỷ vị vô cùng.

“Kỳ Nhi tỷ có muốn cùng muội về Diêm Minh Quốc không?” Minh Châu bước vào pha vỡ trầm mặc.

“Muội về đó làm gì.” Độc Cô Thảo hỏi.

“Có một số chuyện cần giải quyết, đi một mình thì chán quá tên kia thì làm mệt phát mệt, nên kéo Kỳ Nhi tỷ đi cùng.” Minh Châu cười tươi không để ý không khi là mấy.

“Kỳ Nhi đang có thai, muội kiếm người khác đi.”

“Không sao. cũng chỉ mới ba tháng từ đây đến Diễm Minh quốc cũng không xa lắm.”

“Tỷ nói không được.” Độc Cô Thảo nghiêm giọng nói.

Zổ tỷ ít khi nghiêm giọng như vậy Minh Châu cũng có chút giật mình vội nói: “Được rồi, Kỳ Nhi tỷ dưỡng thai đi muội đi mình cũng được.” nói xong chạy biến.

“Zổ tỷ muội thật sự không sao tỷ quá lo rồi.” Kỳ Nhi cười lảng tránh ánh mắt của Độc Cô Thảo.

“Hắn đến tìm muội đúng không.” Không phải hỏi mà là khẳng định.

Kỳ Nhi thở dài: “tỷ...đúng vậy.”

“Tỷ đi giết hắn.” Độc Cô Thảo đứng lên, dường như đối với chuyện của muội muội này nàng không hề có chút miễn dịch rất dễ nổi nóng.

Kỳ Nhi vội vàng kéo nàng lại: “Tỷ đừng mà....muội...nói mình đã mất trí nhớ.”

“Hắn không xứng đáng với muội.” Độc Cô Thảo đột nhiên nói, Kỳ Nhi sững sốt một lúc mới hiểu ý nàng.

“Muội yêu hắn.” Kỳ Nhi cười khổ.

“Vậy thì tha thứ cho hắn đi.” Tử Như nói, cùng với Tiểu Miêu đi vào phòng nàng.

“Cua...” Độc Cô Thảo không tán thành.

Tử Như giọng nói có chút chua xót: “Ta biết nàng thương muội ấy, nhưng con người khi trưởng thành đều phải có một lần đau khổ, đắng cay.”

“Ta cũng không phải luyện muội.” Độc Cô Thảo trừng mắt nhìn Tử Như.

Tử Như cười to: “Haha...ta có nói sao, nàng tự thừa nhận.”

Tiểu Miêu lắc đầu bó tay: “Các nàng thật là.”

“Vậy muội nên làm sao đây.” Kỳ Nhi nhìn ba người.

“Thuận theo tự nhiên.” Đáp lại là cả ba cũng đồng thanh nói, sau đó nhìn nhau cười, các nàng cũng là thuận theo duyên số mà đến không nên quá cưỡng cầu.

Suốt hai tháng sau Hiên Viên Hạo không ngừng cho người đem đến các kỳ trân dị bảo, các thảo dược quý hiếm bổ máu bổ tủy và khí huyết, Kỳ Nhi nhìn một đồng trong phòng đến tròn mắt, hắn tưởng nàng là heo hủ ăn nhiều như thế sao?

Bụng của nàng đã 5 tháng rất lớn rồi, quần áo cứ thay đổi liên tục, vì Hiên Viên Hạo không đến nên cũng không biết, người phụ trách đưa đồ thì không thể trực tiếp gặp nàng thì càng khó nói.

...

Một hôm trời rất tốt Kỳ Nhi đang nằm phơi nắng trong sân viện của mình thì một tiểu nha đầu mặc áo hoa tóc búi hai bên chạy lại bên cạnh nàng: “Tỷ tỷ.”

Kỳ Nhi mở mắt ra nhìn cô bé phấn điêu ngọc trác trước mắt, còn không phải Hân Hân sao: “Thế nào ở đây có quen không, đệ đệ đâu.” Kỳ Nhi xoa đầu nó mỉm cười

“Rất tốt, đệ đệ bị Linh tỷ giành mất rồi, Kỳ Nhi tỷ bụng hạo to, là có bảo bảo sao?” Hân Hân ngược đôi mắt to đen láy nhìn nàng.

“Hân Hân có thích bảo bảo không.” Kỳ Nhi đưa tay bế bé lên giường trúc của mình.

“Thích, rất thích.” Hân Hân lấy tay sờ sờ lên bụng của Kỳ Nhi.

“Hân Hân miếng ngọc ta đưa uội đâu, còn giữ không.”

Hân Hân vui vẻ gạt đầu lồi từ trong áo ra một mảnh nõn ngọc ôn nhuận: “Có, muội luôn đem theo bên mình.”

“Đưa cho tỷ tỷ.” Kỳ Nhi nhận lấy ngọc từ tay Hân Hân trầm ngâm một chút rồi nói: “Ra đây.”

Một bóng đen từ trên tường viên lao xuống dọa cho Hân Hân giật nảy ôm sát lấy Kỳ Nhi, bóng đen kia là ảnh vệ vừa xuống liền quỳ cung kính, nói: “Chủ nhân có gì cần dặn.”

“Dem cái này đến phủ tướng quân đi, nếu có hỏi nói là do ta đưa.” Kỳ Nhi căn dặn.

Ảnh vệ nhận lời liền biến mất như bóng ma, không khí lại trở về như bình thường một lớn một nhỏ nằm trên giường đối đáp, vì Kỳ Nhi mang nên cũng tạm thời treo “miễn chiến bài” trong lâu rồi, là người nhàn nhả nhất.

Chưa đến 1 canh giờ thì người cần đến đã đến, Kỳ Nhi ngồi trên chủ tọa dùng trà bên cạnh nàng là nha đầu Phi Yến, Hân Hân và Lân nhi đang nghỉ ngơi trong phòng.

Nam tử bước vào dáng đi oai vệ, hiên ngang cho thấy thân phận cao quý, trên người còn tỏa ra một loại khí chất bá đạo hoang dã chỉ có ở những dũng tướng đã từng trải qua trên chiến trường dẫm máu, dung nhan được vào đường rất tốt nhưng khóe mắt có vài nếp nhăn chứng tỏ từng trải sự đời.

“Cô nương làm sao có được miếng ngọc này.” Gương mặt của nam tử có chút thất vọng, nhìn Kỳ Nhi giọng có chút chất vấn.

Kỳ Nhi thông thả uống trà thỉnh thoảng liếc nhìn người kia cũng không mời ngồi, đánh giá xong Kỳ Nhi đặt tách trà xuống mới thanh thanh giọng nói: “Mời ngồi.”

“Cô nương xin hỏi chủ nhân của mảnh ngọc này đang ở đâu.” Nam tử mất kiên nhẫn.

“Tướng quân, Nam cung tướng quân ngài hỏi ta nhiều vấn đề như vậy ta nên trả lời cái nào trước đây.” Kỳ Nhi ý vị thâm trường nhìn Nam Cung Tuấn.

“Cô nương nên mau nói thì hơn.” Ánh mắt Nam Cung Tuấn hiện lên sát khí.

Kỳ Nhi xem như không thấy phất tay nói với Phi Yến: “Yến nhi tiễn khách.”

Nam Cung Tuấn sững sốt không ngờ nàng ta dám đuổi mình, dù gì mình cũng là trấn quốc tướng quân, hình như cũng không xem uy hiếp để vào trong mắt, Nam Cung Tuấn đánh giá nàng lại một lượt mới nói: “Là ta thất lễ, xin cô nương lượng thứ ta là vì lắng cho chủ nhân mảnh ngọc này thôi.”

“hừ.” Kỳ Nhi hừ lạnh một tiếng phân phó Phi Yến: “Yến Nhi đem hai đĩa nhỏ vào đây đi.”

Phi Yến liếc nhìn Nam Cung Tuấn một cái mới xoay người ly khai, trong phòng còn lại hai người hai tâm trạng, một suốt rột một nhàn nhả ung dung

15. Chương 15: Báo Thù Cho Hân Hân “tranh” Phu Quân

Phi Yến 1 tay bế 1 tay dắt hai đứa trẻ đi ra, Hân Hân nắm tay nàng vui vẻ ăn điểm tâm bằng tay kia, Lân nhi trở nên tròn trịa hơn rất nhiều nhờ có Tử Dương.

“Kỳ Nhi tỷ.” Hân Hân buông tay Phi Yến chạy đến bên cạnh Kỳ Nhi, tay nhỏ quơ quơ điểm tâm trước mặt.

“Hân Nhi nhìn xem người kia.” Kỳ Nhi lấy khăn tay lau miệng cho nàng rồi chỉ tay về phía Nam Cung Tuấn.

Cử chỉ thân thiết của hai người đều lọt vào mắt của Nam Cung Tuấn, nhìn nữ hài trước mặt mà hần kiểm lòng không được, thực quá giống, rất giống nàng..., thoáng nhìn qua nam hài hần liền có thể khẳng định đứa trẻ đó là con hần, nam hài kia ngũ quan tinh xảo, còn nhỏ nhưng gương mặt có mấy phần anh khí tuấn mĩ, đặc biệt môi, mi, mày đều giống hần như đúc.

“Hân Nhi...” Nam Cung Tuấn rung giọng nói.

“Phụ thân...” Hân Hân giật mình, nàng đã nghĩ đời này không thể nào gặp lại phụ thân được nữa.

Nam Cung Tuấn hoan hỉ, nữ nhi là còn nhớ hắn còn nguyện ý gọi hắn 1 tiếng phụ thân, hắn giơ tay muốn ôm lấy nữ nhi thì bị nàng né ra chạy về bên Kỳ Nhi cô nương kia.

Hắn thất vọng nói: “Hân nhi giận phụ thân sao.”

Hân Hân nghĩ đến những cơ nhọc của mẫu thân khi bị đuổi ra ngoài, bốn ba khắp này để mưu sinh nuôi hai tỷ đệ nàng, bị người hiếp đáp chà đạp mẫu thân đều vì hai tỷ đệ bọn họ mà cắn răng nhẫn nhịn, đến nỗi bệnh mang trong người cũng không dám đi bốc thuốc.

Nhưng phụ thân của nàng thì sao, tin lời của người đàn bà ác độc kia mà đuổi mẫu thân nàng đang mang thai được hai tháng ra khỏi nhà, nàng tuy lúc đó mới 5 tuổi nhưng nàng vẫn nhớ mãi không quên phụ thân lạnh lùng như thế nào, ánh mắt nhìn nàng cũng mẫu thân như loài rắn rết.

Hân Hân càng nghĩ càng giận hướng Nam Cung Tuấn nói: “Ta không quen người, phụ thân của ta đã chết rồi, mẫu thân nói phụ thân vì cứu chúng ta nên bị sơn tặc giết chết rồi, cho nên ta không có phụ thân.”

Kỳ Nhi hơi kinh ngạc nhìn Hân Hân, đây là lần đầu tiên con bé lộ ra thần thái quyết tuyệt như vậy, tuổi còn nhỏ đã mang tính cách âm trầm, xem ra tuổi thơ là được đối xử không tốt để lại ám ảnh, bất quá sau này nàng ta ở đây thì không còn việc gì nữa, chính nàng sẽ giáo dục lại nha đầu này.

Nam Cung Tuấn kinh ngạc gấp đôi Kỳ Nhi, hắn không nghĩ rằng nữ nhi lại nói với hắn như vậy, hắn lúc đó quả thật có sai lầm nhưng cũng là do hiểu lầm, hắn sao đó đã cho người đi tìm mẹ con các nàng nhưng là tìm không thấy.

“Hân nhi, phụ thân có lỗi với mẹ con các người là ta ngu muội nhất thời tin lời người khác hiểu lầm mẹ của con, trong suốt 3 năm qua ta cũng đã hối hận rất nhiều,...Hân nhi con tha thứ cho ta sao?” Nam Cung Tuấn vẻ mặt đau khổ hướng nữ nhi giải thích.

Kỳ Nhi không nhanh không chậm nói: “Đúng là Nam Cung tướng quân có đi tìm mẹ con bọn họ thật, nhưng hối hận thì ta chưa thấy chút nào, ngay năm đầu mẹ của Hân nhi rời đi người thú con gái của Lâm viên ngoại làm bình thê, sang năm lại lấy công chúa Phồn Giai làm chính phi, có hai nữ nhi con trai thì không có, có lẽ do ăn ở thất đức đi, ta thấy người căn bản là muốn nhận lại con trai thôi.” Kỳ Nhi nói xong còn chặc lưỡi hai tiếng.

Hân Hân nghe Kỳ Nhi nói xong thì oán hận với phụ thân lại càng tăng thêm, người vốn đầu quan tâm đến bọn họ thú thê sinh con sinh ra mấy tiểu muội, mẫu thân bên ngoài phải ăn gió uống sương, còn bọn họ thì ăn mỹ thực ngủ chăn ấm.

Hân Hân hai mắt hồng hồng hướng Nam cung Tuấn quát lớn: “Ta không tin, người tại sao không tìm được chứ, người căn bản là không cần mẹ con chúng ta, không cần mẹ...con chúng ta...oa oa...” nhện không được nàng òa lên khóc lớn, đại sảnh im lặng chỉ còn tiếng khóc oán hận của nàng vang lên.

“Phụ thân xin lỗi, xin lỗi con...Hân Nhi...” Nam Cung Tuấn đưa tay kéo nữ nhi vào trong lòng, vừa an ủi vừa xin lỗi.

Hân Hân dấm vào lưng Nam Cung Tuấn như phát tiết oán hận trong bao năm qua, vừa oa khóc vừa kể lể: “Con hận phụ thân, hận người...hận người...tại sao không đi tìm con cùng mẫu thân, mẫu thân bệnh rất nặng không có tiền trị bệnh, bọn họ nói con là con hoang không cha, bọn họ đánh con...đánh đệ đệ...Hân nhi nhớ phụ thân lắm...sao người không cứu con...không tìm con...”

Hân Hân càng nói càng lộn xộn không rõ nghĩa, tay nắm chân đá cũng dần dần giảm xuống mức nở khóc không ngừng.

Lân nhi hai tuổi nhìn tỷ tỷ khóc cũng oa oa khóc theo, tuy bé không biết gì nhưng cũng bị lây tâm trạng thương tâm của tỷ tỷ, Kỳ Nhi gạt đầu với Phi Yến đang đứng một bên lau nước mắt.

Phi Yến nhìn nhìn rồi lại tiến về phía Kỳ Nhi đem Lân nhi ôm lấy giáo cho Nam Cung Tuấn bế.

Nam Cung Tuấn tiếp nhận đưa tay phải ra ôm trọn lấy con trai của hắn, tay trái ôm lấy Hân nhi tiếp tục dỗ dành, hắn sai rồi sai thật rồi, hắn có lỗi với con trai và con gái của hắn, càng có lỗi với mẫu thân bọn chúng.

Nam Cung Tuấn cảm thấy nữ nhi đã dừng khóc, ôn nhu nói: “Hân nhi ngoan, nói cho phụ thân nghe mẫu thân con đâu.” từ lúc hắn vào đây đã không thấy nàng, nàng còn giận hắn sao.

Nhắc đến mẫu thân Hân Hân lại bắt đầu khóc to lên, tiếng nói đứt quãng vang lên: “Oa...oa...mẫu thân chết rồi...tỷ tỷ nói...ư...mẫu thân là bị trúng độc.....ư... mà chết...phụ thân...mẫu thân không cần Hân nhi và đệ đệ nữa...”

Phi Yến nhìn tình cảnh này đã khóc đến ướt cả khăn tay, Kỳ Nhi nhìn phụ tử trùng phùng mà mang một tâm trạng khác, nàng quyết định rời xa Hiên Viên Hạo là đúng hay sai, hài tử sau này liệu có hận nàng hay không, hận nàng không cho nó có một gia đình đầy đủ...

Nam Cung Tuấn nghe ra ý không đúng trong lời nói của nữ nhi, bèn đưa tay vỗ nàng vài cái nói: “Hân nhi nói cho phụ thân nghe, mẫu thân con làm sao trúng độc.”

Hân Hân lắc đầu, ôm lấy cổ Nam Cung Tuấn nói: “Con không biết, mẫu thân ban đầu còn rất khỏe nhưng càng ngày càng yếu, lúc sinh ra đệ đệ cũng ngủ mấy ngày liền mới tỉnh dậy, mời đại phu nhưng lại không có tiền, sang năm mẫu thân liền dậy không nổi chỉ nằm trên giường, mà nhà thì không còn gì cả....đệ đệ nói dối,...Hân nhi đem mấy miếng đá nhỏ mà mẫu thân vẫn thường hay bán đi ra ngoài để kiếm tiền....thì gặp Kỳ Nhi tỷ tỷ,...”

Hân Hân đã có dấu hiệu sắp sửa một cơn đại hồng thủy, Kỳ Nhi bèn tiếp lời: “Mẹ của Hân nhi là trúng Thất Tâm độc, độc này rất ác nghiệt không giết người ngay cũng khó phát hiện, nó hành hạ người trong đau đớn đến khi tuyệt vọng thì đoạt mạng, người hạ độc phải rất hận mẫu thân của bọn chúng.”

Thân thể Nam Cung Tuấn run lên, làm sao có thể như vậy lúc đuổi nàng ấy ra khỏi phủ nàng ấy còn rất khỏe mạnh, cả...hài tử trong bụng cũng thế...như thế nào lại trúng Thất Tâm độc, độc này là mãn tính kéo dài trong vài năm mới phát tác, hắn là có người trong phủ hạ độc nàng ấy...là ai?...ai lại ác độc như vậy...nàng chỉ là một nữ tử bình thường hiền lành ôn nhu...

“Nam Cung tướng quân, khỏi cần ta nói chắc là ngài cũng tự đoán được đi, Hân nhi và Lân nhi tạm thời không thể giao cho ngài, ta không muốn nhìn thấy bọn chúng phải chết trước mắt của mình, ngài hẳn là hiểu ý của ta.” Kỳ Nhi nhìn Nam Cung Tuấn lạnh nhạt nói.

“Ta hiểu...Hân Nhi và Lân nhi xin tạm giao cho cô nương, mong cô nương chiếu cố tốt bọn chúng...ta rất nhanh sẽ đón chúng về...cũng sẽ giải quyết hết chương ngại ngáng đường.” Nam Cung Tuấn đứng lên thủ lễ với cô nương trước mặt, nàng vô cùng sắc xảo chỉ là thoáng nghe qua câu chuyện đã hiểu đại khái.

Nữ nhân như vậy nam nhân thế nào mới có thể xứng đây, nhìn bụng nàng hẳn cũng đã có trượng phu đi, hẳn lại chưa hề nghe tin Kỳ Nhi cô nương của Mãn Nguyệt Lâu tiếp khách hay thành thân, vậy tại sao...?

Kỳ Nhi thấy hắn nhìn chằm chằm mình có chút bức bối bèn nói: “Nam Cung tướng quân trời đã không còn sớm, ta muốn nghỉ ngơi.”

Nam Cung Tuấn nhìn thoáng qua sắc trời chỉ mới giữa trưa, nhưng biết người ta đã hạ lệnh trục khách, tuy quyến luyến nhi tử cũng đành chịu, thủ lễ nói: “Ta cáo từ hôm khác lại ghé thăm Hân Nhi và Lân Nhi.”

“Nam Cung tướng quân không tiễn.” Kỳ Nhi đưa tay làm thế mời, đi lẹ cho khuất mắt nàng, nhìn hắn lại nhớ đến người kia.

Nam Cung Tuấn đi rồi. Kỳ Nhi cho Phi Yến dẫn Hân Hân và Lân nhi đã khóc đến mặt mũi tèm lem đi tắm rửa rồi ngủ trưa, nàng một mình đi dạo trong Mãn Nguyệt Lâu đi đến vườn thảo dược mà Tử Dương trồng lại nghe có tiếng cãi nhau.

“Quận chúa cô không thể vào trong.”

“Cút, ta đường đường đương kim quận chúa do hoàng thượng sắc phong, chỉ có một cái thanh lâu ta thế nào lại không thể vào.”

“Quận chúa dù có là phi tử hoàng thượng đi chăng nữa cũng không thể tùy tiện bước vào nhà dân thế này.”

“Nhà dân, chỉ là một cái thanh lâu toàn kĩ nữ, tránh ra cho ta.”

Sau đó lại có vài tiếng động như xô xát, nữ nhân được gọi là quận chúa kia rống giận với người cản nàng ta lại, rồi hai bên cãi cọ như muốn động thủ.

Kỳ Nhi bước ra nhìn thì thấy một cô nương mặc áo vàng thêu hoa, đầu cài trâm ngọc tinh xảo, tóc dài thướt tha, mi thanh mục tú cũng xem như là xinh đẹp đi nhưng biểu tình thật khiến người chán ghét.

Người kia còn không phải Thụy Đông quận chúa hai tháng trước kén phu quân tại đây sao, như thế nào kén không được a~, Kỳ Nhi thầm cười nhạo trong lòng.

Mà người đang tranh chấp với nàng ta không ai khác chính là Văn Xương lúc trước vô lễ với nàng, bị Zổ tử “giáo huấn” một trận bây giờ thành hộ vệ cho nàng.

Thụy Đông hình như cũng thấy nàng rồi đang hùng hổ bước qua, sắc mặt thật không tốt lắm.

Nhìn nữ nhân bụng mang dạ chửa trước mắt lại càng đáng ghét, Thụy Đông dùng tốc độ không kịp trở tay giáng cho nữ nhân mặc bạch y kia một cái tát thật mạnh, khiến nàng lão đảo ngã ra sau.

Văn Xương nhìn thấy chạy nhanh lại đỡ lấy chủ tử, ánh mắt sát khí hùng hực hướng về phía Thụy Đông quận chúa trong đó kèm theo cả một tia vui sướng khi người gặp họa.

Chỉ có kẻ điên mới không biết...à không chừng cũng biết đấy, Kỳ Nhi tiểu thư là bảo bối như thế nào trong lâu, nàng thân là thánh cô Âm Nguyệt thần giáo địa vị cao quý không khác gì một công chúa, dù sao Âm Nguyệt thần giáo cũng là giáo phái lớn nhất hiện nay.

Trong lâu Kỳ Nhi tiểu thư là muội muội được sủng nhất của nhị thư kí, ai chẳng biết nhị thư kí tính tình thế nào, có thù tất báo bất kể người kia thân phận ra sao, nhị thư kí thân phận ngầm chính là kiếm vương danh chấn vang hồ, còn là đệ tử duy nhất của Độc Hành Kiếm Vương và Cô Thiên Thần Thâu, phu quân là minh chủ vô lâm sủng vợ như trân bảo Lãnh Ngân Phong.

Còn đại thư kí tính tình lạnh lùng ra tay tàn nhẫn, nhưng là ở trước mặt Kỳ Nhi tiểu thư cũng phải lộ ra 3 phần ôn nhu hiếm thấy, lần trước vì có người đắc tội Kỳ Nhi tiểu thư mà bị đại thư kí hành hạ đến người không ra người ma không ra ma.

Chỉ hai người trên là song sát của Mãn Nguyệt Lâu đã không ai dám bắt kình cùng Kỳ Nhi tiểu thư chứ đừng nói chỉ còn các tiểu thư khác, hôm nay Thụy Đông kia lại muốn thử ra oai với lão hổ, hẳn chờ xem nàng sẽ bị đại thư kí và nhị thư kí hành hạ đến chết, dù sao hai tỷ muội nàng ở trong kinh thành này không được ưa thích, hồng hách ngang ngược, lại còn kiêu căng.

Kỳ Nhi hai mắt lạnh như băng nhìn Thụy Đông khiến nàng ta sợ đến bước lui về sau, nhưng vẫn mạnh miệng nói: “Nhìn cái gì? bản quận chúa là giáo huấn hạng kĩ nữ thấp hèn như ngươi, sao cảm thấy không phục à?”

“Quận chúa lấy cơ gì đánh ta.” Kỳ Nhi trong giọng nói đã mang theo tiểu ý giết người.

“Ngươi là hạng kĩ nữ chỉ biết quyến rũ người khác, ta chính là nhắc nhở cho ngươi biết thân biết phận một chút đừng có mà được nước làm tối, Hiên Viên Hạo là của ta ngươi lại dám quyến rũ chàng tội này đáng chết.” Thụy Đông sợ hãi trừng mắt nói.

Chuyện chính là buổi kén phu hôm ấy, Thụy Đông biết mình đã vô duyên cùng với Bùi Ngọc rồi nên ánh mắt thăm dò chung quanh xem có ai có thể đáng giá làm phu quân của nàng, nàng vô tình nhìn ra cửa bắt gặp hán đang tiến vào, dù đeo mặt nạ nhưng tuấn tú anh khí bất phàm không thua gì tam vương gia Bạch Vân Phi cùng Bùi Ngọc công tử.

Nàng đem lòng say mê hướng phụ thân yêu cầu, chỉ là khi tiện nhân này lên sân khấu biểu diễn nàng phát hiện ánh mắt người kia nhìn chằm chằm không rời, trong đó có say mê quyến luyến cùng ôn nhu vô hạn, phụ thân còn chưa kịp ngó lơ đã cáo lui.

Sao đó có người cho nàng hay tin Hiên Viên Hạo không ngừng tìm trân bảo gửi đến Mãn Nguyệt Lâu, người nhận không ai khác chính là kĩ nữ tên Kỳ Nhi kia, chỉ là một kĩ nữ cũng dám tranh trượng phu cùng nàng,

hừ , đợi người kia lên đường đi xem xét sinh ý ở xa nàng liền đến đây giáo huấn tiện nhân này, cho nó biết nàng mới xứng đáng làm thê tử của Hiên Viên Hạo.

Kỳ Nhi nghĩ chút một liền hiểu ra căn cơ, nàng cười như không cười nhìn Thụy Đông, trong tay áo rút ra một cây trâm bằng bạc bên trên là hình mặt trăng bên dưới là hình một con kỳ lân treo lơ lửng.

“Kỳ Nhi biết lỗi trâm này xem như bồi tội.”

Thụy Đông nhìn nàng khinh thường, rống: “Tiện nhân ngươi đưa ta cây trâm bình thường làm chi, bản quận chúa cũng không nghèo đến mức cả 1 cây trâm cũng không có, tiện nhân ngươi muốn xỉ nhục ta.”

Kỳ Nhi không nóng không lạnh nói: “Trâm này tuy bình thường nhìn ý nghĩa không tầm thường chút nào, công chúa đã “tận tâm giáo huấn” ta như vậy ta cũng nên bồi đáp.” Kỳ Nhi nhấn mạnh chữ “tận tâm giáo huấn” đến hai người đều nghe rõ ràng, sau đó là vung tay một cái trâm bạc đã cài trên đầu Thụy Đông quận chúa.

Thụy Đông giật mình, người kia ra tay lúc nào nàng cũng không biết ngơ ngác đưa tay sờ cây trâm trên đầu đến lúc hai người kia đi mất lúc nào cũng không hay, thậm chí chọc sai người rồi, nhưng xem nàng ta như vậy có lẽ là sợ thân phận quận chúa của nàng đi, nhưng sao này tốt nhất cũng dừng đến đây nữa.

Thụy Đông không biết nàng sẽ lại đến đây trong một hoàn cảnh đặc biệt và cũng vĩnh viễn không thể rời khỏi đây được.

Trâm mà Kỳ Nhi đưa cho nàng là đoạt mạng kỳ lân trâm cũng giống như hoa cấm chướng của Zổ tỷ hay hoa hồng đen của Lệ tỷ, thứ mà Kỳ Nhi gửi đến người sắp bị nàng giết chính là đoạt mạng kỳ lân trâm, không giống với hai vị tỷ tỷ chỉ giết người xấu, nàng là tùy tay mà giết chỉ cần đắc tội nàng đều không sống tốt, diêm vương nàng gọi canh ba thì không thể đến canh năm đâu.

Nàng cũng là lần đầu tiên gửi tín vật đi cũng nên làm hoành tráng một chút, đang tiếc là đang mang thai hành động bất tiện, vậy thì để cho Cua tỷ hành nàng ta trước vậy, cứ cho chúng tỷ muội chơi đùa cho đã đi đến lúc đó lấy mạng nha đầu Thụy Đông kia cũng không muộn, Kỳ Nhi cười lạnh cùng Văn Xương đi vào trong.

Sáng hôm sau, tin tức nhị quận chúa Thụy Đông ra tay đánh Kỳ Nhi của Mãn Nguyệt Lâu đã lan ra khắp toàn kinh thành, mọi người bàn tán xôn xao tranh luận không ngừng, dù sao gần đây cũng ít có tin giết gân nào cho các “bà tám” cổ đại này buôn chuyện.

Độc Cô Thảo nghe tin tức tốc chạy về Mãn Nguyệt Lâu, bởi vì 5 ngày trước nàng nhận được thư mời của 1 vài bằng hữu có việc ghé ngang qua kinh thành Thùy Thiên muốn cùng nàng uống ly rượu, đương nhiên vị minh chủ giữ vợ như bảo vật kia cũng phải theo.

Lệ Phong nhận tin xong gương mặt băng lãnh hiện lên tia sát khí nồng đậm, Triệu Minh Hàn bên cạnh nàng cũng nhíu nhíu mày, Lệ Phong vò nát lá thư trong tay rồi bóp chặt 1 cái, lá thư hóa thành tro bụi rơi xuống.

Từ Như từ khi biết tin có người trong địa bàn của nàng mà dám đánh tỷ muội nàng đã tức đến đập bể mấy cái chén đất.....chung quy là đại tẩu bà tiếc tiền không dám đập chén lưu ly...

Minh châu nhận được tin, trong lúc “sơ ý” đã dùng hoa cốt tiên đánh chết một tên gian tế đang bị nàng thẩm vấn.....Phong Khiếu Hoa từ ngày đó cố gắng an phận một chút không dám đùa giỡn thê tử như mọi ngày nữa.

Dương Liệt Hỏa và Nguyệt Tinh Dạ nhận tin xong không hện mà cùng nhau nở nụ cười lạnh, khiến cho Âm Nguyệt thần giáo từ trên xuống dưới ai cũng nơm nớp lo sợ.....bởi sắp có người gặp xui xẻo rồi.

Từ Dương nhận được tin khi nàng đang cùng Đỗ Nhất đang hái dược phía ngoại ô kinh thành, nhận tin xong Từ Dương không nói gì mà cười ha hả rất chi là vui sướng.....sau đó tự giam mình trong phòng đến ba ngày ba đêm mới lộ mặt ra, Đỗ Nhất thở dài nhìn trời tiếp tục làm bánh bao.

Tiểu Miêu đang trong hoàng cung, nhận tin nàng liền xuất cung xông thẳng về phía Nguyệt Ảnh Lâu, trên đường gặp Độc Cô Thảo liền cùng nhau đi vào.

“Kỳ Nhi.” Độc Cô Thảo đá văng cánh cửa đi vào.

Kỳ Nhi đang nằm trên trường kỷ ngủ trưa, nghe thấy tiếng liền trở mình ngồi dậy nhìn hai người 1 xanh 1 hồng tiến về phía nàng, nàng cười khe: “Các tỷ biết tin rồi”

“Muội có bị thương ở đâu không? cháu tỷ sao rồi?” Tiểu Miêu nhảy thẳng lên trên trường kỷ đưa tay dò xét khắp người Kỳ Nhi.

Độc Cô Thảo nhìn Tiểu Miêu ăn đậu hủ trắng trơn, chịu không được con mèo kia ra, nói: “Kỳ Nhi chuyện là thế nào?”

Kỳ Nhi kể lại mọi chuyện từ lúc nàng nghe cuộc tranh chấp của Thụy Đông và Văn Xương cho hai người kia nghe, nghe xong hai người nhìn nhau không hện mà cũng nghĩ: thì ra là đánh ghen nha

~~“Kỳ Nhi muội nói nha đầu kia gọi là phu quân muội là Hiên Viên Hạo mà không phải Hạo kỳ.” Tiểu Miêu gãi cằm nói.

“Đúng vậy.” Kỳ Nhi gật đầu, Miêu nhi của nàng thật thông minh.

Độc Cô Thảo cười thất ngọt: “Con mèo đã lòi đuôi rồi.”

Tiểu Miêu xoay đầu ra sau sau xem, nhưng đầu có đuôi ngắn đầu khó hiểu nhìn Độc Cô Thảo.

Kỳ Nhi và Độc Cô Thảo ngơ ngẩn nhìn động tác hết sức đáng yêu kia, tâm nghĩ: thật là giống Triển Chiêu a~, phản ứng dễ thương thật.

...

Tại Nhàn Vương Phủ.

“Chát” một tiếng tất tay giòn tan vang lên, trong đại sảnh hiện có rất nhiều người, Nhàn vương gia, Nhàn vương phi, 2 vị thê thiếp và hai đứa con gái của Nhàn Vương là Kim Tử, Thụy Đông, người bị tất tay chính là Thụy Đông.

“Nghịch nữ, ngươi là chê mạng quá dài hay sao mà trêu vào người kia, ngươi có biết nàng là ai không hả.” Nhàn Vương nóng giận vỗ bàn một cái tròng mắt nhìn nhi nữ.

“Phụ thân người vì tiện nhân kia đánh con sao, ả ta bất quá cũng chỉ là hạng kĩ nữ lầu xanh con chỉ tất ả có 1 cái thì tính là gì.” Thụy Đông không phục cãi lại, nàng cũng là lần đầu thấy phụ thân nóng giận như vậy với nàng.

Kim Tử thấy phụ thân bị muội muội chọc nóng nhưng cũng không hiểu nguyên do bèn hỏi: “Phụ thân không lẽ người kia còn có thân phận khác sao?”

Nhàn Vương nhìn trưởng nữ trước giờ luôn rất hiếu ý người còn đa mưu túc trí, khe thở dài mới nói: “Nàng ta không phải chỉ là một kĩ nữ bình thường như vậy.”

“Lão gia, kĩ nữ ở trong thanh lâu còn không phải kĩ nữ bình thường, đến ta nghe cũng hồ đồ mất rồi.” Nhàn vương phi thấy con yêu bị đánh thì tâm đã tức giận, lão gia lại vì 1 kĩ nữ mà đánh ái nhi của mình, nàng nhất định phải hỏi cho ra lẽ.

“Đúng là đàn bà không thể làm nên việc lớn.” Nhàn vương hừ lạnh một cái mới nói: “Nàng ta thân phận thật chính là con gái cưng của giáo chủ Âm Nguyệt thần giáo Nguyệt Kỳ Nhi.”

“Vương gia người hồ đồ rồi đúng không, chỉ là một cái ma giáo thì làm sao so với quận chúa của chúng ta.” Tiểu thiếp Kim Xuyên của Nhàn vương là nữ tử giang hồ, Âm Nguyệt giáo nàng cũng đã từng nghe, dù thời gian gần đây phát triển lớn mạnh nhưng giang hồ cùng triều đình là phân định rõ ràng, một cái giáo phái sao dám chống đối triều đình lão gia là lo xa quá rồi.

Kim Tử suy nghĩ một chút rồi nói: “Không đúng....nếu chỉ là một giáo phái nhỏ phụ thân cũng sẽ không lo lắng như vậy.”

“Đúng vậy, nếu chỉ là một cái giáo phái thì ta đâu phải phát cuồng như thế, các người có biết Mãn Nguyệt Lô vì sao lớn mạnh như thế, ngày cả tam quốc cũng phải kiêng dè.” Nhàn Vương nhìn khắp một lượt rồi

nói: “Chính vì chủ nhân của Mãn Nguyệt Lô là tam tiểu thư Mộ Dung gia, bọn họ có Mộ Dung gia phú khả địch quốc làm chỗ dựa nên mới ngang tàn như thế.”

Thụy Đông nghe phụ thân nói một lượt đều không ăn nhập gì chuyện của nàng, nóng giận hỏi: “Phụ thân như vậy thì liên quan gì đến ả kia.”

“Trên giang hồ đồn rằng, ngoài lâu chủ Mãn Nguyệt Lô ra thì còn có 6 vị chủ nhân khác xưng danh là tiểu thư ở trong lâu, các nàng không tiếp khách nhân chỉ là thỉnh thoảng lên biểu diễn, ai cũng là kỳ nữ xuất chúng một điệu múa một khúc cầm đều phải dùng ngàn lượng hoàng kim mà cầu.” Thu Diệp tiểu thiếp thứ hai của Nhân Vương là con gái của một tiêu cục khá lớn trong kinh thành, tính ra cũng xem như là một nửa trong giang hồ.

“Chẳng những như thế các nàng còn có nơi cư ngụ riêng không khác gì lâu chủ, có nha hoàn có hộ vệ, muốn làm gì thì làm, các nữ nhân dù vào lâu tài giỏi xinh đẹp ra sao cũng không thể có được, 6 vị nữ nhân kia còn xưng hô tỷ muội cùng lâu chủ, thân phận của họ thần bí, không ai biết đến tột cùng là xuất thân từ đâu.” Kim Xuyên tiếp lời.

Kim Tử nghe xong trong đầu khẽ chuyển liền nói: “Phụ thân chẳng lẽ người kia.”

“Không sai, Nguyệt Kỳ Nhi là một trong 6 vị chủ nhân còn lại của Mãn Nguyệt Lô, hơn nữa, Thụy Đông con đã gây họa có biết không?” Nhân Vương nói.

Thụy Đông cho rằng dù là 1 trong 6 vị chủ nhân còn lại thì đã sao chẳng phải cũng là một kỹ nữ, bèn hờn dỗi đáp: “Phụ thân con không biết, chỉ đánh nàng ta có một cái thôi mà, cũng đâu phải là giết người.”

Nhân Vương tức giận mắng: “Người đi đánh nàng ta nói ra lý do kia, nhưng người cò biết nàng ta chính là thê tử của Hiên Viên Hạo.”

“Cái gì?” Thụy Đông kinh hãi, nàng nào có thể ngờ như vậy.

Nhân Vương xoa trán có chút vô lực nói: “Kim Tử người đem theo một ít đồ đi Mãn Nguyệt Lô bồi tội cùng nàng ta, nhớ kỹ phải nhỏ nhẹ một chút đừng gây thêm chuyện, các người không biết đặc tội nàng ta là rắc rối cỡ nào.”

Kim Tử đứng dậy: “Vâng phụ thân” sao đó sai người chọn một đồ thượng phẩm xuất môn ra ngoài.

“Vương gia.” Vương phi bắt mắt kêu.

Nhân Vương nghiêm mặt: “Đại sự đang ở trước mắt không thể vì một chuyện nhỏ mà làm hỏng được, phải nhẫn nhục mới có thể làm đại sự.”

....

Tuyết Vũ Lô.

Hiên Viên Hạo đi tuần tra sinh ý một chút, không ngờ trên đường đi lại vô tình có được Huyết Ngọc San Hồ sống ở đáy biển sâu nhất Đông Hải, không nghi ngờ đây là vật ngàn kim khó cầu.

Hắn vui mừng phi ngựa nhanh trở về, về đến nơi nghe xong tin tức kia thì tức giận đến xưng huyết, Thụy Đông quận chúa dám tát thê tử của hắn, dù cho là quận chúa cũng không thể tha thứ.

“Lục Minh, người truyền lệnh xuống bảo với các chi nhánh của Tuyết Vũ Lô rằng không được cung cấp vải hay giao dịch cùng người của Nhân Vương phủ, ai trái lệnh đánh gãy 1 chân 1 tay đuổi ra ngoài.” Nói xong phi thân đi mất.

Hắn phải đi thăm nàng, vì hắn mà nàng lại chịu thêm một ủy khuất nữa nếu nàng không sao thì tốt, nếu không hắn sẽ bắt chấp tất cả mà san bằng Nhân Vương phủ.

Không thể trách Hiên Viên Hạo suy nghĩ có chút lệch lạc, tin đồn từ Kỳ Nhi bị ăn 1 cái tát đã thành bị Thụy Đông đánh đến không rõ sống chết, miệng lưỡi thế gian thật đáng sợ quá đi

~...

Hiên Viên Hạo đến Mãn Nguyệt Lâu không đi bằng cửa chính mà leo tường vào, một mạch đi thẳng đến Nguyệt Ảnh Lâu của thê tử.

Từ trên một ngọn cây rậm rạp ít người qua lại, nhìn xuống một cái đình có vải lụa mỏng che phủ chung quanh, bên trong ngồi ba bốn người, thê tử của hắn đang đánh đàn.

“.....Nụ cười của chàng khiến ta say mê khiến lòng ta rối loạn.

Máy tóc dài đen bóng phấp phới đã chiếm lấy nhu tình của ta.

Ánh mắt thâm tình của chàng trong như nước hồ trên đỉnh thiên sơn.

Dáng vẻ kiên cường của chàng khiến tình cảm trong lòng ta càng kiên định hơn.

.....

Ta đến nhà chàng thấy chàng bên tình nhân cũ.

Nụ cười chẳng còn trên khuôn mặt chỉ còn hai dòng lệ thủy.

Trong đôi mắt đen tối này chỉ còn nỗi đau không sau diễn tả được.

Ta giữ lại bức thư tình đã viết cả đêm qua, ta trối lại ái tình của mình.

Chàng đến bên ta an ủi ta đừng khóc nữa.

Chàng trao cho ta một nụ hôn dịu ngọt dỗ dành ta đừng đau thương nữa.

Chàng nói rằng chàng cần một ái tình chân thật, chứ không cần những lời hoa mỹ.

Ta không muốn nghe chàng giải thích nữa, chàng là tên tiểu tử không tốt.

.....

Đến một ngày chàng lên thiên sơn chẳng quay trở về.

Ta tìm chàng, thấy thân thể chàng vùi trong băng tuyết.

Chàng giữ chặt đóa hồng liền trước ngực để tặng ta.

Ta mới hiểu rằng đó là lời xin lỗi chàng dành cho ta.

Ta mới hiểu rằng đó là lời tỏ tình cuối cùng của chàng với ta.”

Kỳ Nhi dừng tay nhận lấy khăn tay từ Độc Cô Thảo lau dòng lệ trên đôi má của mình, nhìn mọi người ôn nhu cười nói: “muội không sao.”

“Kỳ Nhi có chỗ nào cảm thấy không khỏe không?” Lãnh Ngân Phong rót cho nàng chén trà.

“Muội...” Độc Cô Thảo định nói nhưng nàng nhận ra một cái gì đó, im lặng để lắng nghe nàng khẽ liếc khước mắt về phía một cái cây cao lớn, sao đó nở nụ cười ngọt ngào.

Tiểu Miêu thấy nàng kì lạ sắp qua hỏi: “Thảo nhi, có chuyện gì vậy?”

Độc Cô Thảo chỉ cười nói nhỏ vào tai Tiểu Miêu vài câu, ban đầu thần sắc Tiểu Miêu là chau mày rồi biến thành tươi cười chuyển còn nhanh hơn lật sách.

“Kỳ Nhi đánh đàn ngày càng hay nha~.” Độc Cô Thảo khen.

Lãnh Ngân Phong cũng cười: “Đúng vậy, chưa từng nghe khúc cầm này bao giờ, sâu sắc động lòng người.”

Tiểu Miêu mắt đảo tròn mấy cái, nói: “Đáng tiếc.”

“Đúng vậy, sẽ chẳng còn nghe nữa.” Độc Cô Thảo bộ dáng tiếc hận thở dài.

Lãnh Ngân Phong khó hiểu hỏi: “Sao thế Thảo nhi? có chuyện gì sao?”

“Kỳ Nhi sắp gả đi rồi.” Tiểu Miêu trả lời.

“Sắp gả đi.” Kỳ Nhi và Lãnh Ngân Phong đồng thanh.

“Aiz, đúng vậy! nghe nói tú bà đã nhận sính lễ của người kia rồi, hắn đã đối xử với muội như thế thì còn lưu luyến làm gì, nên kiếm 1 người mới ình hạnh phúc.” Độc Cô Thảo nháy mắt ra hiệu cho Tiểu Miêu.

“Ân, tỷ cũng thấy thế, Hiên Viên Hạo có gì tốt đâu, nếu muội không thích người kia tỷ có thể làm mai người trong hoàng tộc uội.” Tiểu Miêu gật đầu phụ họa.

Kỳ Nhi thùy hạ mi mắt che giấu tâm tình, thấp giọng nói: “còn hài tử.”

“Hài tử ấy hả?” Tiểu Miêu cố tình nâng giọng lên “muội yên tâm đi, đợi muội sinh xong tỷ sẽ đem nó về lâu nuôi không ảnh hưởng đến cuộc sống mới của muội đâu.”

Kỳ Nhi kinh hoàng ngẩn đầu, Tiểu Miêu sao hôm nay lạ vậy, đây không phải tính cách Miêu nhi của nàng.

“Được rồi muội từ từ suy nghĩ, chúng ta đi trước.” Độc Cô Thảo lại nháy mắt ra hiệu cho 2 người kia cùng nhau rời đi.

Lãnh Ngân Phong hoàn toàn trong trạng thái ngu ngơ không hiểu sao thê tử nhà mình và Tiểu Miêu lại có thái độ khác thường, thay đổi nhanh như vậy???

Cuộc đối thoại hoàn toàn bị Hiên Viên Hạo nghe thấy, hắn thất thần tự lập lại trong đầu mình: Kỳ Nhi có thai, hài tử kia.....là của hắn,...nàng....sắp thành thân...nàng nhớ ra hắn...vậy nàng không hề mất trí nhớ...giận hắn sao...bảo bảo của hắn và nàng....bảo bảo....thành thân....

Hắn sẽ không để chuyện đó xảy ra, cho dù là đường kim hoàng đế đích thân đến phong nàng làm hậu hắn cũng sẽ không ngần ngại ra tay giết chết nam nhân kia, Kỳ Nhi chỉ có thể là của hắn.

Mọi người đi hết Kỳ Nhi vẫn chưa hiểu gì lắm, chẳng phải người ta nói phụ nữ mang thai tính cách thất thường sao, sao nàng lại thấy hai người kia còn thất thường hơn cả nàng.

Bỗng một bóng người đáp xuống trước đình vì ngược sáng nên nàng thấy không rõ lắm, đến khi người kia bước vào nàng mới thấy rõ ràng người đến là — Hiên Viên Hạo.

16. Chương 16: Thê Tử Ác Ma...phu Quân Chờ Trách Ta

Nam nhân trước mắt nàng vẫn là anh tuấn bất phàm, mị nhãn câu nhân như thế, có khác chẳng qua là thần sắc của hắn đã tiêu tụy hơn xưa rất nhiều.

“Ngồi đi.” đã lộ rồi thì giấu làm chi nữa.

Hiên Viên Hạo tiến vào ngồi vào ghế bên cạnh nàng, ánh mắt không chuyển dời nhìn nàng, người con gái từng cho hắn ôn nhu, quan tâm săn sóc, cho hắn biết yêu là gì? cho hắn biết khi lo lắng ột người là như thế nào? cho hắn cảm giác gia đình đã mất đi từ rất lâu...

Nàng của ngày hôm nay vì sao xa lạ thế? không ôn nhu mỉm cười cùng hắn? không quấn quýt lấy hắn như một đứa trẻ? không làm nũng dựa vào lòng hắn?...

Kỳ Nhi cũng nhìn hắn cùng hắn bốn mắt giao hòa, trong lòng nàng trăm vị tạp trần, cảm xúc ngổn ngang rối bời, đây là nam nhân từng khiến nàng yêu say đắm, yêu đến nỗi cả mạng sống cũng không cần, yêu đến ngu muội và hồ đồ...

Yêu đến lúc đối phương phản bội mình thậm chí cùng người con gái khác trước mặt mình ân ái, vẫn thà tin rằng kia chỉ là ác mộng của mình khi tỉnh dậy người kia vẫn đang ôm lấy mình, ôn nhu mỉm cười thay mình xua đi cơn ác mộng.

“Đã bao lâu rồi!” Hiên Viên Hạo đột nhiên lên tiếng hỏi, đưa tay sờ lên bụng của nàng.

Kỳ Nhi cũng không cự tuyệt, hắn có quyền lợi làm thế, biết hắn hỏi gì nàng nhàn nhạt nói: “Đã hơn 5 tháng.”

“Chúng ta cách xa bao lâu rồi?”

Kỳ Nhi thùy hạ mi mắt, nói: “hơn 6 tháng.”

“Chính xác là 6 tháng 10 ngày 5 canh giờ lẻ 3 khắc.” Hiên Viên Hạo nhìn nàng.

“Có quan trọng như thế sao?”

“Từ lúc nàng bỏ đi ta giờ giờ khắc khắc tưởng niệm, không thể quên được nàng nhưng cũng không dám gặp nàng, đêm kia....là ngoại lệ.” Hiên Viên Hạo rút tay về.

Kỳ Nhi nâng mắt nhìn hắn, một loại ánh mắt mà Hiên Viên Hạo chưa từng nhìn thấy: “Lâu chủ đề cao Kỳ Nhi quá rồi, ta không xứng đáng cho người làm thế.”

Hiên Viên Hạo ánh mắt đau khổ không dám đối diện cùng ánh mắt xa lạ kia của nàng: “Kỳ Nhi cho ta một cơ hội nữa, ta muốn toàn tâm toàn ý yêu nàng một lần nữa, hiện tại chúng ta còn có bảo bảo.”

Kỳ Nhi không nói gì, Hiên Viên Hạo quay đầu lại nhìn nàng, tiếp lời: “Ta trước kia có nhiều sai lầm cũng đã tự trách thật nhiều, chúng ta có thể bắt đầu lại như trước kia, nếu có gì không tốt nàng cứ nói ta sẽ sửa chữa.”

“Trong hai tháng qua lâu chủ đã làm rất tốt, cũng xem như làm tròn trách nhiệm, các thứ trên bảo kia xem như bù đắp đi, ta thật sự hài lòng.” Kỳ Nhi nói.

“Nàng nói dối.” Hiên Viên Hạo kích động nắm lấy vai nàng “Tại sao làm như thế, chúng ta không thể bắt đầu lại sao, nếu như nàng hài lòng vì sao không cười cùng ta, không nói cho ta biết nàng có thai, không một lần nữa đem tâm mình giao cho ta.”

Kỳ Nhi lựa chọn im lặng không đáp càng làm cho Hiên Viên Hạo rơi vào bất an.

“Vì sao không cho ta thêm 1 cơ hội nữa.” Hiên Viên Hạo gần như cầu xin nhìn nàng.

“Bởi vì...” Kỳ Nhi ngừng một chút nhưng vẫn quyết định nói ra: “Ta không muốn một lần nữa phải đau khổ, phải bị thương tổn,...có một số việc đã không thể trở lại như lúc ban đầu, đôi khi dù cho cố gắng hết sức nhưng đến cuối cùng kết quả vẫn có thể ngược lại, thà không hy vọng, mơ ước, nếu không khi tỉnh mộng lại đau khổ chỉ có mình ta. “

“Nàng vẫn là không muốn yêu ta một lần nữa sao?” Hiên Viên Hạo ghen ngào.

Kỳ Nhi đưa tay nâng mặt hắn, cho hắn cùng mình đối diện, giọng điệu ôn hòa giống như khi còn ân ái mà nói: “Không phải, ta trước đây trong mắt chỉ có mình chàng, yêu chàng đến mạng cũng không cần, nguyện ý vì chàng thì dù trả giá thế nào cũng không sợ, dù biết chàng có oán thù cùng gia đình ta, ta vẫn bỏ mặc tôn nghiêm mà ở bên cạnh chàng, nhưng đến cuối cùng vẫn là không có được chân tâm của chàng, còn sa vào thống khổ, đôi khi nghĩ lại cũng thật buồn cười, chàng nào có nói yêu ta, chỉ là ta đơn thân tình nguyện...”

Hiên Viên Hạo trong mắt là kinh ngạc cùng bàng hoàng, hắn không nghĩ sẽ tổn thương nàng nhiều như thế: “Không đúng, không có gì buồn cười cả, kẻ đang trách là ta, là ta không biết quý trọng nàng.”

“Lúc trước, tính từ lúc ta đến nơi đây ngoài ca ca và phụ thân ra nam nhân ta gặp đầu tiên chính là chàng, chàng lạnh lùng thu hút ta, nụ cười của chàng khiến ta say mê, sự ôn nhu của chàng khiến ta mê luyến...đến khi gặp lại chàng lần thứ hai thì hai ta đã trở thành hai con người hoàn toàn khác.”

“Không có gì khác cả, ta vẫn yêu nàng như thế.” cả hai như chìm hoàn toàn vào trong hồi ức.

...

“Khác chứ, ta gặp lại chàng lần hai, không phải là một cô bé không nhà bị người đẩy xuống núi mà là thánh cô của ma giáo con gái của kẻ thù chàng, chẳng qua là chàng không biết mà thôi, chàng gặp ta cũng không phải là thiếu niên bị ta quán lấy ngày nào, mà đã trở thành nam nhân anh tuấn, là cố vương muôn người khiếp sợ vạn người tôn kính.”

“Vậy thì có khác gì chứ, ta và nàng đảo một vòng lớn chẳng phải cũng ở bên nhau sao.” Hiên Viên Hạo ôn như vén tóc cho nàng.

Kỳ Nhi nhắm mắt lại hưởng thụ sự ôn nhu đã lâu lắm rồi mới có lại: “chúng ta là không nên bên nhau, có lẽ là nghiệp duyên là trái thiên ý nên ông trời mới an bài như thế?”

“Nhân định thắng thiên, nếu trời đã định thế ta sẽ đối nghịch cùng trời, chỉ cần nàng bên cạnh ta.” Hiên Viên Hạo kiên định nói.

“Thực xin lỗi...ta không thể.” Kỳ Nhi nở nụ cười tự giễu “Ta không muốn lại bị tổn thương, một lần là quá đủ...đau đớn như thế ta chịu không nổi.”

“Ta sẽ không phản bội nàng, ta xin thề có trời làm chứng mãi mãi yêu nàng nếu như trái lời thề trời chu đất diệt.” Hiên viên Hạo gấp gấp nói, hẳn thực sự muốn moi tim và chân tâm của mình ra đưa cho nàng xem.

Kỳ Nhi nhìn hắn rồi lại lắc đầu, bước lùi cách hắn xa 1 chút: “Xin lỗi...ta không có cách nào lại yêu chàng lần nữa, không có cách khiến ình say mê vào trong tình yêu kia nữa....có lẽ chàng nên tìm một người khác thì hơn...”

“Phanh!” Kỳ Nhi còn chưa nói hết chiếc bàn trước mặt đã vỡ tan tành, Hiên Viên Hạo quá độ bi thống, quá đau khổ, ánh mắt hoàn toàn là tuyệt vọng nhìn nàng, quay đầu chạy đi như điên.

Nghe tiếng nổ lớn, các nha đinh nha hoàn gấp rút chạy vào xem, nhìn thấy chủ nhân đang đứng trước cái bàn tan tành, diêm tâm và trái cây đều rơi và lăn vòng trên đất mà không khỏi kinh hãi.

Kỳ Nhi tiểu thư không tính là ôn hòa nhất nhưng là người ít khi chút giận lên đồ vật, hơn nữa bọn họ lúc này còn nghe nàng và các vị chủ nhân khác đang đàn ca vui vẻ, sau tự nhiên lại thành thế này.

“Tiểu thư không sao chứ, người về phong trước đi ở đây để bọn họ dọn dẹp.” Phi Yến trong phòng chạy ra nhìn thấy, liền tiến lên đỡ lấy Kỳ Nhi.

“Cũng tốt, dọn cho sạch sẽ.” Kỳ Nhi vịn tay Phi Yến đi về phía phòng ngủ.

Hiên Viên Hạo a Hiên Viên Hạo, nếu mới có như thế mà chàng đã chịu không nổi thì làm sao ta đùa tiếp được đây,kia chỉ mới là một phần nhỏ so với những gì chàng đã gây ra cho ta mà thôi a~.

Tiếp theo còn một màn hoành tráng hơn đang chờ chàng đó, ai bảo chàng ngu ngốc quá làm chi, Kỳ Nhi ta có thù tất báo mà còn phải báo gấp 10 lần, chàng nên tự cầu phúc ình thì hơn.

Hài nhi à! con không được trách mẩu thân nha, là phụ thân của con phản bội mẩu thân trước thì không thể trách mẩu thân được, phải cho phụ thân con ném chút đau khổ thì oán khí trong lòng mẩu thân mới tiêu trừ dần dần được.

Kỳ Nhi nở nụ cười ác ma đẹp đến tiên diễm, đẹp đến say lòng người, nhưng cũng chỉ có người trong lâu mới biết, ý cười kia không nằm trong đáy mắt là nụ cười ngọt ngào của một ác ma sắp hành hình người khác.

.
. .
.

“Muội tìm tỹ có việc gì à?” Độc Cô Thảo nhìn người bước vào trong phòng, tán tai tán loạn quần áo bán hở, trong đầu cho ra kết luận: muội muội lại lười chải tóc và thất dây lưng rồi.

“Chuyện của Sở Lam và Tiểu Liễu.” Kỳ Nhi thành thực đi đến trước bàn trang điểm của Zổ tỹ mà ngồi xuống.

Độc Cô Thảo đi qua cầm lượt gỗ chải tóc cho nàng: “Hai người đó rất tốt, có chuyện gì đâu?”

“Tỹ không cảm thấy gần đây Tiểu Liễu hay thất thần sao, còn có 1 chút bất an.” Kỳ Nhi nắm lấy lọn tóc của mình quần vòng tròn, quần vòng tròn.

Độc Cô Thảo đánh lên cái ta gây rối kia, chải xong cảm thấy thuận mắt hơn rất nhiều: “Có 1 chút, bất quá chắc là cãi nhau.”

“Tỹ biết mà con giả bộ.” Kỳ Nhi quay lại trừng Zổ tỹ, lại bị tỹ ấy lấy tay nhéo má: “Thì sao, chuyện đó chúng ta không thể can thiệp quá nhiều, còn nữa...muội tưởng tỹ không biết muội nói chuyện với Hiên Viên

Hạo sao, còn làm hấn tức giận đập bể cái bàn,...mau kêu hấn đem tiền ra đền bù đi không là tỷ tặng hoa cho hấn đó.”

“Cũng là tỷ cố ý còn trách muội, muội chỉ là thuận nước xuôi thuyền thôi, tỷ tặng đi trừ khi muốn muội muội tỷ ở giá xuống đời.” Kỳ Nhi tránh được, đi lại bàn trà ngồi xuống.

“Tỷ sợ chắc, muội cứ ở vậy viết danmei cho tỷ đi, hài tử kia thì làm con nuôi của tỷ và Ngân Phong.” Độc Cô Thảo đưa trái táo cho nàng gọt, chống cằm chờ ăn.

Kỳ Nhi nhận lấy gọt a gọt thông thả nói: “Cũng tốt cứ quyết định vậy đi nha, nửa tháng sau muội cùng Sở Lam thành thân, mọi việc tùy tỷ sắp xếp.”

Độc Cô Thảo nhú mày, sau đó vểnh tai lên nghe quả nhiên nghe được tiếng hít khí của một người, kèm theo tiếng bước chân chạy đi.

“Mỹ thụ đó!” Độc Cô Thảo lấy miếng táo cắn một cái tròng muội muội.

“Thì sao, muội chuyên ngược thụ đó!” Kỳ Nhi nhướn nhướn mày nhìn tỷ tỷ.

“Muội coi chừng nửa đêm bị sát thủ ghé thăm.” Độc Cô Thảo vô lực, đối muội muội này là cưng chiều quen rồi.

“Vậy đêm này ngủ tại phòng tỷ vậy.” Kỳ Nhi cười.

“Không được.” không biết Lãnh Ngân Phong từ đâu xông vào thét lớn.

Kỳ Nhi hai mắt mở to a to nhìn nhìn, nói: “Phản đối vô hiệu, vì sự an toàn của thai phụ và con nuôi tương lai của huynh không được có ý kiến ý cò gì cả?”

Lãnh Ngân Phong nhăn mặt: “Muội coi chừng bị trời phạt.”

Kỳ Nhi ngọt ngào cười: “sẽ không bao giờ có ngày đó!”

“Tối nay tỷ sẽ đi phân phát hoa, Tuyết Vũ Lâu hình như cũng có.” Độc Cô Thảo nửa thật nửa giả nói.

Kỳ Nhi không nói gì “thâm tình” nhìn Ngân Phong khiến cho hấn sồn cả gai ốc, da gà dựng thẳng cả lên, vị muội này tại sao lại giống phu nhân hấn như thế, khi cười cũng có thể làm người ta Mao cốt nhũn tiên.

Độc Cô Thảo nhìn hai người xong sau đó đi đến bên giường cởi áo ngoài ra, leo lên giường ngủ, Kỳ Nhi mỉm cười đi theo leo lên giường nằm xuống ngủ, giường đôi quả nhiên rộng a.

Lãnh Ngân Phong bất đắc dĩ thổi tắt đèn bước ra ngoài, tính leo lên nóc nhà ngủ thì thấy một bóng người phi thân như ma rượt chạy lại đây, nhú mày...

“Gia, Kỳ Nhi tiểu thư đâu.” Giọng nói cung kính nhưng mang theo mấy phần nộ khí.

“Ngủ cùng Thảo nhi rồi.” Ngân Phong trầm tư, Sở Liễu không lẽ có gan đi ám sát Kỳ Nhi thật sao.

Sở Lam nhú mày nhìn vào trong thấy đèn đã tắt, hơn nữa trong đó còn có chủ nhân, chủ nhân đứng ra làm chủ hấn có thể làm gì nữa chứ, xoay người rời đi.

“Làm sao muội biết.” trên giường vang lên tiếng nói.

“Cá tính của Sở Lam tỷ rành quá còn gì, ăn hiếp bảo bối của hấn như vậy muội trở về còn không bị chém 1 xác hai mạng.”

“Ngủ đi, mang thai không nên thức khuya.”

“Vẫn là tỷ tốt nhất.”

“Biết là tốt.”

.
. .

Hôm sau, tin tức ngũ tiểu thư Mãn Nguyệt Lâu Nguyệt Kỳ Nhi sẽ thành thân cùng Sở Lam một hộ vệ của nhị thư kí, tin tức chấn động, không ai nghĩ đến một Kỳ Nhi xinh đẹp tuyệt luân, mắt phượng câu nhân điển đảo chúng sinh sẽ gả cho 1 hộ vệ.

Nàng là con gái ma giáo chủ chuyện này ai cũng đã biết, nhưng nàng còn là muội muội được đại thư kí và nhị thư kí yêu chiều chuyện này cũng không ai không biết, cơ sao thân phận tôn quý lại gả ột hộ vệ.

Tử Dương vừa về đến thành đã nghe tin, chân mày giật giật tâm nghĩ: trong lâu lại sắp có náo động rồi, có nên chuẩn bị thêm thuốc hay không... bọn họ chỉ biết làm khổ mình.

Lệ Phong nhận tin là trong lúc đang trên đường quay về lâu, thầm nghĩ: Kỳ Nhi muội lại bày trò gì nữa, ai chắc biết lâu có tứ hủ ủng hộ tình yêu độc cô, muội ấy cũng nằm trong đó sẽ không chia rẽ uyên ương đâu!

Tử Như nghe tin bắt đầu gảy bàn tính, tính thêm cái hôn lễ này cần chuẩn bị ra sao, thảo bao nhiêu bạc, cần mời những ai, cơ hội kiếm tiền đó nha...hắc hắc.

Tiểu Miêu vừa mới về trong cung lại hấp tấp đảo trở ra: Thiên a~ muội muội này là rãnh quá không có việc làm hay sao thế, gần đây tin tức chấn động nào cũng có muội ấy cả! mà không lẽ thất bại cùng Hiên Viên Hạo rồi sao, nhưng cũng đâu thể giật “phu quân” của người khác như thế.

Liệt Hỏa nhận tin, đọc lại vài lần xác nhận nàng không có hoa mắt liền đi nói với Tĩnh Dạ, phu phụ Nguyệt Kỳ Phong cũng chau mày, thu xếp hành lí cùng Liệt Hỏa và Tĩnh Dạ đi Mãn Nguyệt Lâu.

Thiên Sứ nhận tin, trong một ngày thu xếp toàn bộ công việc một cách thần tốc, trong mười ngày đổi hơn hai chục con chiến mã chạy như bay về lâu.

Sáng hôm sau thức dậy, Kỳ Nhi phát hiện chỉ có mình nàng trên giường Zổ tỷ của nàng đã “chuồn” đi lúc nào cũng không biết, ai! khinh công của tỷ ấy có thể so với Bạch Bạch được rồi.

Nghe trong phòng có tiếng động, Phi Yến đem theo chậu nước tiến vào giúp nàng rửa mặt thay y phục.

Kỳ Nhi ăn xong điểm tâm nhìn ra bầu trời phát hiện nàng cũng không ngủ trễ lắm, bèn vác cái bụng bầu đã gần 6 tháng đứng lên cùng Phi Yến thông thả đi đến Lệ Phong Các.

“Kỳ Nhi” Lệ Phong đang múa kiếm trong sân gặp nàng đi vào thì thu chiêu, tay khẽ xoay kiếm bay một vòng chính xác cắm vào vỏ.

“Lệ tỷ hảo công phu.” Kỳ Nhi cười cười nịnh nọt.

Lệ Phong tiến lên đỡ lấy muội muội dìu nàng ngồi xuống ghế đá trong sân “Sao lại đến đây?”

“tìm tỷ nói chuyện phím.” Kỳ Nhi xoa xoa cái bụng.

Lệ Phong im lặng nhìn nàng, có phải muội muội này tìm lộn người rồi không, muốn chuyện phím nên tìm Minh Châu, Tiểu Miêu hay Zổ chứ, nghiêng nghiêng đầu suy nghĩ một lát rồi nói: “Đói không?”

Kỳ Nhi nhớ lại mới ăn ba đĩa điểm tâm ngọt, nhưng vẫn cảm thấy đói bèn gật đầu “Đói.”

“đội tỷ” Nói xong dùng khinh công bay về phía nhà bếp.

Triệu Minh Hàn từ bên ngoài tiến vào vẽ mặt bắt ngờ khi nhìn thấy nàng, Kỳ Nhi tím tím chào: “Tỷ phu hảo.”

Triệu Minh Hàn thấy mi mắt giật giật nhìn sao cũng không cảm thấy nụ cười này có chút nào thân thiện, như đang tính kế hấn, nhẹ gật đầu cùng nàng rồi đi vào phòng.

Đi chưa được mười bước đã ngửi thấy mùi thơm của thức ăn, hai mắt hơi sáng lên một chút, ngừng lại cước bộ.

“Thử xem.” Lệ Phong bước ra tay cầm theo hai đĩa thức ăn thơm phức, màu sắc nhìn đã thèm nhỏ rãi đến trước mặt Kỳ Nhi.

Trong phút trong Kỳ Nhi nhìn thấy nét mặt của tỷ phu trầm xuống cũng lạnh xuống vài phần, nhếch môi cười, Kỳ Nhi bắt đầu lấy đũa gấp ăn, vừa ăn vừa bình luận: “Ăn ngon, món này thơm thật, rất mềm, ngọt mà không ngấy....a món này giòn ghê...”

Lệ Phong căn bản là không chú ý ai kia, chỉ hơi cong cong khóe môi nhìn muội muội đang ăn hết sức ngon lành, Thiên Hàn không làm gì được bèn vào phòng đóng cửa (tự kỉ)

Kỳ Nhi ăn xong trò chuyện cùng Lệ tỷ một chút rồi rời đi, mục tiêu tiếp theo là Hạ Huỳnh Cốc của Miêu nhi.

Kỳ Nhi đi vào đúng lúc hai người đang hôn môi thắm thiết khó phân khó lìa, tam vương gia giọng nói khàn khàn gọi tên thê tử, Kỳ Nhi cũng không khách sao hay áy náy mà trực tiếp đi vào ngắt ngang, làm cho tam vương gia dục hoa đốt người mà không có chỗ phát tiết ánh mắt ai oán nhìn nàng lại không thể làm gì được. (TS: Kỳ Nhi tỷ khẳng định là ai oán chứ không phải muốn giết người. Zổ tỷ: thách hấn cũng không dám. KN: *cười tươi* ôm Zổ tỷ cọ a cọ)

“Kỳ Nhi tìm ta có việc.” Tiểu Miêu kéo lại cái áo bị người kia cố tình mở ra, gương mặt đỏ bừng nhìn nàng.

“Miêu nhi.” Kỳ Nhi chu môi đi lại ôm lấy Tiểu Miêu, ở góc độ tỷ tỷ này không thấy tặng cho tam vương gia anh minh một cái liếc mắt trêu tức.

“Sao thế, có ai ăn hiếp nàng sao.” Tiểu Miêu vỗ lưng Kỳ Nhi sao đó dịu dàng ngồi xuống, thai phụ không nên đứng lâu.

“Ta nghe nói Cua tỷ đang cho người điều tra lại thân thể của nàng.” Kỳ Nhi nắm tay Tiểu Miêu.

Tam vương gia Bạch Vân Phi kia cũng chờ, Tiểu Miêu cũng ngây dại ra một lát mới hoàn hồn mà cà lăm hỏi nàng: “Sao...tại sao...lại điều tra...có phải các nàng phát hiệnđiều gì hay không?”

“Không biết...” Kỳ Nhi lắc đầu. “Miêu nhi, không sao chứ.”

“Không sao, không sao” Tiểu Miêu thì thào lập lại ánh mắt dò ra, tại sao điều tra? Cua đã phát hiện chuyện gì? có phải nàng và Vân Phi thật sự là huynh muội?

Kỳ Nhi mỉm cười đi ra cửa đường như quên chuyện gì mà quay vào trong vẫy tay cùng Tiểu Miêu: “Miêu nhi”

Tiểu Miêu nghe thấy thần thờ bước ra, Kỳ Nhi ghé vào tai nàng nói nhỏ: “Cua tú bà đích thực đang điều tra thân thể của Tiểu Miêu, nhưng là một Tiểu Miêu khác đang giả danh của nàng.” nói xong được Phi Yến dìu đi.

“Tiểu Miêu, muội ấy nói gì thế?” Bởi vì Bạch Vân Phi phát hiện khi Kỳ Nhi nói gì đó vào tai thê tử của hấn, thì nàng ta từ thần thờ trở nên kinh ngạc hai mắt mở to sau nữa là tức giận rồi lại bất đắc dĩ lắc đầu.

“Không có gì, cái này gọi là mình chịu khổ cũng muốn người khác hưởng cùng.” Tiểu Miêu cười, ôm lấy Bạch Vân Phi chôn đầu vào trước ngực nghe tiếng tim đập mạnh mẽ kia.

Bạch Vân Phi không hiểu, nhưng vẫn ôm thê tử nhìn ra cảnh sắc bên ngoài, trời đang vào đông nên không khí hơi se lạnh, kinh thành thì không lạnh lắm, bên ngoài chim đang từng đàn bay đi di cư, hoa nghiêng mình theo gió đung đưa, cảnh sắc thanh bình khiến lòng an tĩnh.

...Phiêu Hương Viên.

tất cả khách nhân đang say sưa uống rượu ngoạn tiểu quan, nhìn thấy một thai phụ như nàng bước vào đều tròn mắt im lặng ngóng nhìn, theo tình huống thì đáng lẽ họ phải cười nhạo nhưng chẳng ai dám cười cả, bởi vì họ biết thân phận thật của nàng.

Kỳ Nhi được Phi Yến dìu từng bước chậm rãi đi vào, trên lầu một hồng y thanh niên, mắt phượng câu nhân, cử chỉ thanh tao mà khéo léo, phong tình vạn chủng đang từng bước đi xuống lầu.

“Kỳ Nhi tiểu thư.” Huyết Nguyệt cung kính gọi một tiếng, nhìn nàng đang mang thai lại thật khó hiểu tại sao lại đến đây.

“Người là Huyết Nguyệt?” Kỳ Nhi hỏi, âm thầm đánh giá..mỹ thụ trước mắt, nghe Zổ tỷ có kể về hấn nhưng tận mắt nhìn thấy vẫn có chút kinh diễm,...mỹ nhân.

“Vâng!...chúng ta lên lầu nói chuyện.” Huyết Nguyệt nhìn một đám sài lang đang nhìn cả hai như thịt trên thớt mà âm thầm chảy mồ hôi, hấn đường nhiên không sợ, chỉ sợ ảnh hưởng thai khí của Kỳ Nhi tiểu thư

thì chủ nhân còn không san bằng cả cái kinh thành Thùy Thiên này sao, đứa nhỏ trong bụng tương lại là nghĩa tử của chủ nhân đó!!!

“Người đàn khúc Cô Vân cho ta nghe đi.” Kỳ Nhi theo hắn vào phòng ngồi xuống nhuyển điếm, Phi Yến và “bảo kê” của Huyết Nguyệt đứng một bên.

“Tiểu thư chê cười.” Huyết Nguyệt khẽ cười, ngồi xuống trước án cầm đưa tay đặt lên đàn.

Khúc đang du dương lại tịch tịch, yên lặng rồi ngấm dâng trào, Kỳ Nhi mi mắt khép hờ lắng nghe khúc đàn.

Đàn xong Huyết Nguyệt đi về phía nữ nhân đang lim dim như sắp đi vào cõi mộng, hắn biết nàng chỉ đang nhắm mắt suy tư chứ không thật sự muốn ngủ, thanh âm hoặc nhân vang lên: “Tiểu Thư thấy sao.”

“Tại sao cô đơn rồi lại thương nhớ, muốn chia ly rồi lại không thể quên, sinh tử của người đều muốn biết cận kề, nhưng khi kề cận lại muốn thờ ơ.” Kỳ Nhi mắt cũng không mở, nhẹ nhàng nói.

“Bởi vì yêu nên tức giận khi bị phản bội, bởi vì yêu nên mới cảm thấy đau lòng, bởi vì yêu nên không thể quên, bởi vì yêu nên sinh tử đều muốn cùng nhau.” Huyết Nguyệt nhìn nam nhân đang đứng trong phòng ánh mắt kiên định nói ta từng câu.

“Huyết Nguyệt,...Huyết Nguyệt...máu nhuộm thấm ánh trăng, đẹp dễ mà lạnh lẽo, Cô Tinh đơn lẻ đã có Huyết Nguyệt làm bạn....” Kỳ Nhi mơ hồ hồ nói không rõ ràng, hai người đang đứng không hiểu nhưng Huyết Nguyệt hiểu.

Huyết Nguyệt không cho nàng trốn tránh, trực tiếp hỏi thẳng: “Có yêu nên mới đau khổ, Kỳ Nhi tiểu thư người còn yêu hắn sao.”

“Yêu...đương nhiên ta yêu hắn, nhưng tim ta cũng căm ghét hắn, hận hắn, hắn cầu xin ta tha thứ, ta phải làm sao đây?.” Kỳ Nhi tiếng nói tựa như gió, đều đều không nhìn ra cảm xúc.

Huyết Nguyệt kéo nàng lại gần mình, lập lại câu nói mà chủ nhân đã từng nói với hắn: “Đã yêu như thế...có gì mà không thể.”

Kỳ Nhi mở to đôi mắt như trân châu nhìn Huyết Nguyệt, ý người là muốn ta tha thứ cho hắn sao.

Kỳ Nhi mỉm cười, nụ cười khả ái nhất mà Huyết Nguyệt từng thấy: “Khúc Cô Vân kia nghe rất hay, cũng để cho ta tặng lại người một khúc đi.”

“Hảo, tiểu thư mời.” Huyết Nguyệt yên lặng ngồi nghe đàn, khúc đàn trầm bổng nhẹ nhàng rồi lại mạnh mẽ, tiếng ca như oanh trong trẻo động lòng người.

“Hạo nguyệt thiên hạ, phong yên như họa...” Kỳ Nhi ngâm nga, nước mắt từng giọt từng giọt rơi, tình cảm nàng giành cho hắn là không thể thay đổi, nhưng vì sao vẫn chưa thể chấp nhận hắn 1 lần nữa

Sau cuộc nói chuyện ngày hôm đó, nàng bàng hoàng nhận ra rằng, nàng cần hơi ấm kia luôn ôn nhu vậy lấy nàng, cần đôi tay mạnh mẽ bảo vệ nàng khỏi nguy hiểm, tấm lưng rộng lớn đã công nàng lên xuống Hàn Đàm, ánh mắt lo lắng khi nhìn thấy nàng bệnh, không cần nàng nói đã hiểu nàng cần gì, luôn chờ đợi nàng suốt nhiều năm liền, giữ vững lời hứa khi còn là trẻ con....

Thân ảnh đã cùng nàng dạo chơi trong lễ hội, cỡi áo choàng khoác cho nàng khi trời lạnh, ôm nàng vào lòng khi nàng sợ sét đánh, trong miếu hoang đã nhuyển ngôn nhu ngữ dỗ nàng ngủ, tức giận khi có người chê trách nàng cùng các tỷ muội.

Nếu đã không thể quên thì chọn chấp nhận đi, một lần nữa để vòng tay kia bảo vệ, một lần nữa để người kia yêu thương che chở.

Tiếng đàn ngừng, trên cấm án cũng đã ướt một mảng, Kỳ Nhi nhìn Huyết Nguyệt khẽ mỉm cười, Huyết Nguyệt cũng cười với nàng khẽ gật đầu.

Kỳ Nhi cáo từ cả hai phu “thê” kia đi về Nguyệt Ảnh Lâu, tuy được quét dọn sạch sẽ nhưng một mình bước vào lại cảm thấy tịch tịch, đến trước gương ngồi xuống nhắm mắt lại, trên mái tóc dài như có người đang trải sau đó dùng bạch ngọc trâm thành thạo vấn lên...mở mắt ra phía sau không có ai cả.

Kỳ Nhi rời khỏi bàn trang điểm đi đến bên bàn trà, rót ỉnh một chén trà cầm trên tay xoay mấy vòng rồi mới nhấp một ngụm, nếu đã quá rõ cảm giác của mình thì hãy cho hẩn một cơ hội nữa đi, thử lại một lần chấp nhận tình yêu ấy, lại một lần tan vào trong ôn nhu ngọt ngào kia...Hiên Viên Hạo ngày hôn lễ cũng là cơ hội cuối cùng của huy nh.

Kỳ Nhi đặt tách trà xuống bàn, gương mặt nháy mắt lại trở về một thánh cô ma giáo tà khí bức nhân, một Nguyệt Kỳ Nhi của Mãn Nguyệt Lâu luôn tùy tính hành sự, yêu hận phân minh, một hoa khôi phượng nhãn câu nhân phong tình vạn chủng, và.....một người con gái đang chờ tình lang.

17. Chương 17: Biển Cỏ Bất Ngờ

Lại một ngày mới bắt đầu, chim ca ríu rít, hoa nở tỏa hương, người trong Mãn Nguyệt Lâu bận rộn a bận rộn.

Lại 1 lần đi thăm các vị tỷ muội thì quay về Nguyệt Ảnh Lâu, ăn chút trái cây nghỉ ngơi, nằm trong vườn cây hưởng thụ ánh nắng ấm áp, từng làn gió thổi nhẹ nhẹ, tay gõ nhẹ lên chiếc trường kỷ đang nằm.

“Yến Nhi.”

“Vâng, Tiểu Thư.” Phi Yến một bên giúp nàng xoa bóp ngón đầu lên đáp.

Kỳ Nhi mở mắt hạnh ra, kéo nàng dậy ngồi kế mình: “Không cần đâu, tỷ đâu có yếu ớt đến thế.”

“Không được, Tử Dương tiểu thư đã dặn hàng ngày đều phải xoa bóp toàn thân, nhất là chân và vai, tỷ xem đều sưng lên thế kia rồi.” Phi Yến nghiêm giọng nói.

“Được rồi tùy muội vậy, có nghe được thông tin nào từ chỗ Nam Cung gia hay không.” Kỳ Nhi nhắm mắt lại hưởng thụ kỹ thuật xoa bóp điều luyện của Phi Yến.

“ân! có nghe một chút, nghe nói là hai vị phu nhân kia rất tức giận náo loạn lên đến cả hoàng thượng, gà bay chó sủa cảnh tượng thật li kì.” Phi Yến cười tươi khi có người gặp họa, người ta gọi đây là chủ nào tố nấy.

“Cứ để cho hẩn giải quyết, được rồi muội không cần xoa nữa!....tỷ muốn ăn lệ chi viên*” Kỳ Nhi hết cách bảo nàng, đánh phải đòi ăn tiếp...

*trái vải

“Hảo, muội đi lấy ngay” Phi Yến buông tay cười chạy đi.

Kỳ Nhi nhìn trời!...tính thử một chút, xem ra giờ này cha mẹ cùng đại ca đại tẩu sắp đến rồi a. Thiên Sứ chắc cũng sắp về tới,..ai..vẫn là đi trên chạc vị anh tuấn mình chủ kia giải sầu chút thôi, bởi vì các nam nhân kia không dám đến Nguyệt Ảnh Lâu, ban đầu đến thăm bệnh còn bị Kỳ Nhi chính cho phải nước mắt chảy ngược, có oan phải nuốt vào bụng ...v.v...thành ra chỉ còn các nữ nhân đến thôi.

Dùng bữa trưa cùng mọi người xong, chỉ mới đi dạo một lát mà trời đã tối đen, Kỳ Nhi quay về phòng ăn chút thức ăn nhẹ do Zổ tỷ của nàng mang đến, trò chuyện thêm một lát cùng với các tỷ muội thì bị “cường ép” đi ngủ.

Mọi người thấy nàng đã tà tà ngủ say mới đi ra ngoài, Kỳ Nhi trở mình, tay đỡ lấy cái bụng đã to hơn cả nàng tránh làm kinh động đến con, gần đây đứa nhỏ cứ đạp hoài khiến nàng thấy rất khó chịu.

Tử Dương đã nói nàng là mang song thai nên phải cận thân gấp bội, bởi vậy nàng rất tích cực vận động a~, thường xuyên đi dạo chung quanh lâu đến thăm các tỷ muội nè.

Bất giác lại nghĩ đến hẩn, không biết giờ này Hiên Viên Hạo đang làm gì? tức giận hay đau thương, dù ở mặt nào thì nàng cũng thật muốn nhìn xem, nở nụ cười thỏa mãn chìm vào giấc mộng đẹp.

.....

“Mọi chuyện đã chuẩn bị xong.”

“Tốt lắm đi thôi, chỉ cho phép thành công, không được phép thất bại.”

“Đã rõ.”

Hơn chục bóng đen lao ra từ một ngôi nhà lớn, đi như bay trên nóc nhà hướng về Mãn Nguyệt Lâu thanh lâu nổi tiếng nhất kinh thành Thù Thiên, khinh công tất cả rất cao chỉ thoáng chốc đã không còn bóng dáng.

“Quả nhiên đúng như lời đồn, thanh lâu này đóng cửa rất sớm.”

“Theo ta.” Một bóng đen dẫn đầu đi về phía một tòa nhà nằm nơi bóng trắng chiếu vào, phía trước được đúc bằng bạch ngọc trong suốt, lát bằng đá cẩm thạch trắng, chủ nhân căn nhà giống như có tính khí kiêu phiến.

“Đã giải quyết xong những ảnh vệ.” năm bóng đen từ các phương lao ra chấp tay báo cáo.

“Làm tốt lắm,...Ảnh Song.” Hắc y nhân đi đầu ra lệnh.

Hắc y nhân đi thứ ba nhận được dấu hiệu của người đi đầu, đi lên trước vài bước lấy trong tay áo ra một ống trúc gỡ bỏ miếng vải trên đầu để lên bậc cửa, trong ống trúc tỏa ra một luồng khói trắng phiêu tán vào phòng.

Kỳ Nhi nằm trên giường nghe tiếng động nhỏ bên ngoài, hai mắt mong lung mở ra, hơi ngồi dậy nhìn ra phía cửa. — có trộm sao? không nghe thấy có tiếng người hít thở xung quanh, chắc! bên ngoài có ảnh vệ do Zổ tỷ phái đến mà, ngủ thôi.

Kỳ Nhi nghĩ vậy liền nằm lại ngủ tiếp, công lực của nàng đã tiêu hao hơn nửa do bị trúng độc, nửa còn lại lại mất thêm 3 phần cho việc bảo vệ thai nhi, tính ra nàng cũng chỉ như những người mới tập võ, không nghe thấy được nhiều tiếng động bên ngoài cũng phải.

“hửm!” trong căn phòng cách đó không xa Nguyệt Ảnh Lâu, một nữ nhân chỉ mặc trung y đơn giản từ trên giường ngồi dậy.

“Thảo nhi sao vậy.” Lãnh Ngân Phong mở mắt nhìn người đang mặc lại quần áo bên cạnh, hơi nằm nghiêng người tay chống đầu xem mỹ nhân.

“Có một đám người không biết sống chết mà thôi.” Độc Cô Thảo cười tươi như hoa như ngọc.

Nhưng Minh chủ của chúng ta đã đổ một trận mồ hôi lạnh toàn thân, khi nàng ấy cười như vậy chứng tỏ là sắp đại khai sát giới, hẳn cũng nhận ra động tĩnh phát ra rất nhỏ từ chỗ của vị muội muội “đáng yêu” kia, định là sẽ nhẹ nhàng giải quyết không ngờ phu nhân hẳn còn ra tay sớm hơn, nhìn phu nhân cầm kiếm nhẹ nhàng phi thân ra khỏi phòng, Minh chủ anh tuấn của chúng ta chỉ biết thở dài mặc quần áo rồi chạy theo.

Độc Cô Thảo còn chưa đi được hai bước đã nghe người kêu la cháy nhà, siết chặt thanh kiếm trong tay nàng tăng nhanh tốc độ đi về phía trước, khinh công nàng có cao cũng đâu thể chỉ hai ba bước là đến nơi.

Đáp xuống đất cảnh tượng trước mắt nàng là một mảnh đồ rực, lửa cháy cao ngút trời, Nguyệt Ảnh Lâu như bị lửa bao vây, có vài ảnh vệ đang giao thủ cùng vài hắc y nhân.

Không nhiều lời, Độc Cô Thảo rút kiếm ra giải quyết đám người kia nhanh chóng, nhưng lửa cháy quá lớn căn bản không ai có thể vào được bên trong, những người ban đầu xông vào đều đã chạy ra, Độc Cô Thảo túm lấy một ảnh vệ hỏi: “Kỳ Nhi tiểu thư đâu.”

“Bẩm nhị thư kị, thuộc hạ cùng một vài người khác xông vào nhưng tìm không thấy.” Ảnh vệ run run nói.

Độc cô Thảo hai mắt tỏa ra sát khí nồng đậm như muốn hủy diệt những thứ xung quanh, tay nàng cầm kiếm chặt đến trắng bệnh, hàm răng cắn nát cánh môi dưới, ánh mắt thủy chung nhìn vào đám lửa kia — nếu nàng đến sớm hơn một chút, chỉ cần sớm hơn một chút...

Các người khác cũng đã chạy đến, nghe lại tình hình ai cũng mất phương hướng mở to mắt phần là không thể kể hết, Mộ Dung Tử Như siết chặt tay móng tay cắm vào lòng bàn tay đến chảy máu, bắt buộc mình phải bình tĩnh mà phân tích.

Khoảng một canh giờ sau lửa được dập tắt, cũng may là không lan ra bên ngoài, Mộ Dung Tử Như ra hiệu cho tất cả tỷ muội vào trong phòng nghị sự, nam nhân không được phép bước vào, tuy không hiểu dụng ý của Tử Như nhưng tất cả vẫn yên lặng chờ bên ngoài đại sảnh.

“Cua nàng tìm ra manh mối gì sao?” Tiểu Miêu là người không kịp chờ nhìn Tử Như hỏi trước.

Tử Như trầm mặt một lát, buông ra một câu khiến tất cả thất vọng: “Không có.”

“Chết tiệt.” Độc Cô Thảo tức giận vẫn còn, tùy tay bóp nát cái chén trà bằng ngọc trên bàn.

“Cho Thiên Cơ Các điều tra xem.” Lệ Phong ánh mắt ngày thường đã như vào đông nay lại bằng giá có thể đóng băng người.

“Đã cho người điều tra, nhưng nhanh nhất cũng phải là sáng mai mới có tin tức.” Tử Như nhìn qua Độc Cô Thảo “Zồ, các ảnh vệ đã nói sao.”

“Tất cả đều bị một đám hắc y nhân võ công rất cao phục kích, khi tỉnh lại thì thấy một đám người đang bông Kỳ Nhi chạy đi thuận tay còn châm lửa, hẳn là cản lại không cho chúng ta đuổi theo.” Độc Cô Thảo nói.

“Phi Yến và các nha hoàn khác thì sao.”

“Các nha hoàn khác đều bị giết chết, Phi Yến bị trọng thương rất nặng đang được chữa trị, duy chỉ các ảnh vệ là bị đánh bất tỉnh.”

Tiểu Miêu suy nghĩ một chút rồi nói: “gần đây Tiểu Kỳ có đắc tội với ai hay không hoặc giả có người muốn chống đối Mãn Nguyệt Lâu nên ra tay với muội ấy.”

“Muội ấy cả tháng nay không ra khỏi nhà, dù có cũng chỉ là đi dạo, ta nghiêng về phía có người muốn dùng muội ấy trao đổi lợi ích với chúng ta nhiều hơn.” Tử Như xoay chén trà trong tay.

Tử Dương nãy giờ vẫn yên lặng nghe, nghe được Tử Như nói thế bèn nói: “tại sao lại chọn Kỳ Nhi mà không chọn muội hay Tiểu Miêu, Kỳ Nhi biết võ công sẽ phản kháng còn bọn ta thì không biết.”

Độc Cô Thảo lắc đầu giải thích: “Thứ nhất, Kỳ Nhi đang mang thai sẽ bị hạ chế hành động, nàng ấy dù muốn cũng không thể phản kháng vì sợ đứa nhỏ tổn thương, thứ hai trong tất cả các lâu, uyển, các, thì nơi của nàng ta tương đối vắng, ít người rất thuận tiện để ra tay.”

“Nhưng Kỳ Nhi bị bắt đi chẳng lẽ không phản kháng một chút, để lại một chút manh mối cho chúng ta.” Tiểu Miêu xoa cằm nhìn mọi người.

Tử Dương lắc đầu than: “Không phải không muốn, nàng ta bị hạ hóa công tán cùng nhuyển cân tán, dù muốn cử động chút xíu cũng không được, khi nãy chạy tới tính chờ ngửi được mùi của hai loại dược đó.”

“Nhân Vương.” Lệ Phong thành linh lên tiếng khiến cả đám đang đắm chiêu giặt nảy lên.

“Hắn sẽ không ngu ngốc đắc tội chúng ta lúc này.” Tiểu Miêu xua tay.

Độc Cô Thảo gõ tay lên bàn: “Không hẳn, hẳn có thể sẽ không nhưng còn một người sẽ dám làm, nhưng ta vẫn còn một điều thắc mắc chưa giải đáp.”

“Ý của nàng là, bọn chúng tìm đâu ra nhiều cao thủ như vậy.” Tiểu Miêu nhăn mặt trong đầu hiện lên tình cảnh xấu nhất.

“Nếu bọn chúng ngay từ đầu thật có nhiều cao thủ như thế sẽ không chịu im lặng đến bây giờ, đã nhanh chóng giết vua đoạt ngôi rồi.”

Cả 5 người nhìn nhau đồng thanh nói ra bốn từ: “Có kẻ thứ ba.”

18. Chương 18: Hồ Ly Tinh Xuất Hiện

“Rầm” một bóng trắng nhỏ nhắn tung cửa vào, tóc mai hơi loạn, quần áo vương bụi trần, thần thái một mỗi, còn không phải là Diễm Minh công chúa Minh Châu sao?

“Muội đã về!” Minh Châu đi đến bên bàn rót một chén trà uống cạn, nhìn quanh phong một lượt thấy ai cũng nét âm trầm hơi nhú mày nói: “Không lẽ người kia thật sự là Kỳ Nhi tử sao.”

“Muội gặp muội ấy.” tiểu Miêu kích động nắm lấy hai vai Minh Châu.

“Trên đường về muội có gặp vài hắc y nhân đang vác đi một cái bao khá lớn, trong bao lộ ra một góc xiêm y tương tự y phục của Kỳ Nhi tử, nhưng lúc đó muội đang tốc hành trở về nên không để ý lắm.” Minh Châu nắm chặt tay, hai mắt nhắm lại nhớ lại phương hướng của lũ hắc y kia “Bọn chúnglà đi....về hướng đông nam, đúng rồi là hướng đông nam.”

“Cua.” Độc Cô Thảo quay qua Tử Như.

Tử Như gật đầu đi ra khỏi phòng, trước khi đi còn quay đầu lại “Ta sẽ không để muội ấy và đứa nhỏ có chuyện, ta sẽ bắt bọn họ phải trả cái giá lớn nhất cho việc đụng đến người của ta.”

Chúng nữ nhân đi ra khỏi phòng nhìn cái nam nhân của mình, sao đó tự đi về nơi ở của mình, tuy rằng không cho họ vào nhưng bọn họ ai cũng là cao thủ không thể nào không nghe thấy.

Các nam nhân nhìn nhau không nói, đều tự hiểu tâm trạng của phu nhân nhà mình hiện tại tâm tình không tốt, cũng tự động phái người âm thầm điều tra.

.....

Ngoại ô phía nam.

Một chiếc xe ngựa đang lao nhanh trên đường gấp rút chạy về hướng kinh thành, xa phu là một hắc y nhân tóc buộc cao bên cạnh là một hắc y nhân khác, trong xe hai thanh niên tuấn mỹ thần thái một lo lắng một vui vẻ, đang nhắm mắt dưỡng thần

Hiện tại xe đang chạy trên một con đường nhỏ hẹp chỉ đủ ột chiếc xe đi qua, nhưng trước mặt lại có một chiếc xe ngựa khác đang băng băng đi ngược hướng mà đến.

Hai xe đối mặt nhau đều tự mình thắng gấp lại, mấy con ngựa phía trước hai chân giơ lên lên hí vang vài tiếng mới chịu yên xuống, người trong xe cũng lắc lư thật mạnh.

“Kẻ cản đường là ai mau tránh ra.” Chiếc xe đi ngược hướng kia từ trong nho ra một hắc y nhân quát lớn.

Một thanh niên mặc cẩm bị thanh y bên đây cũng bước ra khỏi xe nụ cười hơi nhếch, nói: “Dựa vào gì, ta nói chó không cản đường các người mau tránh ra.”

“Tiểu tử ăn nói thật ngông cuồng, hôm nay gia gia sẽ thu thập ngươi.” hắc nói xong định phi thân ra nhưng lại bị một tên khác trong xe kéo lại “Chúng ta có việc trong người không nên sinh sự, làm lỡ việc của chủ nhân hậu quả ai dám gánh.” hiện nhiên lời dọa đó đã làm cho hắc y nhân nóng nảy kia bình tĩnh lại.

Thanh y công tử bên kia trông mắt đảo quanh, bọn người này hẳn làm việc mờ ám a~ “Các người còn không mau tránh ra, trộm chó trộm mèo cũng dám lớn lối còn không mau cụp đuôi lại nhường đường.”

“Người đừng quá đáng ý thế hiếp người.” Hắc y nhân lại nóng nảy quát.

Thanh niên khẽ cười vì kẻ khích tướng đã thành: “Ta ý thế hiếp người thì sao, người làm gì được ta.” “xoạt” một cái xòe quạt ra phe phẩy, chân mày nhướng cao khiêu khích.

Hắc y nhân kia nghiến răng, mặc kệ cái gì phạt hay không phạt lao ra giải quyết tên hoa hoa công tử kia.

Thanh y công tử cười cười lui lại một bước, từ sau lưng hắc một hắc y nhân khác phi thân ra đối chiêu cùng hắc y nhân đang lao tới, hắc y nhân khuyên can khi nãy nhú mày nhìn hai người đang đấu khó phân thắng bại kia, hẳn quay đầu ra sau ra lệnh cho vài hắc y nhân khác tiến lên trợ giúp.

Thanh y công tử nét cười không giảm gấp lại chiếc quạt, rút ra nhuyễn kiếm trên thắt lưng đối đầu cùng 2 tên hắc y, từ trên xe của thanh y công tử cũng lao ra vài người, cuộc chiến nhất thời loạn xạ.

Hắc y nhân trên xe đối diện mảy nhú lại càng sâu sắp dính vào nhau, vì muốn nhanh hoàn thành sứ mệnh chủ nhân giao phó đành ra tay lao vào trong cuộc chiến, màn xe bị gió phát lên cùng lúc đó trên xe của thanh y công tử đi ra một lam y công tử khác, tầm nhìn đúng lúc rơi vào vật để trong xe kia.

Chỉ thoáng nhìn qua nhưng trông mắt của lam y công tử kia đã trùng thật lớn “Lục Minh bắt hết bọn chúng lại.” thanh y công tử đúng là Lục Minh còn lam y công tử là Hiên Viên Hạo nhận được tin “thê tử” sắp thành thân nên cấp tốc chạy về.

Nói ra cũng thật trùng hợp, bọn hắc y nhân kia là bọn đã bắt đi Kỳ Nhi ở trong Mãn Nguyệt Lâu đang trên đường chạy ra ngoại ô thì đụng ngay xe của Cô Vương Hiên Viên Hạo đang chạy về, Lục Minh chỉ là nổi tính trẻ con khiêu khích không ngờ cứu được vị phu nhân trong truyền thuyết kia.

Hiên Viên Hạo phần nộ, rút ra bội kiếm đánh thẳng về phía xe kia, có vài hắc y nhân ra ngăn cản nhưng chưa đến gần hấn trong 3 thước thì đã ngã xuống đất, quăng quai đau đớn, không ai biết Hiên Viên Hạo đã làm gì và ra tay lúc nào.

Chính là hắc y nhân dẫn đầu thấy tình hình không ổn liền trở về xe, vung kiếm lên chém ngang phía sau Hiên Viên Hạo, đường kiếm vừa đến Hiên Viên Hạo lên đưa kiếm lên đỡ mượn lực chém lại hấn một nhát ở bụng bức lui hắc y nhân kia xa vài trượng, không tiếp tục dây dưa truy đuổi mà lập tức quay lại chiếc xe kia, nhanh gọn ôm lấy người con gái gương mặt tái nhợt bụng đã to gần 8 tháng ra khỏi về trở về trong xe mình.

Có vài hắc y nhân muốn xông đến nhưng đều bị ảnh vệ bên cạnh Hiên Viên Hạo chặn lại, đặt ái thê nằm trong lòng mình từ trong người lấy ra một bình thuốc đổ ra một viên cho vào miệng nàng, rất may thuốc này gặp nước liền tan nên không cần phải dùng nước phục thuốc xuống, đây là kim ngân lộ mà lúc xưa nàng giao cho hấn.

Những hắc y nhân kia võ công cũng rất cao nhưng lấy 1 địch hai thì không bao lâu đã bị trói gọn giải đến trước mặt Hiên Viên Hạo, tổng cộng có 6 tên. Hiên Viên Hạo nhìn thoáng qua rồi nói: “Đưa chúng lên xe kia áp giải về Tuyệt Vũ Lâu.”

Lục Minh chui vào trong xe nhìn thấy người được cứu cũng không khỏi há mồm ra, lão thiên a~ người cũng thật khéo trên người đi, cái này còn không phải muốn anh hùng cứu mỹ nhân sao, như cho chủ nhân của hấn một cơ hội để phu nhân tha thứ a

~Hiên Viên Hạo nhìn hấn lúc này chướng mắt hơn bao giờ hết một cước đem hấn đá ra bên ngoài lạnh nhạt ra lệnh “Qua bên xe kia, sẵn tiện trông chừng những hắc y nhân kia.” sau đó lạo đưa tay vuốt ve gương mặt ái thê đang an nhiên ngủ trong lòng.

Lục Minh bên ngoài oán hận trừng mắt, cũng không nghĩ xem là nhờ ai mà chủ nhân được ôm mỹ nhân trong lòng, bây giờ thì tốt rồi xem hấn như là kì đà một phát đá ra ngoài, trọng sắc khinh bằng hữu mà. “Hừ” lạnh một tiếng hăm hực leo lên xe còn lại, xuất phát đi vào trong thành, khác xa với lúc này là bây giờ hai xe đi rất chậm, thật chậm

.....

Mãn Nguyệt Lâu – Tuyệt Phong Các

Tử Như một thân hồng y từ ngoài bước vào vẻ mặt vui sướng khó tả, chúng tỷ muội đang chờ tin tức nhìn thấy đều lộ ra vài phần hi vọng.

“Các nàng đoán xem trong đây là gì?” Tú bà cầm một phong thư để lên bàn.

Tiểu Miêu định cầm lấy lại bị đoạt lại, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Nàng đừng chơi trò ù tim nữa được không, có tin của Kỳ Nhi không?”

“Đoán xem.” Tử Như ý vị sâu xa nhìn chúng tỷ muội.

“Không cần đoán, nhất định là tin của Kỳ Nhi rồi.” Độc Cô Thảo tựa tiểu phi tiểu nhìn Tử Như.

“Sư phụ người đừng giỡn nữa mà, mau nói ra đi.” Thiên Sứ gấp đến độ giậm chân liên tục.

“Được rồi,...chuyện là...” Tử Như kể lại việc sáng nay nàng nhận được một phong thư do một ảnh vệ của Thiên Cơ Các đưa tới, nội dung trong thư chính là Hiên Viên Hạo trên đường về vô tình cứu được Kỳ Nhi hiện đang để nàng ở lại Tuyết Vũ Lâu tịnh dưỡng, nàng ấy còn chưa tỉnh lại nhưng không có gì nguy hiểm cả.

“Thật giống trong mấy cuốn tiểu thuyết ta từng đọc nha, là anh hùng cứu mỹ nhân a~” Tiểu Miêu cười tủm tỉm, nay biết muội muội bình an nàng cũng yên tâm phần nào.

Lệ Phong cũng thả lỏng tâm tình nhắc lên một chén trà uống, trong lòng không khỏi cười thầm Hiên Viên Hạo tiền trăm hậu tấu, đưa phong thư qua mà không phải đưa Kỳ Nhi về đây chẳng phải muốn nói rõ sẽ ngăn cản cuộc hôn nhân sắp tới sao.

“Giống phim thật.” Minh Châu lắc đầu yên tâm ngồi xuống ghế, Kỳ Nhi tỷ của nàng bình an là tốt rồi, làm hại nàng ngủ cũng không yên sáng sớm đã chạy sang đây.

“Nam chính nữ chính trong ngôn tình cũng như thế nhỉ.” Độc Cô Thảo cười lấy ra bàn tính, tính xem nên đòi Hiên Viên Hạo bao nhiêu sính lễ thì đủ.

Tử Như cũng cười nhào qua giúp Độc Cô Thảo liệt kê danh sách trong ngày cưới cần dùng, chúng tỷ muội liền thả lỏng tâm tình Kỳ Nhi được Hiên Viên Hạo chăm sóc rồi các nàng cũng không cần bận tâm nữa.

Tiểu Miêu và Minh Châu thì còn tức anh ách một bụng bèn cùng nhau ngồi lại bàn xem nên hành hạ bọn người bất cóc và chủ mưu như thế nào, Lệ Phong tay nâng chén trà thần nhiên uống môi khẽ nhếch nhìn xung quanh nhẹ nhàng lắc đầu.

Không ai còn nhớ phải đi thăm Kỳ Nhi cũng như tìm hung thủ và xây lại Nguyệt Ảnh Lâu cho nàng, bởi vì hết thảy từ bây giờ sẽ giao lại cho Hiên Viên Hạo lo, bọn họ thật tâm cũng không trách người này lắm, bởi mọi chuyện phát sinh chỉ là do hiểu lầm mà thôi, bây giờ tốt rồi, có cơ hội tác hợp hai người thành một đôi tránh cho hai bên tự dẫn dắt nhau người ở giữa như bọn họ lại chịu vạ lây.

.....

Kỳ Nhi mơ màng tỉnh dậy, mi mắt nặng nề mở ra nhìn lên, trên đỉnh giường trạm khắc hoa văn tinh mỹ, màn giường bằng tơ lụa thượng hạng, tay bắt giắc đụng vào chăn nệm dưới thân cảm xúc mềm mại cho nàng biết đây là tơ tằm của thiên sơn, trong lòng không khỏi trầm xuống vài phần, bởi vì tơ tằm này chỉ có một nơi có thể có mà thôi. tuy hoàng cung và các phủ thượng khác cũng có nhưng đây là trân phẩm lại đem đi làm chăn nằm thì chỉ có một nơi cũng chính là nơi sáng sản xuất ra nó — Tuyết Vũ Lâu

Quả nhiên nàng vừa tỉnh bên giường liền có nha hoàn tiến lên hầu hạ rửa mặt và thay y phục, không quá một khắc chủ nhân của nơi này liền tiến vào, cũng chính là Hiên Viên Hạo.

“Nàng tỉnh? có thấy chỗ nào không khỏe không.” Hắn ôn nhu cười đi về phía nàng.

Kỳ Nhi ngồi trên giường tùy ý hắn bắt mạch cho nàng, nàng chỉ nhìn hắn không nói lời nào, Hắc lại nắm tay nàng thâm tình nhìn nàng nói “Tiểu Kỳ, cho ta một cơ hội nữa được không?”

“Ta biết ta có lỗi với nàng rất nhiều, cũng không dám cầu nàng tha thứ, nhưng khi nàng đi rồi ta mới chân chính cảm nhận được cái gì gọi là đau khổ, nàng trong lòng ta quan trọng hơn tất cả, ta” Kỳ Nhi đưa tay lên che lại miệng của hắn, tùy hạ mi mắt nói “Ta biết, Chàng vì ta làm rất nhiều chuyện, ở trong quá khứ ta từng ước có một người yêu mình, sủng mình, toàn tâm toàn ý che chở mình trước phong ba bão táp, ta không cầu giàu sang phú quý chỉ cần người ấy chung thủy là tốt lắm...!”

Hiên Viên Hạo đem nàng ôm vào lòng, ôn nhu bao lấy môi nàng khẽ hôn liếm, sau đó mút vào, hôn một lúc lâu mới nhẹ nhàng rời khỏi, đưa tay vuốt đôi gò má của nàng “ta yêu nàng, Kỳ Nhi.” là Kỳ Nhi chứ không phải cô bé tiểu Kỳ năm nào.

Kỳ Nhi muốn nói nhưng bụng nàng bị đập một cái thật mạnh, bởi vì Hiên Viên Hạo đang ôm nàng nên cũng cảm nhận được, hắn đưa tay vuốt ve cái bụng đã nhô lên rất cao kia, mỉm cười, nụ cười mà Kỳ Nhi thích nhất “Bảo bối, nếu còn không ngoan sau khi ra đời xem phụ thân hảo hảo thu phục người.”

Kỳ Nhi cũng cười, nàng thật ra đã thứ cho hắn từ lâu, nàng không hận hay giận hắn bởi nàng biết cũng chỉ là một hồi hiểu lầm mà thôi, nhưng một kia hắn đâm vào nàng làm tim nàng tan nát nên mới quyết định không để ý tới xem như trừng phạt hắn, nàng bây giờ đã chân chính cảm nhận được tình yêu của hắn thì cũng nên quay lại hảo hảo cho hắn sống nàng đi, bảo bối của nàng cũng cần phu thân và một gia đình hoàn chỉnh.

Kỳ Nhi đang muốn lời tha thứ thì một nha hoàn hốt ha hốt hải chạy vào phá hỏng không khí đang tốt lành “Gia, có một người phu nhân đang mang thai tự xưng là thê tử của người.”

Kỳ Nhi thoáng cái trầm mặt, không khí đang ngọt ngào mặn nồng biến thành băng lãnh như vào đông, Hiên Viên Hạo nhíu mày nhìn nha hoàn kia, sau đó lại chuyển sang nhu tình nhìn Kỳ Nhi đang mang vẻ mặt lạnh giá bên cạnh, nhuễn ngôn nhuễn ngữ giải thích “Kỳ Nhi để ta ra xem, đây chỉ là hiểu lầm nàng đừng tức giận cẩn thận ảnh hưởng đến bảo bối.”

Đưa ta vỗ nhẹ cái bụng ái thê, đang định đứng lên đi ra ngoài thì tay bị người nắm kéo lại, Hiên Viên Hạo quay lại nhìn, chỉ thấy ái thê đang mỉm cười ngọt ngào nhìn hắn, nói: “Ta đi cùng chàng.” Nói xong đứng lên, Hiên Viên Hạo hoảng sợ vội xoay lại đỡ lấy nàng dìu đi ra ngoài cùng mình.

Ngoài đại sảnh một nữ nhân dáng người nhỏ nhắn, tóc cố định bằng 2 cây bạch trâm nhẹ buông, gió thổi nhẹ làm nó tựa như một tấm lụa màu đen huyền đang phát phơ.

“Cô Nương vì sao vô cớ nhận ta làm phu quân?” Hiên viên Hạo vừa ra cũng không thèm ngó người ta một cái đã chất vấn, là sợ nàng giận hay ghen sao?

“Ta....” Nữ nhân kia vui vẻ quay mặt lại bạc thần mở ra như muốn nói, nhưng khi nhìn thấy nàng thì hai mắt mở to thần sắc là không thể tin được, thoáng cái gương mặt kiều diễm kia đã xanh mét.

Kỳ Nhi nhìn thấy mi tâm nhíu lại, gương mặt kia nhỏ nhắn tinh xảo, mắt phượng phong tình, đôi môi mỏng khiêu gợi, kia còn không phải là gương mặt của nàng hay sao. Kỳ Nhi liếc xuống cái bụng của nàng ta đoán chừng cũng đã gần 8 tháng.

Hiên Viên Hạo nhìn thấy cũng giật mình, cô nương kia hoàn toàn giống thê tử của hắn như đúc, nhưng cái khác chính là thần thái và khí tức, cô nương kia khí tức tà mị một bộ dáng vương giả quyền quý nhưng lại làm ra vẻ phong tình vạn chủng, còn Kỳ Nhi của hắn tuy là tà nhưng là trong nét tà kia lộ ra vài phần phóng khoáng khoáng nhạc của nữ nhi giang hồ, hoạt bát ngây thơ của tiểu nữ nhi mới trưởng thành, Kỳ Nhi gờ tay nhấc chân cũng không cần làm một dáng cũng thật phong tình vạn chủng, khí tức tà mị của nàng là trời sinh mà có chứ không phải như cô nương kia.

“Người...người vì sao lại ở đây...không phải...người...đã...đã...” Nàng kia run rẩy lấy tay chỉ Kỳ Nhi nói lắp bắp từng chữ.

“Đã chết rồi đúng không.” Kỳ Nhi tà liếc mắt nhìn nàng một cái, một cổ áp bức vô hình làm cho nữ nhân kia run rẩy nàng càng thêm trắng bệch.

“Lục Minh.” Hiên Viên Hạo hoàn toàn chẳng nhìn mỹ nhân trước mặt có dung nhan y như nàng kia lấy một cái, chỉ quan tâm đỡ nàng ngồi xuống ghế sao đó tự mình cầm lấy chén trà đưa cho nàng.

“Phu nhân ta không đánh nữ nhân, huống chi nàng là nữ nhân mang thai.”

“Nàng ta không mang thai, người cứ xem như bắt thỏ là được.”

“Ta chỉ biết số ta thật khổ.” Từ bên trong một bóng dáng màu xanh nhanh nhẹn phi thân ra tóm lấy nữ nhân đang hoảng hốt bỏ chạy kia, nhưng nàng ta cũng không tầm thường, so hơn 30 chiêu Lục Minh mới chế phục được nàng áp giải vào trong đại sảnh.

Khuôn mặt Lục Minh lộ ra vẻ đắc ý hướng nàng tranh công: “Phu nhân, xem, người ta đã bắt được.”

Kỳ Nhi hé môi cho hắn một nụ cười tươi, chậm rãi phun ra từng chữ: “Nếu người không bắt được thì đừng làm phò lâu chủ của Tuyệt Vũ Lâu nữa, trực tiếp thăng chức làm quản gia đi.”

Lục Minh xụ mặt nhìn nữ nhân trước mắt, trong lòng thở dài, nữ nhân này cứng mềm đều không ăn, nịnh bợ kiếm chỗ dựa cũng không được rồi.

“Người vì sao giả trang thành Kỳ Nhi.” Hiên Viên Hạo không quan tâm thuộc hạ sắp được “thăng chức” kia, trực tiếp chất vấn.

“Vậy vì cái gì nàng thì được, ta lại không được?” Nữ nhân kia không trả lời mà hỏi ngược lại.

Kỳ Nhi buông xuống tách trà “Người là Thụy Đông Quận Chúa.” lời nói ra khiến người trong sảnh sửng sốt, đường đường thiên kim quận chúa không làm lại giả dạng đi nhận mình là phu nhân của người khác.

Thụy Đông căn môi không nói, Kỳ Nhi nói tiếp: “Người là nhìn trúng phu quân ta nên mới bài ra nhiều trò như thế, ta nói không sai chứ.”

“Không liên quan đến người, tiện nhân...á” Nàng ta chưa kịp nói gì tiếp theo, thì mặt đã nghiêng về một bên, không ai biết Kỳ Nhi ra tay lúc nào bởi vì chỉ thấy nàng nhẹ vung tay lên.

Kỳ Nhi quét mắt một vòng quanh phòng, ngoại trừ Hạo của nàng thì ai cũng trợn mắt há mồm kể cả Lục Minh, hừ! cái này là cách không chường tuyệt học của Ngũ gia đấy, từ khi nàng biết võ công đã không ngại khổ cực ngày đêm rèn luyện tuy không thể như Bạch Ngọc Đường nhưng ít nhất vẫn có thể ra oai tùy hứng nha!

“Người biết ta là quận chúa vẫn dám đánh ta.” Thụy Đông ánh mắt hung tợn nhìn chằm chằm Kỳ Nhi

Mà cái người bị nhìn kia chỉ là một bộ dáng thông dong tùy hứng, môi khẽ nhếch “Trong đây có ai thấy đương kim quận chúa nào hay không?”

Hiên Viên Hạo môi cũng khẽ nhếch nhìn khắp phòng một lần, sau đó quay đầu tiếp tục uy trái cây cho nàng “Có thấy không?”

Mọi người nhìn nhau ai cũng tự hiểu lấy, sao đó đồng thanh nói: “Bẩm gia, phu nhân, chúng ta không nhìn thấy.”

“Không tồi” Kỳ Nhi nuốt xuống một miếng táo gật đầu thỏa mãn “Thưởng mỗi người 20 lượng, lui xuống cả đi.” Kỳ Nhi phát tay, Lục Minh dẫn mọi người tạ lễ xong lui ra ngoài, bên trong chỉ còn 3 người.

Gương mặt Thụy Đông ngày càng trắng bệch, nàng không ngờ nam nhân luôn công tư phân minh lại sủng ái một nữ nhân đến vô pháp vô thiên như thế, chẳng những tận tay uy nàng ta ăn trái cây mà từ lúc nàng bị bắt đến giờ đều là nàng ta làm chủ ra lệnh cũng không thấy hấn phản đối một câu nào, chỉ là ôn nhu cười nhìn nữ nhân đang ngồi đó.

“Người còn nhìn nữa ta trước tiên là móc hai mắt người ra, cắt đứt tứ chi, hủy dung của người rồi ném vào trong hồ ngũ độc* bảy bảy bốn mươi chín ngày.”

*Ngũ độc gồm: rắn, rết, nhện, bọ cạp, cóc

Hiên Viên Hạo đỡ khóc đỡ cười nhìn tiểu nữ nhân đang lên cơn ghen trước mặt, nhưng tâm lại lan tràn ngọt ngào, nàng biết ghen tức là yêu hấn, bộ dạng đanh đá mắng chửi người cũng rất khả ái, gò má đỏ lên vì tức giận, cặp mắt lưu chuyển quang mang, đôi môi hơi chu ra, thật khiến người yêu thích.

Người ta nói tình nhân hóa tây thi là thế, bộ dáng bây giờ của Kỳ Nhi chẳng khác nào nữ nhân đánh đá chanh chua vậy mà lọt vào trong mắt của Hiên Viên Hạo là khả ái.... nhưng không thể phủ nhận cái đẹp của hoa khôi Mãn Nguyệt Lâu, cho dù nàng có hung dữ hơn nữa cũng là một dạng phong tình khác mà thôi.

“Hahaha...thắng làm vua thua làm giặc Thụy Đông ta nay rơi vào tay người thì mặc người xử trí, muốn chém muốn giết tùy người, nhưng ta sẽ nguyên rửa người dù cho chết cũng sẽ nguyên rửa người..hahaha.” Thụy Đông hai mắt đỏ sẫm, cười một cách điên cuồng.

“Người vẫn còn có chỗ hữu dụng với chúng ta, giết người là quá dễ dãi cho người rồi.”

Hai tiếng vỗ tay vang lên, 2 hắc y nhân nhảy xuống cung kính quỳ trước mặt Kỳ Nhi, hai người là do nhị thư kí phải tới, vừa tới không bao lâu thì đã bị kêu xuống.

“Đem về cho nhị thư kí thẩm tra....” Kỳ Nhi nhỏ giọng căn dặn một hắc y nhân, hai người nhận mệnh lập tức đánh ngất Thụy Đông bỏ vào trong bao bố khiêng đi.

“Có mệt hay không?” Hiên Viên Hạo diu nàng dậy.

Kỳ Nhi nhìn hấn: “Chàng không muốn biết chuyện gì sao.”

“Ta không quan tâm, chỉ biết hiện tại nàng đã tha thứ cho ta.” Hiên Viên Hạo cười ôn nhu, nhưng lại bị một câu nói của Kỳ Nhi làm nét mặt cứng đờ “Ta có nói tha thứ cho chàng sao.”

“Kỳ Nhi...”

Kỳ Nhi cười “Nhưng ta cũng không nói là không cho chàng thêm cơ hội.”

“Như vậy là đủ rồi” Hiên Viên Hạo vòng tay ôm lấy nàng, vuốt ve cái bụng của nàng “Ta sẽ cố gắng tận dụng tốt cơ hội này, khiến nàng yêu ta thêm lần nữa và sẽ không bao giờ tổn thương nàng thêm nữa.”

Kỳ Nhi ngược lên nhìn hấn, đôi mắt ôn nhu cùng tình cảm tràn đầy đã lâu, rất lâu Hiên Viên Hạo chưa từng thấy “Hy vọng chàng đừng làm ta thất vọng.”

“sẽ không.” Hiên Viên Hạo cuối đầu xuống nhẹ nhàng bao phủ lên môi của nàng, nụ hôn này ôn nhu nhưng mãnh liệt, hai người cứ dẩy mặt kề các nha hoàn người hầu khác đứng ở hành lang hôn nhau đến thất thần, triền miên không dứt, đến khi Kỳ Nhi thở không được nữa Hiên Viên Hạo mới buông nàng ra, đưa nàng về phòng nằm nghỉ.

.....

Trong suốt hơn 1 tháng sau nàng luôn được Hiên Viên Hạo xem như trân bảo mà giữ gìn, ngậm trong miệng sợ tan, cầm trong tay sợ rớt bể, nóng quá cũng không được, lạnh quá cũng không xong.

Chỉ đi dạo có một lát hấn cũng hoảng đến độ quẳng hết công việc cho Lục Minh tự thân dìu nàng đi, ngay đến cả....tắm rửa cũng muốn tự tay giúp nàng, đương nhiên cũng phải tắm hơn 1 canh giờ mới xong....đều là hấn giở trò quỷ rối.

Thuốc bổ thì không cần phải nói, căn bản là hấn hợp tác cùng chúng tử muội hành hạ nàng, cứ cách hai canh giờ lại phải uống một chén, không uống thì hấn dụng miệng để uy còn dùng lí do rất chính đáng là vì tốt cho bảo bối của bọn họ.

Chúng tử muội thỉnh thoảng cũng qua sẽ qua thăm nàng, nàng biết hiện tại cục diện rối rắm, Tam vương gia đang tranh giành quyền lực cùng Nhân vương chúng tử muội khi thì chạy đi thám thính khi thì chạy đi làm nhiệm vụ ai cũng đặc biệt bận rộn nhưng vẫn đến thăm nàng đều đều không thiếu người nào.

Hôn lễ của nàng cũng đã bị hủy bỏ, cha nương hiện tại cũng đang ở tại Mãn Nguyệt Lâu giúp đỡ, nhị vị Độc Cô cũng đến góp vui nghe nói còn có đệ nhất dịch dung Bất Tri Diện Hạ Lạc Hà và đệ nhất thần y tiền nhiệm Y Tiên Lăng Diệt Thần cũng được hai vị đệ tử “ngoan” nắm áo lôi đến.

Người của Mộ Dung gia thì khỏi phải nói đương nhiên sẽ đến giúp đỡ cho con gái “cưng” của bọn họ, trong võ lâm cũng không ít người vì danh tiếng của mình chủ võ lâm mà kéo đến.

Kỳ Nhi hằng ngày chỉ có thể ở đây hết nằm lại ăn, ăn xong lại nằm đã nhàm chán đến phát điên, vào một ngày đẹp trời mây trắng bay bay nàng thành công trốn ra khỏi Tuyết Vũ Lâu đi từ từ đến Mãn Nguyệt Lâu.

Vì sao chạy trốn? vì sao lên đi? còn không phải tại phu quân “thân mến” kia của nàng quá mức “mẫn cảm” hay sao, động tí cũng không cho thì sao cho nàng ra ngoài, chỉ còn cách trốn mà thôi.

Thành công một đường an toàn đi đến lâu, bên trong vẫn náo nhiệt như ngày thường, Kỳ Nhi chọn cách đi vòng để tránh chú ý, nhưng ông trời không toại lòng người nàng vừa quẹo vào một khúc quanh thì thỉnh linh có một nha đầu đâm thẳng vào nàng, theo quán tính nàng liền ngã ra sau.

Lúc ấy trong đầu Kỳ Nhi chỉ hiện lên 2 chữ: xong đời, nếu thật sự ngã xuống thì bảo bối của nàng chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng, đây là ông trời trừng phạt cái tính “quá” hoạt bát của nàng sao.

Nhưng đầu gối không có hiện ra giống như dự liệu của nàng, một đôi tay rắn chắc thành công đỡ lấy nàng, Kỳ Nhi ngược lên nhìn người kia chỉ có thể cười gượng.

19. Chương 19: Bảo Bảo Ra Đời Sớm

“Đại ca hảo.” Kỳ Nhi cười ngọt nhìn Nguyệt Tinh Dạ đang đỡ nàng, phía sau hẳn còn không phải là tả hộ pháp ma giáo hỏa phụng – Dương Liệt Hỏa.

“Muội sao không hảo hảo mà dưỡng thai còn chạy đến đây làm gì.” Tinh Dạ nghiêm giọng, hẳn biết muội muội của mình rất hoạt bát nhưng đã làm mẹ rồi thì cũng không thể tùy hứng, nếu để cho hai lão nhân gia nhìn thấy chắc một phen nước mắt cùng nước mũi.

“Bùm.” một tiếng, cả ba quay đầu lại thì thấy nha hoàn kia đã quỳ xuống, run rẩy nói: “Kỳ Nhi tiểu thư tha tội, là nô tỳ không cố ý, thật tình không cố ý đúng người...nô tỳ ...” Nàng ta hoảng sợ đến nỗi không nói được thành câu.

Kỳ Nhi dịu dàng ta đứng lên “Ta không sao, lần sau đừng như vậy nữa rất nguy hiểm.”

“Đa tạ tiểu thư, đa tạ tiểu thư.” Nha hoàn kia liên tục đa tạ nàng, dập đầu một cái rồi mới đứng lên.

“Sau này đi đứng cho cẩn thận, trên hành lang của đại sảnh có quy định không được chạy.” Liệt Hỏa giáo huấn, anh mắt hơi nghiêm khắc.

“Nô tỳ đã hiểu, sẽ không dám tái phạm nữa.”

Nhưng ngay lúc Kỳ Nhi dịu dàng ta đứng lên trong bụng một trận thiên hồi địa chuyển, đau đến nàng không thể đứng vững, ôm bụng ngã ra sau “.....A”

“Kỳ Nhi.” Hai tiếng nói đồng thời vang lên, Tinh Dạ lại thành công tiếp được nàng để nàng nằm trong lòng, lo lắng hỏi “Muội không sao chứ? có chuyện gì? có phải ảnh hưởng đến đứa nhỏ rồi hay không?”

“Dạ, mau đưa muội ấy đi gặp Su, có thể là động đến thai khí rồi.” Liệt Hỏa lo lắng, đưa tay bắt mạch cho nàng rồi nói với đại ca, đại ca trực tiếp bế nàng lên rồi chạy theo sau tả hộ pháp, chỉ lưu lại một nha đầu đang run rẩy đứng nhìn theo.

.....

“Rầm.” Tiếng động lớn làm mọi người trong phòng nhìn ra, bên ngoài là Liệt Hỏa và Nguyệt Tinh Dạ đang bồng Kỳ Nhi chạy vào.

“Xảy ra chuyện gì?” Tử Như đứng bật dậy chạy lại xem xét tình hình muội muội.

Nguyệt Tinh Dạ không nói, ôm lấy muội muội đi thẳng vào phòng ngủ, đặt nàng lên giường rồi mới quay sang mọi người: “Lúc muội ấy ở hành lang bị va chạm mạnh, hình như bị động thai khí, trong lúc ta bồng muội ấy đến đây thì ngất xỉu, Tử Dương...”

“Đừng gấp, tránh sang một bên đi.” Tử Dương xoắn tay áo lên, bắt đầu kiểm tra.

“Sao rồi?” Tiểu Miêu ai tay nắm vào nhau, gương mặt lo lắng nhìn chăm chăm người trên giường đang hôn mê.

“Cua, Kỳ Nhi có ở chỗ nàng hay không.” Tiếng nói từ bên ngoài cửa truyền vào kèm theo một chút tức giận.

Tử Như đi ra thấy Độc Cô Thảo, Lãnh Ngân Phong, Minh Châu và Hiên Viên Hạo đang bước vào.

“Đại tỷ, thê tử của ta có ở chỗ người không.” Hiên Viên Hạo tiến lên vài bước, nhìn quanh khắp phòng nhưng chẳng thấy ai ngoài vài nha hoàn đang đứng.

“muội ấy.....”

“Á.....ư.....đau quá.” Tiếng thét đau đớn vang lên trong phòng, đúng là tiếng của Kỳ Nhi.

Hiên Viên Hạo cấp tốc chạy thẳng vào trong, Độc Cô Thảo nhìn nhìn Tử Như, Tử Như nhún nhún vai xem như đáp trả, sau đó cùng chạy vào trong, Lãnh Ngân Phong và Minh Châu nhìn nhau khó hiểu, cũng chạy theo vào.

Hiên Viên Hạo vào phòng nhìn thấy chính là Kỳ Nhi miệng ngậm miếng vải, hai tay đang bị Liệt Hỏa và Tiểu Miêu đè lại ở đầu giường, Tử Dương đang đưa tay ấn lên bụng của nàng ấy gương mặt rất chăm chú,

hắn muốn tiến lên hỏi xem chuyện gì xảy ra, vừa đi tới liền có một người giữ hắn lại, quay đầu lại xem thì ra là Tĩnh Dạ.

“Muội ấy có lẽ phải sanh sớm.” đầu của Hiên Viên Hạo vang lên ơng ơng, nàng phải sanh sớm, đứa nhỏ xảy ra chuyện? có nguy hiểm gì không? có ảnh hưởng đến nàng không?

“Kỳ Nhi không có việc gì chứ?” Hiên Viên Hạo hỏi.

Trả lời hắn là một cái liếc mắt của Tử Dương kèm theo giọng nói tức giận: “Nam nhân các ngươi còn ở trong này làm cái gì? đi ra ngoài hết đi, Kỳ Nhi sắp sanh rồi, muốn ở trong này thấy nàng ta bán nude à.”

Lãnh Ngân Phong vừa bước vào, nghe thấy câu nói đó thì rất tử giác xoay người đi trở lại gian phòng bên ngoài.

Tĩnh Dạ vuốt vuốt mũi, tuy hắn không hiểu lắm ngôn từ của thần y muội muội kia, nhưng vẫn nắm lấy Hiên Viên Hạo đang phát ngốc nhìn thê tử ra ngoài.

Tử Như và Độc Cô Thảo không có gì làm trong này cũng đành đi ra ngoài, tiện tay lôi luôn vị muội muội đang hứng thứ dạt dào hai mắt tỏa sáng kia.

Được phân phó các nha hoàn đem nước ấm cùng khăn mềm liên tục tiến vào.

Bên trong Kỳ Nhi vì bị Tử Dương châm kim nên tỉnh lại, đang chịu đau đớn do sinh sản, tóc nàng rối tung trên giường, khuôn mặt ửng đỏ mồ hôi, hai tay bị hai vị tỷ tỷ nắm lấy, hai chân thì bị cột tránh cho nàng vì đau quá mà giãy dụa.

Tay của Tiêu Miêu bị nàng nắm đến phát đau nhưng cũng cắn răng chịu đựng, thỉnh thoảng sẽ dùng khăn lau mồ hôi trên mặt của nàng, Liệt Hỏa một tay đang bị cầm lấy, tay còn lại đặt sau lưng truyền nội lực giúp cho Kỳ Nhi thanh tỉnh.

“Tử Dương.”

“Chưa được, vẫn chưa có dấu hiệu mở ra, nàng ta chỉ đang trong giai đoạn đau tiền sản thôi.”

“Sau lại như vậy, đã gần một canh giờ rồi.”

“A...” bụng đau quá, đau như muốn nứt ra vậy, Kỳ Nhi thở hổn hển, suy yếu nói: “Su...Su...”

“Có ta.” Tử Dương đang ấn huyệt vị cho thai nhi, nghe thấy tiếng Kỳ Nhi gọi liền ngừng đầu trả lời.

“Hứa với...ta, nếu...không thể giữ lại...cả hai...nhất...nhất định phải giữ đứa...nhỏ...” Kỳ Nhi dùng hết khí lực của toàn thân nói xong liền gục xuống, chỉ có thể ngược mặt thở từng ngụm nhỏ, hai tay nàng đã không còn chút khí lực nào, nhưng cơn đau cứ kéo dài từng đợt hành hạ nàng, theo bản năng mà siết chặt tay lại, các đốt ngón tay vì nắm chặt mà trở nên trắng bệch.

“Ngốc, muội sẽ không có việc gì, có chúng tỷ muội ở đây sẽ không để muội xảy ra việc gì cả.” Tiêu Miêu đặt lên trán nàng một nụ hôn trấn an.

“Đúng vậy! muội muốn rời đi chúng ta còn phải xem chúng ta có đồng ý hay không đã.” Liệt Hỏa tăng mạnh nội lực đang truyền vào trong cơ thể của Kỳ Nhi.

“Cám....cám ơn...” các tỷ, đều vui vẻ nhất của muội ở đời này chính là gặp được các tỷ muội!, Kỳ Nhi mỉm cười nhưng nụ cười vì đau đớn mà vặn vẹo, xem trong mắt ba người kia rất khó coi, trong lòng ba người dâng lên chua xót, đời này của Kỳ Nhi đã chịu khổ rất nhiều, bây giờ khó khăn lắm mới tìm về lại tình yêu chân chính, ông trời không lẽ nhẫn tâm cướp đi như vậy sao.

Tử Dương hít vào một hơi lấy lại bình tĩnh, nàng là thần y nếu ngay cả chuyện nhỏ như vậy cũng làm không xong thì sao xứng với danh hiệu thần y, Tử Dương nhìn một nha hoàn rồi phân phó: “Đi mau ra ngoài, nói với Nhị thư kí đi đến Tử Dương Uyển đem nhân sâm ngàn năm và lệ nhân ngư đến đây.”

“Dạ.” nha hoàn thấy mình bị kêu liền cấp tốc chạy ra ngoài.

Không bao lâu một phi thân vào trong phòng, Tử Dương đưa tay tiếp nhận lấy cây nhân sâm trực tiếp nhét vào miệng của Kỳ Nhi.

Độc Cô Thảo rất biết thời thế mà thay chỗ cho Liệt Hỏa, Kỳ Nhi bị nhét nhân sâm vào miệng chỉ cảm thấy một vị đắng chất lan tràn ra, nhưng cơ thể thư thái và có thêm sinh lực không ít...“A.....ư...”

Nghe tiếng Kỳ Nhi vì thống khổ mà la lên, Tử Dương phần nào yên tâm, chỉ sợ nàng ta không đủ khí lực đến lúc sinh thật sự thì rất nguy hiểm.

Liệt Hỏa tràn đầy mệt mỏi đi ra bên ngoài, liền bị một người bắt lấy kéo vào lòng truyền nội lực vào, nàng hướng lên trên mỉm cười, quả nhiên là thiếu chủ Tình Dạ.

“Hỏa tử, tình hình sao rồi.” Minh Châu chạy lại trước mắt Liệt Hỏa

Liệt Hỏa lắc đầu “Không ổn lắm, nàng ấy đến bây giờ cũng chỉ mới đau bụng tiền sản, còn chưa có bắt đầu sinh.”

Như để chứng minh lời nói của Liệt Hỏa một tiếng hét dài thảm thiết vang lên “Á.....a...”

“Kỳ Nhi...” Hiên Viên Hạo lòng nóng như lửa đốt, tâm trạng không yên đang muốn liều mạng xông vào thì bị Lãnh Ngân Phong và Phong Khiếu Hoa mới đến ngăn lại.

“Hiên Viên huynh bình tĩnh lại, có Tử Dương ở đó sẽ không có vấn đề gì đâu”

“Đúng vậy, huynh xông vào trong đó cũng không giúp được gì, có khi lại càng rối loạn thêm mà thôi.”

“Các huynh bảo ta làm sao bình tĩnh, trong đó là thê tử của ta, nếu hôm nay người nằm trong đó là thê tử các huynh, huynh có bình tĩnh như ta không.”

Hai người im lặng không nói, đúng vậy! nếu hôm nay người nằm trong kia là Thảo nhi [Minh Châu] thì bọn họ của thể bình tĩnh như vậy không? Đáp án là — Không thể.

Tử Như và vài người khác trầm mặc, nếu hôm nay người nằm trong đó là họ vậy phu quân họ có thể lo lắng suốt ruột như vậy hay không? — đáp án là — có!

Trong lòng các nữ nhân Mãn Nguyệt Lâu vui vẻ, bởi vì họ không chọn làm người, trai tam thê tứ thiếp, gái chỉ thờ một chồng, bọn họ cảm thấy may mắn, trong biển người bao la lại có thể tìm được người thật tâm yêu mình, che chở ỉn, sủng mình lúc tùy hứng.

Không khí trầm mặc kéo dài thêm hai canh giờ, đang trong lúc mọi người lo lắng không yên thì một tiếng khóc trẻ con vang lên mạnh mẽ, cho thấy đứa trẻ rất khỏe mạnh, mọi người rất cuộc thử phào yên tâm.

“Oa...Oa...” tiếng khóc của nam hài lại vang lên đều đều, Độc Cô Thảo đang bồng đứa nhỏ từ từ đi ra, trên trán nàng thấm đẫm một tầng mồ hôi.

“Là con trai!” Minh Châu hứng phấn chạy đi nhìn cháu.

Độc Cô Thảo đưa đứa nhỏ cho Hiên Viên Hạo bế, sao đó túy ý để phu quân ôm lấy lau mồ hôi trên trán, nàng đúng là muốn cạn kiệt sức lực luôn rồi, nữ nhân sinh con chính là cực hình trên thế gian.

Hiên Viên Hạo tiếp lấy, đứa trẻ oa oa khóc làm hấn luống cuống tay chân, lần đầu làm cha nên thấy đứa nhỏ không cũng không biết phải dỗ dành ra sao, một tay bợ đầu một tay giữ thân đứa nhỏ, chăm chú ngắm gương mặt đứa nhỏ hồi lâu, hấn nhíu mày nói: “Giống một con khỉ nhỏ.”

Các nam nhân nhìn thấy đồng loạt gật đầu, đứa trẻ xấu quá, Kỳ Nhi cũng tính mỹ nhân xinh đẹp nhất nhì, Hiên Viên Hạo anh tuấn bất phàm, sao con của hai người lại....

Nữ nhân Mãn Nguyệt Lâu gân xanh bạo phát, bọn nam nhân này người nào cũng xem như hùng bá một phương, vậy mà đứa nhỏ khi mới sinh ra đều như thế cũng không biết, đợi khi đứa nhỏ hơn một tháng thì tranh giành không kịp đó a~, bảo bảo lúc đó vô cùng khả ái.

Tiểu Miêu đoạt lấy đứa trẻ dỗ cho nín khóc, hài nhi cũng dường như biết cha nó không thương nó nên khóc rất thương tâm, bây giờ được Tiểu Miêu dỗ dành nên chỉ còn khóc thút thích nhẹ nhàng.

“Trẻ con khi sanh ra đều như thế, các huynh khi mới trào đời cũng như vậy thôi, hừ.” Minh Châu tức giận, dám nói cháu nàng là khỉ sao???

Các nam nhân cau mày liên tưởng đến mình khi còn nhỏ có khuôn mặt giống oa nhi đang nằm trong lòng Tiểu Miêu kia — Không thể nào, bọn họ mới không có xấu như thế?

Chính là lúc mọi người còn đang an tâm thì tiếng thét chói tai lại vang lên “A...a...”, theo phía sau là tiếng là hốt hoảng của Tử Dương “Zổ tỷ không xong, trong bụng Kỳ Nhi còn một đứa.”

Mọi người ngẩn ngơ: “Còn một đứa nữa”

20. Chương 20: Hồi Kết

“Kỳ Nhi muội khỏe chứ.” Lệ Phong bước vào phòng trên tay cầm theo một mâm thức ăn nhẹ.

“Lệ Phong tỷ đến rồi, tỷ ấy ổn nhưng vẫn mê man.” Thiên Sứ đang ôm Hiên Viên Dật ngẩn đầu lên mỉm cười nhìn nữ nhân mặc hắc y phiêu dật đang tiêu sái bước vào phòng.

“Muội, sớm.” Lệ Phong gạt đầu sau đó đưa tay bế Hiên Viên Tuyết đang nằm trên nôi, đưa tay chọt chọt má bé.

.....

Bên ngoài có hai người tay ôm đứa trẻ thỉnh thoảng giao lưu vài câu, bên trong có một nam nhân thần sắc mệt mỏi, đang ghé vào bên giường ngắm nhìn một nữ nhân tóc trắng đang mê man trên giường.

“Kỳ Nhi, khi nào thì nàng mới tỉnh lại,...đã hơn nửa tháng nay muội không mở mắt nhìn ta rồi.” Hiên Viên Hạo thì thầm, Tử Dương nói nếu trong vòng một tháng Kỳ Nhi không thể tỉnh lại, thì chỉ có thể cả đời sống như thế này, thành người thực vật.

Hắn không muốn, tại sao? khó khăn lắm hắn mới có thể tìm thấy nàng, làm cho nàng một lần nữa chấp nhận tình cảm của hắn, ông trời vì sao lại muốn cướp đi nàng, nàng không làm vì sai cả, nếu muốn trừng phạt thì người đáng bị trách phạt là hắn.

“Vẫn chưa tỉnh sao.” thanh âm lạnh nhạt mang theo vài phân lo lắng truyền vào.

“Nhi tỷ, Kỳ Nhi vẫn như vậy.” Hiên Viên Hạo hơi ngẩn đầu rồi lại cúi đầu nhìn người còn gáỉ trên giường.

Độc Cô Thảo rót chén trà đem đến bên giường, ngồi xuống, nâng muội muội bảo bối dậy, dùng khăn tay thấm chút nước đưa lên môi uội muội “Không cần gọi ta như thế, gọi ta nhị thư kí, Kỳ Nhi cũng chưa phải là phu nhân của ngươi, ngươi cũng mệt rồi về phòng nghỉ ngơi đi.”

“Ta.....vậy Kỳ Nhi tạm thời giao lại cho tỷ.” Hiên Viên Hạo nói xong đi ra ngoài.

Hắn không có tư cách phản bác, nếu không phải tại hắn thì với thể lực và sức khỏe bình thường của Kỳ Nhi cho dù là sinh đôi vẫn có thể vài ngày là tỉnh, chứ đâu phải hôn mê hơn nửa tháng như bây giờ, luyến tiếc xoay đầu lại nhìn một lần trong phòng rồi đi thẳng ra ngoài.

“Đứa ngốc này, chẳng phải tỷ đã nói bỏ đi rồi sao, ở bên tỷ không tốt sao, lại tự hình hạ mình ra nông nổi này, vì hắn có đáng không.” Độc Cô Thảo thở dài.

“Thảo nhi, nàng không cần lo lắng Kỳ Nhi sẽ tỉnh lại nhanh thôi.” Lãnh Ngân Phong bước vào phòng nghe tiếng thở dài của ái thê trong lòng dâng lên một cảm giác khó chịu, hắn không thích thê tử của hắn như vậy.

“Ngân Phong, chàng nói xem có phải Kỳ Nhi sẽ ngủ hoài như vậy không.” Độc Cô Thảo để muội muội nằm xuống đưa tay vuốt lấy đôi gò má gầy đi một vòng kia.

“Không đâu, nàng đừng lo lắng, phải tin vào y thuật của Tử Dương chứ.” Lãnh Ngân Phong đưa tay ôm lấy thê tử.

“Ừ.” Độc Cô Thảo nhắm lại hai mắt hưởng thụ sự ôn nhu này.

.....

Cứ như vậy kéo dài thêm mười ngày nữa, đầy tháng của các bảo bảo thì sắp đến gần mà Kỳ Nhi thì cứ mê man.

Ngay tại lúc mọi người muốn buông tha cho tia hy vọng cuối cùng thì Kỳ Nhi sau hơn hai mươi ngày ngủ vùi đã tỉnh lại.

Lại điều dưỡng hơn ba ngày thì tình trạng của Kỳ Nhi đã đi vào ổn định, sau đó thì trận gà bay chó sủa, bởi khi Kỳ Nhi bảo hai đứa nhỏ đâu thì Hiên Viên Hạo lại nói hần không biết, hai đứa nhỏ gửi cho các tỷ muội chăm sóc hần cũng chưa nhìn mặt.

Kỳ Nhi tức đến thổ huyết hai ba lần, tất cả đồ đạc trong phòng mà nàng có thể ném đều quăng hết lên người Hiên Viên Hạo, từ bình hoa, giày, ghế, nghiêng mực, trâm châu, mã não.... không tha thứ nào, cả trang sức cũng chọi tuốt.

“Chàng đi chết đi cho ta, có thể nào ngay cả mặt con cũng chưa nhìn hã, có phải nếu ta chết rồi thì chàng cũng không cần đến bọn nhỏ luôn đúng không.” Kỳ Nhi thở hổn hển, trong tay là viên kim nguyên bảo vừa mới tìm được trong tủ.

Có thể dùng vàng bạc châu báu chọi người thì xem ra cũng chỉ có nữ nhân Mãn Nguyệt Lâu mới dám làm mà thôi....

“Kỳ Nhi nàng đừng tức giận, sẽ có hại cho sức khỏe, ta biết sai rồi.” Hiên Viên Hạo né trái né phải, bên chân hần là một đồng đồ loạn thất bát tao, các nha hoàn đều đã chạy hết ra bên ngoài phòng đứng, các nữ nhân Mãn Nguyệt lâu cũng rất muốn xem kịch vui nhưng sợ “lạc đạn” nên cũng đành lui bước.

“Chàng nói biết lỗi còn không bế hai bảo bối đến đây cho ta, ta còn chưa có xem mặt chúng nữa đó.” Kỳ Nhi nhìn khắp phòng chỉ còn có vài cái bàn, giường và cột nhà thôi, thật sự không còn gì để chọi nữa.

“Hảo hảo, ta đi ngay, nàng đừng giận.” Hiên Viên Hạo nhìn Kỳ Nhi một cái rồi dùng khinh công bay đến Thảo Phong Các ôm lấy hai bảo bối về.

Hần về tới thì phòng một lần nữa đã trở lại nguyên hình, các nha hoàn và người hầu làm việc rất có hiệu suất, cho dù là mười cung nữ trong hoàng cung cũng chưa chắc bằng một nha hoàn ở Mãn Nguyệt Lâu này.

“Đã đặt tên chưa.” Kỳ Nhi trái ôm phải ôm, cũng không thềm ngẩn đầu nhìn Hiên Viên Hạo, chỉ nhìn hai bảo bối nộn nộn tròn tròn của nàng.

“Nam gọi Hiên Viên Dật, Nữ kêu Hiên Viên Tuyết.” Hiên Viên Hạo leo lên giường ôm lấy ái thê vào lòng.

“Không tệ...”

“Kỳ Nhi.” Tiếng gọi của nữ nhân vang lên ngoài phòng.

“Là mẫu thân.” Kỳ Nhi bắt dậy, ôm hai con ra bên ngoài, để lại một người tay vẫn giang ra, nhưng bên trong trống rỗng.

“Kỳ Nhi con không sao chứ, thể nào có thấy chỗ nào không khỏe không.” Trúc Linh Lan lo lắng nói

“Mẫu thân, con rất khỏe người đừng lo lắng, phụ thân đâu sao người lại một mình đến đây.” Kỳ Nhi đưa Hiên Viên Dật qua ầu thân nàng, sau đó đỡ người ngồi xuống ghế.

“Phụ thân con lát nữa sẽ qua, hiện đang nói chuyện với Tử Như.” Trúc Linh Lan đưa tay đùa giỡn với cháu ngoại đến cao hứng.

Hiên Viên Hạo cũng bước ra nhưng chỉ gật gật đầu xem như chào mẫu thân của nàng mà thôi, Kỳ Nhi lúc này mới chợt nhớ ra mối thù của hai gia đình, xem ra phải đợi phụ thân đến rồi giải quyết cho xong.

“Kỳ Nhi.” Một giọng nam trầm thấp từ tình vang lên, Kỳ Nhi đã rất lâu rồi cũng chưa nghe thấy, từ khi nàng vào cổ đại cũng rất ít có dịp trò chuyện cùng phụ thân, bởi có quá nhiều chuyện xảy ra, Kỳ Nhi bây giờ hồi tưởng lại cũng cảm thấy lúc đó mình quả thật bông bột.

“Vị này hần là Hiên Viên lâu chủ.” Nguyệt Kỳ Phong nhìn nam nhân đang đứng sau lưng ái nữ của mình.

“Không dám, kiến quá Nguyệt giáo chủ.” Hiên Viên Hạo lạnh nhạt đáp lễ.

Nguyệt Kỳ Phong nhíu mày, Trúc Linh Lan lại càng hơi giật mình, sau đó ngắc đầu lên cười nói: “Điệp nhi khách sáo, chúng ta đã là người một nhà, cũng nên gọi một tiếng phụ thân, mẫu thân, sao lại xưng hô xa lạ vậy.”

“Phụ Thân, con có chuyện muốn nói cùng người.” Kỳ Nhi bất ngờ lên tiếng.

21. Chương 21: Chấp Tử Chi Thủ Dữ Tử Giai Lão

Nguyệt Kỳ Phong lẳng lặng ngồi nghe ái nữ kể hết câu chuyện của quá khứ xa xưa, trong lòng trăm biến vạn biến, một hồi hiểu lầm cũng là một hồi cố sự.

Hiên Viên Hạo từ bi thương chuyển thành phần nộ, rồi lại từ phần nộ chuyển thành kinh ngạc sau đó là hổ thẹn cuối đầu.

Ba người trong phòng im lặng nghe Kỳ Nhi nói hết một canh giờ, Kỳ Nhi im lặng bọn họ cũng không ai lên tiếng, Kỳ Nhi bất đắc dĩ thở dài, lên tiếng phá vỡ cục diện bế tắc: “Phụ thân, người năm xưa hận Hiên Viên thúc thúc đoạt đi Thiên Niên Ban Chỉ của người mà thờ ơ nhìn cảnh một nhà Hiên Viên gia bị thảm sát, còn để lại mối hận cho đời sau, tuy phút cuối người đã đến nhưng mọi việc cũng đã kết thúc.”

Nguyệt Kỳ Phong đau khổ nhắm lại đôi mắt hẹp dài, phải! hắn có thể trách ai đây, cho dù Hiên Viên Hạo có trả thù thì cũng là lẽ thường tình, Hiên Viên lấy đi ban chỉ là bất đắc dĩ hắn lại toan tính nhỏ nhen dẫn đến một nhà thảm sát mà không ra tay ngăn cản.

“Hiên Viên Hạo.” Kỳ Nhi nhìn phu quân của nàng, trong mắt nàng là bình lặng, là cam chịu và thấu hiểu.

“Kỳ Nhi.” Hiên Viên Hạo cũng nhìn lại nàng, biết xong một hồi cố sự hắn có thể làm gì đây, trả thù cho phụ thân và mẫu thân sao? nhưng người sai trước là phụ thân hắn, nếu hắn kiên quyết trả thù thì chỉ làm nợ càng chồng chất lên mà thôi, oan oan tương báo đến khi nào chấm dứt? với lại..... hắn đã quyết định buông bỏ tất cả vì người con gái trước mắt này, chỉ muốn cùng nàng an ổn sống hết cuộc đời còn lại, cùng nhau sinh con dưỡng cái, cùng nhau đi đến cuối con đường.

“Mọi chuyện đã qua thì cứ để cho nó qua đi, thù hận chỉ làm lòng thêm đau khổ, nhạc phụ cũng đừng nên đau khổ nữa, con từ lâu đã buông bỏ thù hận, chỉ muốn cùng thê tử trải qua hết đời, chấp tử chi thủ dữ tử giai lão.” Hiên Viên Hạo giọng điệu thật nhẹ nhàng, thật bình thản, cũng đã chấp nhận đôi phu thê trước mắt này là nhạc phụ cùng nhạc mẫu của mình, có thể không chấp nhận sao? đó là muốn thê tử của hắn nháo đến điện diêm vương đi....

“Vậy Kỳ Nhi của ta, nữ nhi bảo bối của chúng ta đành nhờ con chăm sóc vậy.” Nói xong giao lại Hiên Viên Dật cho Hiên Viên Hạo “Chúng ta là lão nhân gia rồi, chuyện xưa dù co khơi lại cũng không thay đổi được vậy thì cứ bước tiếp đến tương lai đi, chúc cho hai con trăm năm hạnh phúc, vĩnh kết đồng tâm.”

“Đa tạ nhạc mẫu” Hiên Viên Hạo mỉm cười, nụ cười nhẹ như xuân phong.

“Vậy chúng ta cũng về đây, gần đây trong giáo sự vụ bận rộn không thể ở lâu.” Nguyệt Kỳ Phong cũng gật đầu, giọng nói nhàn nhạt hơi khàn khàn.

Kỳ Nhi giao nốt nữ nhi cho phu quân tiên lên ôm lấy song thân: “Hai người bao dung con, cho con tùy hứng, luôn quan tâm chăm sóc con, cho con một gia đình tốt nhất...” Kỳ Nhi nghẹn ngào khóc nức nở.

Trúc Linh Lan mỉm cười nói nhẹ vào tai Kỳ Nhi một câu sau đó dẫn phu quân rời đi, câu nói làm Kỳ Nhi sững sờ đứng tại chỗ, trong óc còn âm vang câu nói kia.

[Dù con không phải là con gái ruột của chúng ta, chúng ta vẫn hy vọng con hạnh phúc, Âm Nguyệt Thần giáo mãi mãi là nhà của con, nếu có một ngày cảm thấy mệt mỏi có thể trở về đây, con mãi mãi là ái nữ duy nhất của ta Kỳ Nhi.]

“Nhạc mẫu nói gì?” thật ra Hiên Viên Hạo cũng nghe thấy nhưng lại cố tình giả vờ.

Kỳ Nhi bình ổn cảm xúc của mình một lát sau đó quay đầu lại mỉm cười cùng phu quân, đưa tay đón nhận hai con, nâng hạ một câu làm cho Hiên Viên Hạo triệt để sưng sờ hóa đá.

“Ám vệ nghe lệnh, đưa Hiên Viên lâu chủ về trước, nói với tú bà hôm nay ta không tiếp khách.” Kỳ Nhi thỏa mãn nhìn mặt đần ra của phu quân sau đó đi vào trong ngoa thất.

Hiên Viên Hạo cùng lúc bị năm ám vệ bức ra khỏi phòng, lại bị bức tiếp ra khỏi Mãn Nguyệt Lâu, một đường đánh nhau khiến cho khách nhân hoảng sợ la hét vang vọng, cũng khiến cho thật nhiều người chú ý.

“Kỳ Nhi quá tay rồi.”

“Không phải đã tha thứ rồi sao?”

“Tỷ ấy tha thứ rồi đấy chứ, nhưng cam chịu thì không phải tác phong của tỷ ấy!”

“Xem ra con đường truy thê của Hiên Viên lâu chủ còn rất dài nha.”

“Muội ấy đúng là rất thích ngược mà.”

“Nàng quên rồi sao, muội ấy là theo chủ nghĩa đó mà.”

Trên các cửa sổ của các lâu, uyển, các, các nữ nhân vừa nhìn chuyện vui vừa tán gẫu.

.....

Hai tháng tiếp theo Hiên Viên Hạo không ngừng xông vào lâu cũng không ngừng bị ám vệ bức ra ngoài.

Hắn lo lắng và buồn bực đến phát điên, nhi tử chỉ mới gặp mặt một lần, thê tử thì không thể nhìn chứ đừng nói chi là ôm vào lòng.

Đang trong tình trạng dầu sôi lửa bỏng thì vị minh chủ anh minh tìm đến hiến kế.

Một tháng sau đó với sự trợ giúp hết mình của phu quân tam hủ còn lại, Hiên Viên Hạo thành công trụ lại trong Nguyệt Ảnh lâu của thê tử.

Trong ba tháng đó cũng xảy ra rất nhiều chuyện, tỷ như ngày đầy tháng của hai bảo bối, tỷ như Nam Cung tướng quân trệt xuất hai vị thiếp thất ra ngoài, truy phong một nữ tử vô danh nào đó làm chính thê, đón hai nhi tử về trong phủ, tỷ như một ngày nọ...

vào một buổi trưa dịu nhẹ trong Nguyệt Ảnh lâu, các tỷ muội tụ tập lại “ăn chơi” và xem tác phẩm danmei mới nhất của Kỳ Nhi.

“Kỳ Nhi tỷ thiên vị phu quân muội phản đối, tại sao lại ngược tâm hoa hoa của muội dữ thế.” Thiên Sứ chu môi kháng nghị.

“Ân! viết rất tốt nha, muội viết H ngày càng khéo, nhiều lúc đọc xong mà thấy thật miệng lưỡi khô khan.”

“cho ta xem với nào.”

“Lần này là viết ai vậy?”

“.....”

“đừng giật rách bây giờ.”

“Đúng rồi, Kỳ Nhi có định tổ chúc đám cưới lại lần nữa không, lần trước đâu có tỷ muội nào tham gia đâu.”

“Đúng vậy nha! em còn chưa xem tỷ mặt áo tân nương đâu.”

“Cái đó xem như không tính đi, cứ đám cưới lại.”

“Vậy có cần chọn chú rể lại không?”

“Cũng đừng nên sai người cũ.”

Mọi người tám đến hăng say, triệt để bỏ qua cái mặt đen hơn than của vị đệ nhất cổ vương kia, Hiên Viên Hạo nghiêng răng nghiêng lợi mà mắng thăm một câu trong bụng.

“Tổ tình tập thể đi, sau đó là thành thân tập thể.” Kỳ Nhi lên tiếng, một câu nói kích động “quần hùng”

“Woa! ý kiến hay, muội hay tay tán thành.”

“Bổn lâu chủ phê duyệt.”

“tán thành.”

“đồng ý.”

“Chuẩn.”

“....”

Thế là màn tỏ tình độc nhất vô nhị được diễn ra, tuy là tỏ tình tập thể nhưng mỗi người là một địa khác nhau, một phong cách khác nhau, cho đến rất lâu sau này câu chuyện đã trở thành một bí ẩn lớn nhất trong toàn thể vô lâm cung đình, còn được chép vào cả vô lâm sử kí, cung đình bí sử.

Nhưng không ai có thể miêu tả được toàn bộ, bởi vì không ai chứng kiến được giây phút ấy ngoài các đại tiểu thư của Mãn Nguyệt Lâu cùng các phu quân của họ.

Nó chỉ được kể lại là vô cùng lãng mạn, phong cảnh hữu tình, thiên địa nhân hòa, người đẹp như tranh vẽ, thời khắc các nữ nhân Mãn Nguyệt Lâu đồng ý lời cầu hôn nghe đau còn có mưa cầu vồng xuất hiện, cánh hoa bay ngập trời, bướm bay tứ phía, chim ca riu rít không ngừng, có người còn nói nhìn thấy long phượng vũ khúc cầu hoan trên bầu trời....

HOÀN

22. Chương 22: Phiên Ngoại: Có Một Số Thứ Đã Không Thay Đổi

Kỳ Nhi từ sáng đã thức dậy, nàng nhờ Phi Yến đi nhận lấy số hoa mà mình mới đặt mua mấy hôm trước, hôm nay là ngày 8/3 nha tên ngu ngốc ù ù cạc cạc kia chả thấy có biểu hiện gì là sẽ tặng quà cả, không biết lấy lòng người ta gì hết mà ngu ngốc, người ta đã gợi ý bao nhiêu lần rồi thiệt là....

Kỳ Nhi hùng hổ tiến vào phòng ngủ thì thấy Hiên Viên Hạo đang mặc quần áo, tâm không khỏi khen một chút: dù nhìn qua nhiều lần rồi bất quá vẫn là thấy rấtgiống ôn nhu công nha.

“Hạo chàng hôm nay rảnh không.” Kỳ Nhi tiến tới sửa lại vạt áo cho phu quân.

“Ân, cũng không bận lắm.” Hiên Viên Hạo cười hôn một cái lên má nàng.

“Rất tốt!” Cười tươi Kỳ Nhi túm lấy phu quân đang còn ngơ ngác như con nai vàng kéo đến trong căn phòng toàn hoa là hoa.

Bên trong đã có hai đại nam nhân anh tuấn phi phàm đang ngồi.....thắt vòng hoa, đó chính là Minh Chủ vô lâm oai chấn giang hồ Lãnh Ngân Phong và Máu Lạnh vô tình khiến người sợ mất mật khi nghe danh Từ Trường Tuyệt.

Ta đưa Hiên Viên Hạo vào từ tốn nói: “Hạo chàng ở lại đây cùng hai vị ca ca giúp ta thắt một cái vòng hoa đi, tối đến ta sẽ xem thành quả của chàng nha, bây giờ còn phải đi phụ giúp chúng tỷ muội.” Hôn lên khoe môi Hiên Viên Hạo một cái xem như là khích lệ Kỳ Nhi đang định bước đi lại nghe Lãnh Ngân Phong nói: “Kỳ Nhi muội tử à, muội cùng đừng làm khó Hiên Viên huynh nữa.”

Kỳ Nhi chậm rãi quay lại nhìn họ Lãnh kia một cách âm trầm: hảo cho người Lãnh Ngân Phong đã cướp mất Zổ tỷ thân yêu của ta rồi còn dám nói, ta còn chưa tính sổ với nữa đây nhé, Kỳ Nhi ta hôm nay chính chết người.

“Chắc, Ngân Phong ca nói vậy là không đúng nha, hôm nay ngày gì là tám tháng ba đó, đây là quyền lợi của nữ nhân trong ngày này nha, mà huynh đang làm gì kia kết vòng hoa a, ta nói huynh nghe Zổ tỷ không

thích bách hợp cũng không thích thủy tiên, mà hoa của huynh be bét cả rồi mau làm lại đi coi chừng tối nay bị đá văng ra khỏi phòng đó.” Kỳ Cười càng thêm tươi nhưng ý cười không nằm trong ánh mắt.

Ba vị đại nam nhân rất không hình tượng mà nước xuống một ngụm nước bọt. Kỳ Nhi thông thả nhìn qua Từ Trường Tuyết nói: “Aiz nha Trường Tuyết ca cũng ở đây kết vòng hoa a, hôm nay mặc trời mọc hướng tây rồi kìa, muội phải đi báo ọi người ra xem mới được.”

Từ Trường Tuyết gương mặt xám đen, rất muốn rút kiếm ra đâm nàng một nhát cho thống khoái, nhưng bắt đắ dĩ không thể ra tay, nàng ta võ công ngang cơ với hần hơn nữa gần đây Tử Dương thần y muội kia không chế ra loại thuốc gì lại giúp các nữ nhân tăng thêm mấy thành công lực, bên cạnh nàng ta còn có cổ vương Hiên Viên Hạo thêm nữa lại là một trong ba muội muội Như nhi nhà hần yêu thương nhất không còn cách nào chỉ đánh quay mặt đi.

Kỳ Nhi thấy cũng chiếm một chút tiện nghi rồi không thềm nói với hai người kia nữa quay qua Hiên Viên Hạo nghiêm túc nói: “Hạo, huynh ráng làm nha TA. RẤT. MONG. ĐỢI. ĐÓ.” nhấn mạnh mấy chữ cuối Kỳ Nhi rất chi là tung tăng bước ra ngoài bỏ qua gương mặt cũng đen không kém Từ Trường Tuyết của Hiên Viên Hạo.

Lãnh Ngân Phong và Từ Trường Tuyết không nói thêm gì, bọn ai cũng không dám đi chọc tiểu muội đáng yêu linh động lại thù dai còn hơn tú bà, chính người còn ác hơn nhị thư kí, khi thật sự lạnh còn lạnh hơn cả đại thư kí, khi tức giận lên còn đáng sợ hơn là diêm la vương, cũng bởi vì một sự kiện vào nửa năm trước. (muốn biết sự kiện đó là chi đón xem PN chi đi bắt thổ phỉ)

....

“Tuyết huynh, ta xem cái này thật khó rồi. Từ nãy đến giờ ta thực sự không biết nên chẳng cái hoa này như thế nào?” Phong huynh thở mạnh một hơi, có lẽ so với việc đánh nhau, công việc này quả thực muốn bức người ta phát điên mất.

“Ta xem, chuyện này nên bí mật nhờ ai đó thôi. Từ sáng tới giờ ta với huynh bị họ nhốt trong này làm cái gọi là kết vòng hoa thực sự muốn điên mất” Tuyết huynh chán nản vứt mấy cánh hoa nát bét trong tay xuống.

Hiên Viên Hạo vẫn rất chăm chú chẳng chẳng buộc buộc mấy cành hoa mặc dù nó giờ đã tàn tạ thê thảm vô cùng~~. tự thán trong lòng: nam nhân trong Mãn Nguyệt Lâu ai lại không quyền khuynh giang hồ đâu nhưng tựa hồ trong mắt các nữ nhân Mãn Nguyệt Lâu lại chỉ là một nam nhân bình thường.

“Ta xem lần này các huynh nên có biện pháp khiến cho các nàng ấy vui lên đi, tốt nhất là cho nàng mang thai thì thiên tính mẫu tử sẽ khiến cho các nàng ấy bớt quậy như Thảo nhi thôi.” Lãnh Ngân Phong chán nản, nhìn xung quanh, ánh mắt lảo liên như hồ ly vậy.

“Ta đâu có thể như huynh chứ, Tử Như thật sự rất nguy hiểm trong chuyện đó. Đừng nói là thực hiện, nếu mà nàng ấy không đồng ý thì còn lâu huynh mới có thể ở cùng phòng với nàng ấy. Ta xem trước tiên nên giải quyết chỗ này rồi tìm người giúp đi” Từ Trường Tuyết cảm thán

“Ý của Tuyết huynh rất đúng, tuy Kỳ Nhi không nói gì nhưng nếu như không theo ý nàng thì nàng sẽ không còn yêu thích ta nữa. Không được, lão bà là trên hết” Hiên Viên Hạo thở dài ai biểu hần trong các nam nhân lại phụ bạc lão bà của mình nhiều nhất.

Hiên Viên Hạo không tự chủ nhớ lại ngày này của năm trước, chỉ khi nào Kỳ Nhi có chuyện gì liên quan đến Độc Cô mới tươi cười cùng hần nhưng cũng là nu cười giả tạo, còn bình thường tuy bị chúng tỷ muội đẩy vào cùng phòng vẫn là kẻ giường này người ghé nọ.

Rồi cái sở thích quái dị của nàng, khổ nhất là mỗi lần Độc Hành Kiếm Vương và Cô Thiên Thần Thâu đến chơi nàng hầu như cả ngày đều ở bên cạnh hai người bọn họ, tám đến nước miếng tung bay đầy trời, vừa tờ mờ sáng là không thấy bóng dáng đâu.

Hiên Viên Hạo bó bó cái đồng hoa do phu nhân giao cho hần kia đột nhiên nghe tiếng thở khê của cao thủ, ngẩn đầu lên nhìn thấy Lệ Phong phu nhân của Triệu huynh nàng ta nở một nụ cười bí hiểm rồi bỏ đi.

....

Hiên Viên Hạo đem cái vòng hoa tả tơi đến trước mặt phu nhân, thấy nàng ta khước môi giật liên tục tâm nghĩ: chiến này tiêu chắc rồi, nhưng cũng không thể trách hẳn đường đường một nam nhân làm sao có thể thất vòng hoa được cơ chứ.

Vậy mà phu nhân nhà hắn chỉ thở dài một cái cầm lấy vòng hoa kia hôn kiếng chân hôn lên môi hắn, nói: “Cảm ơn chàng.” rồi quay lại nhập tiệc cùng chúng tỷ muội.

...

“Kỳ Nhi hôm nay có mệt không.” Hiên Viên Hạo giúp nàng cởi áo ngoài ra vắt lên trên giá ôn nhu hỏi.

“Có một chút nhưng rất vui, chúng tỷ muội lâu rồi không có nào nhiệt như thế.” Nhắc đến tỷ muội nàng lại nở nụ cười đầy hạnh phúc.

“Nàng cười như thế trông rất đẹp.” Hiên Viên Hạo ôm lấy Kỳ Nhi

Đôi mắt hẹp dài nhẹ nhàng xoay chuyển, Kỳ Nhi bật cười nói “Ta còn nhớ rõ cái ngày trước khi đâm ta một kiếm cũng...”

“Kỳ Nhi.” Hiên Viên Hạo vội vã nói “Ta thừa nhận khi đó là ta sai, nàng đừng để ở trong lòng, ta...”

“Hạo.” Kỳ Nhi nói “Ta cũng không có ý trách cứ chàng, chỉ là nghe xong lời của chàng bỗng nhiên nhớ tới chuyện trước đây có chút hoài niệm mà thôi.”

“Hô...” Hiên Viên Hạo thở phào nhẹ nhõm, buông Kỳ Nhi ra.

Kỳ Nhi bước vào sau bình phong tắm rửa, Hiên Viên Hạo thu lại nụ cười khi ở trước mặt của nàng, hai năm rồi nàng vẫn như thế ở bên cạnh hắn nói yêu hắn, cùng đồng ý cùng hắn làm vợ chồng nhưng hắn luôn có cảm giác đã không thể trở lại như ngày xưa.

Luôn cảm thấy nàng không còn tin tưởng vào tình yêu của hắn nữa, hắn phải làm sao đây, suốt hai năm cố gắng vẫn không đủ sao hắn phải làm thế nào đây, làm thế nào có lại tình cảm khi xưa của nàng.

Kỳ Nhi tắm xong bước ra chính là một thân thục y trắng như tuyết, tóc còn vươn nước nhỏ trên vai, đôi má hơi ửng hồng bước đến bên giường ngồi xuống, khi đi ngang qua cũng không liếc nhìn hắn lấy một cái.

“Ta giúp nàng xoa bóp.” Hiên Viên Hạo lại tươi cười bước đến gần nàng.

“Àn.” Kỳ Nhi gạt đầu đồng ý, xoay người một chút đưa lưng về phía Hiên Viên Hạo.

Hiên Viên Hạo ngồi xuống sau nàng đưa tay lên vai bắt đầu xoa bóp, xoa xoa một hồi cái cổ trắng như tuyết lúc ẩn lúc hiện trước mặt hắn, phu nhân lại kéo tóc sang bên để lau khô để lộ vành tai nhỏ xinh khéo léo, Hiên Viên Hạo cảm thấy một trán khô nóng trong người.

“Được rồi không cần xoa nữa, đi ngủ thôi.” Kỳ Nhi đứng vậy để khăn vắt lên bình phong gần giường, xoay người lại định nằm xuống ngủ lại thấy Hiên Viên Hạo nhìn mình chăm chăm.

“Kỳ Nhi...” Hiên Viên Hạo khẽ gọi tên nàng.

“Có chuyện gì sao?” Kỳ Nhi đang trong tư thế xoay người lên giường nên hai chân hơi giang ra một chút, tay chống về phía sau, lại thêm cái nghiêng đầu khi nói dụ hoặc không nói nên lời.

Hiên Viên Hạo không trả lời nàng kéo nàng lại mãnh liệt hôn xuống, một tay nâng đầu nàng bắt nàng phải đón nhận nụ hôn bá đạo của hắn, một xả xuống cái thục y như tuyết kia.

Kỳ Nhi bị tập kích bất ngờ không kịp phản ứng, vì nàng căn bản không nghĩ hắn sẽ làm vậy, bị hôn đến choáng váng tỉnh lại trên người nàng đã không còn gì cả, mà trên người hắn cũng chỉ còn có cái áo lót màu trắng bên trong.

“Kỳ Nhi có thể cho ta một cơ hội nữa để yêu nàng được không?” Trong mắt Hiên Viên Hạo lúc này là dục niệm mãnh liệt nhưng đang cố đè nén, hắn không muốn cưỡng cầu nàng chỉ cần nàng nói không được hắn sẽ buông nàng ra.

Kỳ Nhi đưa một tay lên vuốt mặt hắn khẽ nói: “Có những thứ đã không thể thay đổi được cưỡng cầu mà làm chi...”

“Hạo.” Con người trong suốt của Kỳ Nhi đầy vẻ kiên định “Ta nói xin lỗi chàng, không phải bởi vì ta không chịu tha thứ cho chàng, mà là bởi vì... tất cả phát sinh quá nhanh...”

Hai người cứ như vậy trong một khắc.

Hiên Viên Hạo bình tĩnh nhìn chăm chú người đang lẳng lặng nhìn mình: “Kỳ Nhi có thể cho ta đáp án chưa?”

“... Ta đáp ứng chàng.” Thanh âm nhu hòa êm tai phát ra từ trong miệng Kỳ Nhi “Ta nguyện ý thử thêm một lần nữa.” Trong mắt nàng mang theo tiểu ý nhàn nhạt, không thấy chút ưu sầu nào.

“Cảm ơn.” Dùng toàn lực ôm lấy phu nhân mình, thả lỏng cơ thể căng cứng, lẩm bẫm bên tai đối phương “Ta nhất định... sẽ tuân thủ lời hứa của mình, yêu nàng suốt đời suốt kiếp vĩnh bất phân ly.”

“Được rồi đừng nháo nữa, phải ngủ đó.” Kỳ Nhi cười hạnh phúc đẩy Hiên Viên Hạo ra, Ngược lại bị hắn thừa dịp nhào đến hôn tới tấp: “Ưm...chàng...” Kỳ Nhi vung tay định đánh lại nghĩ nghĩ, đánh chết thì mình sẽ ở giá a, không thể đánh được. Kỳ Nhi nhìn Hiên Viên Hạo, nhưng chỉ thấy hắn cười thật giảo hoạt thôi.

“Ta muốn nàng.” Giọng nói khàn khàn đầy dục vọng nam nhân hòa với ôn nhu và chịu mến khiến Kỳ Nhi cũng ngẩn người, thừa dịp nàng ngẩn người Hiên Viên Hạo mỉm cười gian trá bắt đầu cúi xuống mức lấy đóa hoa trước ngực, tay còn lại xoa nắn bên kia.

Kỳ Nhi chỉ còn có thể thở dốc không ngừng rên rỉ từng tiếng đứt quãng, bị hắn đẩy ngã xuống giường lại một trận hôn long trời lở đất

“Đợi đã...”

“Không đợi.”

“Thế nhưng...”

“Mỗi ngày đều như vậy mới tốt.” thanh âm đặc ý của tên nào đó “Như vậy có thể chứng minh ta không có ra ngoài ăn vụng a.”

“Chàng dám...”

“Đương nhiên ta không dám, cũng không cần, bởi vì phu nhân của ta xinh đẹp kiều mị như vậy mà...”

— Sau đó đại sắc lang thực hiện được âm mưu bắt đầu chậm rãi ăn đại tiệc của nó, đem người kia gặm sạch sẽ từ đầu tới chân, một mẩu cũng không thừa.

Nhưng con đại sắc lang kia chỉ lo gặm nhấm mà không chú ý con thỏ bên dưới nở nụ cười đầy gian ác, Hiên Viên Hạo suốt đời này người cũng đừng mong thoát khỏi tay Kỳ Nhi ta.

.....

.....

.....

Có những thứ không thể thay đổi được như tình yêu của ta dành cho chàng, nhưng có những thứ cũng phải thay đổi thôi.....

23. Chương 23: Phiên Ngoại: Tứ Hủ Lạc Vào Thế Giới “danmei”

KN: tỷ a, có chuyện cần hỏi tỷ nà!

Zổ: ừ?

KN: tỷ thích tiểu thuyết dammy nào nhất vậy?

Zổ: quân tri hiểu!

KN: tỷ thích alice trong xứ sở thần tiên không?

Zổ: ko, mới xem alice trong xứ sở dưới lòng đất

-mà tr đó hồng có hoàng tử nên hồng thích =,=.

KN:gặp được Tiểu hắc trong PN tiểu kê sinh dẫn ký tỷ sẽ làm gì?

Zổ: hahahaha....chắc là xin chữ kí

- chụp 1 cái ảnh chung, bắt tay bắt chân

- ô hô hô...nếu đc bảo ảnh thơm 1 cái... mua hahahahahaha

KN: tỷ không sợ tiểu thất cắt cổ mình à =. =!!!

Zổ: có gì đâu, Tiểu Thất rất thiện lương a

~KN: *đen mặt* vậy còn Vân Khuynh mỹ nhân

Zổ: tỷ ko có thích anh ý

- anh ý lạnh lắm

KN: *lầm bầm* muối nhất định ngược chết tên LNP kia

Zổ: *cười sán lạn* thoải mái đi cưng

- chỉ cần ko phải ngược tỷ muối trong lâu là đc

KN:Thành thật chia buồn cùng Minh Chủ ca ca

Zổ: mua hahahahahahaha

.....

-Nếu chỉ có muối mà cũng ko đối phó đc thì ko xứng làm nam chính của tỷ a

~KN: *cười* hần đầu không lại muối.....*cười ám muối*

Zổ: *cười bí* thật sao?

KN: *run run* muối có chuyện cần phải đi trước

- tỷ bảo trọng....=> *vọt*

Câu chuyện xin được phép bắt đầu:

.

.

.

Một Buổi sáng, gió nhẹ, nắng hơi hồng.

Độc Cô Thảo, nằm lười ra phơi nắng.

Ngồi bên cạnh, một nam nhân áo trắng.

Tay cầm quạt, tay dứt trái cây.
Nguyệt Kỳ Nhi, chướng mắt đi lại đây.
Sút người kia, một phát văng lên cây
Tay nắm áo, miệng thì thảo nói khê
Cuộc hợp tứ hủ bắt đầu, mà tỷ còn nằm đây.

.

.

Kỳ Nhi lôi Độc Cô Thảo vào phòng nghị sự, Cua tú bà và Tiểu Thiên Sứ đã có mặt và đang nghiêng cứu một cái gương hình thù kì dị, nửa bên khắc hình mặt trăng đỏ và bách quý, nửa bên kia là mặt trăng trắng và thiên sứ.

“Cái gì đây?” Độc Cô Thảo bước qua cầm lấy cái gương kia.

“Không biết, của đồ đệ ta mang về.” Cua tú bà lắc đầu, nhún vai.

Ánh mắt mọi người dồn về một điểm giống như là tâm vòng tròn, Tiểu Thiên sứ hưng phấn bắt đầu kể lại sự tích oanh liệt của mình.

...

sau nửa canh giờ, ba thính giả ngồi nghe cho ra một kết luận: Tiểu Thiên sứ của bọn họ là cứu được một con mãn xà màu đỏ, rồi được nó tặng cho cái này.

“Có nói uội công dụng không?” Kỳ Nhi ngồi xuống bàn.

“Không có, bất quá muội hỏi nó có thể dùng để ước không, nó lắc đầu rồi lại gật đầu.” Tiểu Thiên sứ cười đáp.

Ba đạo ánh mắt bắn về phía em ấy: nói cũng như không.

“Nghe nói thịt mãn xà bồi bổ rất tốt.” Cua tú bà dũa móng tay.

“Làm món xào hay nướng đi.” Kỳ Nhi đưa tay vuốt tóc.

“Rán đi, ta chưa ăn rán rán bao giờ.” Độc Cô Thảo quăng cái gương lên bàn, ngồi xuống.

“Không được....” Tiểu Thiên Sứ hét to.

“Vì sao?” Ba đạo ánh mắt nghi ngờ nhìn nàng.

“Bởi vì....vì....”

“Thôi, đừng chọc đồ đệ của ta nữa, hôm nay chúng ta họp là nói về danmei mà.” Cua tú bà rút cuộc nghiêm túc vào vấn đề.

“Kỳ Nhi, muội viết xong cái danmei về Từ huynh và Hạo đệ đệ chưa?” Độc Cô Thảo hăng hái nhìn Kỳ Nhi.

“Muội viết rồi, đây nè.” Đứng vậy đi lại túm, lôi ra một chồng giấy để lên bàn.

“Oa....H đâu H đâu.” Tiểu Thiên Sứ đưa tay định bốc tung chồng giấy.

“Chát” một cái đánh vang vọng.

“Muội đừng quậy, Kỳ Nhi thức mấy đêm viết đấy, còn phải dấu điểm hai người kia nữa đó.” Độc Cô Thảo không chút nương tình, đánh thật mạnh lên cái tay trắng nõn của Tiểu Thiên Sứ, trừng mắt nói.

“Oa...oa sư phụ..Zổ tỷ đánh con.” Tiểu Thiên Sứ rất biết chọn người để che chở a.

“Muội đừng nháo nữa, nghiêm túc tý nào.” Kỳ Nhi cười nói.

“Ai yo~, muội chỉ giỡn tí cho không khí nào nhiệt thôi mà, aiz ước gì được xem mỹ nhân Triệu Tước của SCI mê tập bằng xương bằng thịt thì hay biết mấy.” Tiểu Thiên sứ cảm thán.

“Ta cũng muốn gặp Liễm Diễm.” Cua tú bà nâng chén trà giải sầu.

“Muội thì chỉ muốn gặp Ngụy Kỳ Nhi thôi a!” Kỳ Nhi chống cằm thở dài.

“Tỷ nhớ Vọng Vọng

” Độc Cô Thảo cũng bị lây “bệnh” luôn rồi.

“cháu.....cháu....” ánh sáng từ cái gương trên bài soi sáng cả căn phòng, màu xanh nhạt thật đẹp.

Căn phòng sao khi đột ánh sáng biến mất vẫn bình thường như cũ, duy chỉ có cái gương đã biến mất, và bốn nàng hủ cũng mất tích.

Mười ngày sau đó, trên giang hồ nổi lên sóng gió cuộn cuộn, Mãn Nguyệt Lâu cử tất cả thám tử và sát thủ trên giang hồ truy tìm tung tích của bốn người con gái.

Chính tà hắc bạch lưỡng đạo đều cử cao thủ của mình truy tung, nhưng vẫn là bạc vô âm tín, giống như bốn nàng kia biến mất khỏi thế gian này.

Vô lâm minh chủ không thiết xử lí chính sự, Đệ nhất sát thủ huyết tủy giang hồ, Cổ vương phát cuồng ngành tơ lụa bị niêm phong, thiếu chủ Vân Long sơn trang phong tỏa buôn bán ngành hương liệu.

Giang hồ náo loạn triều đình cũng chẳng yên, tam vương phi Thùy Thiên quốc tiếc thương tỷ muội “tuyệt thực”, vương gia vì tiếc thương mỹ nhân không mần chính sự trong triều, Giáo chủ Âm Nguyệt giáo, giáo chủ phu nhân, đệ tử Y Tiên và Thần bộ vì truy tìm, không thiết náo loạn giang hồ xông vào các môn phái “du ngoạn”.

Độc Hành Kiếm Vương và Cô thiên Thần Thâu vì truy tìm “đồ đệ yêu quý” đã “bôn ba” vào những nơi vô cùng tiên cảnh và “khoái lạc”, lí do của Độc Hành Kiếm Vương là có thể bọn nhỏ bỏ nhà trốn đi chơi nên vào đó tìm không chừng sẽ gặp. kết quả cũng không cần phải nói a.

Còn Y Tiên Lăng Diệt Thần vì “tiệc nuôi” cho đồ đệ duy nhất đã đốt pháo ba ngày ba đêm, sau đó cùng với đệ nhất dịch dung bất tri diện Hạ Lạc Hà. xông ra giang hồ bắt những tên “khả nghi” có liên quan đến vụ này, đem về tra khảo bằng các loại độc mới chế ra được.

Kết luận: trong mười ngày đó còn đáng sợ hơn lần bão tố trong hoàng cung Thùy Thiên ba năm về trước, giờ đây là tất cả đóng cửa đi ngủ chả ai dám bén mảng ra đường.

Trong khi tứ hủ đang rất nhõm nhõm du ngoạn ở nơi khác, mà không ai hay biết hay tìm đến được.

Cua tú bà và Tiểu Thiên Sứ của chúng ta hiện đang ngao du tại nơi hai người vừa nhắc đến phía trên, thập phần hưởng thụ nha.

Cua tú bà thì suốt ngày được xem đông cung đồ của hai chàng Liễm Diễm và Nhược Thiên, ai biểu tú bà là gian thương chi, vài lời đã thuyết phục được hai chàng cho ở “trọ” vô thời hạn.

Tiểu Thiên Sứ thì đang theo mỹ nhân Triệu Tước học tâm lí học, bởi Tiểu Thiên sứ của chúng ta đánh bại chàng bằng một giọng ca oanh vàng, khiến chàng nghe đến say mê.

Kỳ Nhi thì rất nhàn nhã, nàng làm “khách” trong Tần phủ, được Tần phủ thất chủ tử cưng như trứng húng như hoa, lí do à, đương nhiên là nàng hiến kế cho Thất chủ tử chinh anh Tần lão gia rồi. Còn kể một đồng truyện về danmei và sự tích oanh liệt khi chàng lão gia đi “bắt” thất vị chủ tử về.

Buồn chán thì chạy đi kiếm tam chủ tử cùng uống đào hoa nương, không thì qua được lâu kiếm lục chủ tử nghiên cứu được liệu, khi thì bồi ngũ chủ tử đi “cường bạo dân nữ” phá làng phá xóm, rãnh rồi đi kiếm đại chủ tử kể truyện danmei.

.
. .
.

Độc Cô Thảo tiếp đất rất an toàn, bởi nàng đang ngồi dắt dẹo trên một ngọn cây khá cao, nhìn toàn cảnh sẽ thấy một sơn trang hoành tráng hùng vĩ, người ra vào tấp nập, trước bàn đề ba chữ thật to — Tu La Bảo.

Tay cầm tấm gương kì dị kia, phi thân xuống đất, phúi phúi bụi dính trên người, đưa tay vuốt lại mái tóc, chỉnh sửa cây trâm, đưa tấm gương kia vào ngực, mới phi thân vào trong trang ẩn nấp vào một nơi kín đáo, đánh ngất ba ảnh vệ.

24. Chương 24: Phiên Ngoại: Tứ Hủ Lạc Vào Thế Giới “danmei” 2

Độc Cô Thảo đi vòng vòng Tu La Bảo vài vòng cũng không phát hiện hai nhận vật chính đâu cả, đang ngồi chéo chân trên nóc nhà thì lại nghe thấy tiếng cửa hai nam nhân.

“Giáp này! từ lúc ăn trưa đến giờ không thấy đại ca và đại phu đâu hết vậy?”

“Bọn họ đến nơi hẹn hò bí mật rồi.”

“Cái gì là nơi hẹn hò bí mật?”

“Cái đó do đại ca mới tìm được gần đây, hình như là sau núi thì phải.”

“Chúng ta cũng rủ mọi người đi xem thử đi.”

“Người muốn chết thì cứ đi, đại ca đã hạ lệnh không chi bất cứ ai làm phiền.”

Tiếng nói ngày càng đi xa, cái tai của Độc Cô Thảo thì ngày càng vểnh cao, nở một nụ cười đầy ám muội, dùng tuyệt thế khinh công chạy thẳng ra sau núi.

Nàng chạy gần một ngọn núi mới tìm được hai người kia, dùng nội lực bế khí công thêm nuốt vào viên tuyệt mạng đơn do cái vị muối muối đệ nhất thần y chế ra, có công dụng làm mất đi hơi thở, cơ thể sẽ rơi vào trạng thái như chết giả, cái bất lợi là chỉ có thể đứng im một chỗ, khi muốn động dậy thì chỉ cần vận một ít nội lực là được.

Độc Cô Thảo chọn một vị trí trên cây cao cao dễ dàng nhìn xuống cái hang động khá gần chỗ của nàng, hang hình vòm được trang trí rất đẹp nha!

Trong hang động đang diễn ra một màn đông cung đồ sống động như thật của hai nhân vật chính là Tần Vọng Thiên và Mộc Lăng.

Màn diễn kéo dài gần hai canh giờ mới xong, Độc Cô Thảo cũng xem đến đã ghiền, nhưng vì một phút sơ ý mà làm gãy một nhánh cây khô bên cạnh, hậu quả thì ai cũng biết rồi.

“Ai” người trong động hô to.

“Ách.” Độc Cô Thảo vận nội lực, dùng tuyệt thế khinh công chạy đi, nàng dù có là kiếm vương đi nữa nhưng cùng lúc đối đầu cùng hai cao thủ e là khó bảo toàn tính mạng, nhất là Mộc Mộc của nàng lại thích chơi toàn “hàng độc” mới chết chứ.

Đi được một khoảng khá xa mới không còn cảm giác hơi thở và nội lực của hai người kia nàng thoáng yên tâm một chút, dù sao nàng cũng rất thích Vọng Vọng nha~ không thể ra tay đánh được, hơn nữa mỹ nam cần được “bảo tồn”.

Cũng may là hai người không thấy nàng, bây giờ trở lại Tu La Bảo làm khách là được, hắc hắc tha hồ xem đông cung đồ miễn phí.

Nhưng ngay khi Độc Cô Thảo xoay người thì không gian biến ảo, như bị người bóp méo, một người va chạm với nàng, do quá bất ngờ và không phòng bị nên cả hai bị té nhào xuống đất.

“Ai da.” cả hai cùng kêu lên, Độc Cô Thảo xoa hông đứng dậy, xem ai là người có mắt như mù đụng vào nàng.

Người bên kia cũng đứng dậy, hai bên nhìn nhau, sửng sốt.

“Zổ tỷ.”

“Kỳ Nhi.” Độc Cô Thảo bắt ngờ.

“Sao tỷ lại ở đây....ừa? mà đây là đâu, muối đang chạy trên quan đạo mà.”

“Núi phía sau Tu La Bảo, mà ai rước muối chạy như ma vậy.”

“Aiz! đừng nhắc nữa, còn không phải là tên Tần Chính chết tiết sao, không biết hẩn rình ngoài cửa khi nào? muối đang nói về bí quyết phản công cho Nhất Nhất nghe thì hẩn xông vào?” Kỳ Nhi lắc đầu nhún vai, chỉ còn một chút là nàng thành công rồi.

“A....help me.” Kỳ Nhi vừa dứt tiếng thì trên trời vang lên tiếng thét dài.

Độc Cô Thảo theo bản năng tiếp được, thì ra là Minh Châu, nhưng nàng ta sao lại từ trên trời rơi xuống thế này.

Kỳ Nhi nhìn Minh Châu rồi nhìn lên trời: “Muội bộ xuyên về thiên đình hả?”

“Không, muội xuyên về hiện đại đó chứ! gặp được Triệu Tước mỹ nhân nga~, anh giết người đúng là siêu nha! không bắn tay nha! điều khiển bằng tâm lý học nha!....” Minh Châu kích động, nắm tay Kỳ Nhi kể liên hồi

“Stop....muội.....” Độc Cô Thảo định hỏi nàng ta CuaChua đâu thì, “Ai da.”

“Cua tỷ!” Minh Châu và Kỳ Nhi đồng loạt nhìn sang người đang bị té ngã chổng vó lên trời....khụ....phải nói là nàng ta té theo kiểu đi bằng tay bởi vì....còn chưa có tiếp đất...được Độc Cô Thảo phản ứng lẹ chụp lại cái chân...

“Sao nàng lại giống như Thiên Sứ té từ trên trời xuống vậy, bộ nàng bị ai đó sút đi hả.” Độc Cô Thảo ác ý cười.

“Khụ... Zổ, nàng thả ta xuống trước cái đã.”

“Bịch.” Độc Cô Thảo quả nhiên rất nghe lời mà buông tay ra, đại tẩu bà anh minh thần võ của chúng ta cũng rất “anh dũng” để môi tiếp xúc với mặt đất mẹ hiền lành.

“Nàng cố ý hả?” Tử Như đứng dậy vừa phủi bụi vừa lên án nói

“là nàng kêu ta thả nàng ra, có trách thì trách nàng không nói rõ.” Độc Cô Thảo nhún nhún vai tỏ vẻ không liên quan.

“Được rồi, các tỷ dừng lại tỷ đã, tại sao chúng ta lại cùng lúc có mặt tại nơi đây.” Minh Châu vừa nói vừa chớp cặp mắt to tròn.

“Trước tiên đây là đâu vậy Zổ tỷ.” Minh Châu nói.

“Đây là trong truyện Hảo Mộc Vọng Thiên bởi tỷ gặp được Mộc Mộc và Vọng Vọng.”

“Ế! ta tưởng đây là ngoại thành của U Minh Cốc chứ.” Tử Như khó thấy đôi mắt tròn xoe tỏ vẻ ngây thơ.

“U Minh Cốc, là trong truyện Liễm Diễm Cầm Hoan hả?” Minh Châu hai mắt sáng như dạ minh châu.

Độc Cô Thảo đưa tay lên cầm ra vẻ trầm tư: “Xem ra là chúng ta bị phân tán mỗi người một nơi, hơn nữa là con rơi vào truyện mà chúng ta thích.”

Độc Cô Thảo lấy cái gương từ trong lòng ra xem, nhưng cũng không xem ra chỗ nào kì dị ngoại trừ hình được khắc lên trên.

Kỳ Nhi hưng trí giật lấy tấm gương kia, lập tức hô to: “Chúng ta muốn đến chỗ Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường trong Quỷ Hành Thiên Hạ.” nhưng kì lạ là chiếc gương không hề có phản ứng gì cả.

“Sao lại như vậy.” Kỳ Nhi ủ rũ nhún lại đôi mày liễu.

“Có thể chỉ có muội mới ra lệnh được, để muội thử xem sao.” Minh Châu tiếp nhận cái gương từ tay Kỳ Nhi “muốn gặp Triệu Tước trong SCI mê án tập.” Cái gương cũng không thêm phản ứng.

“Hả?”

“hahaha cái gương phản chủ rồi.” Kỳ Nhi ôm bụng cười, Minh Châu quay sang bắt đầu vừa rượt vừa đánh Kỳ Nhi, cái gương thì bị nàng quăng lên trên cây, Minh Châu có nội lực nên tấm gương in thẳng vào trong giống như treo tường.

Độc Cô Thảo chậm rãi đi lại gần đánh giá, suy nghĩ một hồi rồi lại nói: “Gương kia ngự ở trên cây thế gian này ai đẹp được dường như ta.”

Độc Cô Thảo vừa dứt lời, ba người phía sau liền hắc tuyến đầy đầu, không phải chứ, nhị thư kí Mãn Nguyệt Lâu khi nào thì mắc bệnh tự sướng vậy!

Nhưng càng khiến mọi người hắc tuyến và căm nín hơn nữa là, cái gương kia cứ nhiên lại có phản ứng: “Trên đời này đẹp nhất không phải là người, càng không phải cái gì gọi là yến sầu phi hoàn mà là – Nam Nhân”

“hắc tuyến!!!!”

“hắc tuyến!!!!”

“hắc tuyến!!!!”

“hắc tuyến!!!!”

“Nó biết nói, còn biết dammei luôn.” Minh Châu chạy lại nhìn nó bằng miệng chữ O mắt chữ A.

“Xem ra là nó có phản ứng với Zổ, nàng thử ra lệnh gì cho nó thử xem, lệnh nó đưa chúng ta trở về đi, biến mất như vậy mọi người sẽ lo lắng.” Vẫn là đại tú bà biết phân tích rõ ràng, các nam nhân Mãn Nguyệt Lâu nhất định đời đời nhớ ơn người.

“Cũng được, để thử xem.” Sau một hồi cân nhắc đắn đo, nhị thư kí của chúng ta cũng gật đầu.

“Người có thể đưa chúng ta về không.”

“Có thể”

“Vậy đưa chúng ta về Mãn Nguyệt Lâu như cũ.” Độc Cô Thảo vừa dứt lời thì ánh sáng lập lòe lên, bao quanh bốn người các nàng.

Hay quá sắp được về nhà rồi.

Bảo đảm Mãn Nguyệt Lâu lúc này đang loạn lên hết rồi.

Các nam thê kia không tìm thấy các nàng chắc sẽ đại náo giang hồ và triều đình đến loạn thất bát tao luôn quá, hy vọng đừng làm nên sóng gió gì.

Tuy không thể gặp được Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường có hơi đang tiếc, nhưng vẫn là ở nhà tốt hơn, aiz muốn nhéo má của Tiểu Tứ Tử quá đi.

Bốn người bốn y tướng, suy nghĩ nào mới chân chính tác động đến gương thần ma quái kia đây.

25. Chương 25: Phiên Ngoại: Hái Hoa Tặc

Sự kiện này diễn ra sau năm năm, kể từ lúc đánh lui boss cuối của tam quốc.

.

.

Nếu hỏi chuyện gì gần đây trong giang hồ đang quan tâm chú ý nhất, đó chính là hái hoa tặc “mới vào nghề” thách thức nữ nhân Mãn Nguyệt Lâu.

Người mà hắn thách thức chẳng ai xa lạ chính là Nguyệt Kỳ Nhi con gái của ma giáo chủ, phu nhân của cố vương Hiên Viên Hạo, bảo bối của nhị thư kí Mãn Nguyệt Lâu.

“Tên kia chắc chán sống rồi, bộ chưa nghe danh Mãn Nguyệt Lâu hay sao.”

“Ta nghe nói hắn chỉ mới nổi danh do thành công “hái” được đệ nhất hoa khôi của Lan Lan viện nên mới gồng cuồng như thế.”

Mọi người đang tán gẫu hăng say thì chợt nghe có tiếng tiểu nhị vang lên từ bên ngoài – “Có khách đến!”

Lúc này đã quá Ngọ, người trong tửu lâu cơm no rượu say rồi thì cũng đã sớm tan đàn, số lưu lại đa phần là nhàn rỗi chuyện phiếm. Trong lầu không đông khách, vì thế mà tiếng hét của tiểu nhị trở nên rất rõ ràng, khiến ọi người tò mò hướng mắt ra cửa chờ xem.

Người đến là một thanh niên tuấn mĩ, mày thẳng mắt sáng anh tuấn khí khách, một thân lam y càng thêm tiêu sái, môi hơi cong lên tạo một nụ cười nhẹ hút hồn người.

Mọi ánh mắt đều tập trung vào người đó cho đến khi hắn đi vào một nhã gian, cửa “két” một tiếng đóng lại, đánh thức những con tim còn đang thẩn thức bên dưới.

“Hừ, một bọn thiển cận.” vị lam y công tử kia vừa vào phòng liền hừ lạnh nhìn ra cửa sổ, từ nơi đó nhìn ra có thể thấy được Mãn Nguyệt Lâu.

“Kỳ Nhi, dù nàng có phu quân thì sao, nàng chỉ có thể là người của Trần Nghiêm ta thôi.” Trần Nghiêm nghiêng răng “ba” một tiếng đập mạnh lên khung cửa sổ, trên đó xuất hiện một đạo vết nứt.

.

.

“Kỳ Nhi định xử lí sao.” Dương Liệt Hỏa mang cái bụng bầu 6 tháng nghe tin nàng bị hái hoa tặc gửi thư thách thức liền từ Âm Nguyệt giáo chạy đến Nguyệt Ảnh Lâu, hiện đang ngồi trong lòng ca ca nàng nghỉ trưa.

Kỳ Nhi vừa đặt mua vài cái thảm lông cừu thượng hạng trải ngoài sân, phía trên treo một tấm vải tơ tằm chống nắng, thế là giống như đi picnic, bài thêm vài món ăn để cho cả nhà đặc biệt là mấy bà bầu nằm dài ra đó.

“Có người đâm đầu vào uội chính vì sao không nhận a~.” Kỳ Nhi cười thập phần khả ái.

Dương Liệt Hỏa và Nguyệt Tĩnh Dạ rùng mình, nụ cười này chính là vui sướng khi có người gặp họa của muội ấy, xem ra là hời lộn người rồi, phải đi tìm tên hái hoa tặc kia cầu phúc cho hắn.

“Kỳ Nhi tỷ, đưa muội xem là thư nào?” Minh Châu nằm dài trên thảm lông đưa bàn tay ngọc về hướng nàng.

Minh Châu tiếp nhận thư nhìn sắc mặt đang cực kì khó coi của Hiên Viên Hạo mà thanh giọng đọc thêm một lần nữa: “Thân gửi Kỳ Nhi tiểu mỹ nhân, bốn công tử nghe danh nàng xinh đẹp kiều mị, cầm kì thi họa, ca vũ tinh thông tuyệt diệu, tối nay bốn đại gia sẽ đem khôi kia xxx để mở rộng tầm mắt, hy vọng Mãn Nguyệt Lâu không làm bốn vương thất vọng — Trần Nghiêm.”

Hiên Viên Hạo gương mặt đã khó coi nay càng khó coi gấp bội, sát khí ngưng ngực bốc cao ba trượng, đưa tay ôm lấy eo của ái thê kéo vào lòng khẽ “hừ” một tiếng.

“Hạo, chàng ghen?” Kỳ Nhi ngồi trong lòng Hiên Viên Hạo gối đầu lên vai hắn, đưa tay nắm lấy lọn tóc phía trước đùa vờn.

“Không được sao hử?” Hiên Viên Hạo trừng mắt nhìn nàng, cuối đầu xuống tại môi nàng trác hôn một chút.

“Ai da, ta nói Hạo ca, huynh cùng Kỳ Nhi tỷ cho dù có tốt cũng không cần phải lúc nào cũng biểu hiện ra ngoài, có phải muốn làm uội hăm mộ hay không?” Minh Châu ngồi bên trái cười đến hai mắt đều loàn lên, trêu ghẹo nói, lời nói vừa dứt mọi người đều cười ầm lên.

Kỳ Nhi cười xán lạn: “Khiếu Hoa, quản giáo phu nhân của đệ đi, đều đã làm mẹ của hai hài tử rồi con chanh chua như thế.”

(giải thích một chút: muội xưng hô theo cấp bậc của người trong lâu, phu quân cũng theo đó mà xưng hô, dù cho PKH lớn tuổi hơn muội cũng gọi là đệ.)

Phong Khiếu Hoa cười ha hả nói: “Ta nhìn thế cũng nhìn không ra chanh chua đâu, chỉ là nói đúng tình hình thực tế thôi, mọi người xem có phải hay không.” nhất thời lại vang lên một trận áp chế tiếng cười, Kỳ Nhi mỉm cười dịu dàng nhìn Phong Khiếu Hoa, khiến hắn không dám cười nữa, giỡn à chọc giận Kỳ Nhi không phải muốn phu nhân đá hắn ra ngoài sao, giỡn tý là được rồi.

“Kỳ Nhi trở lại vấn đề chính, mau nói kế hoạch ọi người tham gia đi, đừng đem chuyện tốt giấu một mình hưởng chứ.” Tiểu Miêu tay cầm chùm nho, bỏ vào miệng một trái, cười hạnh phúc nhìn nàng.

Lệ Phong tỷ tính tình lạnh lùng chỉ thản nhiên nói: “Tỷ cũng tham gia.”

“Được rồi, cũng chả có kế hoạch gì đâu.....bất quá....” Kỳ Nhi nói lập lững quét mắt xung quanh nhìn tất cả mọi người một vòng thấy mọi người đều nhìn nàng, nói ra một câu khiến cho người sau nàng muốn học máu: “Các tỷ phải kiềm chế Hạo lại, không cho hắn phá hư kế hoạch.”

“Nàng muốn làm gì...” Nói xong suy nghĩ một chút lại bổ xung thêm một câu: “Gì cũng được, ta. không. cho. phép.” bốn chữ cuối cơ hồ theo kẽ răng mà ra.

“Hạo huynh khoan hãy tức giận, nghe muội ấy nói hết đã.” Từ Trường Tuyết cười nói, aizz cảm thương thay ột đời đệ nhất sát thủ a~, từ khi theo đại tỷ bà tính tình cũng thay đổi không ít.

“Nếu là Mộ Dung cô nương gặp phải tình trạng này huynh sẽ thế nào.” Hiên Viên Hạo nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Sát.” Từ Trường Tuyết không chút do dự nói ra đáp án, sau đó nhận ngay một ánh mắt của Độc Cô Thảo: không có tiền đề.

“Kỳ Nhi, tỷ yên tâm đi có muội ở đây Hạo của tỷ muốn phá rồi cũng không được, mau nói kế hoạch ra nha.” Tử Dương nằm gối đầu trên chân Đỗ Nhất vừa gặm bánh bao vừa hướng nàng cười nói.

“Tử Dương, miệng lưỡi muội lúc nào cũng lanh lợi, người khác còn chưa kịp nói, đều bị muội giành nói hết.” Bạch Vân Phi cười haha.

“Còn không phải bị Đỗ Nhất đệ nuông chiều quen, để cho Tử Dương có thể luyện thành một bộ võ mồm nước lửa bất xâm, đao thương bất nhập như hôm nay.” Kỳ Nhi cũng cười đùa theo.

“Hừ, phu quân tỷ chắc không nuông chiều tỷ chắc.” Tử Dương Khinh bỉ liếc qua.

“Nói đi đâu, vấn đề chính.” Độc Cô Thảo định quăng nguyên chùm nho vào Kỳ Nhi nhưng không biết nghĩ sao lại chỉ quang 1 trái.

Hiên Viên Hạo đưa tay đón lấy trái nhĩ kia, bóc vỏ ngoài dứt cho Kỳ Nhi ăn, phu nhân của hắn ân nho hay mấy loại trái khác cũng không ăn vỏ, Kỳ Nhi mỉm cười nhường người chọt lên má Hiên Viên Hạo một cái.

“Mọi người xích lại đây muội nói cho nghe.” Kỳ Nhi đưa tay vẫy vẫy với mọi người, cần gì xích lại bọn họ đều là cao thủ kẻ bên như vậy dù nói nhỏ cũng nghe.

Mọi người nghe xong nhất tề cười ái muội, duy chỉ Hiên viên Hạo đầu muốn bốc khói, nhưng chưa kịp làm gì đã bị ba đại cao thủ, Từ Trường Tuyết, Lãnh Ngân Phong, Triệu Minh Hàn trấn áp, Tử Dương cười hì hì lấy trong ngực ra một lọ thuốc màu trắng đổ ra một viên cho vào miệng Hiên Viên Hạo....

....

Đêm tối...trời đang không trăng, không sao, không gió, không mây, có ai đang đi ngang đây.....(=)))

Một bóng đen nhanh nhẹn lén vào Nguyệt Ảnh Lâu, dừng trước phòng ngủ của Kỳ Nhi, khinh công người này thật cao đáp xuống mà không gây một tiếng động nào cả.

Kỳ Nhi trong phòng, tay chống đầu nhìn ra ngoài cửa, bên ngoài một làn mê hương được thổi vào phiêu tán khắp gian phòng. Nàng cười lạnh, trở mình nằm xuống giường giả bộ ngủ.

“Két...” Cửa bị đẩy nhẹ vào, cửa vừa khép lại bên ngoài từ trong hơn mười người phi thân lên nóc nhà bao vây xung quanh căn phòng, ai trong bọn họ cũng đều cười.....tà ác.

“Hảo mỹ nhân, bổn đại gia đến đây.” Người đến chính là Trần Nghiêm, hắn cho rằng mê dược của mình là vô địch, đã làm vợ chồng Kỳ Nhi ngủ say, chỉ cần giết Hiên Viên Hạo bắt Kỳ Nhi đi là được, nhưng hắn không chú ý ở trên bàn trà nhang thơm vẫn tỏa ra nghi ngút.....

Trần Nghiêm vén lên sa trướng, bên trong chỉ có một cô gái đang nằm, tóc xỏa ra như thác, khuôn mặt hoàn mỹ ngũ quan tinh xảo: “Thiên tiên....trên đời này đúng là có tiên nữ hạ phàm...” Trần Nghiêm đắm chìm, nước miếng đều chảy đến cằm.

Kỳ Nhi cố tình xỏa tóc ra, quần áo bảy phần mặc ba phần hở, xương quai xanh ẩn hiện trong cái áo ngủ, hương khói trong phòng còn lượn lơ khung cũng trở nên liêu trai vô cùng.

Vươn tay ra định nhắc mỹ nhân lên, nhưng mỹ nhân trên giường đột nhiên mở mắt ra cười ngọt ngào với hắn: “Chào mừng chàng đến với QUỲ. NGUYỆT. LÂU.”

“Nàng không trúng mê hương.” Trần Nghiêm cả kinh lùi về sau, mắt nhìn chung quanh nhưng không phát hiện ra gì cả.

“Tướng công không phải đến đón thiếp sao?” Kỳ Nhi kéo chăn ra bước xuống giường tiến lại gần hắn, mắt phượng kiều mị khẽ chớp, môi anh đào hé ra quyến rũ người.

Trần Nghiêm nhìn nàng cả buổi cuối cùng mỉm cười đưa tay ôm lấy cái eo nhỏ kia, kéo mỹ nhân trước ngực vào lòng đưa tay nâng cằm nàng lên, nói: “Là nàng quyến rũ bổn đại gia ta.” nói xong cúi xuống hôn.

Kỳ Nhi lách mình từ trong tay hắn nhẹ nhàng thoát ra đi đến bàn trà: “Phu quân sao lại gấp còn chưa uống chén trà...a~~” Kỳ Nhi hơi cúi xuống vai áo hơi tuột lộ ra một chút da thịt tuyết trắng.

“rắc.” Từ đâu đó vọng lại tiếng một vật bị bẻ gãy.

Kỳ Nhi tâm không khỏi thở dài, Hạo của nàng mất bình tĩnh rồi nếu còn diễn nữa sợ rằng hắn sẽ liều mạng với mấy ca ca đệ đệ, tỷ tỷ muội muội ngoài kia mất.

“Phu nhân, xuân tiêu một khắc đáng giá ngàn vàng.” Trần Nghiêm cười đến tà mị bước qua định ôm lấy nàng.

Kỳ Nhi biết là hết “đùa” cùng hắn được nữa rồi nên cười lạnh nói: “Trần Nghiêm đây là người tìm đến chết chớ trách Kỳ Nhi ta vô tình, trên đời này chưa ai dám thách thức ta như vậy mà còn sống.”

“Mỹ nhân sao lại trở mặt nhanh vậy, đến để bổn đại gia thương nàng.” Trần Nghiêm nào còn để ý gì khác mỹ thực trước mắt không ăn có lỗi với ông trời lắm nha.

“Người quả thực đúng là bổn a bổn.” Kỳ Nhi lạnh nhạt nói, tay vung Phệ Hồn Tiên đánh về phía hắn nhanh như chớp điện.

Trần Nghiêm cả kinh, hắn xác định là nàng không có võ công vì sao lại xuất ra được nội lực kinh hồn như vậy, thấy tình thế không ổn hắn phi thân lao ra ngoài.

Kỳ Nhi cũng chỉ chờ có thế, nàng nhếch mép cười thu lại trường tiên: “Trần Nghiêm ta xem ngươi làm sao thoát khỏi bàn tơ động của Mãn Nguyệt Lâu chúng ta đây.”

Bên ngoài, Trần Nghiêm vừa lao ra hoàn toàn bất động, bên trái hắn có bốn người một cô nương áo tím đang cầm vài cái bình cười thấp phần “gian xảo” nhìn hắn, một cô nương khác tay cầm trường tiên dài bên cạnh là bạch hổ và lang, kế bên các nàng là hai nam nhân anh tuấn.

Bên phải hắn có bốn người, hai cô nương một người áo đỏ một người áo hồng, bên cạnh là hai nam nhân gương mặt nghiêm nghị.

Phía trước cũng là bốn người một nữ nhân gương mặt khuynh quốc khuynh thành, một nam nhân tà mị, thêm một nam một nữ băng lãnh hàn khí.

duy chỉ có phía sau là ba người, một nữ nhân mặc lục y cười đến loạn loạn mắt, hai nam nhân đứng kế nàng một bình tĩnh thản nhiên, người còn lại hình như rất tức giận.

Dù là hướng nào hấn cũng không thể thoát, nhìn sơ qua cũng biết bọn họ là nhân trung chi long phượng, chẳng những xinh đẹp và anh tuấn hiếm thấy, còn có thể nhìn ra võ công là cao thủ trong các cao thủ mà hấn từng thấy.

“Trần Nghiêm, còn muốn hay không bắt muội muội ta cùng người...” Tiểu Miêu che miệng cười duyên nhìn qua Hiên viên Hạo đã giận đến nhất phật thẳng thiên nhị phật xuất thế.

“Cứ giao hấn cho tỷ xử lí.” Độc Cô Thảo nói, hai mắt đã híp lại thành hình bán nguyệt.

“Không được ta cũng tham gia.” Mộ Dung Tử Như liếc mắt qua.

“Muội cũng muốn hành hấn.” Minh Châu vuốt vuốt sợi trường tiên trong tay.

“Vây muội đương nhiên cũng có phần.” Tử Dương nào bỏ qua chuyện tốt, có người cho nàng thử được a

“Ta cổ vũ thôi.” Dương Liệt Hỏa mỉm cười, bọn ai cũng tham gia rồi người kia chết là chắc không cần đến nàng đâu, chỉ cần đứng xem là được rồi.

“Tỷ cũng vậy.” Lệ Phong môi hơi cong tạo một nụ cười âm lãnh.

“cho hấn làm tiện thụ đi.” Kỳ Nhi từ trong bước ra, Hiên Viên Hạo nhìn nàng ăn mặc mỏng manh, nhũ mày, chớp nhoáng một cái lấy từ trong phòng ra chiếc áo khoác bằng lông hồ ly trắng khoác lên cho nàng, đưa tay ôm lấy nàng vào lòng.

“Đúng nha, Phiêu Hương Viên đang thiếu người a.” Minh Châu vui vẻ hoan hô.

“Ừm...” Độc Cô Thảo nhìn Trần Nghiêm từ trên xuống dưới từ dưới lên trên một lần gật đầu nói: “Đúng là cổ tổ chất của thụ.”

“Để muội hạ được kia cho hấn đi.” Tử Dương nhanh miệng nói.

“Được gì thế?” Dương Liệt Hỏa hiếu kì hỏi.

“Là được khiến nam nhân bắt lực đó, nghe nói Dương muội đang trong giai đoạn nghiên cứu.” Tiểu Miêu meo meo trả lời.

Toàn thể nam nhân trong lâu công thêm tên hái hoa tặc chính giữa, nuốt một ngụm nước miếng và đổ mồ hôi lạnh toàn thân, Đỗ Nhất đứng bên cạnh Tử Dương nghe xong đã mồ hôi ướt cả áo.

“Tử Dương muội nghiên cứu cái đó định làm gì thế?” Kỳ Nhi cũng rất hiếu học a

~Toàn thể nam nhân vì một câu hỏi này lại đổ mồ hôi còn gấp hai lần trước, không tự chủ liếc mắt nhìn nhau xem ai đã chọc giận vị thần y này rồi, không khéo thì....toàn thể lại ăn ý liếc mắt xuống nhìn tiểu huynh đệ của mình.

“Trước tiên giam tên này tại Thiên Sát điện, chúng ta cứ từ từ hành hạ.” Tử Như cười tà ác nhìn hấn.

“Tam vương gia cứu mạng, đây là phạm pháp.” Trần Nghiêm liều mạng hướng Bạch Vân Phi kêu cứu.

Tiểu Miêu liếc mắt nhìn phu quân lập tức nhận được câu trả lời vô cùng hài lòng: “Ta không thấy gì hết.”

“Kiếm Vương...” Chưa nói hết đã bị Độc Cô Thảo đánh gãy: “Ở đây chỉ có Cẩm Chương Mãn Nguyệt Thôi.”

“Tử Dương cô nương ta bỏ ra 10 vạn hoàng kim chỉ cần người hạ độc tất cả bọn họ.” Trần Nghiêm giở chiêu bài mua chuộc và chia rẽ.

“Người bây giờ lấy đâu ra 10 vạn hoàng kim.” Minh châu khinh thường liếc hấn.

“Có...có...có...người chỉ cần đến nơi xx núi yy động zz sẽ gặp thôi.” Trần Nghiêm gấp đến hoảng.

“Cám ơn người nha.” Tử Dương cười ngọt ngào nhìn hấn.

“Ta đã nói ra nơi để tiền, người mau cứu ta.” Trần Nghiêm định Chạy lại Tử Dương lại bị một câu của nàng bức lui: “Ta có nói nhận lời sao.”

“Sở Lam..” theo tiếng nói một bóng đen lướt ra nhanh như chớp túm lấy cái tên đi bắt không được gà còn mất luôn nắm thóc, Tiền mất tạt mang kia vào Thiên Sát điện chờ chủ nhân và các tiểu thư xử lí.

“Mọi người mệt rồi về nghỉ đi thôi.” Kỳ Nhi nói xong đã thấy mấy cái bóng xẹt xẹt, không còn ai trong Nguyệt Ảnh các của nàng

.

.

“Hạo chàng còn giận sao.” Kỳ Nhi Hiên Viên Hạo lôi vào phòng quăng lên giường...đi ngủ.

“Hừ.” Hiên Viên Hạo hừ một cái cũng không nói gì.

Kỳ Nhi biết nàng giỡn cũng hơi quá, đã có phu quân còn bày ra tư thế quyến rũ người khác: “đừng giận, sẽ không có lần nào nữa.”

Hiên Viên Hạo im lặng nhắm mắt như đang ngủ, không thèm nghe phu nhân mình ôn nhu nói.

“Được rồi chàng muốn thế nào đây?” Kỳ Nhi hết cách nhìn phu quân nàng cứ như là tiểu tức phụ ấy.

“Vậy nàng mau đến bù cho ta.” Hiên Viên Hạo trở mình dè lên người nàng.

“Chỉ vậy thôi sao.” Kỳ Nhi đưa tay vòng qua cổ hắn dang lên đôi môi anh đào cùng hắn triển miên.

“Chết tiệt, nàng...tiểu yêu tinh.” Hiên Viên Hạo ôm lấy nàng mãnh liệt hôn xuống, cắn mút, bắt lấy lưỡi nàng ôn nhu đùa giỡn. Phu nhân của hắn khi này ba phần kiều mị bảy phần quyến rũ hướng hắn, vậy đừng trách hắn “sử dụng” gia pháp với nàng, ái bảo nàng hôm nay làm hắn cực kì sinh khí. (vâng gia pháp trên giường)

Trướng màn được hạ xuống ngăn cách với bên ngoài, từng kiện y phục theo đó bay ra ngoài, bên trong chỉ còn có hai thân thể xích lửa trần trụi quấn lấy nhau, đây đưa một chỗ, hành động theo bản năng nguyên thủy nhất của con người.

26. Chương 26: Phiên Ngoại: Cường Đoạt “mỹ Nhân”

Thời gian trôi đi thật mau thấm thoát đã 13 năm trôi qua, người trong Mãn Nguyệt Lâu vẫn vậy, có khác chẳng là các bảo bối ngày nào nay đã lớn và thành danh trong giang hồ.

Nguyệt Kỳ Nhi phu nhân lâu chủ Tuyết Vũ Lâu Hiên Viên Hạo, vì hắn sinh hạ ba đứa nhỏ, một cặp song sinh và một bé trai đáng yêu bậc nhất, được liệt vào tam bảo của Mãn Nguyệt Lâu.

Con cả tên Hiên Viên Dật 17 tuổi là một người ôn hòa, nhưng lạnh nhạt hết thảy, giang hồ danh xưng lãnh công tử, thừa kế khuôn mặt từ cha tuần mĩ phi phạm nhưng lại mang vài phần “nai con” từ mẫu thân, khiến Hiên Viên Dật nhìn qua như một công tử yếu đuối, bởi dáng vẻ cũng khá mảnh khảnh, nhưng đó là người ngoài nhận xét.

Trong lâu ai lại chẳng biết, Hiên Viên Dật một thân công phu từ mẫu thân, kì tài võ học còn có cả sử dụng cổ trùng từ phụ thân, nói hắn văn nhược thật sự là quá xem thường. Nhưng cũng có chuyện người trong lâu không biết ngay cả Hiên Viên Hạo phụ thân của Hiên Viên Dật cũng không biết chỉ có Kỳ Nhi mẫu thân của hắn là rõ ràng nhất.

Hiên Viên Dật bề ngoài ôn hòa nhưng bên trong lạnh lùng vô cùng, đây cũng là di truyền từ Kỳ Nhi ngoài nóng trong lạnh, đối người trong lâu hắn rất ôn nhu, nhưng người ngoài lâu thì một cái lạnh nhạt, nếu là người hắn không thích chính là vô tình cùng lãnh khốc.

Muội muội song sinh của hắc Hiên Viên Tuyết 17 tuổi là một mỹ nhân, nàng ôn nhu và chu đáo, đôi khi lại tinh nghịch, hoàn toàn thừa hưởng khuôn mặt từ phụ thân duy chỉ có cái tính thích “độc cô” của mẫu thân là di truyền triệt để, nàng không thích võ công mà thích y thuật của Tử Dương a di, tuy không giống a di là thần y, nhưng nếu kết hợp với độc y của mẫu thân cũng không ai dám khi dễ nàng.

Đệ đệ duy nhất của hắc là Hiên Viên Lâm 12 tuổi một trong tam bảo của Mãn Nguyệt Lâu, vừa sinh ra thì đã định sẵn cả đời được yêu sủng, ngay cả hắc trước mặt đứa em này cũng không đào đâu ra được cái gì là lạnh lùng hay lạnh nhạt được, bé đáng yêu, ngây thơ và trong sáng.

“Đại ca..” một bóng dáng nhỏ nhắn chạy lại gần Hiên Viên Dật.

“Lâm nhi, đừng chạy coi chừng té, sao lại ra đây một mình?” Hiên Viên Dật thành công tiếp được Hiên Viên Lâm đang lao vào lòng mình.

“Đệ ngồi trên kia thấy ca nên chạy xuống, ca ca lần sau dẫn đệ ra ngoài ngoạn đi.” Hiên Viên Lâm vừa nói vừa lấy tay chỉ nơi mình vừa chạy xuống.

Hiên Viên Dật nhìn qua, đấy chẳng phải là Thảo Phong Các sao: “Có mệt không.” ôm lấy đệ đệ đi ngược hướng ngôi nhà kia, trở về Nguyệt Ảnh Lâu của mẫu thân.

“Không mệt, cái này cho ca ca.” Hiên Viên Lâm lấy từ trong hà bao màu vàng bên hông ra một cái bánh điểm tâm, đưa vào trong miệng Hiên Viên Dật.

“Hảo ngon.” Hiên Viên Dật cắn lấy một miếng cười nói, hắc không thích đồ ngọt nhưng không nỡ làm đệ đệ này buồn.

“Chỉ được ăn cái này thôi, còn lại là của mẫu thân, phụ thân và nhị tỷ.” Hiên Viên Lâm cười tươi vỗ nhẹ cái túi bên hông.

Hiên Viên Dật hôn một cái bên má đệ đệ tâm nhủ: đã 12 tuổi rồi sao vẫn đáng yêu như thế, thân hình cũng chỉ khoảng đứa trẻ tám chín tuổi nhỏ nhắn dễ bông, tay chân thì cứ nộn nộn toàn thịt là thịt, màu da hồng hồng nhìn thật mềm, thật muốn cắn một cái.

“Mẫu thân.” Từ trong lòng ca ca nhảy xuống Hiên Viên Lâm nhào vào lòng mẫu thân.

“Lâm nhi, lại chạy đi đâu?” Kỳ Nhi lấy ra khăn lụa lau mồ hôi cho con.

“Mẫu thân hảo.” Hiên Viên Dật vào phòng ngồi xuống bên cạnh mẫu thân, nhìn kĩ thì từ năm hắc 10 tuổi đến nay mẫu thân cũng không già đi chút nào, tuy tóc người bạc trắng nhưng như vậy càng tăng thêm nét yêu mị, chẳng những mẫu thân hắc mà còn có cả các a di, cô cô, dì, đều như thế cả.

Làm sao già được, từ sau khi kháng boss cuối xong, Hiên Viên Hạo vì bù đắp thê tử một đêm bạch phát mà ngày đêm luyện ra cổ nhan, duy trì nhan sắc mãi mãi, nhưng mỗi tháng phải đưa vào người một con, đưa đủ 12 lần là thành công.

Nhưng Kỳ Nhi nhất quyết phải cùng chúng tỷ muội mới được, nàng sẽ không hưởng phúc một mình, nhưng cổ nhan rất khó dưỡng cũng chỉ có đúng 12 con làm sao mà cho các tỷ muội khác được, Kỳ Nhi đem chuyện này ra bàn bạc, sau 2 canh giờ căng thẳng rốt cuộc cho ra kết quả: Tử Dương sẽ đi luyện được tăng công hiệu của cổ nhan lên, chỉ cần một con và hai viên được là đủ. Kết quả chính là nữ nhân Mãn Nguyệt Lâu nhan sắc trường tồn, mà trong lâu lại “thỉnh thoảng” có trộm ghé thăm.

“Dật nhi, không phải con đi xem sinh ý cùng cha sao.” Kỳ Nhi đưa tay vén tóc lại cho Hiên Viên Duẩn nhìn Hiên Viên Dật nói.

“Phụ thân còn xem lại sổ sách một chút, lát sẽ về sau.” Hiên Viên Dật rút ra một cây trầm ngọc đưa ấu thân: “Cái này là phụ thân mua về cho người, bảo hài nhi đưa.” Nói xong lại lơ đãng nhìn ra cửa sổ.

Kỳ Nhi mỉm cười, đứa con này vốn rất hiếu thuận, lại cứ mỗi lần tặng quà cho nàng lại nói là của phụ thân đưa, bất quá nàng cũng không vạch trần: “Cảm ơn con Dật nhi.”

“Một lát bồi mẫu thân đi ra ngoài lựa vải đi.” Kỳ Nhi đưa tay đặt trầm lên bàn, nàng đã có thói quen chỉ cài hai cây bạch trầm cùng huyết thảo trầm của Zổ tỷ thôi.

“Một lát con định đi thăm Lân ca ca.” Hiên Viên Dật nở nụ cười nhìn mẫu thân.

“Ừ, vậy con đi đi.” Kỳ Nhi đưa tay bế bảo bối nhỏ vào phòng ngủ, Hiên Viên Dật nhìn mẫu thân đã khuất bóng liền dùng khinh công phi thân đi.

Kỳ Nhi trong phòng lắc đầu: “Nó tưởng rằng ta cái gì cũng không biết sao, thật là...”

.

.

.

Nam Cung Tướng Quân Phủ.

Một nam tử ôn nhuận như ngọc đang ngồi uống trà trong phòng, đương triều tướng quân trẻ nhất của Thù thiên quốc, năm nay chỉ mới 22 tuổi đã lập không ít chiến công, một người nhã nhặn ôn nhu, biết bao thiên kim tiểu thư đều đem lòng gởi gắm, nhưng Nam Cung Lân thờ ơ không để ý tới, không phải hắn không muốn mà là không được, trong lòng hắn đã có người khác.

Khẽ thở dài, buông xuống chén trà, nhìn ra bầu trời bao la bên ngoài, mấy con chim kia tự tại biết mấy, hắn cũng muốn được như vậy nhưng phụ thân gởi gắm niềm tin vào hắn, hắn không thể làm người thất vọng.

“Đang nhìn cái gì mà thất thần?” Một giọng nói lãnh ngạch từ sau truyền đến, tiếp theo Nam Cung Lân rơi vào lòng ngực quen thuộc phía sau.

“Dật, đệ về rồi.” Nam Cung Lân căng thẳng lại cổ trắn định nói.

“Gọi là gì?” Giọng nói phía sau rõ ràng trầm xuống vài phần.

“...Dật...đã về.” Nam Cung Lân đỏ bừng mặt.

“Nghe nói thiên kim lễ bộ thị lang làm điểm tâm cho Lân, đúng không.” Hiên Viên Dật khẳng định vào thùy tai mềm mại kia, thành công biến Nam Cung Lân thành tôm lột.

“Nàng chỉ là...chỉ là.” Nam Cung không biết phải nói sao để giải thích cả, bởi vì thật sự hắn đã ăn điểm tâm của nàng, mà không ăn cũng không được, không biết nàng làm cách nào mà phụ thân của hắn và phụ thân nàng đều có mặt, nàng nhiệt tình mời hắn không ăn thử thì thật thất lễ.

“Thừa nhận.” Hiên Viên Dật đưa tay xoay người kia lại đối diện với mình, một tay giữ chặt đầu một tay tóm lấy vòng eo mảnh khảnh kia áp sát vào, cúi xuống chính xác tóm lấy cặp môi hồng nhuận.

“Ngô...” Nam Cung Lân muốn nói, nhưng miệng bị người kia che kín không thể nói gì được, bất lực thừa nhận nụ hôn bá đạo của người kia.

Hiên Viên Dật tức giận, vô cùng tức giận, hắn chỉ đi có vài ngày người này liền cùng người con gái khác tình chàng ý thiếp, xem ra là hắn chưa đủ thành ý chứng minh cho người này thấy rằng, Nam Cung Lân chỉ có thể là người của Hiên Viên Dật hắn.

“..Dật...đừng,...buông...” Nam Cung Lân kháng cự.

“Lân, ta vĩnh viễn cũng không buông tay.” Hiên Viên Dật đưa tay vòng xuống bế ngang Nam Cung Lân lên, đi thẳng về phía giường.

Nam Cung Lân quay đầu đi, hai má hơi hồng, hắn cũng yêu Hiên Viên Dật nhưng hắn là con trai duy nhất của phụ thân không thể để Nam Cung gia tuyệt hậu, hắn chỉ có thể tại thời điểm này “đánh cắp” một chút ôn nhu cùng quan tâm của người kia, sau này Hiên Viên Dật có thể tử rồi hắn sẽ không còn được người này đối xử ôn nhu nữa.

Hắn cũng rất tham lam, Kỳ Nhi cô cô cứu mạng hắn và tỷ tỷ nhưng hắn lại quyến rũ con của người, khi biết ra người có hận hắn hay không, có khinh bỉ hắn, chán ghét hắn và không nhìn mặt hắn nữa.

Hiên Viên Dật gơ tay một cái, cái ghế “đang” được Nam Cung Lân nhìn tan tành thảm hại: “Không cho phép Lân bên cạnh ta nhìn đi nơi khác, Lân chỉ có thể nhìn ta.” Hiên Viên Dật bá đạo nói cuối xuống tiếp tục hôn người kia, tay từng chút một giải khai quần áo người dưới thân.

“Dật...không thể...” Nam Cung Lân đưa tay đẩy người phía trên ra.

“Lân, ta yêu ngươi.” Hiên Viên Dật bày tỏ, hẳn rõ ràng cảm nhận khi hẳn nói xong người dưới thân cứng đờ.

“Ta....” Nam Cung Lân không biết phản ứng thế nào với người nhỏ hơn hẳn 5 tuổi này, từ nhỏ hẳn đã muốn bảo hộ Hiên Viên Dật nhưng cũng chỉ là xuất phát từ báo ân Kỳ Nhi cô cô, dần dần hẳn lại không không chế được thương người này, lúc phát hiện tình cảm của mình hẳn chỉ mới 15 tuổi Hiên Viên Dật 10 tuổi.

Lúc đó cảm thấy rất sợ hãi, bởi vì từ lúc biết mình yêu thương Hiên Viên Dật nhưng không phải là tình cảm huynh đệ, mà là tình yêu thật sự, hẳn cũng phát hiện mình đối với nữ nhân không có hứng thú, nghe tin người này được nhiều cô nương vô lâm thế gia coi trọng, hẳn sợ rất sợ, trong tâm vô vàng đau đớn, hẳn là nam nhân vĩnh viễn cũng không thể vì Hiên Viên Dật sinh hạ đứa con, rồi cũng phải đến lúc buông tay nhìn hẳn cùng nữ nhân khác bên nhau.

“Lân, ta biết ngươi đang lo lắng cái gì? về phần mẫu thân ta, ngươi không cần lo lắng, người sẽ không phản đối, chỉ cần mẫu thân đồng ý phụ thân cũng sẽ không có ý kiến.” Hiên Viên Dật ôn nhu hôn lên trán, mắt, mũi, môi người dưới thân, khinh ngữ nói cho hẳn biết.

“Ta,...Dật nếu ngươi ở bên ta sẽ bị người khác chê cười, cũng sẽ không thể có con...” Nam Cung Lân hai mắt phấp phồng, hẳn hiểu tình cảm Hiên Viên Dật dành cho hẳn, nhưng hẳn không thể ích kỷ nhận lấy mà không suy nghĩ cho người kia.

“Những cái đó ta không cần, ai muốn chê cười thì mặc kệ họ, đứa nhỏ thì sao, một lũ con nít nước mũi tèm lem ta không cần, chỉ cần ngươi.” Hiên Viên Dật giọng nói khàn khàn, chứng tỏ dục vọng đã đến cực hạn, hẳn đã nhẫn nhịn để nói cho người dưới thân rõ, Hiên Viên Dật hẳn không quan tâm cái nhìn của người khác chỉ cần Nam Cung Lân đồng ý họ có thể đến nơi không ai biết tự to tự tại mà sống.

Nam Cung Lân bị câu nói của hẳn chọc cho bật cười, nói: “Lân, không hối hận.”

“Vĩnh viễn không bao giờ hối hận.” Hiên Viên Dật đưa tay cởi quần áo trên người mình, đôi môi bắt đầu châm lửa nóng lên thân thể Nam Cung Lân.

“Dật, trời còn sáng.” Nam Cung Lân thở gấp nói, đôi mắt mông lung hai má ửng hồng như trái đào, đôi môi vì thở gấp mà mở ra quyến rũ người.

Hiên Viên Dật mặc kệ, hẳn cúi xuống tóm lấy đôi môi mà mấy ngày nay không được thưởng thức, cắn, mút, bạo khai khớp hàm người kia đưa lưỡi tiến vào, ôn nhu đảo quanh trong miệng người kia, quần lý con rắn nhỏ đang trốn tránh kia mặc sức chơi đùa, thóa dịch vì hôn quá mức sâu và kịch liệt không kịp nuốt mà chảy xuống cảm Nam Cung Lân.

Lúc Hiên Viên Dật tách ra đôi môi sưng đỏ kia, để lại một sợi chỉ bạc kéo dài trên bạc thân hai người, Hiên Viên Dật mỉm cười dời môi ra sau thùy tai Nam Cung Lân thổi nhẹ.

Hơi thở nóng rực chạm vào thùy tai mẫn cảm khiến Nam Cung Lân một thân run rẩy: “Đau..”

Thừa diệp người bên dưới không chú ý, Hiên Viên Dật đưa một ngón tay mang theo hương tuyết tán* vào phía sau huyết động mê người kia, thông thả trừ sấp.

*Hương tuyết tán: thuốc bôi trơn + xuân dược Kỳ Nhi đặc biệt chế tạo cho Hiên Viên Dật. (meoww meo)

“Đã vào nhiều lần như vậy, sau nó vẫn chặt như thế hử?” Hiên Viên Dật ác ý cười, trên đầu hai quả hồng anh trước ngực, dùng lưỡi đảo nhẹ lại dùng răng cắn nhẹ, một tay phía sau thông thả lướt động, một tay bắt lấy phần thân cao thấp chuyển động.

“Đừng...” Nam Cung Lân hoàn toàn rơi vào tay giặc, hai tay ôm lấy cổ Hiên Viên Dật thở ồ ồ cầu xin.

“Là đừng động phía trước hay là động phía sau hử?” Hiên Viên Dật trước sau giáp công mạnh lên một chút, người trong lòng xụi lơ nằm ngã lại trên giường.

Nam Cung Lân xấu hổ cắn môi, hai mắt nhắm chặt đè nén dục vọng đang tuông trào vì bị kích thích, rốt cuộc hẳn không được bật ra tiếng rên rỉ: “ưm...a...”

“Lân...Lân.” Hiên Viên Dật bị tiếng rên rỉ của ái nhân kích thích, liên tục gọi tên người kia, phía sau đã lên đến ba ngón tay, mặc dù bị dục vọng bao phủ nhưng hắn phải kiên nhẫn từng bước, hắn không muốn người dưới thân bị thương.

“Dật...” Nam Cung Lĩnh ôm thật chặt người trên thân gọi, tóc sớm bị mồ hôi thấm ướt, Nam Cung Lĩnh cắn chót lưỡi để cho chính mình thanh tỉnh, thân thể đã không còn là của mình, sự tiến vào làm cho Nam Cung Lĩnh suýt chút nữa ngất đi, giọng nói vì kêu to quá mức mà trở nên khàn khàn.

“Lân.... Nói! Nói người cũng yêu ta!” Nâng thân, Hiên Viên Dật đột nhiên mạnh mẽ va chạm thân thể mềm mại kia.

“A! Ư... Dật... Đừng... A!” Muốn cắn môi ngăn lại cảm giác quá mức mãnh liệt ấy, trong miệng lại bị người đưa vào hai ngón tay.

“Nói! Lĩnh, nói người sau này sẽ ngoan ngoãn ở bên cạnh ta, nói!” Rút ra ngón tay, Hiên Viên Dật dùng sức một cái đẩy qua, sau đó ngừng lại.

“... Được... Ta... Ta sau này thế nào... ư... thế nào cũng... chỉ... ở ngay bên cạnh người... A!” Người vừa mới nói xong lại bị hung mãnh đoạt lấy, Hiên Viên Dật thỏa mãn đem y phục nhét vào trong miệng Nam Cung Lĩnh để cho hắn cắn, sau đó phóng túng chính mình đắm chìm trong ngọt ngào khiến cho kẻ khác mê say.

“Ưm!” Một tiếng trầm kêu, Nam Cung Lĩnh vào lúc mê muội phóng thích, mà đồng thời, Hiên Viên Dật đem mầm móng của mình bắn vào trong huyết động mê người kia của Nam Cung Lĩnh, trong phòng tỏa khắp mùi vị dâm mỹ.

“Ưm...” Nhắm hai tròng mắt lại Hiên Viên Dật nhắm nháp lại tư vị tuyệt mỹ kia, sau khi trút xuống, hắn nằm trên người Nam Cung Lĩnh, lấy y phục trong miệng ái nhân xuống, qua nửa ngày, hắn thỏa mãn mới rời khỏi đôi môi sớm đã sưng đỏ của ái nhân: “Lân... Xin lỗi... Ta quá gấp, làm bị thương người đi.” Hắn biết mình nên nhẹ chút, cẩn thận chút, nhưng người hắn khát vọng nhất ở ngay dưới thân hắn, hắn không phải thánh nhân, sao có thể nhịn được.

Nam Cung Lĩnh đợi cho bình ổn lại mới sức nhớ ra, khi nãy vì kích tình quá mãnh liệt mà phát ra tiếng rên rỉ thật to, xấu hổ rúc vào trong lòng người kia nhỏ giọng nói: “Người...bên ngoài là nghe hết đi?”

“Nghe được thì làm sao, bất quá chúng ta thành thân, ta đường đường chính chính dùng kiểu hoa đem người về ra mắt mẫu thân.” Hiên Viên Dật lấy qua chăn trùm lại hai người, đưa tay ôm người kia vào lòng.

“Ai cùng người thành thân.” Nam Cung Lĩnh xấu hổ gấp bội vùi mặt càng sâu vào lòng ngực rộng lớn hơn hắn rất nhiều kia.

“Lân... ta không ngại chứng minh cho người thấy một lần nữa, người là thuộc về ai đâu?” Ánh mắt Hiên Viên Dật nguy hiểm nhìn Nam Cung Lĩnh, tay đã nắm lấy hạ thân Nam Cung Lĩnh.

“Lân...làm thê tử của ta đi.” Hiên Viên Dật vuốt ve người trong lòng, ôn nhu nói.

“Ừ...” Rũ mắt xuống, chân mày nhíu lại, hắn cũng rất muốn...nhưng liệu Kỳ Nhi cô cô, phụ thân hắn, và tỷ tỷ hắn có chấp nhận hay không.

“Lân, ta tuyệt đối sẽ không buông tay người ra, người cũng nên chết tâm đi, đừng có ý niệm chạy trốn ta.” Hiên Viên Dật âm lãnh nói, hắn sẽ không buông tay, đời đời kiếp kiếp cũng không buông tay người này, cho dù mẫu thân có phản đối hắn cũng vô dụng.

“Kỳ Nhi cô cô....có...chấp nhận ta sao.” Nam Cung Lĩnh rất mâu thuẫn, nước mắt rơi, hắn nhắm mắt lại, đôi môi ôn nhu ấm áp thay hắn lau đi.

“Đừng lo lắng, cho dù là ai cũng không thể ngăn cách chúng ta.” Hiên Viên Dật siết chặt tay.

“Được.” Nam Cung Lĩnh hôn khẽ lên khóe môi người yêu, hắn đã quyết đời này kiếp này, cả kiếp sau và kiếp sau nữa cũng không phân ly người này.

“Ta yêu người, Lĩnh.” Hiên Viên Dật cười hạnh phúc, ôm lấy người yêu, một trận mưa hôn lại rơi xuống, hai người tiếp tục cuốn vào vòng trầm luân tình ái.

Ba ngày sau.

“Zổ tỹ, Miêu tỹ đâu không phải đã hẹn cùng nhau đi lựa vải sao?” Kỳ Nhi tay ẩm Hiên Viên Lân đi về phía Độc Cô thảo.

“Nghe nói trong cung có cô công chúa nào đó qua đây hòa thân, Miêu nhi bị Vân phi kéo vào trong cung rồi.” Độc Cô Thảo tay bế Lãnh Bạch Nguyệt 10 tuổi đang cười tủm tỉm nhìn nàng.

“Kỳ Nhi tỹ, muội cũng đi.” Minh Châu từ sau cổng vòm chạy lại.

“Nguyên Nhật và Như giai đâu? tụi nó không theo muội à.” Kỳ Nhi đưa một tay vỗ lưng cho nàng thuận khí.

“Thôi đừng nói nữa, tụi nó bám dính lấy muội như keo 502 ấy, muội đưa cho bà vú trông dùm rồi.” Minh Châu vuốt lại tóc, thở phì phì nói.

“Phải chi Dật nhi của tỹ cũng bám tỹ như vậy thì hay biết mấy, đứa nhỏ này từ nhỏ đã tự lập còn thay tỹ chăm sóc hảo cho các đệ muội.” Kỳ Nhi thở dài.

“Dật nhi quả thật rất lạnh tính.” Độc Cô Thảo tiếp lời.

“Được rồi đi thôi, nếu không Nguyên Nhật và Như Giai lại chạy ra tìm muội.” Thiên sứ kéo tay hai người đi ra khỏi lâu.

.
. .
.

Phùng Loan diện trong hoàng cung, đang tổ chức yến tiệc thiết đãi Chu Minh Loan công chúa, con gái cưng của Chu Nhân vua nước Kha Lạp ở vùng tây bắc, Kha Lạp cũng chỉ là một tiểu quốc bị Thù Thiên một năm trước đánh bại, và người tạo nên chiến công đó là Nam Cung Lân đại tướng quân trẻ tuổi của chúng ta.

Nam đó là do Chu Minh Loan công chúa đích thân dẫn quân đánh trận, nàng tính tình kêu ngoạ, ngang ngạch, nhưng từ trên lưng ngựa bị Nam Cung Lân đập văng xuống đã đem lòng yêu luôn, và thế là quyết cưới cho bằng được hần mới thôi.

Các tỹ muội khoan hãy trách Nam Cung Lân không thương hoa tiếc ngọc nhá, lúc đó vị công chúa Minh Loan của chúng ta đã nói như thế này: “Ta nghe nói người là do một kĩ nữ trong Mãn Nguyệt Lâu nuôi lớn, ta ghét nhất chính là nữ nhân dâm loạn như thế, việc đầu tiên khi ta đánh vào kinh thành chính là san bằng cái Mãn Nguyệt Lâu ấy, lăng trì những tiện nhân kia.”

Điều đó đã rất thành công trong việc khơi nguồn lửa giận cho Nam Cung Lân, bởi vì đối với hần mà nói Kỳ Nhi cô cô là mẫu thân thứ hai của hần, các a di, cô cô trong lâu là người thân của hần, hần không chấp nhận việc họ bị người khác sỉ nhục, hơn nữa không giống như nàng ta nói bọn họ dâm loạn vì đó, trong lòng hần các nữ nhân trong Mãn Nguyệt Lâu luôn kêu sa nhất, cao quý và thiện lương nhất.

Kết thúc như đã nói ở trên, Nam Cung Lân chiến thắng “thuận tiện” còn phi cho cô công chúa kia một cước ngã xuống ngựa, cũng từ đó mỹ nhân đem lòng yêu chàng trai đã cho nàng một “dấu vết tình yêu”.

...

“Thần Kha Lạp công chúa Chu Minh Loan, tham kiến hoàng thượng, vạn tuế vạn vạn tuế.” Chu Minh Loan đưa một tay đặt chéo trước ngực không quỳ mà cúi đầu hành lễ.

“Minh Loan công chúa vất vả rồi, mời thượng tọa.” Hoàng đế thù thiên Bạch Thiên không trách nàng vô lễ, đưa tay làm cái thủ thế “mời”.

“Tạ ơn bệ hạ.” Minh Loan ngẩng đầu nhìn thoáng qua Nam cung Lân đang ngồi dưới tam vương gia Bạch Vân Phi.

Phụ thân của Nam Cung Lân hai năm trước đã cáo lão từ quan không còn làm tướng quân nữa, mặc dù ông chỉ mới hơn 40, nhưng bệ hạ cũng không phản đối vì ông đã có rất nhiều công lao cho đất nước, nên Nam Cung Lân thay thế phụ thân lên làm tướng quân, hẳn cũng thể hiện được mình có tài đảm đương trọng trách này, mới không bị dị nghị và trở thành đại tướng quân trẻ tuổi nhất ở Thùy Thiên.

Nam Cung Lân hôm nay mặc thanh y đơn giản, bệ hạ đã nói hôm nay thiết yến không cần lễ tiết quần thần, hẳn cũng không muốn mặc quân phục binh gia nặng nề kia, chỉ là không ngờ người đến hòa thân là Minh Loan công chúa kia, đáy mắt Nam Cung Lân xuất hiện một tia chán ghét.

Minh Loan ngồi vào chỗ của mình, bệ hạ ra lệnh, thức ăn được mang lên, ca vũ bắt đầu trình diễn, các quan lại cùng nhau hàn huyên nói nói cười cười, nhưng hẳn biết trong nụ kia không có bao nhiêu phần là chân thật, chỉ toàn là lợi dụng nhau mà thôi.

Vẫn là Mãn Nguyệt Lâu tốt nhất mọi người thật ôn hòa, tuy giang hồ hay triều đình đều nói họ là thành phần nguy hiểm bậc nhất, nhưng hẳn không tin, sống ở nơi đó 10 năm hẳn cảm nhận được tình cảm của các a di, cô cô, thúc thúc dành cho hẳn, đặc biệt là Kỳ Nhi cô cô... còn có... Dật của hẳn.

Nghĩ đến người kia Nam Cung Lân không tự chủ cong khóe miệng thành một nụ cười ôn nhu hiếm thấy, khiến cho các tiểu thư, công chúa, quận chúa được phụ thân dẫn theo tham dự tiệc đều ngáy ngẩn nhìn.

Minh Loan nhìn người kia cười mà tâm thần đều thơ thẩn: hẳn nghĩ gì mà lại cười ôn nhu như thế, là nghĩ đến người trong lòng sao?, nàng không cho phép, hẳn chỉ có thể là của nàng mà thôi. Ánh mắt Minh Loan nheo lại hiện lên một tia sát khí nhưng rất nhanh liền biến mất.

Nếu như nàng biết người tranh phu quân với nàng là một nam nhân chắc có lẽ sẽ tức chết, mà tức đến chết đi sống lại hơn nữa nam nhân kia chính là con trai của nữ nhân trong Mãn Nguyệt Lâu.

“Lân nhi, nghĩ gì mà vui thế?” Tiểu Miêu lơ đãng nhìn thấy nụ cười kia, cười quay sang hỏi Nam Cung Lân.

“Bạch cô cô, không có gì.” Nam Cung Lân cuối đầu, đưa tay nâng lên một ly rượu uống vào, lảng tránh ánh mắt hiếu kỳ của Tiểu Miêu.

“Thật...kh...ưm.” Tiểu Miêu miệng bị nhét một cái bánh hoa huế không thể nói chuyện, khó hiểu nhìn phu quân của nàng, nhưng sự chú ý của nàng rất nhanh bị dời đi, vì một câu nói.

“Bệ hạ như người đã biết, Minh Loan đến đây là để hòa thân.” Chu Minh Loan tiếng nói thanh thúy khiến mọi người tập trung vào nàng.

“Chẳng hay công chúa năm nay đã bao nhiêu tuổi.” Bạch Thiên hỏi.

“Bẩm bệ hạ, Minh Loan năm nay 17 tuổi.” đây cũng là một nguyên do Nam cung Lân không giết nàng, vì nàng con quá nhỏ mà gánh vác việc nước, còn là thân nữ nhi, cảm phục nàng cũng có vài phần giống nữ nhân của Mãn Nguyệt Lâu nên hẳn tha cho nàng một mạng.

Chu Minh Loan mà biết được lí do nàng thoát chết là nhờ cái thanh lâu mà nàng luôn chán ghét kia, chắc không chỉ là tức đến thổ huyết bình thường a~.

“Hiện tại trong hoàng cung không có ai cùng lứa mà độc thân để sánh duyên cùng công chúa cả.” Các vương gia thì đã trên 30 tuổi, các tiểu vương gia thì chưa đến 15.

“Minh Loan không cầu gả vào hoàng thất.” Chu Minh Loan đứng vậy chấp tay hướng hoàng đế.

“Vậy chẳng hay công chúa đã để ý ai?” lời hoàng đế vừa nói liền khiến cho các quan sôi nổi nghị luận, hy vọng người mà công chúa chọn là con trai của mình.

Ánh mắt của tam vương gia Bạch Vân Phi nhìn Chu Minh Loan một chút, rồi lại nhìn Nam cung Lân, hai mắt lóe lên một chút, hẳn đã hiểu, công chúa kia là vì Nam Cung Lân mới lặn lội từ xa đến đây hòa thân.

Chuyện của Nam Cung Lân và Hiên Viên Dật ngoài Kỳ Nhi ra, phụ thân, tỷ tỷ của Nam Cung Lân và người trong Mãn Nguyệt Lâu cũng không ai biết, nên Bạch Vân Phi trong lòng đang vui mừng cho Nam Cung Lân, tuy tính tình Chu Minh Loan kêu ngạo nhưng trước phu quân nàng cũng phải phục tùng thôi.

“Bệ hạ, cầu thành toàn cho Minh Loan.” Chu Minh Loan bước ra giữa điện quỳ xuống.

“Công chúa có gì cứ nói không cần hành đại lễ như vậy.” Bạch Thiên cười nói, ánh mắt lại âm trầm dò xét trên người Chu Minh Loan.

“Công chúa chẳng hay người được mắt phượng để ý là ai?” Bạch Vân Phi cười hỏi.

Chu Minh Loan e thẹn nhìn qua Nam Cung Lâm, dùng tiếng nói nhỏ nhưng đủ ọi người trong điện nghe thấy, nói: “Là Bình Tây Đại Tướng Quân, Nam Cung Lâm.”

“Ồ...” Nàng vừa nói xong trong đại điện vang dậy một trận, thì ra người được công chúa để ý là Nam Cung tướng quân, cũng đúng a giai nhân xứng anh hùng, Nam Cung tướng quân tuổi trẻ tài cao rất xứng đôi cùng công chúa.

Các đại thần vì lấy lòng hoàng thượng cùng công chúa mà khen hết lời về hai người, xứng đôi thế nào, tam sinh hữu hạnh ra sao...

Nhưng người bị chỉ đích danh lại thờ ơ không lên tiếng, căn bản xem như không nghe thấy công chúa nói cái gì, không khí nào nhiệt từ từ trầm xuống.

Cả đại điện lập tức im lặng, không khí áp bách vô cùng, hoàng đế nhìn hết thấy một vòng sau đó nhìn qua đứa con thứ ba của mình trao đổi cái ánh mắt, chợt một tiếng mới nói: “Công chúa xác định là Nam Cung khanh gia.”

“Cầu bệ hạ thành toàn.” Chu Minh Loan dập đầu một cái trước đại điện.

“Được, trăm ban hôn 10 ngày sau Nam Cung Lâm cùng trưởng công chúa Kha Lạp Chu Minh Loan thành thân.” Hoàng thượng tươi cười ra mặt, chúng đại thần nghe xong thánh chỉ liền nhao nhao chúc mừng.

“Bệ hạ, thần đã có...có ý trung nhân rồi, cầu bệ hạ thu hồi thánh mệnh.” Nam Cung Lâm cả kinh, hắn không ngờ hoàng thượng lại hạ chỉ ban hôn, hắn vốn định để tiệc tàn sẽ cùng nàng nói rõ, không ngờ....

“Nam Cung khanh gia, công chúa là kim chi ngọc diệp đã hạ mình như thế khanh cũng nên chấp nhận.” Bạch Thiên trầm giọng nói, Nam Cung Lâm hôm nay làm sao lại kích động như vậy, chẳng qua là lấy 1 cô công chúa, cũng đâu bắt hắn không thể cưới thêm thê thiếp, chẳng phải Nam Cung Lâm luôn đặt xã tắc làm trọng sao, nếu thắng thì từ chối không chừng còn có một hồi chiến tranh xảy ra.

“Bệ hạ...” Nam Cung Lâm hướng hoàng đế hô lên.

Không để hắn nói hết, hoàng đế phát tay nói: “Chuyện cứ quyết định như thế, trăm trong người không khỏe các khanh cứ tiếp tục, bãi giá.”

“Bãi giá

~~” Tiếng nói của công công cất lên nghe đặc biệt chói tai.

.

.

.

Tướng Quân Phủ.

“Rầm.” Một thiếu niên còn rất trẻ thân vận bạch y, tóc tùy ý cột mà tạo ra một loại gong cuồng tự đại, gương mặt tuấn mỹ còn đẹp hơn cả nữ nhân đang bừng bừng lửa vậy.

“Nam Cung Lâm....” Hiên Viên Dật từ từ tiếng lại gần Nam Cung Lâm, tiếng nói lạnh lùng không một chút tình cảm chất vấn người kia.

Có trời mới biết Hiên Viên Dật hắn sau khi nghe tin đã phát cuồng đến mức nào, nếu không phải mẫu thân ngăn cản hắn đã xông vào cung giết chết tên hoàng đế kia, sau đó vẫn người trước mặt này chạy trốn.

Đúng vậy hắn ích kỷ, hắn không muốn buông người này ra, dù sinh dù tử phải có người này theo cùng, cho dù kéo người này từ nơi cao nhã thanh khiết xuống vũng bùn.

“Dật...” Nam Cung Lân cứng người, hắn không ngờ nhanh như vậy người này đã biết tin còn tìm đến đây, hắn trăm mối tơ vò, chấp nhận cũng không được mà không chấp nhận cũng không xong.

“Người thích nữ nhân kia.” Hiên Viên Dật tiến lên cầm lấy cổ tay người kia, các ngón tay siết chặt cơ hồ nghe cả tiếng xương kêu răng rắc.

“Không có.” Nam Cung Lân lập tức phủ nhận, hắn không những không thích mà còn cực kì chán ghét Chu Minh Loan.

“Vậy thì tại sao..?” Nghe ái nhân phủ nhận tức khắc làm cho tâm tình của Hiên Viên Dật thoáng thả lỏng, lực đạo trên tay cũng buông nhẹ ra.

“Lệnh vua khó cãi.” bốn chữ ngắn gọn lại bao hàm tất cả, lệnh vua đã ban ra không thần tử nào dám không tuân theo, kháng chỉ chính là chu vi tam tộc.

“Lân...xin lỗi.” Hiên Viên Dật đưa tay ôm người trước mặt vào lòng nhẹ giọng xin lỗi, là hắn hiểu lầm Lân của hắn, vì quá yêu người này mà đôi khi không thể không chế hành vi của mình, sợ mất người này sợ người này thay lòng....

“Dật, người ta yêu chỉ có một.” Nam Cung Lân cũng vòng tay ôm lấy người kia, bắt an, sợ hãi của hắn vì được người này ôm lấy mà tan biến.

“Ta biết,...xin lỗi.” Hiên Viên Dật tự trách, hắn sao lại nghi ngờ tình cảm của người này, nhưng lửa giận trong lòng lại chuyển sang một nơi khác, không có dấu hiệu suy giảm mà một khắc một khắc lại càng lớn hơn.

“Phải làm sao đây? ta không thích nàng ta, nhưng hoàng đế đã hạ lệnh không thể thu hồi.” Nam Cung Lân thở dài, hắn trăm tính vạn tính cũng không thể tìm ra cách nào cả, cách duy nhất mà hắn có thể nghĩ ra là bỏ trốn cùng người này.

“Yên tâm cứ để ta lo.” Hiên Viên Dật hôn nhẹ lên trán Nam Cung Lân để trấn an, đưa ái nhân quay về giường, đợi hắn ngủ say mới từ cửa sổ chạy về Mãn Nguyệt Lâu.

.
. .

Nguyệt Ảnh Băng Lâu.

“Mẫu...phụ thân.” Hiên Viên Dật định tìm mẫu thân thương lượng chút sự tình, nhưng vì gấp quá mà không kịp đẩy cửa đã hô lên, vào phòng mới thấy mẫu thân đang nằm trên trường kỷ gối đầu trên chân phụ nằm ngủ.

“Có chuyện gì?” Hiên Viên Hạo đè thấp thanh âm sợ làm thê tử thức giấc, đối với hành vi lỗ mãng của trưởng tử thì ày khó chịu.

“Con tìm mẫu thân có chút việc cần thương lượng.” Hiên Viên Dật cũng không trốn tránh hay lui ra, thần nhiên vào phòng đứng cách hai người chừng mười bước.

Kỳ Nhi từ lúc hài tử vào phòng thì đã tỉnh, bất quá nàng lười nên không động dậy vì cả, từ lúc sanh Hiên Viên Lân đến nay đã rất nhiều năm nhưng thân mình vì còn trẻ lao lực và thụ thương quá nhiều nên cũng có chút ảnh hưởng, nàng thường xuyên thích ngủ tuy ngủ không sâu lắm.

“Còn không nói.” phát hiện người trong lòng đã tỉnh Hiên Viên Hạo càng âm trầm hơn nhìn đứa con, Kỳ Nhi tối qua ngủ không ngon, khó lắm hắn mới hống nàng ngủ được một lát thì bị trưởng tử đá cửa vào, làm sao tâm tình tốt cho được.

Chỉnh sửa thân hình của Kỳ Nhi cho nàng nghiêng qua nhìn trường tử nhưng cũng có thể nằm thoải mái không cần ngồi dậy, sao đó chỉnh lại mái tóc rối của nàng, vén tất cả ra phía sau tai.

Kỳ Nhi đương nhiên rất hưởng thụ chăm sóc của phu quân nhưng trong lòng lại thở dài, Hạo vẫn lãnh tính với các nhi tử như vậy ngay cả với Lân nhi hắn cũng chỉ ột chút ôn hòa cũng không quá thân thiết.

Không phải là không thương các hài tử của mình, mà là do lúc nàng sinh Dật nhi và Tuyết nhi làm hấn sợ hãi, nghe nói còn chút nữa là ngắt xiu, lúc sinh Lân nhi nàng đau đớn trên giường gần ba canh giờ, hấn nhiều lần muốn xông vào may mắn nhờ các phu quân của chúng tỷ muội cản lại.

Sinh Dật nhi xong thì tuyết nhi cũng rất dễ đi ra, sau gần 4 canh giờ quần quai nàng liền rơi vào hôn mê, lúc tỉnh dậy cũng không thấy con bên cạnh cứ tưởng là do cho đi uống sữa ai dè nghe chúng tỷ muội kể lại sự tình, nàng thiếu chút nữa tức đến thổ huyết tại chỗ.

Hấn chẳng những không ngó ngang vì đến hai nhi tử mới sinh kia, mà con sai người đem qua Thảo Phong Các của Zổ tỷ để cách li với nàng, chẳng những thế nàng còn nghe Minh Châu nói lúc nàng chìm vào mê man, Hiên Viên Hạo vì tức giận đứa nhỏ hành xác nàng mấy canh giờ mà suýt chút giơ tay chưởng chết nó, tuy biết là hấn vì đau lòng nàng nhưng như vậy cũng không được.

Rốt cuộc nàng không thèm nhìn mặt hấn đến cả tháng trời, cho đến khi hấn hai tay bồng hai đứa nhỏ về mặt đáng thương hề hề ngồi bên giường nàng xin lỗi, lúc đó nàng mới tạm nguôi giận, nàng biết hấn là thương nàng nhưng không nhìn đến cả mặt của con còn muốn chia cách mẫu tử hai người thì nàng không thể tha thứ được.

Kỳ Nhi vừa như chìm vào quá khứ vừa nghe nhi tử quỳ xuống kể rõ tình trạng với nàng, hiếm khi Dật nhi lãnh tính mà đi cầu nàng trợ giúp, bất quá chuyện này nàng cũng đã sớm đoán ra từ lâu nhưng không ngờ người giết dây là hoàng đế kia, cũng tốt sau bao nhiêu năm nhần nhện cũng có cơ hội chính hấn, báo thù cho Miêu tỷ vì sự vô trách nhiệm của hấn mà lưu lạc nhân gian mười mấy năm.

27. Chương 27: Phiên Ngoại: Diên Loạn Đảo Phượng

Sáu người ba nam ba nữ cùng đi bộ đến Đông Đình hồ kia làm náo loạn không ít nơi, dung mạo của mỗi người đều là tuyệt luân có một trong một vạn người hơn nữa là cả sáu người cùng đi chung.

Kỳ Nhi một thân nam trang nhưng lại là trung tính bất nam bất nữ, gương mặt xinh đẹp lại mang nét anh khí hữu thần khó mà phân biệt là nam hay nữ.

Độc Cô Thảo và Lãnh Ngân phong cùng một kiểu và một màu áo, nhưng lại toát lên hai vẻ đẹp khác nhau, thanh nhã hay lạnh nhạt.

hai vợ chồng Triệu Minh Hàn và Lệ Phong lại là băng lãnh trời sinh, hai người đều mặt hắc y nên càng phát ra lãnh khí gấp bội.

Hiên Viên Hạo trời sinh tuấn mỹ lai hơi nghiêng về phái nữ nhưng lâu năm làm Cổ Vương lại tạo thành nét lãnh ngạo và mị hoặc đối lập hoàn toàn nhưng lại dung hòa một thể.

“Hạo, mua cái kia đi nhìn qua thực ngon.” Kỳ Nhi tay cầm các loại đồ ăn vặt, mắt nhìn tứ phía không bỏ sót một cửa hàng nào.

“Tiểu Kỳ, muội không sợ sẽ tăng cân sao, coi chừng Hiên Viên đệ một ngày nào đó không cần muội nữa.” Lãnh Ngân Phong trêu ghẹo.

“Hấn dám sao, Kỳ Nhi đâu phải là không có người, tùy tiện phao cai mị nhần cũng có thể xếp hàng dài từ thành đông đến thành tây rồi.” Độc Cô Thảo mị nhần hướng Lãnh Ngân Phong. Kỳ Nhi trong lòng đốt pháo hoa, Zổ tỷ là tốt nhất nha!

“Hấn không cần, tỷ cần.” Ân! Lệ Phong tỷ cũng thật tốt, Kỳ Nhi tiến vào lòng đại thư kí cọt dụi như mèo, chắc hai đôi núi tỷ ấy thật là khủng nha. Lệ Phong chỉ là mỉm cười xoa xoa vuốt vuốt mặt Kỳ Nhi, Kỳ Nhi lại cảm thấy có gió lạnh thổi tới tấp vào người mình nhưng một chút cũng không thèm để ý.

.....

...

cả nhóm vừa đi vừa giỡn chẳng mấy chốc đã đến nơi, nhìn trên hồ cảnh đẹp hữu tình mà tâm sinh vui vẻ, trên hồ nhiều thuyền hoa rực rỡ, trời đang mang một màu cam của hoàng hôn ánh lên trên hồ như tiên cảnh. nam thanh nữ tú đứng trên đầu mỗi thuyền vừa đùa giỡn vừa thi xướng.

Lãnh Ngân Phong bao một chiếc thuyền hoa không mấy rực rỡ mà du ngoạn, không phải Mãn Nguyệt Lâu không có mà là không thể đi, cứ như rằng người trong lầu mà xuất động là có cả hàng đồng người già trẻ lớn bé kéo theo họ, rất giống mấy siêu sao Hollywool hàng đầu đi ra đường cho nên dân già mọi người muốn yên tĩnh du ngoạn thì không dùng đồ có cái mác Mãn Nguyệt Lâu.

Triệu Minh Hàn tay cầm hai đĩa cá hấp chua ngọt để lên bàn: “....”

mọi người: “....”

“khụ.. ăn thử xem.” Kỳ Nhi là người lên tiếng trước khung cảnh toàn trường im lặng.

Lệ Phong gấp một miếng ở phần bụng cá cho vào miệng: “Ngon”

Độc Cô Thảo cũng gấp một miếng: “chua chua ngọt ngọt, không có vị tanh của cá thêm vào một chút hương vị của nấm và ngũ gia bì,... còn có một chút liên quả, thảo tì, xuyên hương, lệ chi, chắc... đều là các thứ bổ dưỡng.”

“ân! mấy thứ này ăn chút thì bổ nhiều quá thì không được, các vị trên đều bao gồm hàn, lương, hỏa, có đủ cả ăn nhiều quá sẽ không tốt cho bao tử.” Kỳ Nhi cũng là một người thích nấu ăn, nghe Zổ tỷ của nàng nói liền có thể liệt kê ra công dụng của nó ngay.

mọi người nghe thấy đều gật đầu xem như đã biết.

“Ăn thử đậu hủ tây thi xem.” Lệ Phong nói, nhìn người bán đem chén đậu hủ để lên bàn.

“wow, trắng trắng thơm thơm, ta phải ăn thử xem.” Độc Cô Thảo cười, múc lấy một muống đậu hủ non mềm đưa lên miệng, chỉ là trời không chiều lòng người.

[rào...rào...cạnh.....râm....]

“á..a...a...a” tiếng la hét vang vọng trên tất cả các thuyền.

“ây da.” thuyền của bọn họ cũng không may mắn tranh khỏi, chén đậu hủ trên tay Kỳ Nhi văng mạnh trên đất nát be bét.

mọi người thì chưa cầm lên nên chỉ là bị ngã trên bàn, thảm trạng nhất có lẽ là Độc Cô Thảo nguyên chén đậu hủ úp thẳng lên chân nàng cái muống đưa đến miệng thì dính đến mũi.

mọi người ổn định lại nhìn qua, trong lòng không hận mà có cùng một ý nghĩ: xong rồi!

“Tránh ra... tránh ra lẹ lên mau nhường đường.” một giọng nam khỏe mạnh hò hét. “các người chưa ăn cơm sao, hay là bị điếc ta nói tránh ra nhường đường cho tiểu thư chúng ta qua.

“ai mà hống hách quá vậy?.” Lãnh Ngân Phong nhú mi.

Hiên Viên Hạo đứng vậy bước ra đầu thuyền xem, một lát lại nói vọng vào: “mọi người ra đây sẽ rõ.”

Tất cả đều nghi hoặc nhưng cũng rất nhanh đứng dậy bước ra, Kỳ Nhi rút một chiếc khăn tay thay Zổ tỷ của nàng lau vết đậu hủ trên váy áo, may mắn đậu hủ màu trắng trên nền xanh lục cũng không quá nổi bật, lau một chút nếu không để ý kĩ sẽ nhìn không ra.

cùng nhau đi ra đầu thuyền nhìn một cái liền rõ, thuyền kia không phải của Lam Vân tiêu cục sao, Lam Vân tiêu cục chỉ có một vị tiểu thư duy nhất –Lam Vân Yến, vậy cái người ban nãy kêu nhường đường cho tiểu thư nhà họ còn không phải là Lam Vân Yến sao?

xung quanh thuyền nàng có ba bốn chiếc thuyền cỡ trung khác đang đè ép các chiếc thuyền khác, khiến cho không ít thuyền nghiêng ngã, xô đẩy lẫn nhau làm không ít người té xuống nước, cũng va chạm với thuyền bọn họ.

đây là ôn nhu thù mị mà thiên hạ đồn đãi sao? mọi ánh mắt sục sục bắn về phía Lãnh Ngân Phong, ai biểu hấn là người nói như thế.

Lãnh Ngân Phong tiếp thu tất cả đơn giản nhún nhún vai “ta cũng chỉ là nghe thiên hạ đồn đãi mà thôi.”, hay ột câu thiên hạ đồn đãi đem mọi liên can với mình quét sạch.

Độc Cô Thảo ôn nhu cười: “nếu chàng có rãnh nghe thiên hạ đồn những chuyện này không bằng giúp ta quản lí một ít sự vụ của Phiêu Hương Viên đi.”

mọi ánh mắt đồng tình nhìn về phía Lãnh Ngân Phong, xui cho chàng là nhằm ngay lúc nhị thư kí bực mình mà nói, bình thường thì Độc Cô Thảo xem như không có chuyện gì cho qua, nhưng nàng đang tức giận cần người hạ hỏa gấp thì phu quân thân mến lại chuôi đầu vào, không trách nàng được a

Lãnh Ngân Phong cười khỏ, biết đều mà im lặng, hiền thê nhà mình bạo phát rồi, nàng hiện tại là con hổ đã thức tỉnh tốt nhất là đừng chọc vào thiết hại cũng chỉ là mình.

Độc Cô Thảo ánh mắt như dao sắc lăm lăm về phía con thuyền xa hoa kia, người ngồi trên mạn thuyền đích thực rất đẹp, nhưng mắt không đẹp như Tiểu Miêu, mũi không cong như Tử Như, môi không thẳng bằng Minh Châu, môi không căng mọng và đỏ như Liệt Hỏa, gò má không hồng như Tử Dương, dáng người không đẹp như Lệ Phong tỷ, mị hoặc không bằng Kỳ Nhi, tự tin và khí phách không bằng nàng, tóm lại một câu nàng ta chẳng xinh đẹp và cũng chẳng đáng xách dép ấy tỷ muội bọn họ.

hay ột mỹ nhân làm điên đảo không biết bao nhiêu nam nhân lại bị nhị thư kí nói thành sừ nữ nhân không ai thêm.

nữ nhân trên thuyền lúc này cũng chú ý tới nhóm sáu người phía trước, nhóm sáu người thực sự quá nổi bật đều là tuấn nam mỹ nữ nhân trung chi long khiến người nhìn thấy một lần đều không thể quên. Ánh mắt nàng ta lần lượt nhìn sáu người sau đó tập trung vào một nam nhân áo anh tuấn mà lạnh nhạt kia, khí chất kiêu ngạo giữa đất trời tự tin cùng khí phách đã hấp dẫn nàng mất rồi

người mà nàng nhắm trúng là ai? liệt kê thử xem nhé, Hiên Viên Hạo và Kỳ Nhi cùng mặc bạch y, Triệu Minh Hàn và Lệ Phong là hắc y, Độc Cô Thảo và Lãnh Ngân Phong là lục y.

Chỉ thấy thuyền của nữ nhân kia từng chút đi về phía này, phía trước là mấy chiếc thuyền con mở đường xô ngã thêm không ít thuyền nữa. Nữ nhân kia e lệ đi đầu thuyền hướng về phía vị minh chủ của chúng ta mà cúi người, âm thanh mềm nhuỷ như nước vang lên: “công tử chẳng hay tôn danh quý tánh là chi, xin cho tiểu nữ được biết.”

Kỳ Nhi đưa tay phải phải hai tay và cơ thể nàng, nàng bảo đảm có thể dũ ra được một rổ lông gà và một nôi ốc đó nha

~Lãnh Ngân Phong nhú mi không đáp, ánh mắt ẩn hiện một tia chán ghét, nữ nhân này không thành thật đáng yêu như vẽ bên ngoài của nàng.

hỏa nộ trong người Độc Cô Thảo tăng level x2, được nha, lần này thật là hảo ngoạn, lâu rồi không có người không biết sống chết mà chọc giận nàng dù chỉ là vô thức, Lãnh Ngân Phong chàng được lắm khắp nơi trên hoa ghẹo nguyệt xem ta khi về xử chàng ra sao, bây giờ giải quyết người trước mặt trước.

“Công tử chẳng hay tên họ không thể nói, vậy có thể cho tiểu nữ biết trong nhà đã có thê thất hay chưa?” Lâm Vân Yến thấy nam nhân mà mình để ý không hề lên tiếng, tuy ánh mắt chàng nhìn mình lại không có tí hảo cảm nào, mơ hồ lại thêm phần chán ghét– không lẽ là ta nhìn nhầm sao một mỹ nữ như ta sao có thể làm chàng chán ghét cơ chứ, so với hai nữ nhân bên cạnh chàng cũng không hề thua kém chút nào. [KN: ta đang mặc nam trang nên nhỏ kia tưởng nam]

“Công....”

“Phong, ta đói!” Độc Cô Thảo nũng nịu kêu một tiếng ngắt lời nữ nhân kia làm tất cả mọi người trừ người Mãn Nguyệt Lâu nghe thấy đều tê tê cả người.

nhóm Lãnh Ngân Phong: “.....”

Lãnh Ngân Phong nhìn thê tử khuôn mặt ôn nhu cười: “Ta đi lấy chút đồ ăn cho nàng.”

Lâm Vân Yến nhìn thấy nam nhân mình để ý nhìn nữ nhân khác mỉm cười ôn nhu như vậy đáy lòng toát lên phần nộ cùng ghen ghét, nàng nắm chặt vạt áo trước đến nhăn nheo, các tiểu lâu la thấy chủ nhân như

vậy được dịp ra oai bèn lên tiếng, chỉ thấy một nha hoàn mặc lục y chanh chua hô: “Này, người thái độ này là sao hả, tiểu thư ta nói chuyện người điếc rồi hay sao mà không trả lời.”

Lãnh Ngân Phong không thèm để ý tiếp tục đi vào khoang thuyền, lát sao đem ra một đĩa điểm tâm tinh xảo đưa đến trước mặt thê tử như hiến vật quý: “Thảo nhi nàng ăn thử xem có vừa miệng hay không.”

Độc Cô thảo ban đầu con tức giận bây giờ giảm bớt không ít, được phu quân yêu sủng ai mà không thích: “Được rồi, tha cho chàng lần này.” Lãnh Ngân Phong vẫn mỉm cười ôn nhu không nói gì.

nha hoàn kia lại không biết sống chết chỉ thẳng hét to: “Nam nhân chết tiệt bốn cô nương nói người không nghe thấy sao, tiểu thư ta thân phận cao quý người dám không trả lời.”

Lâm Vân Yến tuy trong lòng tức đến không ra hình dạng nhưng bên ngoài vẫn giữ vẻ cao quý: “Tú nhi không được vô phép.”

tuy là ngăn cản nhưng không có chút tức giận nào, hơn nữa ánh mắt cũng là ngầm đồng ý, Tú nhi kia thấy vậy càng cho là tiểu thư ủng hộ nàng được nước lấn tới: “Tiểu thư, em là bất bình thay người, tiểu thư có chỗ nào thua mấy nữ nhân kia thân phận lại cao quý, trong vùng giang nam này ai không biết người là hòn ngọc quý trên tay lão gia, vậy mà hấn dám không để mặt mũi cho người vậy chẳng phải cũng xem thường lão gia hay sao.”

“Ta nói, tiểu nha đầu kia người có nói quá rồi hay không.” Kỳ Nhi buồn chán nói.

“chúng ta nói gì làm gì các người có quyền phản đối hay bắt buộc sao, tiểu thư người cũng chưa lên tiếng, một a hoàn thấp kém như người lại xem vào, có phải không được giáo dưỡng tốt hay không.” Độc Cô Thảo miệng nhai một ít điểm tâm châm biếm nói.

“Tiểu thư ta hỏi hấn hấn lại không trả lời chính là căm điếc rồi, không nể mặt tiểu thư chính là không nể mặt lão gia nhà chúng ta, chỉ có dã nhân mới không nghe hiểu người ta nói gì, hừ.” Nha hoàn tên Tú nhi này từ trước đến giờ đều là thiếp thân nha hoàn bên cạnh Lâm Vân Yến, được nuông chiều ỷ thế ngang tàng đã quen sao có thể để người ta sỉ nhục mình.

“Không trả lời không phải là không nghe thấy, trừ khi người nói không phải là tiếng người.” Độc Cô Thảo lạnh mặt.

“Người..”

“Bọn ta biết người là người của Lâm Vân tiêu cục, ở giang nam này rất có tiếng nhưng không phải ai cũng sợ Lâm Vân tiêu cục nha các người, chớ nên quá đáng.” Hiên Viên Hạo nghiêm mặt, người của Mãn Nguyệt Lâu sẽ không để bất cứ ai sỉ nhục chính mình.

“Ngay cả Lâm Văn Long gặp chúng ta cũng phải nhún nhường, chỉ là hạng tiểu bối lại dám hống hách trước mặt ta.” Kỳ Nhi cười lạnh, động vào Mãn Nguyệt Lâu chỉ có một kết cục — SÁT

“Người nói ai nhún nhường các người, khi cha ta tung hoành giang hồ các người còn chưa sinh ra.” Lâm Vân Yến rất cục bọo phát.

“Đúng vậy! xú nữ nhân người đừng tự đề cao bản thân mình.” Tú Nhi thấy chủ tử lên tiếng liền hòa theo.

“Chát.”

“Á a a a.” chỉ thấy bên má trái nha hoàn một bàn tay nắm ngón chính tề hiện lên.

Tay áo của Lệ Phong bỗng bành từ từ hạ xuống, mặt nàng đông kết một tầng băng.

“Tiểu thư, bọn họ đánh ta.” nha hoàn run sợ núp sau lưng tiểu thư nha nàng, người nào đánh nàng nàng cũng không thấy rõ.

Lâm Vân Yến không thể nhịn được nữa: “Các người khi người quá đáng.” [roẹt] một tiếng binh khí được rút ra chém thẳng về phía Độc Cô Thảo. Nhóm lâu la tiểu tốt phía sau cũng xông lên ước chừng khoảng 20 người, nhưng cái đám này chưa đủ để nhóm người Độc Cô Thảo khởi động nữa là.

chỉ là biến cô không ngờ lại xuất hiện mà thôi.

Trong trần đào quang kiếm anh thật vất vả đối với đám người Lâm Vân Yến và thật nhàn nhã đối với nhóm Độc Cô Thảo, chỉ thấy nhóm Độc Cô Thảo di chuyển tránh né và phản đòn y như là đi dạo trong hoa viên vậy, đám người kia thì đã thở không ra hơi rồi.

Lâm VânYến làm sao có thể là đối thủ của Độc Cô Thảo chỉ thấy nhị thư kí của chúng ta phát tay một cái kiếm của nữ nhân kia đã văng ra xa rớt xuống lòng hồ sâu. Nhưng Lâm Vân Yến lại cười nhạt tung ra một túi bột phấn vào đám người Độc Cô Thảo.

“Mọi người tránh ra.”

Kỳ Nhi cũng muốn tránh nhưng không được, chiến trường của nàng gần mép thuyền ngay khi bột phấn tung ra là có một kiếm đâm về phía nàng, góc độ ngoan độc nàng chỉ có thể lựa chọn tránh né một trong hai, lựa chọn tránh bột phấn Kỳ Nhi bất hạnh bị chém một kiếm, nàng bước lui về sau để tránh nhưng lại quên mất mình đã không thể lui được nữa nên sẩy chân rớt xuống hồ.

“Kỳ Nhi.”

“Tiểu Kỳ.”

“Kỳ Nhi.”

“Ào...” Kỳ Nhi nàng không phải không muốn mấy thư kia, nếu là trước kia nàng có thể vô cùng dễ dàng né tránh, nhưng nàng từng một lần thụ thương đến suýt mất mạng, rồi lại trong trận chiến với hoàng hậu tái bị thương thêm lần nữa tánh mạng đã muốn không xong chứ đừng nói chi vô công, hiện tại nàng đang được Tử Dương điều trị không thể sử dụng nội lực quá độ nên kết quả là thế này đây.

Hiên Viên Hạo không hút do dự nhảy ngay xuống hồ kia, thành công cứu được Kỳ Nhi đang muốn ngoi lên mặt nước, bốn người kia đã bị Lệ Phong và Độc Cô Thảo giết chết chỉ còn lại không đến 5 người, mọi người vây quanh Kỳ Nhi truyền nội lực cho nàng.

“Xin...lỗi...muội...” Kỳ Nhi khó khăn ho hấp, trong người nàng đã nuốt Hỏa Long Linh không thể gần nước lạnh, hơn nữa lần này con bị ngâm hoàn toàn xuống hồ.

“Đừng nói gì cả, Kỳ Nhi nàng ráng chịu một chút.” Hiên Viên Hạo gấp đến độ luống cuống ôm lấy thê tử không ngừng truyền nội lực vào. Lệ Phong nắm tay Kỳ Nhi thật chặt ôn nhu nhìn muội muội thân yêu của mình, Triệu Minh Hàn và Lãnh Ngân Phong sát khí tỏa va ngút trời.

Đám người Lâm Vân Yến lúc này mới biết mình đa dụng vào người không nên, bây giờ có hối hận cũng đã không kịp nữa rồi.

Triệu Minh Hàn định giải quyết cho xong thì bị Lãnh Ngân Phong cản lại, trong mắt hiện tia nghi hoặc nhưng rất nhanh đã rõ, hần nhìn qua Độc Cô Thảo bên kia sát khí đã không kiêng dè gì mà tuôn ra ào ạt: “Tại sao các người dám....Kỳ Nhi đau một ta bắt các người phải đau gấp trăm lần.” gió trung quanh thân mình Độc Cô Thảo chuyển động nhanh dần, nước bị gió cuốn thẳng lên, nội kinh mạnh mẽ phá vỡ tất cả, những cột sóng cao ngất dựng từ hồ lên đánh ập vào đoàn thuyền và nhóm người Lâm Vân Yến.

những làn sóng cao như một tòa nhà đổ ập vào, ngay cả những người ven đường chịu còn không nổi thì làm sao những người trực diện chịu đòn lại toàn thân, tất cả thuyền chung quanh bán kính 50 mét đều vỡ vụn người thì lộn xuống cả hồ, quán và người ven hồ đều bị cuốn hết đi. chỉ còn lại thuyền của Mãn Nguyệt Lâu.

thuyền từ từ cập bờ, mọi người dùng khinh công nhanh nhất chạy về biệt viện, nhóm người còn lại không liên quan đến họ, nhưng người vô can sẽ được bồi thường sau, những người liên can thì....giết không cần biện hộ.

28. Chương 28: Phiên Ngoại: Tam Thê Tứ Thiếp

Chuyện xảy ra sau khi Kỳ Nhi sinh hạ Hiên Viên Duẫn được một tháng, mấy ngày đầu các tỷ muội chỉ cho là nàng mệt mỏi quá độ, nhưng dần về sau lại cảm giác không ổn.

Tính tình nóng lạnh thất thường, xử lý sự vụ trong hắc ám điện thì không chu toàn sai sót rất nhiều, ít nói ít cười hơn xưa, CuaChua đành cho nàng tạm nghỉ phép vô thời hạn để an dưỡng nếu không thuộc hạ trong hắc ám điện ngày nào cũng phải đến chỗ Tử Dương để xin thuốc trợ tim.

Một ngày nọ Tiểu Miêu tay mang theo điểm tâm mà Kỳ Nhi thích ăn nhất đi vào phòng, vừa vào trong đã ngửi được một cỗ hương khí nhàn nhạt phiêu tán trong phòng, Hiên Viên Hạo cùng ba đứa nhỏ thì không thấy chỉ có muội muội của nàng đang ngủ gật trên ghế quý phi.

“Kỳ Nhi, sao không lên giường ngủ.” Tiểu Miêu đặt điểm tâm lên bàn nhẹ nhàng đi tới bên cạnh muội muội ngồi xuống.

“Miêu Nhi...” Kỳ Nhi nửa tỉnh nửa mê gọi một tiếng, lấy tay dụi dụi mắt cho tỉnh ngủ.

“Ân, dạo này làm sao thế?” Tiểu Miêu thích nhất là ngắm nhìn muội muội vừa mới ngủ dậy, tại vì lúc này đáng yêu vô cùng như một chú mèo con đang làm nũng.

Kỳ Nhi tỉnh được 7 phần trở mình nằm gối đầu lên chân Tiểu Miêu: “Không sao cả.”

“Sinh thần của muội muốn ta tặng gì nào?” Tiểu Miêu cho rằng muội muội buồn vì chuyện này, dạo này trong lâu hơi bận rộn nên mọi người có hơi thờ ơ.

“Tặng quà chẳng phải là bất ngờ sao.” Kỳ Nhi hai mắt khép chặt trả lời.

Tiểu Miêu đánh lên trán nàng một cái, hơi hờn giận trả lời: “Mới cảm thấy đáng yêu được một chút lại biến thành tiểu ma nữ nữa rồi.”

“Có sao?” Nhàn nhạt lên tiếng Kỳ Nhi trở mình ôm lấy eo của Tiểu Miêu.

Tiểu Miêu thở dài, muội muội này càng ngày càng trầm tĩnh đến kì lạ, trầm tĩnh không phải không tốt nhưng muội muội tính tình hoạt bát từ lúc nàng quên biết tới nay ít khi như vậy rồi tự nhiên thay đổi cái vẻ khiến nàng thích ứng không kịp.

“Miêu Nhi...” Kỳ Nhi thấp giọng lên tiếng.

Nghe được tiếng gọi êm tai của muội muội Tiểu Miêu cười hỏi: “Sao, hối hận rồi hả, muốn có cái gì nào?”

“Bạch Vân Phi...” Kỳ Nhi nói.

“Xoảng.” Hiên Viên Hạo đi xuống bếp chưng tổ yến lên cho ái thê bồi bổ, nghe nói Tiểu Miêu qua trò chuyện cùng nàng cũng thoảng yên tâm, đợi chưng xong bưng tổ yến lên vừa vào cửa đã nghe đoạn đối thoại phía sau, khiến tay hần run lên buông lên tổ yến xuống đất.

Tiểu Miêu nhìn lên, Hiên Viên Hạo nét mặt xanh mét như muốn chết ngất, hai tay run rẩy thân hình lung lay sắp đổ.

Kỳ Nhi cũng nghe tiếng trở mình ra nhìn thử, thấy phu quân đang nhìn nàng bằng ánh mắt bi thương tuyệt vọng liền biết hần hiểu lầm rồi, Kỳ Nhi nhẹ gọi: “Hạo.”

Hiên Viên Hạo đi vào đưa tay ôm lấy nàng ngồi xuống bàn trà, ánh mắt như con thú bị bỏ rơi nhìn nàng tay lại ôn nhu vuốt tóc nàng, khẽ nói: “Kỳ Nhi ta không cho phép nàng hối hận.”

“Ngốc à! chúng ta đã có ba đứa con rồi đó, dù ta có hối hận cũng không còn kịp rồi.” Kỳ Nhi đưa tay vuốt gương mặt tuấn mĩ vừa làm nàng đau khổ vừa cho nàng ngọt ngào.

Tiểu Miêu nhìn hai người chàng chàng thiếp thiếp tự nhiên nhớ tới phu quân nhà mình, sẵn giọng hỏi: “Vậy muội muốn phu quân tỷ giúp cái gì hả?”

Kỳ Nhi nở nụ cười đã tắt từ hơn 1 tháng qua dịu dàng nói: “Muốn phu quân nhà tỷ làm tam chủ tử...”

Nhìn muội muội cười đến xuất thần, đáng yêu như thiên sứ nha, chính mình vô thức gật đầu đưa phu quân lên miệng cộp mà không hay biết.

Cùng một chiêu nhưng dùng hoàn cảnh và lời thoại khác nhau để giật dây từng người, rốt cuộc bây giờ trong phòng Kỳ Nhi đầy áp người là người, các nam nhân và thê tử của họ đều có mặt chờ nghe nàng “phán án tử”

“Kỳ Nhi, muội muốn họ làm gì?” Liệt Hỏa hiểu kì mắt nhìn đám nam nhân rồi lại nhìn Kỳ Nhi.

Kỳ Nhi thông thả nhấp ngụm trà cho thông giọng mới nói: “sắp đến sinh thần muội rồi, hằng năm trước tính từ lúc sa chân nhảy vào hố danmei đến nay, hằng năm muội đều làm 1 clip cosplay để chúc mừng mình, tuy không gọi là cosplay chính thông nhưng ít nhất có sự hợp tác của bạn bè và anh chị em.”

“Muội muốn tổ chức lễ hội cosplay.” Độc Cô Thảo đoán ra ngay ý định của muội muội.

“Ý kiến hay nha Kỳ Nhi tỷ, cho Hoa Hoa nhà muội một vai với.” Minh Châu cười rất là “ngây thơ” nhìn phu quân đang đỏ mặt trợn mắt mồ hôi lạnh.

Phong Khiếu Hoa vội vã giải thích: “Kỳ Nhi, không cần quan tâm đến ta đâu.”

“Chúng ta cũng vậy.” Lãnh Ngân Phong, Nguyệt Tinh Dạ, Bạch Vân Phi đồng thanh nói.

Độc Cô Thảo và Tử Như đưa mắt nhìn nhau cười ta, Kỳ Nhi sẽ không làm bọn họ thất vọng đâu, tuy chưa biết là cosplay vì nhưng khẳng định là danmei, hai người lựa chọn im lặng chờ xem kịch.

Tử Dương nhìn Đỗ Nhất đang “hết sức” đáng thương nhìn nàng hy vọng nói giúp vài lời, ngờ đâu: “Kỳ Nhi thấy Đỗ Nhất hợp với vai gì?”

“Râm.” Đỗ Nhất rất không hình tượng mà té từ trên ghế xuống, các nam nhân cũng đưa tay lau mồ hôi trên trán.

Kỳ Nhi buông tách trà này giờ vẫn cầm trên tay, tuyên bố một cau tử hình cuối cùng: “Ai không làm tốt vai diễn của mình vào ngày sinh thần muội, muội sẽ nhờ các tỷ muội thân yêu đá các huynh ra ngoài phòng một tháng.”

“Thảo nhi, nàng sẽ không...”

“Tử Như...”

“Theo lời Kỳ Nhi mà làm.” hiện trường chết lặng, tú bà và nhị thư kí đã lên tiếng khẳng định rồi.

Chúng nam nhân nhìn sang Lệ Phong và Triệu Minh Hàn với hy vọng còn cứu được phần nào, Lệ Phong thấy mọi người tự nhiên nhìn mình, lạnh lạnh nói một câu: “Tỷ cũng muốn xem cosplay.”

* * *

nửa tháng sau tại Nguyệt Ảnh Lâu.

Sinh Thần được tổ chức vào buổi sáng nên rất tấp nập, các nha hoàn thi nhau “chạy marathon” bưng thức ăn và dọn dẹp, Kỳ Nhi cùng các tỷ muội và chúng phu quân tiếp khách, người đến trong như trẩy hội, quan lại triều đình, thương nhân, hoàng thất tam quốc, thường dân, giang hồ hắc bạch lưỡng đạo....

Buổi sáng náo nhiệt cũng rất nhanh kết thúc, Mãn Nguyệt Lâu hôm nay không tiếp khách buôn bán mà đóng cửa sớm hơn bình thường rất nhiều, người không biết tưởng là họ mệt cần nghỉ ngơi, nhưng chính là lúc này mới là thời điểm náo nhiệt thực sự của thọ tiệc hôm nay.

Thương nhân và người trong hoàng thất hiểu kì muốn vào xem, thì tiền vào cổng là 3 vạn lượng, ghé ngồi là 1 vạn lượng, giang hồ nghĩ mình có võ công trên tường xem cũng được nhưng vừa bay lên thì lại té xuống bởi vì trên đó đã được bôi dầu, mái nhà thì rải mê được muốn trên đó ngồi xem thì 2 vạn lượng, điểm tâm và thức uống phục vụ thì 1 vạn lượng.

Đương nhiên những thứ phía trên đều do đại tú bà và nhị thư kí bài ra, cô hội kiếm tiền tốt như vậy sao có thể bỏ qua, hai người vừa đếm tiền vừa chờ xem diễn.

Sau một tiếng “Keng” mở màn kinh hoàng hướng mọi người tập trung vào phần “khán đài” tự do rộng lớn để xem diễn.

Vỡ kịch này là diễn theo phân đoạn nên không có liên mạch gì mấy, nhưng quan trọng là trị được bệnh “trầm cảm” cho Kỳ Nhi và cho chúng hủ xem danmei.

(lời thoại trong vỡ kịch danmai là chữ xanh lá, lời nói bình thường trong truyện là đỏ, ngoài ta chữ màu xanh lá là sở hữu của Mar tỷ trong tiểu thuyết tam thế tứ thiếp không phải của ta)

Tiểu Liễu trong vai tiểu bính tử “nhu mì” chạy ra, miệng hét lớn vào trong phòng: “Lão gia! Lão gia! Không tốt rồi! Lão gia ngài mau đi xem, Tam chủ tử cùng Tứ chủ tử đánh nhau đến nơi rồi!”

Từ Trong phòng truyền ra tiếng nói cứng đờ không có tí cảm xúc nào cả, nhưng chúng nữ nhân nghe liền biết ngay là băng sơn Triệu Minh Hàn: “Lại đánh nhau à? Mau đi tìm các vị chủ tử khác đến ngăn họ lại!”

Các nữ nhân mắt to nhìn mắt nhỏ: Hàn ca cũng có thể nói nhiều như vậy sao? sau đó các ánh mắt chuyển đến chỗ Kỳ Nhi như muốn nhìn cho ra nằng lăm cách nào.

“Các vị chủ tử bảo không muốn xen vào việc của người khác! Tiểu nhân trông thấy Tứ chủ tử cầm kiếm, Tam chủ tử cũng cầm đến roi da rồi!” Tiểu Liễu tại bên ngoài phòng đập nhẹ vài cái.

“Vậy người mau đi tìm Đại chủ tử!” Giọng nói của Triệu Minh Hàn đã cứng như đá.

“Lão gia....ngài... ngài điên à?” Giọng nói của Tiểu Liễu đã mang theo vài phần muốn khóc.

Tiểu Liễu trong lòng khóc a khóc: có trời làm chứng hấn rất tôn kính các vị chủ tử, nhưng là Kỳ Nhi tiểu thư bắt hấn đọc thoại như vậy a

“Bây giờ vẫn là sáng sớm, ngài lại muốn tìm Đại chủ tử? Còn nữa Lão gia...Tam chủ tử cùng Tứ chủ tử đang đánh nhau ở — Quất Hiên!” Tiểu Liễu cố gắng diễn tròn vai một thị đồng.

Độc Cô Thảo không khỏi cảm thán nha~, biết vậy cho Tiểu Liễu viễn vài vai trong các tiết mục của lâu, đảm bảo sẽ hốt bạc nha, cái mặt đáng yêu hết sức.

Sau đó “khán đài” im lặng đi để nhường lại ột cảnh khác sắp diễn ra, từ phía sau nóc nhà của “khán đài” hai bóng dáng cùng nhau phi thân ra, còn ai ngoài Bạch Vân Phi vai tam chủ tử Bạch Vân Phi và Phong Khiếu Hoa vai tứ chủ tử Tư Đồ Sĩ Thần.

Hai người một roi một kiếm đánh nhau đến kịch liệt, kinh thiên động địa ngôi nhà tung bay, Triệu Minh Hàn không biết ra khỏi phòng cách nào (cửa sổ chứ gì?) đang từ hướng Tiểu Liễu chạy vào khi này mà chạy ra.

Nhưng hấn chỉ đứng đó không nói gì im lặng nhìn hai người so chiêu, ta đánh ngươi cản, ngươi đá ta, ta đá ngươi, chưa đến năm giây một đạo bóng trắng từ trong phòng đối diện bay ra đánh văng hai người xuống, hắc hắc chính là Hiên Viên Hạo trong vai đại chủ tử Ngụy Kỳ Nhi

Hiên Viên Hạo tay cầm vụ khí của hai người gương mặt lạnh băng y như đị chủ tử, chỉ mặc có lí y đang được gió thổi tung bay trên mái nhà, nữ nhân ngơ ngác ngấm mĩ nam bán khóa thân nha.

Triệu Minh Hàn nhìn thoáng qua thê tử đang ngồi rồi phi thân lên đỡ lấy Bạch Vân Phi đang rớt xuống, bên dưới một tràng kinh hô vì tư thế đỡ chính là bồng công chúa a~.

Bạch Vân Phi cứng ngắc nằm trong lòng Triệu Minh Hàn nghiêng rằng nói ra từng chữ: “Có nhìn thấy không, đây chính là thê thiếp khác biệt!”

“Không phải như thế.... Sĩ Thần người nghe ta nói...” Triệu Minh Hàn cũng nghiêng từng chữ ra khỏi kẻ răng.

“Bạch Vân Phi người còn có da mặt không? Chịu chết đi!” Phong Khiếu Hoa liếc mắt oán hận trừng Kỳ Nhi rồi mới lên tiếng.

“Nháo đã đủ chưa?” Một thanh âm trầm thấp vang lên, mọi người thấy Hiên Viên Hạo đang giả bộ đáng vừa mới tỉnh ngủ nên bực bội, không khỏi âm thầm bội phục Kỳ Nhi giáo chồng cũng quá mức tốt đi

Tiểu Miêu khều khều Kỳ Nhi nói: “Muội làm cách nào hay vậy, ngay cả Hàn ca cũng trở thành nói nhiều thế kia.”

Kỳ Nhi đắc ý nhìn Tiểu Miêu: “Miêu nhi thấy ta có hay không!”

“Tỷ đương nhiên rất hay, oa tỷ nhìn xem cái áo của Hoa Hoa nhà muội hở ra kìa thấy cả bộ ngực nha.” Minh Châu hưng phấn nhìn chăm chăm phu quân nhà mình.

“Muội cố ý.” Độc Cô Thảo mắt không rời mỹ nam nói.

Kỳ Nhi cười nói: “Tư Đồ Sĩ Thần vốn là “yêu hồ ngàn năm” nha~”

Tử Như cũng ngóng sang hóng chuyện: “Tỷ nhớ hình như có một câu tả về các vị chủ tử, của Sĩ Thần là gì?”

“xinh đẹp hơn nữ tử, yêu mị hơn hồ ly”

Nhĩ lực của các cao thủ rất tốt vì thế các phu quân đang anh dũng mà “chiến đấu” trên đài kia nghe rõ ràng từng chữ một, nhất là Phong Khiếu Hoa nghe xong cả người cứng đờ chết trân.

***** Chuyển Màn *****

Các nam nhân bước vào trong để lại một trảng sỏi nổi bên ngoài, thêm một tiếng “keng” nữa Triệu Minh Hàn bước ra ngồi xuống bàn trà đã được chuẩn bị phía sau là Tiểu Liễu.

Đáng lẽ có vài câu lời thoại lại bị Hàn ca trực tiếp bỏ qua yên lặng ngồi đó cho đến khi, Từ Trường Tuyết trong vai thất chủ tử Nam Cung Kiệt lên sân, oai vệ nghiêm mặc từ trong bước ra.

“Bôn...bôn...ba hai tháng cũng không ở nhà nghỉ ngơi đi!” âm thanh cứng ngắt phát ra từng chữ một cách khó khăn, bình thường cùng Lê Phong hấn cũng chưa từng nói như thế, nếu không phải vì cái kia hấn cũng sẽ không ở đây diễn cái thứ chết tiệt này.

Triệu Minh Hàn đứng lên đi ra phía sau Từ Trường Tuyết đưa tay lên vai y như trong kịch bản, Từ Trường Tuyết đẩy ra đề y ngồi xuống ghế, sau đó trong vô tình ánh mắt kinh hoàng, kinh ngạc, kinh đảm, kinh phách của tất cả mọi người mà ngồi lên đùi Triệu Minh Hàn.

“....A....Kiệt...” Triệu Minh Hàn trong tiếng kinh hô của chúng hủ Mãn Nguyệt Lâu và tất cả khách nhân bế ngang Từ Trường Tuyết đi vào trong phòng.

“Wow, Kỳ Nhi nàng sao không sắp xếp bên ngoài hôn một cái luôn, ta đảm bảo sẽ càng kích thích.” Tiểu Miêu hưng phấn nhảy luôn lên ghế.

Minh Châu định lao vào gần cửa xem tình hình bên trong có khi nào lộng giả thành chân hay không, lại bị một lực lượng kéo lại, nang ngơ ngác nhìn Kỳ Nhi tỷ: “Sao không uội xem.”

Kỳ Nhi trừng mắt nhìn nàng: “Tỷ còn chưa muốn bị truy sát bởi đệ nhất sát thủ đâu.”

“Kỳ Nhi có phải còn nhẹ quá hay không.” Độc Cô Thảo cười ngọt nhìn nàng.

Kỳ Nhi ném qua trái táo: “Vây là cực hạn rồi đó, tỷ định uội sau hôm nay thì mất tích trên giang hồ luôn hả.”

“Tỷ đảm bảo muội an toàn, mà còn một phần nữa đâu chẳng phải 3 phần lận sau.” Tử Như tìm kiếm chung quanh xem có bắt ngờ nào không.

“Tỷ chờ lát đi, một khắc nữa mới đến mà.” Kỳ Nhi nhấp một ngụm trà thanh giọng.

“Kỳ Nhi Nhất Nhất đâu.” Tử Dương cũng nhìn chung quanh.

Kỳ Nhi quay sang nàng cười thật ngọt: “Lát nàng sẽ biết.” sau đó khẽ lướt mắt qua Liệt Hỏa tỷ và Lê Phong tỷ vẫn đang nhàn nhã xem kịch vui.

29. Chương 29: Phiên Ngoại: Ngọc Tiêu Công Tử

Thiểm gia, một gia tộc không tính là nổi bật nhưng lại là con cháu văn sĩ, nho nhã ưu mỹ, lễ độ khiêm tốn, trung quân ái quốc, gia đình ba đời làm chức lễ bộ thượng thư trong triều, các con cháu thế gia đương thời đều lấy Thiểm gia làm tấm gương noi theo.

Nhưng đến đời thứ tư, không rõ nguyên nhân vì sao hoàng đế hạ lệnh chu vi cửu tộc của Thiểm gia vì tội thông đồng địch quốc, toàn gia hầu như bị diệt chỉ sau một ngày, chỉ có một đứa trẻ vừa mới hơn mười tuổi được đại tỷ dẫn đi bái tự nên thoát nạn.

Nhưng ông trời quả thật rất trêu người, trên đường về hai người lại gặp phải sơn tặc chặn đường, các nha hoàn nha đinh theo bên người đều bị bắt lại, không thì cũng bị giết chết, tỷ tỷ vì muốn đệ đệ trốn đi đã dùng thân ngăn cản bọn ác ôn kia.

Vị đệ đệ nhỏ tuổi chạy chưa được bao lâu thì bị bắt lại, bị quang đến trước mặt tỷ tỷ của mình, nhìn tỷ tỷ xơ xác nằm trên đất, quần áo hỗn độn bị xé rách, tóc rối bù, mặt mày tái nhợt, hạ thân đầm máu, còn dấu hình tượng của một thiên kim tiểu thư.

Vị đệ đệ ấy ôm chặt lấy tỷ tỷ đã không còn hơi thở mà khóc rống, tiếng khóc đau thương dần xé nội tâm vang lên trong đêm tối thật bi thương, tê tâm liệt phế, những tên sơn tặc kia thì lại cười, cười một cách điên cuồng và dâm tục.

Ngay lúc những tên ấy định vung đao chấm dứt sinh mạng cho nam hài thì một bóng người lao ra, một thiếu niên mặc trường bào thanh nhạt, tóc vấn cao bằng ngọc quan tinh xảo, trên tay một cây ngọc tiêu trong suốt xinh đẹp.

Rất nhanh thiếu niên đã giải quyết xong bọn sơn tặc khốn kiếp kia, thiếu niên quay đầu lại nhìn nam hài, gương mặt tuấn mỹ như tạc tượng, ngũ quan rõ nét phân minh, không tính là cương dương cũng không phải âm nhu.

Nam hài nhìn chăm chú thiếu niên, thiếu niên cũng quan sát đứa nhỏ trước mặt mình, sững sốt, bàng hoàng, kinh hoảng, trong đầu thiếu niên hiện lên hai chữ duy nhất: Tranh Nhân.*

*Tranh nhân: Người trong tranh => đẹp như tranh vẽ.

.....

“Thiên ca ca, ta mỗi chân quá!” Ai đó ai oán kêu ca.

“Ráng lên chút nữa là đến nơi rồi.” Ai đó bắt đắc dĩ phải dừng lại.

Ai đó chu môi làm nũng, ngồi xuống bên đường không thềm lên tiếng, kháng nghị đến cùng.

Ai đó hết cách đánh phải đi qua, ngồi xổm xuống quay lưng về phía người kia.

Người làm nũng rất nhanh nở nụ cười tươi rói, không nói hai lời lập tức trèo lên lưng người kia, người bị bắt làm kiệu thở dài, đứng vậy đi tiếp.

Hai năm trước bọn họ tình cờ gặp nhau trong một hoàn cảnh cũng thật là “thơ mộng” trăng thanh gió mát, thi thể rải rác trên nền đất được ánh trăng phủ lên, xung quanh là những vết máu do bị chém mà văng ra, như một đóa huyết hoa yêu dị.

Thiểm Vô Nguyệt, hậu nhân duy nhất còn sống sót sau trận thảm sát năm xưa được một thiếu niên anh tuấn cứu giúp, bởi vì không thể quay về nên quyết định đi theo người kia.

Tiêu Lam Thiên — con trai thứ ba của Tiêu gia ở phương nam, gia tộc ba đời là người võ lâm, không giao thiệp cùng triều đình nhưng mặt mũi cũng không nhỏ, Tiêu gia trên giang hồ còn được xưng là Thiết Kiếm gia, chuyên môn đúc ra binh khí chí bảo của võ lâm.

Con Trưởng Tiêu gia là Tiêu Cảnh, một thương nhân phóng khoáng rộng rãi, không nơi nào mà không có bằng hữu của y, năm nay đã hai mươi sáu tuổi có một thê tử và hai nhi tử.

Con thứ Tiêu gia là Tiêu Tranh, năm nay hai mươi một tuổi, trong giang hồ nổi danh là một hoa hoa công tử, thường xuyên lui tới thanh lâu, từ đại giang nam bắc không có thanh lâu nào mà hắn chưa từng ghé qua, chỉ duy nhất một ngoại lệ là- Mãn Nguyệt Lâu.

Không ai giải thích được vì sao nhị công tử Tiêu gia lại sống chết cũng không bước vào Mãn Nguyệt Lâu, Mãn Nguyệt Lâu nữ nhân xấu hay sao? hay vì không đủ tài nghệ mua vui khách nhân?

Sai, hoàn toàn sai? nếu Mãn Nguyệt Lâu nữ nhân không đẹp, vậy toàn thể nữ nhân trong thiên hạ nên đồng loạt bị ai tự sát cho nhan sắc của mình đi, tài nghệ của họ nếu không hay thì toàn bộ vũ sư, nhạc công, ca cơ...v...v... không nên sống trên đời cho uổng phí cơm gạo.

Khụ khụ...lạc đề rồi, chúng ta trở lại Tiêu tam công tử nào, hắn năm nay tròn mười tám tuổi, xông xáo giang hồ vào năm mười lăm tuổi, không bao lâu thì gặp một màn đạo tặc áp bức con nhà lành, máu hiệp nghĩa trời dấy liền rút đao à không... là rút kiếm tương trợ.

Đáng tiếc hắn ra tay quá trễ nên chỉ cứu được một người, nghe được thân thể người đó đáng thương bèn dẫn theo bên mình, nhưng hắn thân là nam nhân tự chăm sóc ỉnh đã khó nay còn thêm một nam hài chỉ mới mười ba tuổi.

Sau hai năm dẫn theo nam hài lăn lộn xông xáo khắp nơi, hắn quyết định cho nam hài một nơi định cư lâu dài, chính là đem hắn gửi ột bằng hữu mới quen của mình, người này tính tình hào phóng lại hữu lễ, thê tử của hắn lại ôn nhu hiền thực, hắn là không có vấn đề gì.

“Thiên ca ca, chúng ta đang đi đâu vậy?” Thiểm Vô Nguyệt hai tay ôm lấy cổ thiếu niên đang công mình, trong mắt là hạnh phúc là vui sướng.

Tiêu Lam Thiên cũng không dừng lại, chỉ thần nhiên đáp lời: “Đến nhà một bằng hữu của ta, chúng ta sẽ ở đó vài ngày.”

“Thiên ca ca, ta có nặng lắm không? huynh có mệt không?” Nam hài dùng tay áo lau đi mồ hôi đang vươn lại trên trán thiếu niên.

“Không sao chỉ là nắng quá thôi.” Thiếu niên nhìn bầu trời ban trưa đầy gay gắt, trên môi tự cong lên thành một nụ cười ôn nhu mà chính bản thân hắn cũng không biết.

“Xin lỗi, là ta quá vô dụng, lúc nào cũng cho huynh phiền phức.” Nam hài cuối đầu, trong mắt hơi chút xót xa, cái mũi nhỏ tham lam hít thở mùi hương nhẹ nhàng trên người thiếu niên.

(ta đính chính lại: anh Thiên bây giờ là 18t = thiếu niên, em Nguyệt hiện tại là 15t = nam hài)

Hơi thở ẩm nóng phả vào trên cổ khiến tâm thiếu niên run lên, để tránh cho nam hài phát hiện mình bất thường thiếu niên xốc lại mông nam hài trên lưng mình, một lần nữa bước nhanh về phía trước.

.....

Trước cửa sổ, một nam hài phấn nộn tinh xảo đang chống cằm nhìn ra vườn hoa đến xuất thần.

Đã ở lại Khiêm gia được 5 ngày, ngày nào Tiêu Lam Thiên cũng đi sớm về trễ, chỉ có Khiêm phu nhân hiền thực nhu mì bồi hắn, trong tâm có một cảm giác xôn xao khó tả, không nhìn thấy Thiên ca ca hắn cũng không nuốt trôi đồ ăn, ngủ cũng không an giấc, không còn lòng ngực rắn chắc cho hắn dựa vào.

“Tiểu Nguyệt, đang nhìn gì mà xuất thần như vậy?” Ngọc Liên phu nhân của Khiêm Minh đẩy cửa đi vào ôn nhu lên tiếng.

“Không có gì, Thiên ca ca lại đi ra ngoài sao?” Thiểm Vô Nguyệt lắc đầu, quay đầu lại cho Ngọc Liên một nụ cười như nắng xuân.

“Àn, đệ ấy bận chút việc.” Ngọc Liên tao nhã ngồi xuống bàn trà, vẫy tay gọi Thiểm Vô Nguyệt “Tiểu Nguyệt, lại đây ăn điểm tâm ta mới làm.”

Thiểm Vô Nguyệt thu lại tình tự thất vọng trong mắt, cố gắng cười, đi qua bên bàn trà ngồi xuống.

“Tiểu Nguyệt thấy ở đây như thế nào, có thích ta và phu quân không.” Ngọc Liên đưa điểm tâm vào tay Thiểm Vô Nguyệt, nhẹ thanh nói.

“Ngọc Liên tỷ rất tốt, Khiêm ca ca cũng vậy, nơi này rất đẹp rất thoải mái.” Sẽ thoải mái hơn nếu như Thiên ca ca bồi bên hẳn, trong lòng Thiểm Vô Nguyệt tự động bổ sung.

“Ta nghe Lam Thiên nói đệ không còn nhà để về.” Lời vừa nói ra Ngọc Liên liền biết mình lỡ lời, quả nhiên, khi nàng nhìn qua người bên cạnh, lệ người kia đã doanh tròn, một đôi mắt hắc bạch phân minh trong suốt long lanh nước, chốc người yêu thương khi lệ dâng lên lại làm cho tâm người đau xót.

“Đệ đừng buồn, tỷ không phải có ý chạm vào nỗi đau của đệ, ta chỉ muốn hỏi đệ có nguyện ý ở lại nơi này không thôi.” Ngọc Liên gấp gấp giải thích.

“Đệ không sao, Ngọc Liên tỷ tỷ đừng lo!” Thiểm Vô Nguyệt lấy tay chà xát đôi má vừa bị thấm nước mắt, sau đó lại cười nhìn Ngọc Liên “Chuyện này đệ muốn bàn lại cùng Thiên ca ca.”

“Được rồi ta không ép đệ, cứ suy nghĩ cho kĩ, ta còn có việc nên đi trước đây.”

“Àn, Ngọc Liên tỷ đi thông thả.” Tiễn Ngọc Liên đi rồi, Thiểm Vô Nguyệt lại đi đến bên cửa sổ tiếp tục xuất thần nhìn xa xăm.

30. Chương 30: Phiên Ngoại: Ngọc Tiêu Công Tử 2

“Cái gì” Tiếng thét kinh ngạc cùng không thể tin vang lên trong một căn phòng ở tây viên Khiêm gia.

Thiểm Vô Nguyệt không thể tin nhìn trừng trừng người đang đứng trước mặt mình, khuôn mặt lãnh tính không nhìn ra cảm xúc gì, ánh mắt lạnh lùng không hề có độ ấm như dĩ vãng

“Không cần phản đối bởi vì ta sẽ không dẫn đệ theo.” Tiểu Lam Thiên chém đinh chặt sắt mà nói, lãnh đến không thể lãnh hơn.

“Đệ không muốn, Thiên ca ca, ta không muốn ở đây ta muốn đi theo huynh.” Thiểm vô Nguyệt vành mắt đỏ hồng nước mắt lưng tròn trực chờ khóc.

“Phản đối hay không cũng thế, ở lại đây đệ có thể đi học Khiêm huynh Khiêm tẩu sẽ thay ta chăm sóc đệ.” Lời nói ôn nhu nhưng giọng điệu quá lạnh ngạo làm cho người khác nhìn không ra là quan tâm thật hay chỉ là giả vờ.

“Ta không cần đi học ta chỉ muốn ở bên cạnh huynh thôi, ta có thể tự chăm sóc mình sẽ không làm phiền đến huynh, Thiên ca ca làm ơn cho ta theo với.” Thiểm Vô Nguyệt lần đầu tiên trong đời cầu xin người khác, cho dù lần đó đối mặt với sinh tử hẳn cũng chưa từng cầu xin.

Tiểu Lam Thiên nhíu mày tỏ vẻ chán ghét, ánh mắt lạnh lùng ngoan lệ nhưng có ai biết sâu bên trong là thống khổ cỡ nào, nhìn người kia doanh lệ tim như bị ai bóp nghẹt, ruột gan như bị cắt lìa, chỉ muốn tiến lên ôm người vào lòng an ủi, nói cho người ấy biết nguyên do, nói cho người ấy biết chỉ vì an toàn của người ấy nên mình mới nhẫn tâm đem người bỏ lại.

Tiểu Lam Thiên cắn chặt răng không nhìn vào Thiểm Vô Nguyệt xoay người bỏ đi. Thiểm Vô Nguyệt không thể nhìn được nữa nước mắt tràn mi lê hoa đái vũ “Ta không được theo vậy nàng ta thì được sao, một kĩ nữ thanh lâu ta cũng không bằng sao.” Vừa nói tay vừa chỉ vào nữ nhân ăn mặc bán hờ đang tựa vào cửa xem kịch vui

Tiểu Lam Thiên hơi dừng bước lại xoay đầu nhìn về phía Thiểm Vô Nguyệt trong mắt là không kiên nhẫn cùng chán ghét “Không liên quan đến nàng ta, nếu đệ ngoan ngoãn ở lại đây ta sẽ đến thăm đệ nếu không nghe lời thì xem như giữa chúng ta không còn gì cả.”

Phải là cỡ nào tuyệt tình cùng ghét bỏ mới có thể nói ra những lời như thế, Thiên ca ca không cần ta, huynh ấy chán ghét ta, ta đến cả một kĩ nữ thanh lâu cũng không bằng. Thiểm Vô Nguyệt cắn răng chạy tới ôm lấy người kia từ phía sau dùng hết can đảm của cả đời ra lời kinh thiên động địa mà ở hai nam nhân là không thể có “Ta yêu huynh Thiên ca ca, nên làm ơn đừng bỏ ta lại, thật sự yêu huynh không phải là

lệ thuộc hay đồng cảm mà là tình yêu của hai người, muốn cùng huynh thiên trường địa cửu, muốn cùng huynh bạch đầu giai lão. ta yêu huynh.”

Tiêu Lam Thiên cứng đờ, nội tâm rung trào mãnh liệt, như từng cơn sóng lớn đập vào, trái tim như ngừng đập, trung lòng là cỡ nào vui vẻ cùng hân hoan, cỡ nào vui sướng khi tình cảm cảm đoán của mình cũng được đáp lại, nhưng, không phải là bây giờ... Nguyệt nhi chờ ta, đừng giận ta, không, cho dù đệ giận ta hận ta cũng được chỉ cần chờ ta, ta nhất định sẽ đến đón đệ về, đường đường chính chính mà tuyên bố ọi người biết đệ là ái nhân tâm can của ta là thê tử duy nhất của ta trong kiếp này, kiếp sau, kiếp sau nữa.

Tiêu Lam Thiên cảm nhận hơi ấm của người phía sau, nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu dùng hết ý chí để giữ được khuôn mặt lạnh lùng mà đẩy người phía sau ra, cũng không quay đầu nhìn lại kéo nữ nhân khoe miệng vì tiểu ra khỏi Khiêm gia, lên xe ngựa vụt đi.

Trong xe ngựa nữ nhân vẫn giữ nguyên bộ mặt như thế, thân hình như rắn nước trường đến bên người của Tiêu Lam Thiên “Tam thiếu gia, tiểu đệ thật hảo ngoạn nha, xem ra là thật lòng thích ngươi rồi đó.” Nói xong còn cười khúc khích vài cái.

“kít” một tiếng bảo kiếm xuất vỏ kề bên cổ của nữ nhân kia “Cảnh báo ngươi, đem người của ngươi thu về nếu không đừng trách ta hạ thủ vô tình không nể ân nghĩa, nếu ngươi còn dám đánh chủ ý vào người của y thì tham kiếm này không chỉ đơn giản đặt trên cổ của ngươi đâu.” dứt lời kiếm trở lại trong cây ngọc tiêu xinh đẹp, hai mắt Tiêu Lam Thiên nhắm lại trong đầu toàn là hình ảnh lê hoa đài vũ, ánh mắt tuyệt vọng cùng đau khổ của người kia.

....

Thiểm Vô Nguyệt thất thần nhìn theo bóng dáng đã khuất của người kia, ngã ngồi trên đất, nước mắt cứ tuôn trào không dừng được, tim đau quá, rất đau, đến đến không thể thở được, không chỉ tim mà toàn thân cao thấp đều đau giống như có người cầm đao khoét đi từng miếng thịt trên người sau đó sát muối vào.

Thiểm Vô Nguyệt đưa tay giữ chặt ngực, ánh mắt mơ hồ tối lại, ngã sang một bên nằm rạp xuống đất hôn mê bất tỉnh.

.
. .
.

Phần 3: Mối Tình 5 Năm.....Ta Muốn Vào Lâu

[5 năm sau]

“Ây dô! Vô Nguyệt à Lâm đại nhân lại đến nữa kìa, ngươi mau mau ra đón tiếp đi.” Một nữ nhân diêm dúa lẳng lơ thân hình lắc lắc như con rắn nước trường vào trong phòng.

Bên trong một mỹ thiếu niên phần điêu ngọc trác đang bán nằm bán ngồi trên tháp quý phi, vạt áo màu xanh bán hở, mái tóc dài đen như mực được buộc hờ để một bên, một tay chống đầu đôi mắt đẹp khép hờ phong tình vạn chủng.

“Ây da! tiểu tổ tông của ta, người nói gì đi chứ, mam biết ngươi hôm nay không muốn tiếp khách nhưng Lâm đại nhân vạn dặm xa xôi từ kinh thành đến đây chỉ muốn cùng ngươi hàn huyên vài câu thôi mà.” Ma ma đi qua lấy khăn lụa phẩy phẩy ở trước mặt của thiếu niên.

Thiếu niên mi mắt cũng không động chỉ là lười biếng nói “Bảo hấn vào trong đây, ta sẽ tiếp.”

“Hảo hảo hảo, ta bảo hấn vào ngay, Vô Nguyệt của Ma Ma hảo ngoạn.” Nói xong phe phẩy định đi ra khỏi phòng.

“Ma Ma.” Thiểm Vô Nguyệt nâng lên đôi mắt đẹp nhìn nữ nhân trước cửa.

“Vô Nguyệt cần gì cứ nói, Ma Ma giúp ngươi chuẩn bị.”

“Thiên ca ca như thế nào rồi.”

“Vô Nguyệt.” Ma Ma nhìn người trước mắt sau đó thở dài đi qua ngồi xuống trên ghế quý phi “Ta cũng rất ít tin tức về hần, chỉ biết hiện tại trên giang hồ xưng hần là Ngọc Tiêu Công Tử gia thế hiển hách người lại anh tuấn, các cô nương đến cầu hôn đã muốn đập sập cửa Tiêu gia rồi.”

“Cảm ơn người Ma Ma.” Vô Nguyệt Nhắm mắt lại, chìm vào hồi ức xa xưa.

“Được rồi, Ma Ma ra ngoài chuẩn bị đây, người hảo hảo sửa soạn cho tốt rồi tiếp Lâm đại nhân.” Không đợi thiếu niên trả lời Ma Ma đã bước ra khỏi phòng.

5 năm trước hần bị bỏ lại ở Khiêm gia, ban đầu sống rất tốt phụ phụ Khiêm gia đối xử với hần rất chu đáo, hần hằng ngày đều viết thư gửi cho Tiêu Lam Thiên, dù không được hồi báo cũng không sao cả.

Nhưng khi hần mười bảy tuổi Khiêm Minh quen thói phong lưu xem hần như tiểu quan mà đối đãi. Thường nhìn hần bằng con mắt thêm thường của dã thú, có một hôm còn lên vào phòng của hần giở trò đồi bại nhưng lúc đó thê tử của hần là Ngọc Liên xông vào, hần thoát khỏi kiếp nạn ngày hôm ấy, nhưng không bao lâu lại bị người bắt cóc bán vào Khoái Hoạt lâu này, vài tháng đầu hần còn chờ mong Khiêm Minh sẽ vì tình nghĩa đối với Thiên ca ca mà cứu hần, nhưng sau đó Ma Ma cho hần biết người bán hần vào đây là Liên Ngọc, hần tuyệt vọng rồi, hần xem nàng như tỷ tỷ mà đối đãi nhưng không ngờ rằng giấu sau gương mặt xinh đẹp ấy lại là lòng dạ lang thú.

Hần chờ mong một người sẽ không nhận được thư hần gửi mà đến dò hỏi tin tức sau đó phát hiện hần ở đây mà cứu hần.

1 tháng qua đi hần háo hức chờ ngày thoát khỏi đây.

3 tháng qua đi, hần phải nhận huấn luyện của tiểu quan nơi đây nhưng vẫn mong chờ người kia.

1 năm qua đi, tâm của hần đã nguội lạnh khi phải bán đêm đầu tiên của mình, nhưng vẫn chờ, chờ một ngày kia sẽ lại giang vòng tay ấm áp ôm hần vào lòng nói rằng [đừng sợ ta sẽ bảo vệ cho đệ, ngoan! ngủ đi]

2 năm qua đi cũng chính là đến ngày hôm nay, tâm hần đã chết rồi, không còn chờ mong bất kì ai sẽ lại giang tay ôm lấy hần, bởi thân mình dơ bẩn này của hần đã bị vô số nam nhân ôm qua, ở dưới thân nam nhân mà rên rỉ.

Hiện tại cho dù ai nói là chân tâm yêu hần, hần cũng chỉ mỉm cười nói lại [ta cũng yêu người] hần là tiểu quan, không phải thiếu gia đại công tử được người phụng trong lòng bàn tay, không cần trông chờ người khác cứu mình, tự mình sẽ bảo vệ mình.

.....

“Vô Nguyệt chạy đi.” Ma Ma một thân máu tươi chạy vào phòng hét to.

Thiếu Vô Nguyệt đang ngủ thì giật mình ngồi dậy “Ma Ma người làm sao.”

“Ngao, đừng hỏi nhiều mau chạy đi.” Ma Ma khẽ vuốt má của hần, ôn nhu mỉm cười.

“Ta đưa người cùng đi, Ma Ma người ráng lên.” Thiếu Vô Nguyệt đỡ lấy Ma Ma chạy ra khỏi phòng lại bị người phía sau kéo lại, đóng cửa phòng cài then.

“Ma Ma làm sao vậy?” Thiếu Vô Nguyệt Không hiểu.

“Vô Nguyệt, ta xem con như con trai của ta nên ta mới mạo hiểm mà chạy đến đây, nghe cho rõ đây Vô Nguyệt, ở dưới giường ngủ của con có một cái chốt, ấn vào đó nó sẽ đưa con thoát ra khỏi đây....”

“Ma Ma hai chúng ta cùng đi.” Thiếu Vô Nguyệt vành mắt hơi hồng, trong 5 năm qua người đối xử với hần tốt nhất chính là Ma Ma, hôm nay người chạy đến cứu hần cũng là Ma Ma, hần sẽ không bỏ người lại.

“Vô Nguyệt, ta bây giờ chỉ kéo chút hơi tàn mà thôi, người đến là cừu nhân của ta, con mau chạy đi, ta dự định 3 tháng sau sẽ đưa con rời khỏi đây sống một cuộc sống nhàn nhã, cưới cho con một thê tử đàng hoàng, nhưng xem ra không được rồi.”

Thiếu Vô Nguyệt thất thần, Ma Ma, Ma Ma nếu người biết ta yêu chính là nam nhân người sẽ nghĩ sao, tim của ta đã trao đi rồi, cũng đã bị người bóp nát quăng đi rồi, ta không có khả năng sẽ yêu thương bất kì nữ nhân nào nữa.

“rầm rầm.” bên ngoài phòng rất đông người đang đập cửa, Ma Ma cắn răng sử dụng chút hơi tàn, đẩy Thiểm Vô Nguyệt lên giường sau đó nhấn chốt, cơ quan khởi động Thiểm Vô Nguyệt bị rơi xuống thông đạo tối tăm.

Lúc hắn bị đẩy lên giường cửa bị mở ra, người xông vào kia rất quen, quen đến nỗi mỗi đêm đều mơ thấy: nét ôn nhu của người, quan tâm của người, bảo vệ của người, chăm sóc của người, nhưng cũng có lúc hắn mơ về một ngày kia, cái ngày mà nam nhân ấy không chút lưu tình bỏ đi, để lại hắn...

Tiêu Lam Thiên ơi Tiêu Lam Thiên, ta và ngươi rốt cuộc là kiếp trước nợ nần gì nhau, sau bao nhiêu năm bị ngươi vứt bỏ trái tim ta vẫn hướng về ngươi như ngày nào, nhìn thấy ngươi tim sẽ rộn nhịp, nếu hôm nay không có sự kiện này ta sẽ rất vui mừng mà nghĩ rằng ngươi đến đây là để cứu ta.

Thiểm Vô Nguyệt tuyệt vọng nhắm mắt lại, để mặt cơ thể tuột xuống theo thông đạo bên dưới, cùng tiếng thét la chói tai bên trên, đầu hắn bây giờ chỉ có khuôn mặt lạnh lùng của nam nhân kia lúc bỏ rơi hắn và lúc vừa xông vào phòng kia, nam nhân vẫn anh tuấn hiên ngang như ngày nào, ngũ quan vẫn sắc xảo như thế, lại có thêm vài phần thành thực khi trưởng thành, tất cả đều mê hoặc tâm trí của hắn.

.....

Không biết bất tỉnh đã bao lâu, khi hắn tỉnh lại chính là nằm ở trong một cái giếng khô, trong bóng tối dày đặc hắn tìm được dây thang do người có ý để xuống, theo đó mà đi lên trên.

đây là đâu? hắn mở cửa đi ra ngoài, bên ngoài là một mảnh tối đen nhưng hắn có thể nhận ra mình vẫn đang ở trong Tề Dương thành, chỉ là nơi đây thật qua vắng vẻ.

[bụp] cánh cửa sơn son thiếp vàng đối mặt có một bông qua cấm chướng cấm mạnh vào, sau đó là một bóng người áo xanh nhảy vào trong, bên trong truyền ra tiếng la hét vang dội.

“Lão gia, lão gia.”

“Yêu nữ giết người ta sẽ không tha cho ngươi.”

“Mau báo quan đi.”

“Giết người rồi, có ai không.”

[thùng đông, thùng đông] tiếng người giống trống, đập dồn tạo ra tiếng động, rất nhiều người thức dậy chạy ra xem, Vô Nguyệt thấy vậy lui vào trong đám người, dùng tóc dài che khuất gương mặt, từ từ lui về một con hẻm.

Nhưng hắn chưa kịp đi thì bị một cảnh tượng trước mắt hấp dẫn, một nữ nhân vận hắc y xinh đẹp lãnh ngạo đáp xuống trên sơn môn hoa lệ kia, trong tay nàng là một chồng giấy thật dày, nàng khẽ vung tay toàn bộ số giấy bay ra tứ tán, có cả tờ rơi vào trong lòng của hắn.

Hắn chấn động! phải, bởi vì hắn biết hai người kia là ai, là song sát Mãn Nguyệt Lâu vang danh gần xa, là nhị thư kí và đại thư kí của Mãn Nguyệt Lâu, là người luôn đứng về lẽ phải, luôn trừng trị bọn ác bá tham quan.

bên cạnh thiếu nữ áo đen lại đáp xuống một cô gái áo xanh, nụ cười tuyệt mỹ ngạo tiểu nhân gian hoàn toàn tương phản với người kia. Hai người nhìn nhau gật đầu sau đó phi thân đi.

“Khoan đã, Cấm Chướng cô nương.” Thiểm Vô Nguyệt hành động trước cả suy nghĩ, hắn cũng không biết vì sao lại gọi người kia lại.

Nhưng hắn không thấy hai người kia trở lại, phía sau bị kéo một cái đã lọt vào hẻm nhỏ, sau đó bị kéo đi rất xa, hắn muốn kêu nhưng miệng không thể nói chuyện, hắn lo sợ sao? không có, sinh tử đối với hắn không quan trọng nữa, bởi tim hắn đã chết lâu rồi.

Đi một khoảng rất xa mới dừng lại, nương theo ánh trăng hắn có thể rõ ràng đứng trước mặt mình đích thị là song sát Mãn Nguyệt Lâu vang danh kia.

“Lệ tỷ thấy không em đã nói là mỹ thụ mà, giọng nói dụ nhân như vậy thật muốn khi dễ một phen.”

“Tùy em.” Cô nương áo đen nói xong lùi về sau ba bước.

Cô nương áo xanh bấu môi sau đó quay lại cười nhìn hắn “Mỹ...khụ...công tử tên gọi là gì? sau lại gọi ta.”

“Thiểm Vô Nguyệt, ta muốn..” Thiểm Vô Nguyệt cắn môi, hắn đã không còn cái gì gọi là thanh thanh bạch bạch nữa thì sợ gì lại vấn thân vào chốn phong nguyệt đây “Ta muốn gia nhập Phiêu Hương viện.” hắn biết nơi đó là nam kỹ quán nổi danh nhất tam quốc nhưng....

“Lí do.” Lần này là cô nương áo đen lên tiếng, nhìn hắn với ánh mắt sắc lạnh.

“ta muốn trả thù.” đúng vậy, nếu là ở nơi đó, hắn có thể làm ầm vang danh, hắn muốn trả thù người kia, trả thù hắn đã bỏ rơi mình.

“Tiểu Zổ” cô nương áo đen nhíu mày.

Cô nương áo xanh chăm chú nhìn hắn một lúc lâu sau lại thở dài “hồi thế gian tình là gì? vì tình mà mất mạng, vì tình mà hận thù.”

“Vô Nguyệt ta có thể cho ngươi về Phiêu Hương viện, cũng không ép ngươi tiếp khách, nhưng ngươi muốn trả thù gì đó thì hãy suy nghĩ cho kĩ, đừng làm việc khiến mình hối hận.” nói xong cùng cô gái áo đen xoay người đi.

Hắn đi theo phía sau hai người, ánh mắt nhìn đăm chiêu về phía trước nhưng lòng rồi như tơ vò: hắn sẽ hối hận sao, hắn cũng không biết, đến tốt cùng là muốn gì chính hắn cũng không hiểu, có lẽ cô nương áo xanh kia nói đúng, hắn cần thời gian để suy nghĩ cho thật kĩ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-vuong-xem-ta-thu-phuc-nguoi>